

Lang Ky Trúc Mã Lai

Contents

Lang Ky Trúc Mã Lai	1
1. Chương 1: Tương Kiến Bất Hoan	2
2. Chương 2: Đám Trẻ Cuồng Đánh Nhau	8
3. Chương 3: Học Đường Hỗn Chiến	13
4. Chương 4: Công Tôn Phu Tử	21
5. Chương 5: Sau Trận Đuà Dai	28
6. Chương 6: Bi Kịch Oan Gia	34
7. Chương 7: Bọn Nhỏ Phản Kích!	43
8. Chương 8: Niên Thiểu Thành Danh (nổi Danh Từ Sớm)	50
9. Chương 9: Họa Tội (thượng)	57
10. Chương 10: Họa Tội (hạ)	62
11. Chương 11: Chân Tình	68
12. Chương 12: Nhạc Kiều Bỏ Nhà?	75
13. Chương 13: Thu Diệp (lá Thu)	81
14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn	87
15. Chương 15: Ấm Áp Ngán Ngủ	95
16. Chương 16: Tình Chí Tâm Khiếp (yêu Đến Mức Sợ Hãi)	102
17. Chương 17	107
18. Chương 18: Hòa Thân	112
19. Chương 19: Ly Thương	119
20. Chương 20: Tương Ái Thật Khó	125
21. Chương 21: Trạng Nguyên	132
22. Chương 22: Ngã Ngựa	138
23. Chương 23: Tháo Bỏ Khúc Mắc	146
24. Chương 24: Lại Thêm Hiểu Lầm	151
25. Chương 25: Thổ Lộ	156
26. Chương 26	165
27. Chương 27: Hợp Cản Giao Bôi	178
28. Chương 28: Từ Hôn	183
29. Chương 29	191
30. Chương 30: Sơ Thường Vân Vũ (lần Đầu Mây Mưa)	200
31. Chương 31: Chiến Sự	208
32. Chương 32: Lập Công	219
33. Chương 33: Nghìn Dặm Gửi Tương Tư	226
34. Chương 34: Tin Dữ	232
35. Chương 35: Đoàn Tụ	238
36. Chương 36: Kết Thúc	249

Lang Ky Trúc Mã Lai

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, cung đình, thanh mai trúc mã, hoan hỉ oan gia, ăm ắp, ngược nhẹ, 1×1, HEEditor: LeTinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-ky-truc-ma-lai>

1. Chương 1: Tương Kiến Bất Hoan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùa thu tháng mười, chính là lúc hoa quả chín muồi, ngũ cốc vàng ươm. Lễ Trung thu vừa qua, tết Trùng dương lại tới, các hộ gia đình có chút tất tả lên núi từ sớm, hái thật nhiều quả thù du chín đỏ để kịp về treo trước đại môn.

Lăng gia hôm nay cũng chưa đợi trời sáng đã âm ỉ, ồn ào. Mười mấy hạ nhân bưng theo nào khay nào hộp, chạy tới chạy lui trên hành lang gấp khúc dài dặc nổi khoảng sân lớn với trù phòng đang mở rộng cửa, ai nấy đều lộ rõ vẻ lo lắng trên khuôn mặt. Lo lắng là đương nhiên! Hôm nay chính là tết Trùng dương! Tuy năm nào cũng có Trùng dương, cũng chẳng có gì mới lạ, thế nhưng tết Trùng dương năm nay đích thân Hoàng thượng đã khâm điểm (ra lệnh) cho già trẻ lớn bé cả nhà Lăng thượng thư phải cùng ngài leo núi! Đây chính là phúc khí tu luyện mấy đời mới có được, đủ cho Lăng lão gia tử lúc xuống mồ gặp tổ tiên có thể vênh mặt khoe khoang! A phi! Đây là chuyện đại cát đại lợi mà!

Lăng thượng thư Lăng Bá Thao đang đứng chính giữa tiền viện, hơi thở có chút gấp gáp chỉ huy công tác chuẩn bị đang có chút hỗn loạn. “Người người người, chính là nói các người đó! Không lo chuyển đồ, còn đứng túm tụm ở đó làm cái gì! Tránh ra mau, không thấy đằng sau người ta đang bưng đồ chất như núi à!”

“Ai u, người tập trung một chút cho ta được không! Cái này là văn phòng tứ bảo được Hoàng thượng ngự ban đó, người có biết không vậy!”

“Lăng Giác, Lăng Giác?! Bé đệ đệ lại đây mau!”

“Tới đây ~” Giọng nói trẻ con còn mang hơi ngái ngủ miễn cưỡng vang lên, một đứa bé xấp xỉ bảy tuổi bế trên tay một đứa em nhỏ như cục bột từ gốc cây ngô đồng cao lớn đi ra. Đây chính là hai đứa con bảo bối của Lăng thượng thư Lăng Bá Thao – trưởng tử Lăng Giác và thứ tử Lăng Tuân.

Không phải chỉ là cùng Hoàng thượng du xuất thôi sao, phụ thân đại nhân ngài là thượng thư, mỗi ngày vào triều gặp Hoàng thượng sao không thấy ngài căng thẳng! Lăng Giác ôm em, vừa loạng choạng bước tới vừa oán thăm trong bụng. Đệ đệ bốn tuổi ngoan ngoãn nằm trước ngực ca ca, nắm kéo cái tua dài ở bên hông cho vào cái miệng say sưa cắn, tiện thể để nước bọt vẫn còn hơi sữa thấm hết lên vạt áo ca ca. Lăng Giác đã sớm phát hiện trước ngực mình đã thấm ướt một mảng lớn, cúi đầu nhìn trộm cũng chỉ khẽ nhũm mảy, không gọi vú em tới bế, chỉ dùng cái tay nhỏ chọc chọc đệ đệ mềm như cục bột của mình làm thẳng nhóc bật cười khanh khách. Lăng Giác nhìn đến thích thú, cũng cao hứng cắn gương mặt nhỏ của đệ đệ một cái, sau đó cùng mẫu thân ở phía sau đi qua đi lại.

“Được rồi, được rồi, lão gia, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể lên xe ngựa rồi!” Lão quản gia Lăng Thuần lấy tay áo quạt mồ hôi trên trán, khom người trước mặt Lăng Bá Thao, nói.

“Tốt, khởi hành!” Lăng Bá Thao hô to một tiếng, cả nhà cùng lên xe ngựa đến trước Phụng Thiên Môn. Sau khi Hoàng thượng đi giá từ nội cung sẽ đến Phụng Thiên môn, quan viên tùy tùng đều phải quỳ đón ở đây.

Lăng phủ, bao gồm cả nội quyền và tô tử đi theo, tổng cộng có mười một người, các chủ tử tất nhiên đều ngồi trên mã xa lớn được một đôi tuần mã kéo, thân xe điêu khắc tinh mỹ xa hoa, người đi đường đều vô cùng hâm mộ. Ngoại trừ quản gia phải tùy thân hầu hạ được phép ngồi trong mã xa sang trọng, thì những người còn lại đều chỉ có thể chậm chậm chạy theo ở hai bên.

Ngay lúc đoàn người đang trùng trùng điệp điệp tiến tới Phụng Thiên Môn, một đoàn kỵ mã bỗng ngang tàng xuất hiện!

Xa phu lập tức kéo cương, đang muốn ngẩng đầu chửi chết thằng nào có mắt như mù, trong nháy mắt bỗng sợ đến cứng cả miệng.

Lăng Thuần giật tấm màn xe ra mắng cho xa phu một trận, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, cũng kinh hãi mà hét. Đây là Nhạc gia tướng quân! Chính là đại tướng quân lợi hại nhất triều đình đó! Nhạc đại tướng quân dẫn theo mười người, trong đó năm vị là gia tướng của hắn, năm vị còn lại đều là gia quyến. Nhạc phu nhân tư thế hiên ngang oai hùng bề thế từ nhỏ nhất – Nhạc Kiều, bốn tuổi – cùng cười trên một con ngựa, trưởng tử mười hai tuổi Nhạc Trung tự cười một con, thứ tử tám tuổi Nhạc Lương cũng tự cười một con, bất quá kích cỡ con ngựa này cũng được rút nhỏ lại một chút. Còn nữ tử duy nhất đang nằm gọn trong lòng Nhạc Tung Hoành mà cười duyên.

Chỉ thấy gia chủ Nhạc gia Nhạc Tung Hoành kéo dây cương, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn đoàn xe của Lăng gia, âm dương quái khí (quái gở) nói: “Lăng đại nhân, bản tướng hiện không có thời gian, đi trễ chính là phạm tội khi quân, đành đắc tội, xin đại nhân lượng thứ! Ha ha ha ha!” Đoàn kỵ mã đột ngột lao đi trong tiếng cười của võ tướng trung niên.

“Ta...” phi! Lăng Bá Thao vẫn còn nhớ rõ thân phận của mình, chữ “phi” kia đành bị lão nuốt vào trong bụng. Bây giờ không phải lúc tranh cao thấp với Nhạc lão đâu! Còn ở đây mà không chịu nhanh lên, lão đúng là sẽ phạm tội khi quân thật đấy!

“Còn không mau đi đi!” Lăng Bá Thao hét lớn, xa phu như chợt tỉnh mộng, vội vàng vùng vọt quất lên mông ngựa. Lăng Bá Thao bị bất ngờ, thiếu chút nữa ngã chống vó, may mà có phu nhân mỹ lệ đoan trang giúp một tay, nếu không thì hôm nay đúng là mất mặt trước nhi tử mà! Chờ đi, lão sẽ bắt Nhạc lão đầu trả giá cho bằng sạch!

Lăng Giác ôm đệ đệ cười trộm, đúng là đồ sĩ diện bảo thủ.

Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành kì thực vẫn chưa già, còn đang trong thời kì chính trực tráng niên. Hơn nữa, thuở thiếu thời, hai lão còn là môn sinh cùng lớp, lên cây trộm trứng chim, xuống sông bắt tôm cá, nhổ râu bạc của thầy, trò quái quỷ gì cũng từng làm qua. Đến khi trưởng thành, một người trở thành võ tướng đứng đầu, một người lại thành quan văn trọng yếu. Cuối cùng còn thành thân cùng một lúc, thành bố trẻ con, giao tình của hai bên tựa như vô cùng vững chắc! Bất quá hai lão huynh đệ địa vị cao có giao tình thâm hậu này thỉnh thoảng lại đấu nhau một trận, đã hứng lên thì cái gì cũng có thể đem ra đấu, tựa như hôm nay, rõ ràng là Nhạc Tung Hoành khiêu khích Lăng Bá Thao! Lăng gia chủ từ ngồi trên xe ngựa tất nhiên chẳng cảm thấy gì, chỉ là có chút sôi máu thôi. Cũng chỉ khổ người hầu chạy ở hai bên, chỉ đành ra sức ép cái chân ngắn của mình chạy theo.

Lăn qua lăn lại một hồi, quan viên hộ tống rốt cuộc cũng có thể theo đuôi kiệu rồng của Hoàng thượng tiến lên núi. Kỳ thật hôm nay mới là tám tháng chín thôi, vẫn chưa phải ngày tết Trùng dương. Chỉ là Hoàng thượng người ta bỗng dưng có hứng thú với phong tục lên núi trong tết Trùng dương của dân gian, cũng muốn một lần thử cảm giác đứng trên cao phóng mắt ra xa. Bất quá ngày chín tháng chín, đương kim hoàng đế phải đến trước đàn tế làm lễ cầu phúc cho bách tính, hết cách rồi, đành phải đi sớm một ngày thôi.

Dọc đường đi, nghi trượng oai nghiêm hùng dũng, chiêng trống rộn rã vang trời. Bách tính ven đường đều phải quỳ lạy trên mặt đất, thuận tiện len lén ngẩng đầu mong được vinh hạnh chiêm ngưỡng chút thiên nhan.

Ngày đã gần trưa, thiên tử thánh giá (việc xuất hành của vua) mới lên tới nơi gọi là Nhật Chiêu Sơn. Nhật Chiêu Sơn này, cũng không phải ngọn núi cheo leo hiểm trở suốt trong róc rách, cũng chẳng có trần cầm dị thú kỳ hoa dị thảo, càng không có phật tự linh tháp kinh niên cổ tích (chùa thiêng, tích lạ) gì. Chỗ này chẳng có gì đáng nói, tại sao lại được đương kim thiên tử chọn trúng, lại còn mong ngóng được tới đây từ trên cao nhìn xuống? Nguyên nhân cũng vì trên đỉnh của ngọn núi vô cùng bình thường đến độ cao còn không có này có một cái đỉnh nghỉ chân bằng đá, trong đỉnh có một chiếc chuông lớn gọi là chuông Bình An. Cái chuông Bình An này đến tột cùng là đã ở đây từ lúc nào, đến cả người từng trải nhất, lớn tuổi nhất trong triều cũng chẳng nói rõ được. Chỉ biết trong sách sử còn ghi, trước đây rất lâu, lâu đến mức triều đại này còn chưa tồn tại, thì miệng chuông này đã có rồi, nghĩa là tuổi của nó ít nhất cũng đã hơn ba

trăm năm. Miệng chuông có tên Bình An này, quả thật chuông xứng như tên. Nghe nói hơn một trăm năm trước có một người mẹ vì muốn cầu trời phù hộ cho con trai đang thâm nhập vào doanh trại của địch ở trên sa trường có thể bình an trở về, nên đã lên Nhật Chiêu Sơn, ở trước chuông Bình An gõ chuông suốt đêm. Tiếng chuông trầm sâu vang dội khắp nơi, sáng sớm hôm sau, sa trường truyền đến tin chiến thắng, còn có cả phong thư gửi về nhà của người nhi tử kia nữa. Từ đó, danh tiếng của chuông Bình An lan xa, người đến gõ chuông nhiều không đếm xuể. Cũng vì câu chuyện dân gian thần kỳ ấy đã hấp dẫn đương kim hoàng đế đến đây, gõ chuông khấn cầu thiên hạ thái bình, bách tính an no.

Đoàn người tùy giá không hề ít, ước chừng cũng phải đến hàng trăm, nhưng lại không nhiều người lên, chỉ có chừng chục người. Ngoài Hoàng thượng và hai vị hoàng tử ra, chỉ còn lại Lăng thượng thư, Nhạc đại tướng quân và các quan lớn khác mới đủ tư cách cùng lên núi. Những người còn lại đều ở lại bóng râm dưới chân núi, chuẩn bị nguyên liệu để nhóm lửa nấu cơm, đợi thánh giá.

Chuyến này, Hoàng đế cũng không mang theo phi tần trong cung, mà Hoàng hậu đã quy tiên từ ba năm trước lại càng không thể đi theo, vì thế nên nữ quyến dưới chân núi hầu như đều là gia quyến của các quan viên triều đình.

Xa xa là một đám trẻ con choai choai dẫn theo nô tài nhà mình đi chơi thả diều, chỉ một chốc đã biến thành hội thi diều, một trận đùa vui yên ổn thật sự bị đám tiểu thế tổ không biết trời cao đất rộng này biến thành săn đấu mất rồi. Mà nhân tiện, các phu nhân cũng âm thầm phân cao thấp, ngoài miệng không ngừng khen ngợi con nhà người ta, còn trong lòng thì không ngừng cổ vũ cho con nhà mình.

Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân cùng sánh vai ngồi trên tấm lụa lót trên cỏ, hoàn toàn không để ý đến chiến trường bên kia, trong lòng mỗi người đều ôm đứa út nhà mình, trò chuyện với nhau thật vui. Lăng phu nhân dịu dàng và Nhạc phu nhân thẳng thắn từ khi chưa xuất giá đã là khuê trung mật hữu (bạn thân), từ sau khi xuất giá tuy ít được gặp nhau, nhưng mỗi tháng cũng sẽ qua lại tâm sự những chuyện riêng tư trong lòng với nhau hai ba lần, quan hệ so với ngày con gái còn thân thiết hơn.

Nữ tử duy nhất của Nhạc gia Nhạc Lan Thư ghé vào trong lòng Lăng phu nhân, mở to đôi mắt trong veo lấp lánh thích thú quan sát cục bột nhỏ kia. Mà cục bột nhỏ Lăng Tuấn một chút cũng không sợ, toét cái miệng anh đào nhỏ nhắn còn chưa mọc hết răng ra mà cười khanh khách không ngừng, còn vươn cánh tay tròn lẳn ra bắt lấy búi tóc của người ta.

“Thấm thấm, đệ đệ thật đáng yêu, mềm ơi là mềm, còn thơm phức nữa, mắt to như mắt con, vừa đen vừa sáng vừa tròn, đẹp hơn đệ đệ nhà con nhiều!” Tiểu nha đầu nịnh hót, bất quá mới hơn năm tuổi thì đã biết thế nào là đẹp, đưa bàn tay nhỏ tới sờ sờ gương mặt bầu bĩnh trắng nõn kia, đồng thời trong lòng ghét bỏ đứa đệ đệ một chút cũng không thơm tho mềm mại nhà mình.

Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân cùng nhau bật cười, không ai phát hiện trong đôi mắt nhỏ của tiểu tử xinh xắn của Nhạc gia Nhạc Kiêu chột lóe lên chút đố kị và khinh thường. Kỳ thực Nhạc Kiêu đã chú ý tới cái đứa con trai không giống con trai kia từ lâu rồi, trong lòng hẳn chẳng thích nó chút nào, lớn lên xinh đẹp như vậy thì có ích gì chứ! Nữ hài tử mới cần xinh đẹp, giống như tỷ tỷ hung hãn nhà hắn ấy! Hắn là con trai, lớn lên nhất định phải to lớn, oai hùng như phụ thân!

“Tiểu nha đầu ngọt ngào miệng thật, sau này gả cho nhà thấm thấm đi, làm con dâu thấm thấm có được không? Thấm thấm nhất định sẽ thương con như con gái!” Lăng phu nhân xoa đầu Nhạc Lan Thư mà đùa.

“Như vậy được đấy! Vốn hai chúng ta có thai cùng lúc cũng đã tính tới chuyện kết thân rồi, đáng tiếc lại sinh toàn nhi tử. May mà nhà tỷ còn một đứa nha đầu này, kết duyên với Lăng Tuấn thì hơi lớn, nhưng kết duyên với Lăng Giác thì vừa hợp, muội thấy có đúng không?” Nhạc phu nhân mắt ngời sáng nói với Lăng phu nhân, có thể cùng hảo tỷ muội kết thông gia thì đúng là cầu còn không được!

“Tỷ nói thật không?!” Lăng phu nhân vừa rồi chỉ nói chơi, mà giờ chính miệng Nhạc phu nhân đáp lại khiến nàng lập tức vội vàng: “Quyết định như vậy nhé, gả Tiểu Lan cho thằng cả nhà muội, không được đổi ý đâu đấy!”

“Tất nhiên, tất nhiên, nào, chúng ta lấy trăm lăm tìn vật trao đổi coi như làm bằng chứng, sau này để Tiểu Giác nhà muội làm con rể nhà tỷ, tuyệt đối không được đổi ý!” Nhạc phu nhân tháo trăm cài đầu xuống,

bởi vì hôm nay phải bồi giá theo Hoàng thượng, nàng đã đeo chiếc trâm cài mà mình thích nhất. Lãng phu nhân tất nhiên cũng không ngoại lệ. Hai người phụ nữ hưng cao thả liệt (hết sức cao hứng) trao đổi trâm cài, khoe miệng nhớn cười thật mừng rỡ! Mà Nhạc Lan Thư đang đùa nghịch khuôn mặt của Lãng Tuần đến quên cả trời đất và Lãng Giác ở phía xa kia đang cầm điều dẫn trước cả đám trẻ con lại một chút cũng không biết được hạnh phúc cả đời mình cứ như vậy bị hai vị mẫu thân tự mình định đoạt hết.

“Đệ đệ, đệ đệ, gọi tỷ tỷ đi nào, ai~ Nếu đệ mà là đệ đệ của tỷ thì tốt rồi...” Nhạc Lan Thư có chút tiếc nuối nói, nếu thế thì tỷ có thể thắt bím tóc và mặc quần áo đẹp cho đệ rồi.

“Tỷ tỷ ~” Lãng Tuần dùng chất giọng non nớt mềm mại mà gọi, Nhạc Lan Thư lập tức mừng rỡ vỗ tay, tới giờ nàng vẫn chưa từng được nghe đệ đệ nhà mình gọi bằng cái giọng ấy đâu, thích quá đi mất!

“Hừ!” Nhạc Kiều khinh thường hừ nhẹ, quay đầu sang chỗ khác. Nam tử hán ai lại nói chuyện kiểu đó chứ! Nó nhất định là tiểu cô nương! Không sai, phụ thân nói nam tử hán phải thẳng thắn phóng khoáng, trong lòng phải có hào khí tam thiên nhân khí đương đầu (ba nghìn nghĩa khí, nhân nghĩa đứng đầu), không thể dài dòng dây dưa, nho yếu cực hạn thế kia được!

“Boong boong boong!” Từ Nhật Chiêu Sơn truyền đến tiếng chuông trầm nặng xa xăm, sau giờ Ngọ, Hoàng đế dẫn đoàn người chờ trên núi xuống, rửa mặt rửa tay, thay quần áo xong mới vung tay lên, dọn cơm!

Đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong, sau đó hầm trong nồi lớn để tránh đồ ăn bị nguội mất ngon.

Lãng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành may mắn được Hoàng đế chỉ đích danh, được cùng Hoàng đế dùng bữa. Hai nhà Nhạc Lãng hô to “vạn tuế” ba lần rồi dẫn gia quyến ngồi ở hai bên Hoàng đế, bỏ quên triệt để ánh mắt ghen tỵ của các quan viên khác, khoan thai tự đắc mà dùng cơm.

Đang lúc mọi người đã ăn lưng lưng dạ, Hoàng thượng bỗng nhiên nói: “Khó có được ngày quân thần cùng vui như hôm nay, tới vùng ngoại thành này dạo Nhật Chiêu Sơn, chi bằng các khanh bồi trầm một tửu lệnh (lệnh uống rượu) đi?”

Tất cả cùng phụ họa, đều tán thưởng Hoàng thượng là một hoàng đế tốt thương dân như con, được bồi Hoàng thượng uống rượu là phúc khí ba đời của bọn hạ thần.

“Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chí vụ chí thiện...” [1]

Giữa lúc cả bọn đang vỗ mông ngựa đến là vang dội, muốn đem tửu lệnh biến thành đại hội nịnh bợ, thì một giọng nói trẻ con nhu mềm non nớt tựa hồ còn mang theo chút buồn ngủ truyền tới tai mọi người.

Cả bọn theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy Lãng phu nhân đang ngượng ngùng nhìn mọi người, sau đó kinh sợ đứng lên bồi tội với Hoàng thượng: “Xin Hoàng thượng thứ tội, đây là hài tử của nô tì, nó mơ ngủ nên đọc thuộc lòng thôi ạ...”

“À?” Hoàng đế tựa như rất hứng thú với Lãng Tuần, hỏi: “Đây là làm sao?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, ách, có lẽ là do đầu óc của nó thôi ạ. Lúc ở nhà, nô tì phát hiện chỉ cần Tuần Nhi ngủ là lại đọc thuộc lòng, Tứ thư Ngũ kinh các loại, chỉ cần học qua đã có thể thuộc lòng...” Lãng phu nhân nhìn đứa con cứ ngủ là lại đọc “Đại Học” [2] đang dựa trước ngực mình, cảm giác đầu đau như búa bổ, nàng không tưởng tượng được đứa con mắc “bệnh hiểm nghèo” này cứ thế phát bệnh ngay trước mặt thánh giá, phải làm thế nào đây? Lãng phu nhân len lén truyền ánh mắt cho phu quân, còn không mau cứu nhi tử đi! Những người ở bàn khác không được dùng cơm cùng Hoàng thượng đều lộ ra nụ cười không có hảo ý, lần này Lãng gia chết chắc rồi!

“Xin Hoàng thượng thứ tội! Nhi tử của thần không có ý mạo phạm, thật sự nó chỉ là...” Lãng Bá Thao đương nhiên biết tội danh mạo phạm thánh giá, vội vã đứng lên tạ tội. Nhạc Tung Hoành thấy tình huống không ổn, đang muốn đứng lên cầu tình cho cả nhà bằng hữu, lại nghe Hoàng đế sang sảng cười to: “Sao lại mạo phạm trẫm? Hài tử này trẫm vừa nhìn đã thích, hài tử thông minh như thế đúng là lâu rồi không được thấy, nào, lại đây cho trẫm ôm một chút nào!”

“Vâng, vâng...” Lãng phu nhân ngơ ngác giao Lãng Tuần trong lòng mình vào tay Hoàng đế, rõ ràng là còn chưa phản ứng kịp. Giữa lúc ai nấy đều mục trừng khẩu ngốc, Hoàng đế nhận lấy Lãng Tuần, tỉ mỉ quan sát.

Lăng Tuần rõ ràng vẫn đang cùng Chu Công độ sức (ý chỉ việc ngủ say), cái bọc nhỏ mập mập đáng yêu tay chân cứ cuộn tròn lại, trong miệng còn tiếng thì thào: “Tri sở tiên hậu, tắc cận đạo hĩ. Cổ chi dục mình mình đức vu thiên hạ giả, tiên trì kỳ quốc. Dục trì kỳ quốc giả, tiên tề kỳ gia...”[3]

Hoàng đế trừng hai mắt nhìn tiểu gia hỏa này hồi lâu, lại nhìn Lăng gia đang kinh hồn tang đảm, Hoàng đế chợt phát tiếng cười to: “Ha ha ha ha! Lăng ái khanh, người có đứa con thật ngoan! Tiểu gia hỏa này tương lai nhất định thi đỗ trạng nguyên, tiền đồ vô lượng, tiền đồ vô lượng a!”

Lăng Bá Thao trên thái dương chảy một giọt mồ hôi lạnh, liếc nhìn phu nhân rồi đồng thanh: “Tạ ơn Hoàng thượng khích lệ!”

Tam hoàng tử đang ngồi bên trái Hoàng thượng nhìn tiểu oa nhi bị phụ hoàng của mình giơ lên thật cao, hai tròng mắt buồn tẻ bỗng phát ra ánh sáng nhu hòa, khoe miệng lộ ra một nụ cười ấm áp. Búp bê này, thật đáng yêu...

“Bình giả, quỷ đạo dã. Cố năng nhi kỳ chi bất năng, dụng nhi kỳ chi bất dụng, cận nhi kỳ chi viễn, viễn nhi kỳ chi cận. Lợi nhi dụ chi, loạn nhi thủ chi, thực nhi bị chi, cường nhi tị chi, nộ nhi nạo chi, ti nhi kiêu chi, phù nhi lao chi, thân nhi ly chi. [4]” Lại một giọng trẻ con vang lên, mọi người còn chưa kịp tỉnh táo trước tiếng cười của Hoàng đế liền theo tiếng nói nhìn lại.

Chỉ thấy nhi tử út của Nhạc gia ngồi ngay ngắn nhìn bóng lưng nho nhỏ kia, lông mày nhíu chặt, trong mắt ngập tràn vẻ bất phục, lạnh lạnh đọc “Bình pháp Tôn Tử”. Không có ai cho rằng Nhạc Kiêu nhỏ tuổi lại muốn tranh sủng trước mặt Hoàng thượng, bởi cặp mắt trong suốt của nó ánh lên rõ ràng rằng: “Lăng Tuần người đọc thuộc được thì Nhạc Kiêu ta cũng sẽ đọc, hơn nữa ta còn không kém tài người đâu”.

Ách, mọi người đều tự động hiểu thành tiểu tử Nhạc Kiêu này chỉ là tính tình bướng bỉnh không phục thôi. Nhạc phu nhân nói, điểm này, là giống phụ thân hử...

Hoàng đế trở mắt một hồi, lại tiện đà cười lớn, hôm nay chính là ngày ngà vui vẻ nhất từ lúc đăng cơ tới nay!

“Ha ha ha ha! Tốt! Tốt lắm! Trẫm chưa có ngày nào vui vẻ như hôm nay!” Hoàng đế đứng lên ôm lấy Nhạc Kiêu, Lăng Tuần được ngai bé ở bên trái, Nhạc Kiêu ở bên phải, quay về phía các vị quan viên nói: “Các vị ái khanh, nhân tài của triều đại ta xuất hiện lớp lớp, đó chính là trụ cột tương lai của triều đại! Triều đại ta mai sau chắc chắn sẽ hưng thịnh phồn vinh thiên thu vạn đại!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mọi người đứng lên quỳ trước Hoàng đế, hô to.

Nhạc Kiêu căn bản không quan tâm người đang bế hử là ai, cũng không biết người đang bế hử là ai. Hử chỉ nhíu chặt lông mày nhìn tiểu tử thối ngày hôm nay cướp mất danh tiếng của hử, ra sức nghiêng răng. Trước đây ai nhìn thấy cũng khen hử! Còn hôm nay thì sao? Hôm nay mọi người còn chẳng nhìn thấy hử! Tỷ tỷ còn nói muốn nó làm đệ đệ! Hử choáng váng quá!

Lăng Tuần buồn ngủ mê man, có thể đọc thuộc “Đại học” thật lâu cũng chẳng làm sao. Bỗng nhiên cảm giác được có người bế mình, sau đó nghe thấy tiếng cười nói lớn tiếng, sau đó nữa lại cảm thấy có hai luồng ánh mắt rất mãnh liệt đang đâm thẳng vào mình. Lăng Tuần buộc phải mở mắt, thấy rõ trước mặt là một tiểu hài tử cũng xấp xỉ tuổi mình, liền ngu ngơ nhìn hử, cười.

Cười, cười cái gì mà cười! Nhạc Kiêu bị nụ cười này làm cho lòng đầy buồn bực, sao người dám cười nhạo ta! Tiểu Nhạc Kiêu há cái miệng nhỏ đầy răng be bé ra, nắm lấy cánh tay mũm mĩm của Lăng Tuần, hung hăng cắn!

“Oa!!!” Tiếng khóc kinh thiên động địa át cả tiếng răn dạy của Hoàng đế, Hoàng đế liền cúi đầu nhìn, hử, cừ thật! Hai trụ cột tương lai này đánh nhau!

“Trời a! Thế này, thế này, làm sao bây giờ?” Lăng phu nhân thét một tiếng kinh hãi, nằng thấy rõ ràng tiểu tử Nhạc Kiêu đang sung sướng cắn vai Lăng Tuần a!

“Hoàng, Hoàng thượng, mau, mau tách bọn nó ra!” Nhạc tướng quân nhân lực tốt, mơ hồ nhìn thấy trên áo lụa trắng tuyết của Lăng Tuần có dính vệt đỏ lóa mắt, thẳng nhai con nhà mình nghìn vạn lần không được cắn hỏng con nhà người ta nha!

“Tách ra, tách ra! Tách, tách không được rồi! Cắn chắc quá!” Hoàng đế lần đầu tiên thất thố như thế, một đám người xông tới luống cuống tay chân tách hai thành tiểu tử ra.

Lần lên núi này, chính là kết thúc trong tiếng khóc thảm của Lăng Tuần và tiếng lý sự của Nhạc Kiêu.

Bởi vậy, khởi đầu của hai vị diễn viên trong câu chuyện này chính là... chân chân chính chính huyết cừu (mỗi thù máu)a...

_____Hết chương 1_____

[1] Câu đầu tiên trong quyển “Đại Học”. Dịch nghĩa: “Mục đích của sự học rộng cốt làm sáng cái Đức sáng của mình, cốt khiến cho người ta tự đổi mới, cốt khiến cho người ta dừng ở chỗ chí thiện.” (theo Hoa Sơn Trang) ↑

[2] “Đại Học” là quyển đầu tiên trong bộ Tứ thư của Nho giáo. ↑

[3] Câu tiếp theo trong “Đại học”. Dịch nghĩa: “Biết được chỗ trước, chỗ sau của sự vật, thì tiến gần đến mục đích của sự học vậy. Thời xưa kẻ muốn làm sáng cái đức sáng của mình trong thiên hạ, thì trước hết phải trị được nước mình. Muốn trị được nước mình, thì trước hết phải chỉnh đốn được nhà mình.” (Theo Hoa Sơn Trang) ↑

[4] Phần mở đầu của “Bình Pháp Tôn Tử”. Dịch nghĩa: “Việc chiến tranh đó là thủ đoạn, quỷ quyết vô cùng. Tuyệt đối không thể để cho đối phương biết được năng lực của ta. Ta mạnh mà đối phương thấy ta như không mạnh. Ta đang sử dụng quân lực mà đối phương không biết, giống như ta không dụng binh vậy. Gần mà giống như xa, xa mà giống như gần. Lấy cái lợi mà dẫn dụ đối phương, lấy cái lợi mà thúc đẩy binh sĩ mình. Làm cho đối phương rối loạn để giữ nguyên chủ động chi phối mặt trận. Đối phương quá mạnh thì nên tránh, đừng giao chiến. Thấy đối phương mạnh tập trung quân hùng hậu thì phải đề phòng. Làm cho đối phương nóng giận, mất bình tĩnh bằng cách quấy phá. Làm ra vẻ sợ sệt để cho đối phương kiêu ngạo xem thường ta mà chủ quan không lo phòng bị. Làm sao cho ta an nhàn mà đối phương phải vất vả. Nếu đối phương đoàn kết thống nhất, có nhiều đồng minh thì ta phải có kế hoạch ly gián làm cho chia rẽ ra.” ↑

Đây là quả thù du. Có thể xem thêm về tục lệ tết Trùng dương

2. Chương 2: Đám Trẻ Cuồng Đánh Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhạc Kiều thối xì mặt, bị phụ thân đại nhân xách cổ lôi tới phủ Thượng thư nhận đòn chịu tội.

Quả đúng là nhận đòn chịu tội!

Nhạc Kiều mới bốn tuổi đầu bước đi còn chưa vững, bị vị phụ thân tác phong quân sự nói một không nói hai của hấn cột vào lưng một cành mận gai phải dài hơn hấn tận hai cái đầu, làm cái lưng non nớt trắng nõn của hấn in toàn vết máu. Nhạc Kiều vốn định tìm mẫu thân đại nhân yêu quý cầu cứu, tiếc rằng chuyện hấn làm lần này khiến nàng thương tâm quá, chỉ đành lắc đầu một cái coi như không thấy, mặc kệ lão cha hạo hạo giáo huấn hấn! Huynh đệ tỷ muội cũng không dựa dẫm gì được, Nhạc Kiều chỉ có thể cắn chặt răng không hề kêu đau cũng chẳng hề xin xỏ, mặc cho phụ thân kéo hấn tới phủ Thượng thư. Dọc đường có vô số người vây xem, cơ hồ chắn kín cả lối đi.

Gia đình Nhạc gia nuốt lệ đuổi đám người xem náo nhiệt đi, một bên đau lòng cho Nhạc Kiều, một bên thâm thóa mạ lão gia nhà mình không có tình người, hổ dữ còn không ăn thịt con cơ mà, sao lão gia lại ác với tiểu thiếu gia như vậy chứ?! Nhiều người nhìn thế này, bảo thiếu gia sau này làm sao nhìn mặt người ta đây!

Đám người vây xem có người tán thưởng Nhạc tướng quân quả nhiên có phong phạm của đại tướng, đến cả con ruột của mình làm sai cũng tuyệt không vì tình riêng mà làm trái luật lệ, triều ta có tướng lĩnh như vậy thật đúng là phúc khí! Cũng có người nhỏ giọng trách cứ Nhạc Tung Hoành không nể tình thân, tiểu hài tử làm sai mỗi chuyện còn con thì coi như khiển trách một chút thôi, sao lại tuyệt tình đến mức này!

Nhạc Kiều cắn răng, ngược dòng thu phong ào ạt, chấn hưng cơ thể nhỏ bé, gian nan tiến bước. Mắt có chút nóng, mũi có chút tê... Hấn thật sự không muốn khóc đâu!

Lăng Bá Thao đã sớm nghe gia nô hồi báo, ba bước thành hai bước vội vã chạy tới đại môn, kia chính là Nhạc Kiều nhà Nhạc Tung Hoành trên lưng đang bị cành mận gai đè ép, hướng về cửa phủ đi tới.

“Ta nói lão già nguời nha! Nguời! Nguời đúng là hồ đồ rồi! Còn không mau thả con ra, giày vò nó thành cái dạng gì kia!” Lăng Bá Thao đau lòng nhìn, đoạt lấy sợi dây trong tay Nhạc Tung Hoành, cởi Nhạc Kiều ra.

“Lão Lăng nguời đừng có xía vào! Đứa nhi tử này nếu ta không quản, sau này chắc chắn sẽ xảy ra đại họa! Nguời xem hấn căn Lăng Tuần thành cái dạng gì rồi!” Nhạc Tung Hoành đoạt lại sợi dây trong tay Lăng Bá Thao, lôi Nhạc Kiều vào phủ. Trán Lăng Bá Thao đỏ đẫm mồ hôi, lão quen biết Nhạc Tung Hoành hai mươi năm nay còn không hiểu tính cách lão ta sao? Bây giờ mà đối cứng với lão ta, không chừng còn khiến Nhạc Kiều phải chịu tội nhiều hơn!

“Nhạc bá bá!” Lăng Giác kéo mẫu thân nhà mình ra, đứng quy đứng củ vái chào Nhạc Tung Hoành. Sau đó lên nhìn Nhạc Kiều đang chật vật chịu không thấu nhưng vẫn cố không kêu la không đổ lệ, tuy rằng hận nó đến ngứa răng nhưng cũng âm thầm bội phục, tuy nó to gan dám cãi đê đê, nhưng vẫn coi như nó là hán tử! Lăng Giác cũng mới chỉ là đứa hài tử bảy tuổi, ở trà quán nghe lão thuyết thư kể chuyện hiệp khách giang hồ nhiều quá đâm ra cũng ít nhiều bắt chước nguời ta, hoàn toàn không cảm thấy từ “hán tử” này khoát lên nguời một tiểu oa nhi bốn tuổi thì có gì sai.

“Nhạc đại ca làm gì vậy? Không được, không được, mau thả con ra đi!” Lăng phu nhân nhìn mà trong lòng đau muốn rơi lệ, ôm chầm lấy Nhạc Kiều, muốn cởi trói cho hấn.

“Đệ muội (vợ của đệ đệ) đừng xen vào! Mau, bé Lăng Tuần lại đây, ta muốn tiểu tử này quỳ trước mặt nhận sai!” Lăng phu nhân là phụ nữ, Nhạc Tung Hoành không tiện đưa tay đẩy nàng ra, chỉ có thể cứng cổ nói to.

“Nó có làm chuyện gì ghê gớm đâu? Huynh làm cha thì tùy tiện mắng vài câu thôi, không nên để con một thân thương thích thế này!” Lăng phu nhân chính là nhìn ra Nhạc Tung Hoành không dám làm khó dễ nàng, liền kéo Nhạc Kiều vào trong lòng rồi đưa lưng về phía lão, biểu thị rằng lão không có cửa đấu với nàng đâu!

“Đệ muội đúng là hồ đồ! Tuần Nhi bị nó cắn thành như vậy, còn dọa thằng nhỏ sốt cả một đêm, suýt đem nửa cái mạng đi mất, ta, ta thật xin lỗi hai người!” Nhạc Tung Hoành trên mặt đầy vẻ xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn.

“Ta nói lão huynh đệ à, sao người càng lớn tuổi lại càng hồ đồ vậy? Tuần Nhi còn nhỏ, phát sốt là chuyện thường tình, huống chi nó ở trong núi bị nhiễm lạnh nên phát sốt, có quan hệ gì tới việc bị cắn đâu. Hơn nữa, vết cắn kia cũng lắm chỉ để lại vết sẹo nhỏ không nghiêm trọng. Nhưng nhìn lại người xem, nhìn lưng Tiểu Kiều xem, máu chảy thành cái dạng gì rồi? Còn nữa, cuối thu rồi, người còn bắt nó để trần mà đi, lỡ bị bệnh thì phải làm sao bây giờ? Người đừng quên nó mới có bốn tuổi, đã biết cái gì đâu mà người bắt nó nhận tội hả?” Lãng Bá Thao quả thực đau đớn vô cùng, nhìn gương mặt Nhạc Tung Hoành thoảng chốc trắng bệch, hổ thẹn biến thành yêu thương và tự trách, liền thở dài nói: “Nào, huynh đệ ta hôm nay nhân tiện ra hậu viện uống vài chén, Kiều Nhi cứ để cho phu nhân chăm, người a, tỉnh táo một chút đi!” Nói xong liền nháy mắt với phu nhân nhà mình, Lãng phu nhân hiểu ý, vội vàng tháo cành mạn gai bị cột vào người ra, ôm hẳn vào phủ. Lãng Giác hấp tấp theo sau.

Nhạc Tung Hoành buồn bực im lặng liếc Lãng Bá Thao, Lãng Bá Thao vỗ vỗ vai lão, phân phó quản gia: “Đi hâm rượu đi”, rồi cùng Nhạc Tung Hoành tâm sự chuyện nam nhân.

Lãng phu nhân ôm Nhạc Kiều tới phòng của Lãng Tuần, Lãng Giác nhắm mắt theo đuôi.

Sau khi phân phó thiếp thân thị nữ đi lấy nước nóng, khăn và kim sang được, Lãng phu nhân ôm Nhạc Kiều lên giường. Lãng Tuần sốt cao vừa hạ, đang nằm giữa giường ngủ say, hoàn toàn không biết kẻ thù đã xâm nhập lãnh địa của mình.

“Chắc chắc chắc.” Lãng phu nhân đau lòng lau vết thương sau lưng của Nhạc Kiều, Nhạc Kiều vì đau mà run nhẹ, Lãng phu nhân ôn nhu nói: “Con cứ khóc đi, đừng cố chịu đựng, ở đây không có người ngoài.” Lãng phu nhân thường tới Nhạc gia, tất nhiên cũng biết Nhạc Kiều tuy còn nhỏ nhưng lại có sự kiên cường đến cả cha mẹ nó cũng phải bội phục.

“Không đau!” Âm thanh bé tí nghẹn khuất của Nhạc Kiều khiến Lãng phu nhân vừa bực vừa buồn cười, dùng lực đạo nhẹ nhất thoa thuốc rồi băng bó kỹ, sau đó cho Nhạc Kiều mặc y phục của Lãng Tuần, lại hỏi: “Sáng sớm đã bị phụ thân hành hạ như vậy, chắc chưa ăn gì phải không? Thấm thấm đi làm vài món ngon cho con, con ngoan ngoãn ở đây chờ thấm thấm nghe chưa?” Lãng phu nhân rất thích Nhạc Kiều, tuy nó cắn tiểu tử nhà mình, nhưng đây cũng chỉ là tiểu hài tử không hiểu chuyện mà thôi. Với Lãng phu nhân mà nói thì kiểu ghen tị muốn tranh giành tình cảm này thật đáng yêu!

Nhạc Kiều vừa nghe có đồ ăn, đứa nhỏ đã sớm đói muốn ngất xỉu lập tức gật đầu lia lịa, sau đó còn làm bộ đáng nhu thuận đáng thương chớp mắt nhìn Lãng phu nhân. Hẳn vẫn nhớ thấm thấm làm đồ ăn rất ngon, ngon hơn cả đầu bếp nhà hẳn nữa. Nhạc phu nhân từ nhỏ đã thích vũ đạo lộng kiếm (múa đao đùa kiếm), không có duyên với trù phòng, trù nghệ các kiểu căn bản là không cần bàn tới.

Lãng phu nhân vui vẻ cười cười, sờ cái đầu nhỏ của hẳn, suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn ôm hẳn lên giường Lãng Tuần. “Thấm thấm có thể phải tốn chút thời gian, con ở trên giường Lãng Tuần nghỉ ngơi một lúc nhé. Kiều Nhi phải nhớ kỹ, con là ca ca, phải thương yêu đệ đệ có biết chưa?” Lãng phu nhân khom người truyền bá tư tưởng huynh hữu đệ cung (anh thương em kính) cho Nhạc Kiều. Nhạc Kiều gật đầu thật mạnh, hẳn nhất định sẽ “thương yêu” đệ đệ thật tốt! Lãng phu nhân hài lòng nở nụ cười, sau đó đứng dậy kéo Lãng Giác này giờ vẫn cứ hã hê cười nhìn thương tích của Nhạc Kiều đi, nằng nặc để Lãng Giác ở lại biết đâu lại thừa dịp không có người lớn mà báo thù cho đệ đệ. Chuyện Lãng Giác thương đệ đệ đã nổi danh khắp hoàng thành, hôm qua nếu không phải bị huynh đệ Nhạc gia đè lại thì Lãng Giác đã sớm nhào tới xé xác Nhạc Kiều ra!

Lãng phu nhân và Lãng Giác vừa đi, Nhạc Kiều lập tức nhe răng trợn mắt vặn vẹo lưng, đúng là đau chết hẳn rồi! Vừa này nói Nhạc Kiều rất kiên cường, đến chết cũng không chịu thua trước mặt người khác, người khác vừa đi thì hẳn lập tức hiện hình.

Nhạc Kiều cắn răng liều chết nhìn chằm chằm Lãng Tuần tay chân dang rộng, khe ngáy o o, nước miếng chảy ròng. Lông mi vừa dày vừa dài, cái mũi xinh xắn đáng yêu, môi hồng cong cong khép mở theo nhịp hô hấp. Đều tại người! Nhạc Kiều rướn cổ thận trọng nhìn cánh cửa khép hờ, xác định là không có ai liền giờ móng vuốt hung hăng chọc chọc khuôn mặt mũm mĩm trắng nõn như bánh bao thịt của Lãng Tuần.

“Hừ! Cái mặt nhìn như cái bánh bao thịt mà cũng kêu là đáng yêu? Nữ oa oa (bé gái) mới gọi là đáng yêu!” Nhạc Kiều lại dời “tiểu ma trảo” (móng vuốt quỷ =|||||) xuống, chọc thẳng vào cái bụng tròn vo của Lăng Tuần, “Hừ! Cái bụng nhìn như cái bánh màn thầu lớn, nhất định là cái đồ mèo tham ăn! Nữ oa oa mới tham ăn!”

“Bánh bao thối! Bánh bao mập! Bánh màn thầu mập!” Tiểu tử Nhạc Kiều dậm dẫm mồm mồm dùng đầu ngón tay mập mập chọc vào người tiểu tử Lăng Tuần mồm mồm hơn hẳn một chút từ đầu xuống chân một lượt mới thấy đỡ bực. Nhìn Lăng Tuần trước mặt bị mình chọc đến mức mặt mũi nhằn lại mà vẫn chưa tỉnh, lương tâm Nhạc Kiều có chút bất an. Phụ thân nói vì bị hấn cần nên nó mới phát sốt. Phát sốt là chuyện rất khó chịu, trước đó không lâu Nhạc Kiều cũng có bị qua rồi, hẳn biết rõ loại đau khổ này, còn phải uống thứ thuốc đen thui thối hoắc chết người nữa.

“Ừ...” Nhạc Kiều nhìn chằm chằm khuôn mặt say ngủ của Lăng Tuần, mặt mày khổ não, cuối cùng quyết tâm như thể đi đặt lễ đính hôn, hẳn đưa tay cởi y phục của Lăng Tuần ra.

Trên vai phải trắng nõn của Lăng Tuần bỗng dưng xuất hiện một vết thương, vết thương có hình dấu răng, rất nhỏ nhưng bị thương rất nghiêm trọng, da thịt đều rách ra, thuốc bột trắng thoa đều lên vết thương, nhìn đã thấy đau rồi!

Nhạc Kiều cứ như vậy nhảy lên người Lăng Tuần, chống thân trên cúi đầu nhìn vết thương trên vai y, còn người đen láy chợt hiện chút áy náy. Hình như hẳn, thực sự có hơi quá đáng...

“Kiều Nhi, đồ ăn không nấu nhanh được, con ăn bánh ngọt lót bụng trước nhé... Kiều Nhi, con đang làm gì vậy?” Lăng phu nhân bưng đĩa điểm tâm tinh xảo cho hai đứa, đứng sững ngoài cửa phòng.

“Thấm thấm, con...” Nhạc Kiều vẫn giữ tư thế cúi người mà nhìn về phía Lăng phu nhân, lời còn chưa nói hết, trên mặt đã trúng một quyền.

“Ai u!” Nhạc Kiều bị đánh lật sang một bên. Lăng Tuần giờ nắm đấm ngồi dậy, hung hăng nhìn chằm chằm Nhạc Kiều, “Hừ” một tiếng. Vốn dĩ Lăng Tuần bị Nhạc Kiều chọc cho thành nửa tỉnh nửa mê, tới khi Lăng phu nhân vào cửa hét một tiếng thì y tỉnh triệt để luôn. Vừa mở mắt đã thấy ngay cái mặt to đùng đáng ăn đập kia đang lắc lư trước mặt mình, lập tức không suy nghĩ, giờ quyền đánh ngay!

“Người dám đánh ta! Ta đánh chết người!” Nhạc Kiều tỉnh mộng lập tức phản kích, bất quá hẳn vẫn còn chậm một bước, Lăng Tuần đã ngồi lên cái bụng nhỏ của hắn, dùng hai cánh tay mồm mồm không có chút sát thương nào – tả hữu khai cung! (đánh trái đánh phải không chừa đường lui)

“Ta đánh người, ta đánh người!” Lăng Tuần chỉ một mực giáng đòn xuống mặt, xuống người Nhạc Kiều. Nhạc Kiều trên lưng vừa bị thương, lại mất quyền chủ động, không còn cách nào khác ngoài vùng vẫy tay chân loạn xạ.

“Lão thiên gia a!” Lăng phu nhân sợ đến mức vội vã buông đồ ăn xông lên, ôm Lăng Tuần đang đánh nhau đến phát ngiên ra, Lăng Giác vẫn lèo đèo theo đuôi Lăng phu nhân liên tục dụng thời cơ, làm bộ đi tới kéo Nhạc Kiều vừa bị đánh tới tấp dậy, sau đó hung hăng bầm một cái trên đùi hắn.

“A!” Nhạc Kiều hét thảm một tiếng, quay đầu về phía Lăng Giác tát cho một phát!

Được lắm, vừa mới kéo đứa bé ra thì đứa lớn lại nhập cuộc. Nhạc Kiều còn nhỏ, đánh sao lại Lăng Giác hơn hẳn ba tuổi lại cao hơn hẳn những hai cái đầu?

Lăng phu nhân giận đến muốn ngắt đi, một tay ôm Lăng Tuần còn đang giãy dụa, một tay nhéo lỗ tai Lăng Giác, hét lớn: “Tất cả dừng tay cho ta!”. Ba đứa lập tức sợ đến không dám nhúc nhích.

Bọn hạ nhân nghe thấy tiếng động cũng vội vã chạy vào, vừa thấy đã sợ hết cả hồn, phái một người đi thông tri hai vị lão gia, đám còn lại luống cuống giúp Lăng phu nhân tách mấy tiểu thiếu gia ra.

Nhạc Tung Hoành và Lăng Bá Thao vừa hấp tấp tới nơi đã thấy ba đứa hài tử từ cao đến thấp tay nắm lỗ tai cúi đầu đứng trước mặt Lăng phu nhân, Lăng phu nhân thì tức giận đến mức dùng tay vỗ ngực thông khí không ngừng. Nàng vừa mới ra ngoài một lúc, hai thằng ranh kia sao đã đánh nhau rồi? Còn Lăng Giác nữa, sao cũng không hiểu chuyện mà góp chân vào, lại còn ỷ lớn hiếp nhỏ!

“Phu nhân!”

“Đệ muội!”

Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành đều đã uống không ít, mặt cả hai đều đỏ ửng.

“Ta, ta mặc kệ!” Lăng phu nhân đứng dậy giậm chân một cái, thở phì phò bỏ đi. Nàng không bao giờ... trông hai thằng nhãi con này nữa!

Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành hai mặt nhìn nhau một lúc, sau đó nhìn xuống ba đứa vì đánh lộn mà quần áo lòi thối, mặt mày xanh tím.

Nhạc Tung Hoành quay sang Lăng Bá Thao, chấp tay nói: “Thời gian không còn sớm, lão ca ca ta đi trước, hẹn ngày khác tái hợp!”

Lăng Bá Thao cũng chấp tay, nói: “VẬY TIỂU ĐỆ CŨNG KHÔNG TIỀN, NGÀY KHÁC TÁI HỢP! THỈNH!”

Nhạc Tung Hoành khom lưng ôm lấy Nhạc Kiêu, sải bước về phủ. Lăng Bá Thao phất ống tay áo một cái, nhìn bầu trời xanh trong ngoài cửa sổ, thở dài: “Đem hai thằng nhóc này tới từ đường, bắt chúng nó quỳ tới sáng mai, không được đưa cơm cho chúng nó!”

Ngày hôm sau, tin tức nhị vị công tử nhà Lăng gia và út tử nhà Nhạc gia vì đánh lộn mà bị phạt quỳ ở từ đường suốt một ngày một đêm đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Nghiêm phạt qua đi, ngày lại như cũ.

Chẳng qua cuộc sống trôi qua quá thư thái, rốt cuộc cũng không tránh khỏi có việc ngoài ý muốn phát sinh.

Sự kiện phạt quỳ vừa qua được ba ngày, Nhạc gia tiểu thư Nhạc Lan Thư bỗng nhiên đòi tới phủ Thượng thư thăm “đệ đệ”, hơn nữa lại còn một mực muốn dẫn đệ đệ ruột của mình cùng đi. Nhạc phu nhân dù trong lòng thấy khó hiểu, bất quá vẫn vui vẻ đáp ứng. Tương lai, hai nhà Nhạc Lăng sẽ thành thông gia, dẫn nữ nhi qua lại nhiều một chút cũng hay, tình cảm thì phải bồi dưỡng từ bé mới tốt. Về phần tiểu quỷ nghịch ngợm Nhạc Kiêu này, đúng là dư thừa, không được để hấn rước thêm rắc rối nào nữa. Khi đến Lăng phủ, hai vị phu nhân còn đang ân cần thăm hỏi, Nhạc Lan Thư đã dắt đệ đệ thẳng đến hậu phủ! Nàng đã tới phủ Thượng thư mấy lần, đối với nơi này rất quen đường thuộc lối. Nhạc Lan Thư hùng hổ dẫn đệ đệ đến thẳng nơi mà huynh đệ Lăng gia vẫn thường chơi – “Lý hí viện” (sân chơi cá chép). Lăng Giác đang ôm Lăng Tuấn chơi xích đu, bỗng thấy Nhạc Lan Thư mặt mày hung tợn xông vào liền giật mình, ôm chặt đệ đệ, hí mắt nói: “Nguyên lai là Lan Thư muội muội tới, ta còn đang không biết cái tiếng động hổ hổ sinh phong (rầm rầm uy vũ như hổ =))))) kia ở đâu mà ra.”

Nhạc Lan Thư mới năm tuổi, đương nhiên không hiểu ý vị châm chọc trong lời nói của Lăng Giác, chỉ thấy nàng chống nạnh hô to: “Hứ! Ai là muội muội của ngươi! Dám bám vào đùi đệ đệ ta, xem ta còn không giáo huấn ngươi!” Nói xong liền xông vào đánh Lăng Giác, Lăng Giác dù sao cũng lớn hơn Lan Thư hai tuổi, lại là nam hài, chỉ thấy hấn đuổi hai tay nắm đôi bàn tay trắng như phấn của Nhạc Lan Thư, cười đùa: “Chỉ bằng tiểu nha đầu ngươi mà cũng dám dạy dỗ ta? Đợi cao thêm hai tấc nữa đi rồi nói!” Nhạc Lan Thư tức giận cắn răng, chỉ có thể chân trái chân phải đá Lăng Giác liên tục, đáng tiếc chân nàng cũng ngắn, đá không trúng, lại còn chọc cho Lăng Giác cười hô hố.

Bên kia ca ca với tỷ tỷ đang đánh nhau, bên này hai đứa đệ đệ cũng không nhàn rỗi. Nhạc Kiêu vừa đến một lúc, hai đứa liền phồng mang trợn má, xắn tay áo lên.

“A

~~~”

“A

~~~”

Hai đứa trẻ con bốn tuổi gân cổ, rất khí thế hét lên, xông thẳng vào đối phương.

Hai đứa bổ nhào vào nhau, ôm một cái, lắc một cái, sau đó cùng ngã lăn xuống đất. Bởi hai đứa đều gắt gao nắm lưng đứa kia, chế trụ nhau, làm đứa kia không thi triển được quyền cước gì, chỉ có thể dùng đầu mà chiến đấu. Nhìn xem, hai cục tròn tròn đánh nhau! Đúng là trán chạm trán nha! Ai u, bắt đầu dùng răng cắn rồi! Chắc là trán chịu lực sát thương mạnh quá nên phải sửa lại chiến lược! Đứa thấp thấp dùng

hàm răng nhỏ cắn vào vai phải đứa cao cao, đứa cao cao cắn chặt vai trái của đứa thấp thấp, sau đó, bắt đầu tổn hơi thừa lời rồi!

Hai đứa trẻ con ôm nhau lăn lộn trên đất, cắn vai đứa kia nhất quyết không chịu nhả ra.

Lại thêm nhóm của ca ca với tỷ tỷ, chỉ thấy tỷ tỷ Nhạc gia tức giận đến đỏ cả mặt, ướt cả mắt, đá không được mà đánh cũng không xong, suýt khóc đến nơi thì bỗng nảy ra diệu kế, quay về phía sau Lăng Giác mà hô: “Thắm thắm, ca ca đánh con! Cứu con với!”

Lăng Giác run tay, lập tức buông tiểu nha đầu ra, xoay người lại giơ hai tay lên, nói: “Nương, con không có!”

Lăng Giác vừa quay người, Nhạc Lan Thư liền nhếch miệng cười, vươn hai tay nhắm thẳng lưng hấn hung hăng nhéo hai cái, sau đó nhanh chóng nhảy ra xa một trượng, cười to. Lăng Giác đau đớn kêu, biết mình mắc bẫy, quay lại nhìn Nhạc Lan Thư đang làm mặt quỷ với mình! Lăng Giác xoa cái lưng đau nhức liền muốn xông lên báo thù, ai ngờ hai tên gia đình từ cửa viện xông vào, gọi to: “A di đà phật, tiểu tử tông của ta ơi”, sau đó một đứa chạy đi báo tin, một đứa ở lại khuyên can.

Lúc này Lăng Giác và Nhạc Lan Thư mới nhận ra, nguyên lai trong lúc bọn nó không để ý thì bọn đệ đệ lại cắn nhau rồi!

Nếu cha nương mà biết được... Lăng Giác và Nhạc Lan Thư rùng mình, ta không muốn đến từ đường quỳ đầu!

“Này, nha đầu, không muốn bị phạt thì phải làm theo lời ta!” Lăng Giác bỗng bảo Nhạc Lan Thư. Nhạc Lan Thư nhìn Lăng Giác một chút, lại nhìn hai đứa đệ đệ đang cắn nhau không tách ra nổi, vội vã gạt đầu.

Khi Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân hấp tấp chạy tới, tên gia đình có nhiệm vụ khuyên can vẫn chưa tách hai tiểu tử tông kia ra được! Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân vội thân tự xuất mã (tự mình động thủ), một người gạt tên gia đình vô dụng ra, một người tranh thủ cách ly hai đứa! May mà trời ngày càng lạnh, hai tiểu tử kia đều mặc y phục dày, chỉ để lại trên vai nhau một bãi nước bọt thôi.

Bị ôm vào ngực mà hai đứa vẫn còn quấy đạp, miệng đầy nước miếng dùng đồng ngôn đồng ngữ (ngôn từ trẻ con) mà chửi bậy.

“Đồ quỷ ngu ngốc đáng ghét, ta cắn nát người, cắn nát người!” Đây là của Lăng Tuấn.

“Đồ bánh bao, bánh màn thầu, đồ tiểu cô nương, ta cắn nát người!” Đây là của Nhạc Kiều.

Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân đứng là vừa buồn cười vừa bực mình, ôm hai đứa hài tử vừa thấy mặt nhau đã muốn đánh lộn, nhìn nhau cười khổ. Sau mới nhớ ra, còn hai đứa nữa mà?

Gia đình cũng không nghĩ ra, mới vừa rồi vẫn còn trong cuộc cơ mà...

“Nương, có chuyện gì vậy?”

Là Lăng Giác!

Người trong viện nhìn sang, chỉ thấy Lăng Giác nắm tay Nhạc Lan Thư, đứng ở cửa viện ngây ngô nhìn vào, Nhạc Lan Thư cầm trong tay một cọng cỏ ba thảo [1] (mới đầu còn định hái hoa nhưng cuối thu chỉ còn cỏ ba thảo), sợ hãi nhìn xung quanh. Hai đứa đều mang bộ dạng vô tội không biết chuyện gì vừa xảy ra mà nhìn mọi người.

May mà hai đứa tình cảm tốt, chuyện thành thân đúng là định được rồi, bọn nó tương lai nhất định sẽ tương thân tương ái! Đây là tiếng lòng của Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân.

Vì sao ca ca/tỷ tỷ mới vừa đánh nhau đã lại thay đổi thế này? Đây chính là tiếng lòng của Nhạc Kiều và Lăng Tuấn.

Ta cái gì cũng không biết... Còn đây chính là tiếng lòng của hai đứa gia đình đã tận mắt chứng kiến.

Vì chuyện của hai đứa hài tử mà lần gặp mặt này phải lúng túng kết thúc.

Buổi tối, Nhạc Kiều và Lăng Tuần được trưởng bối hai bên “ban thưởng” cho chép phạt “Bách gia tính” [2] mười lần, vừa cầm cùi dưới ánh nến chép thư, vừa dùng ngôn từ độc địa nhất mình nghĩ ra được mà chửi thâm đũa kia.

Mà Lăng Giác và Nhạc Lan Thư bị Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân xem trọng, thì hết lần này đến lần khác dùng nước rửa cho sạch cái tay bị ép phải nắm tay đũa kia...

Bất quá, các vị khán giả đừng tưởng vì chuyện này mà hai nhà đi thăm hỏi nhau sẽ không mang tiểu hài tử theo. Trên thực tế, số lần thăm hỏi trong sự tranh cãi âm ỉ của hài tử ngày càng nhiều. Mà mỗi lần đều kết thúc trong sự hồ ẩu Nhạc Kiều và Lăng Tuần, và sự “tương thân tương ái” của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư. Lâu ngày, ai cũng biết tiểu nhi tử của Nhạc tướng quân và tiểu nhi tử của Lăng thượng thư bất tự không hợp, cứ gặp là đánh, lâu dần mọi người cũng quen, chỉ coi đó là cách biểu hiện tình cảm giao hảo của bọn nó thôi. Có điều ở chỗ không ai nhìn thấy, trên người Lăng Giác ngày ngày lại hết vết thâm này đến vết thâm nọ, mà trang sức tinh xảo trên người Nhạc Lan Thư cũng ngày ngày mặc danh kì diệu (không giải thích được) nát tan...

_____Hết chương 2_____

[1] Cầu vĩ ba thảo:

[2] Bách gia tính: văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...)

3. Chương 3: Học Đường Hỗn Chiến

Ngày cứ như vậy náo nhiệt trôi qua, “cảm tình” giữa hai tiểu tử Nhạc Kiều và Lăng Tuần cũng càng ngày càng “tốt”, lúc nào gặp nhau cũng phải tặng đối phương chút “quà gặp mặt”, trước khi ra về lại càng thích “tiếp xúc thân mật” để bày tỏ nỗi “không muốn chia xa”.

Giữa những trận âm ỉ cãi nhau, chớp mắt đã qua hai năm, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đều đã đến tuổi phải tới học đường (*trường học thời xưa*). Trước đó, hai nhà đều đã thỉnh tiên sinh về dạy võ lòng cho hai đứa. Hôm nay, hai vị lão bằng hữu cùng hợp kế, không bằng để hai đứa nó tới quan học (*trường học dành cho con của quan lại*), dù sao cũng là gia quyến của đại quan trong triều, so với các học đường bình dân thì nên đến quan học hơn.

Ngày Tết vừa qua, Lăng Tuần liền mặc bộ y phục mới được học đường phát, trên lưng mang cái túi nhỏ do Lăng phu nhân làm cho, bên trong đựng Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính, Thiên Tự Văn và văn phòng tứ bảo (*gồm bút, nghiên, giấy, mực*), đi theo phụ thân tới học đường.

Được gia đình bề xuống khỏi mã xa, Lăng Tuần sải đôi chân ngắn đuổi theo bước chân dài của phụ thân. Còn chưa tới đại môn, chợt nghe phụ thân cùng người khác chào hỏi. Đôi mắt to đen láy “xoạt xoạt” bắn tia hung ác, gắt gao nhìn chăm chăm tên Nhạc Kiêu thềm ăn đòn đang đứng cười cười kia, thì ra bọn nó cùng chung một thư viện (*trường học*), xem ta có chinh chết người không! Nhạc Kiêu lạnh lùng cười, còn không biết ai chinh ai đâu!

“U, Nhạc lão ca người hôm nay cũng đưa Kiêu Nhi đến trường à?” Lăng Bá Thao đến gần Nhạc Tung Hoành, tùy ý chấp tay.

“Không phải người cũng thế sao! Hôm nay là ngày tốt, phu nhân liền giục ta đưa Kiêu Nhi tới bái kiến phu tử.” Nhạc Tung Hoành trên mặt ghi chữ “ta không tình nguyện”, gương mặt liếc đại môn thư viện, bữu môi quay đi.

“Ta cũng thế, cũng muốn để thêm vài ngày nữa, sớm biết thì đã không để Tuần Nhi tới quan học.” Lăng Bá Thao mặt cũng đầy vẻ không tình nguyện, Lăng Giác hồi đó không phải cũng đến học đường bình dân ư, sao bỗng nhiên trong lúc nhiệt tình lão lại muốn đưa Lăng Tuần đến quan học thế này?!

“Ai, đúng vậy, ta cũng đang hối hận đây...” Nhạc Tung Hoành sắc mặt lộ rõ vẻ hối hận không thôi, làm Nhạc Kiêu khó hiểu vô cùng. Ban đầu hắn cũng không nghĩ sẽ vào quan học, cứ giống các huynh cùng vào học tại thư viện tư nhân chẳng phải tốt sao? Không bị nhiều quy củ quản thúc, rất tự do! Được lắm, lúc trước có ai thêm để ý sự phản đối và nỗi muộn sầu của hắn đâu, giờ phụ thân mới hối hận, không thấy quá muộn rồi sao?!

Thư viện này chính là thư viện lớn và nổi danh nhất của triều đại, hơn phân nửa quan viên trong triều đều từ đây mà ra. Nghe nói trong thư viện này có lão sư cao tuổi nhất, học vấn cao nhất được xưng tôn làm “Đệ nhất thiên hạ nho sĩ”, còn có lão phu tử Công Tôn Mặc lại càng *đào lý mãn thiên hạ*[1], ngay cả đương kim thánh thượng cũng phải tôn kính gọi lão một tiếng “Lão sư”, đủ thấy địa vị của lão cao đến mức nào. Thư viện mang tên “Điểm Mặc” này luôn được những bậc phụ mẫu *vọng tử thành long*[2] trong thiên hạ ra sức nhồi nhét con vào.

Thế nhưng vì sao Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành oai phong chốn quan trường sau mười năm lại có vẻ mặt không tình nguyện, còn một lòng hối hận như vậy? Nguyên nhân là vì, vị lão sư Công Tôn Mặc kia, ba mươi năm trước chính là ân sư thuở võ lòng của bọn họ! Tuy chỉ rơi vào tay lão có hai năm ngắn ngủi thôi, nhưng hai năm ác mộng ấy cả đời này bọn họ cũng không quên được. Bây giờ hồi tưởng lại, thời kì ngoan ngoãn nhất của bọn họ, không phải hai năm ấy sao?

Hai vị phụ thân nhớ lại chuyện trước kia, không hện mà cùng rùng mình, sau đó lặng lẽ nhìn đứa nhi tử nhà mình, cầu ông trời phù hộ các người!

Mà hai thằng nhãi đang hần học nhìn nhau, hận không thể lập tức làm một trận người chết ta sống, căn bản không hề chú ý tới ánh mắt xót thương của phụ thân mình.

Điều phải tới thì trốn không thoát, Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao hít một hơi thật sâu, dắt nhi tử nhà mình lên chiến trường, à không, vào thư viện... Mà hai thằng nhãi con Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẫn chưa biết ác mộng đời mình vừa mới bắt đầu, còn đang bận dùng ánh mắt mình giết chết đối phương.

“Đồ ục ịch! Đồ bánh bao mặt trắng!” Ánh mắt lãnh khốc của Nhạc Kiêu truyền lời tới Lăng Tuần. Ách, cũng không còn cách nào. Hai năm qua, vóc dáng Lăng Tuần tuy có dài ra, nhưng bề ngang của y phát triển cũng tương đối nhiều... Ở nhà, y là út, phụ mẫu huynh đệ, hạ nhân tôi tớ đều tương đối cưng chiều y, được rồi, phải nói là hết sức cưng chiều y, ngay cả Hoàng đế trong cung thỉnh thoảng cũng sẽ quan tâm đến y. Trời nắng sợ y đau đầu, trời âm u thì sợ y lạnh, mới hắt xì một cái đã căng thẳng như bị bệnh nan y. Một đại gia tử (*thằng bé đại gia* =))) được nuông chiều như thế, ăn ngon chơi vui ngủ kỹ, cả ngày hiếm khi nào ra nắng. Vận động lớn nhất chỉ sợ chính là cầm bút lông lên... tập viết chữ! (không tính thời gian giao lưu tình cảm với Nhạc Kiêu!) Vì vậy, dưới sự dung túng của tất cả mọi người, y cứ thế trở thành một đứa trắng trắng mềm mềm, mập mập đáng yêu như... búp bê sứ...

“Đồ đại thiết chùy (*cái búa sắt lớn*)! Đồ đại ngốc lại còn đen như than!” Ánh mắt hung ác của Lăng Tuần đáp lễ Nhạc Kiêu. Ách, cái này, cũng lại không còn cách nào. Hai năm qua, Nhạc Kiêu không chỉ có vóc dáng cao lớn hơn, xương cốt cũng bền chắc hơn những hài tử cùng trang lứa. Tuy hấn cũng là con út, nhưng Nhạc gia là gia đình như thế nào? Đây chính là tương môn thế gia (*gia đình võ tướng*) nha! Tổ tông đều xuất thân từ võ tướng cả! Có thể hiểu ngay phương châm dạy con của nhà họ là như thế nào. Bị ngã là phải được ôm lên ư? Tự chịu! Trung bình tấn một mỗi nên muốn nghỉ? Tấn thêm nửa canh giờ nữa! Khó khăn lắm mới được thưởng kẹo? Đem chia cho các bạn, thân là quân nhân, quan trọng nhất là phải có phúc cùng hưởng! Vì vậy, dưới sự huấn luyện sắt đá của phụ thân, tuy còn nhỏ nhưng hấn đã trở nên vừa đen vừa rắn chắc, gương mặt đen thui nửa điểm cũng không đáng yêu...

Trong ánh mắt chém giết của hai đứa, Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao đi tới một viện tử tao nhã tĩnh mịch. Đây là nơi mà bình thường Công Tôn Mặc hay nghỉ ngơi, thư viện vì lão mà dựng nên.

Trong hương trúc thanh nhã, hai vị đại nhân Nhạc, Lăng đều bày ra bộ dáng thấy chết không sờn, cung kính gõ cánh cửa gỗ khép hờ.

“Vào đi.” Âm thanh trong phòng phát ra nghe trầm thấp ôn hòa, người nghe nhất định cho rằng đó là một người ôn hòa, khiêm tốn, thành thật. Thế nhưng Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao đều phi thường rõ ràng người này khủng khiếp đến mức nào, cái giọng trầm thấp ôn hòa này chính là của người đã gây ác mộng cho bọn họ a!

Nhạc Tung Hoàn run rẩy tay đẩy cửa, Lăng Bá Thao run run chân tiến vào.

“Học trò Nhạc Tung Hoàn/Lăng Bá Thao bá kiến phụ tử.” Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao đều sợ hãi, cung kính cúi đầu vái chào. Hiếm khi nào thấy phụ thân mình cũng có lúc yếu thế thế này, Nhạc Kiêu

ngạc nhiên trợn to mắt, Lăng Tuần cũng không dám tin nhìn người phụ thân luôn luôn sai sử đầy khí phách cứ nhiên lại khom lưng chấp tay hành lễ với một lão già vô cùng bình thường.

“Ha ha, tốt, rất tốt, tuy năm đó hai người các người hay nghịch ngợm gây sự nhất, nhưng ta biết các người nhất định có tiền đồ nhất.” Công Tôn Mặc vuốt chòm râu dài màu hoa râm, vui mừng nói. Công Tôn Mặc kì thực cũng chưa già, mới ngoài năm mươi thôi, nhưng từ năm bốn mươi đã bắt đầu để râu, chòm râu đẹp như vậy đã nuôi suốt mười năm đó!

“Tạ ơn phu tử đã khen.” Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao len lén lau mồ hôi lạnh, năm đó ngài đầu có nói như vậy! Hai người liếc nhau đầy thâm ý. Vội kéo con mình tới giới thiệu với Công Tôn Mặc, sau đó dùng bốn chữ “công vụ bề bộn” làm lí do, bỏ lại nhi tử rồi chạy mất dấu! Bọn họ tuyệt đối không nên nán lại gặp Công Tôn Mặc lâu, ở lâu sẽ không thể về được! Còn về phần nhi tử nhà mình, các người phải dừng cảm tiến bước thôi, bằng buổi các người, phụ thân cũng phải chịu đựng như vậy đấy!

Hai tiểu hài tử quay đầu mơ hồ nhìn cổng gỗ rộng lớn, bên ngoài đã không nhìn thấy thân ảnh phụ thân mình nữa rồi. Lễ nào công vụ hôm nay thật sự rất bận sao?

“Ha ha, vẫn cứ nóng vội như vậy!” Công Tôn Mặc vẽ mặt từ ái nói, sau đó chậm rãi uống hết một ngụm trà thơm, lại chậm rãi đứng lên, mang theo nét mặt hiền lành nắm bàn tay nhỏ bé của Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vào thư viện.

Trường quan không giống trường tư, trường tư thì cứ tùy ý lười nhác một chút cũng được, học hành cũng không quá khắt khe, còn được phép mang theo thư đồng, lúc muốn trốn học thì chỉ việc để thư đồng lại tùy tiện viện cớ nào đó lừa phu tử, có thể nói trường tư chính là thiên đường vui chơi của học sinh.

Nhưng quan học thì không giống như vậy, ví dụ như trước cửa mỗi phòng học đều treo tấm biển đề bốn chữ “Nghiêm cẩn trì học” (*học tập nghiêm túc, kiên trì*), đủ thấy tôn chỉ dạy học ở quan học nghiêm cẩn đến mức nào. Vào lớp phải đóng chặt miệng, chỉ khi nào phu tử cho phép đặt câu hỏi hay phải đọc thuộc lòng mới được mở ra. Tư thế ngồi cũng phải quy củ, hai tay phải đặt ngang bằng nhau ở trên bàn học, lưng phải thẳng, nếu không cẩn thận gù một chút thì lập tức “Ba” một tiếng, cây thước vừa cứng vừa thô của phu tử sẽ không chút do dự đánh vào lưng người, không cần quan tâm người có là thái tử gia hay bình dân hài đồng, đối xử đều bình đẳng! Mắt không được liếc lung tung, lúc phu tử giảng bài thì phải tập trung nhìn vào sách, lúc phu tử gọi trả lời thì phải nghiêm túc nhìn phu tử mà trả lời. Cho dù là giờ giải lao cũng phải quy củ ngồi đúng vị trí, thảo luận cùng đồng học thì phải dùng lời nhỏ nhẹ, không được phiến đến người khác. Trốn học các kiểu thì càng không được nghĩ đến, nếu có chuyện gì hoặc sinh bệnh không đi học được thì phải nộp thư có bút tín của đích thân gia chủ, sau đó học viện sẽ ghi chép lại vào sổ xin nghỉ của trường. Cũng đừng nói đến chuyện mang thư đồng theo học, chuyện này căn bản là bị cấm. Học sinh phải mặc đồng phục của học viện, quần áo phải chú ý giữ sạch, tóc tai không được lộn xộn. Cao cao trên các học đường đều treo “Điểm Mặc nhị thập ngũ điều huấn giới” (*hai mươi lăm điều răn dạy của trường Điểm Mặc*) do chính viện trưởng viết, đây cũng chính là nội quy trường học, chỉ cần ai vi phạm một điều thì tự giác đi tìm phu tử Công Tôn Mặc, lão sẽ hảo hảo giáo huấn người đó! Đường như học sinh nào đã từng bị lão dạy dỗ một lần thôi, cả đời này cũng sẽ không dám tái phạm lời răn của thư viện, hơn nữa vừa nhìn thấy lão thì lập tức đi đường vòng!

Cho dù quản lý nghiêm ngặt như vậy, nhưng người theo học tại thư viện Điểm Mặc luôn xu chi nhược vụ[3], mỗi năm dù có một trăm phòng học cũng không đủ xếp chỗ!

Nhạc Kiều và Lăng Tuần, một trái một phải được Công Tôn Mặc dắt đi, ánh mắt hai người không ngừng nhìn xung quanh, hiển nhiên là cực kì tò mò về thư viện này.

Thư viện này có dạng chữ “hồi” (), lớp càng cao thì vào càng sâu, mới đến như Nhạc Kiều và Lăng Tuần thì học tại tiểu viện cách đại môn chừng mười bước tên “Mông Quán” – hay như mọi người vẫn thường gọi là lớp sơ cấp.

“Lương phu tử.” Công Tôn Mặc vui cười dẫn theo Nhạc Kiều và Lăng Tuần vào một lớp học, trong lớp đã có mười tám tiểu hài tử xấp xỉ tuổi bọn nó.

“Công Tôn phu tử!” Lương phu tử vừa thấy người tới, liền kinh sợ từ bục giảng bước xuống, cung kính vái chào Công Tôn Mặc.

“Ha hả, không cần khách khí, không cần khách khí, tới đây tới đây, đây là hai nhi tử của học trò cũ của ta, đứa này là Nhạc Kiều, đứa này là Lăng Tuần. Sau này phải nhờ Lương phu tử chiếu cố rồi.” Công Tôn Mặc chấp tay thi lễ, hòa ái mỉm cười.

“Không dám nhận, không dám nhận,” Lương phu tử mồ hôi lạnh tuôn rơi, “Học trò nhất định sẽ chiếu cố bọn họ thật tốt.”

“Ha hả, ta đây an tâm rồi, hai hài tử này giao cho ngươi, lão phu cáo từ trước.” Công Tôn Mặc vừa vái chào, Lương phu tử vội vàng nói: “Tiên sinh đi thông thả.”

Công Tôn Mặc cười ha hả rời đi, Nhạc Kiều và Lăng Tuần bĩu môi, lòng vòng nửa ngày, nguyên lai lão cũng không phải phu tử của bọn hắn! Phụ thân tại sao lại muốn dẫn bọn nó tới bái kiến lão?

“Nhạc Kiều và Lăng Tuần?” Lương phu tử nhìn hai hài tử một trắng một đen, một béo một gầy, nghe lòng chột nhối. Công Tôn Mặc chưa bao giờ tự mình dẫn tân sinh tới học đường, hơn nữa còn đặc biệt nhắc nhở phải chiếu cố thật tốt! Phụ thân của hai hài tử này có lai lịch gì? “Chỗ của các con ở...” Lương phu tử nhìn thoáng qua học đường không lớn, vẫn còn dư hai chỗ ở sau cửa, nhưng mà, Công Tôn Mặc đã nói phải chiếu cố bọn nó thật tốt... Nhưng mà học sinh lớp này tất cả đều có lai lịch lớn, lại còn thêm hai nhi thể tử này nữa! Cũng không thể đắc tội được!

“Phu tử muốn con ngồi với đại thiết chùy này sao?!” Lăng Tuần mập mạp trong lúc Lương phu tử còn đang nhúc nhích bỗng nhiên hét lớn, không dám tin chỉ vào mặt Nhạc Kiều.

“Con mới không thèm ngồi với bánh bao mập!” Nhạc Kiều quay đầu bĩu môi, mắt đầy khinh thường.

“Đồ than đen nhà ngươi mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa coi!” Lăng Tuần quăng cái túi căng phồng trên lưng xuống, vừa vịn đập trúng chân trái Lương phu tử.

“A!” Lương phu tử hét thảm một tiếng, ôm chân trái nhảy vòng vòng.

“Đồ bánh bao mặt trắng béo ục ịch! Ta cứ lặp lại đây, thế nào?” Nhạc Kiều cười lạnh liếc Lăng Tuần thấp hơn hẳn nửa cái đầu, cũng quăng cái túi trên lưng xuống, đập vào chân phải Lương phu tử.

“A!” Lương phu tử lại hét thảm một tiếng, ôm chân phải nhảy vòng vòng.

“Nhạc Kiều, ta cho ngươi biết! Hôm nay ta không để yên cho ngươi đâu!” Lăng Tuần cắn răng nghiêng lợi giậm chân một cái, hung ác tấn công.

“Ta cũng sớm muốn đánh ngươi rồi!” Nhạc Kiều giơ nắm đấm xông lên.

“Ế! Đánh nhau kìa, đánh nhau kìa!” Hai tử Mông quán đa số đều mới sáu bảy tuổi, hai tử cái tuổi này chỉ cần nhìn thấy chó thôi cũng đã xúm xít lại. Nhạc Kiều và Lăng Tuần vừa động thủ, không thể nghi ngờ thành phần hưng phấn nhất chính là đám tiểu hài tử quan gia vô pháp vô thiên này.

“Đánh! Đánh! Đánh!” Chừng mười đứa bé đồng loạt tiến lên, vây hai đứa kia ở giữa, vừa nhảy vừa hô, vẻ mặt đỏ bừng hưng phấn.

“Đánh hấn đi! Bạch diện nhi (*bạn mặt trắng =]]]]]]]]*) đánh cái mũi hấn ấy! Ai u nhìn kìa, thất thủ rồi!” Một tiểu hài tử mặc đồng phục của trường thanh âm lớn nhất, nhìn ngọc sức đeo bên hông có thể thấy lai lịch của nó không hề nhỏ. “Ai nha! Hắc than nhi (*bạn than đen =]]]]*) cẩn thận cẩn thận, răng hấn sắc lắm, ngươi phải đánh vào mặt hấn ấy!”

Nhạc Kiều và Lăng Tuần đang lẩn xả không dứt ra được bỗng dừng một chút, hai đứa liếc mắt nhìn nhau, sau đó ăn ý thu hồi nắm đấm và răng nhọn, im lặng hướng tới hai tử kia.

Hai đứa bỗng dừng tay khiến bọn nhỏ còn lại than vãn không ngừng.

“Ôi chào? Sao lại dừng rồi? Các ngươi, các ngươi sao lại nhìn ta như vậy?” Hai tử kia ngược đập thành thịch một chút, thanh âm có chút run, “Các ngươi dừng tới đây, dừng tới... a!” Hấn bị Nhạc Kiều và Lăng Tuần néo cho một cái.

“Các ngươi dám đánh ta! Có biết ta là ai không! Ta là... ai u!” Tiểu hài nhi lại kêu thảm một tiếng, còn chưa kịp nói mình là ai đã bị Nhạc Kiều đấm cho rớt cả răng.

Bọn trẻ con bị biến cố bất ngờ này dọa sợ choáng váng, hai người kia sao đang đánh nhau lại biến thành đả thương người khác thế này?

Bất quá...

“Đánh hấn đi!”

“Đánh ngã hần luôn đi!”

“Đám hần! Ta sớm nhìn hần không thuận mắt rồi!”

Ồn ào như vậy làm ba đứa trẻ con đang đánh nhau bỗng ngẩn người, sau đó nhìn nhau cười tà ác, đứng dậy thủ sẵn nắm đấm, cho các người vui vẻ này!

“A! Sao lại đánh ta! Ta có làm gì đâu!”

“Ha ha ha! Lão tử lâu rồi chưa đánh nhau, xông lên!”

“Dám đánh gia? Gia đấm chết người!”

Được lắm, ban đầu là lưỡng sư tương đấu (*hai con sư tử đánh nhau*), biến thành tam quốc hỗn chiến, cuối cùng lại thành đám tiểu lưu manh kéo bè kết lũ đánh lộn!

Lưỡng phu tử ôm hai chân bị đập đau, ngậy ngốc ngồi nhìn sách vở, bút lông, nghiền mực bay đầy trời, bên tai ngập tiếng tiểu dã thú rít gào thảm thiết, đến tận lúc một đứa học trò bé nhỏ xinh xắn mặt trắng bệch chạy tới nức nở: “Phu tử, làm sao bây giờ?” Nó thật xui xẻo, ngày đầu tiên đi học đã gặp phải hỗn sự thể này rồi!

Lưỡng phu tử cả người chấn động, cuối cùng cũng thanh tỉnh, đỡ tiểu hài tử đứng lên, thanh âm run rẩy: “Đi đi đi, đỡ vi sư tới gặp viện trưởng mau! Đám hài tử này phản rồi!”

Lưỡng phu tử được tiểu hài tử đỡ, lão đảo đi tìm cứu binh, lão dạy học đến nay đã mười năm, chưa bao giờ gặp học sinh bất hảo như thế này!

Lớp học gồm mười chín tiểu hài tử thẳng tay hồ ảu, không thèm quản người là ai, đánh trước rồi hãy nói! Thường thường hai đứa vừa đánh nhau xong thì một đứa khác lại gia nhập, cuối cùng thường biến thành đấu từng đôi một.

Nhạc Kiêu một quyền đấm cho một đứa nhỏ nằm bò ra, sau đó liền quay người đá cho đứa muốn đột kích Lãng Tuân một cước, hung hăng mắng: “Đồ bánh bao gốc nhà người không biết nhìn đằng sau à!”

“Hừ, chỉ có người mới mọc mắt đằng sau lưng thôi!” Lãng Tuân nghiêng răng nghiêng lợi xoay người đá đứa nhỏ kia một cước, đều tại người! Hại ta bị Nhạc Kiêu chế nhạo!

“Đi chết đi!” Đứa bé vừa dính vào trận chiến giữa Nhạc Kiêu và Lãng Tuân cầm lấy nghiền mực muốn đập vào ót Nhạc Kiêu, nhìn Nhạc Kiêu cười sáng lạn: “Người làm gì có mắt ở sau lưng!”

Bỗng nhiên Nhạc Kiêu và Lăng Tuần nhất tề hướng về phía nó ra đòn, bắt quả lại đánh trúng phía sau nó.

“A!” Một đứa bé mang hai vành mắt thâm quầng hết thăm ngã xuống.

“Người cũng không có!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cùng quát, sau đó ba đứa liếc nhau, cùng cười to, tiếp tục tham gia trận chiến khác.

Viện trưởng và mấy phu tử trong thư viện tới nơi, nhìn đại hỗn chiến trước mắt, thiếu chút nữa ngất xỉu!

“Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta! Thế này, thế này còn ra thể thống gì nữa!” Viện trưởng đứng ngoài cửa giận đến mức râu mép cũng run lên.

“Mau kéo bọn nó ra! Kéo ra!” Mấy phu tử sai mấy viên đình (*thợ làm vườn*) kéo bọn nhỏ ra. Bọn viên đình vội vã tiến lên, vừa rồi bọn họ không có mệnh lệnh nên không dám tới ngăn cản, những tiểu tổ tông này địa vị cũng đâu có nhỏ, bọn họ sao dám trêu vào! Hiện tại viện trưởng đã lên tiếng, bọn họ sẽ không sợ!

Mấy tiểu bá vương đâu nghe thấy viện trưởng nói gì, đối với những viên đình vào can ngăn thì bọn họ càng không sợ, bốn người một nhóm bổ nhào tới những viên đình đáng thương hết đá lại cắn, chỉ một lát sau những người lớn đã bị đoàn quân hài tử đánh cho thất bại thảm hại khóc lóc kêu gào, chạy thẳng ra cửa cầu cứu viện trưởng.

“Các người, các người dừng tay!” Viện trưởng còn chưa nói xong, bỗng một vị phu tử hô to: “Viện trưởng cẩn thận!”

Viện trưởng còn chưa kịp phản ứng, “ba” một tiếng, một dấu giày nhỏ đã in thẳng lên mặt thầy.

“Lão thiên gia a!” Các phu tử quá sợ hãi, liền tiến tới đỡ viện trưởng đang lung lay sắp đổ, “Viện trưởng ngài có sao không?”

Viện trưởng tay run run lấy cái giày xuống, mặt mũi xanh đen. Môi lập cập run run vài cái, viện trưởng mới tìm lại được thanh âm của mình, quát to: “Tất cả dừng tay cho ta! Người đâu, mau tẩu lên Hoàng thượng, thánh Công Tôn tiên sinh!”

Tẩu lên Hoàng thượng?! Bọn nhỏ đang đánh đến hưng phấn cuối cùng cũng phản ứng, nhất tề dừng tay, nhìn viện trưởng và các vị phu tử tức giận đến mức mặt không còn chút máu, sau đó hai mặt nhìn nhau.

Bọn nó, hình như gây họa lớn rồi?

_____Hết chương 3_____

[1] Đào lý mẫn thiên hạ: Chỉ những người thầy có học trò giỏi ở khắp nơi, ca ngợi công lao cần cù, vất vả giáo dục của người thầy.

[2] Vọng tử thành long: Hi vọng con cái sau này lớn lên có tiền đồ rộng mở.

[3] Xu chi nhược vụ: Ý chỉ rất nhiều người tranh giành nhau

4. Chương 4: Công Tôn Phu Tử

Từ thuở khai quốc đến nay, triều đại này đã có một trăm bốn mươi tám năm lịch sử. Hơn một trăm năm này, đã có không ít minh quân thương dân như con, được bách tính cảm niệm (cảm tạ, thương mến), đương nhiên cũng có những hôn quân lạm sát người vô tội, thi hành chính sách bạo tàn, nhưng đây chỉ là số ít.

Đương kim Hoàng thượng Huệ Linh đế, dù trong các phương diện không được xuất sắc như tổ tông, nhưng tối thiểu, ngài có thể làm cho muôn dân thiên hạ ăn no mặc ấm, sung sướng giàu sang, ít thiên tai, ít nhân họa, các lão bách tính đánh giá ngài cũng không tệ.

Tựa như sáng nay, Huệ Linh đế chưa tới canh năm đã thức dậy rửa mặt chuẩn bị thượng triều, các đại thần đến đông đủ cũng là lúc ngài xuất hiện ở Kim Loan Điện. Trừ lúc sinh bệnh ra, ngài chưa bao giờ đến muộn, càng không có chuyện “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông khởi quân vương bất tảo triều”[1]. Tôn chỉ làm Hoàng đế của ngài là: Dù không thể vượt qua tiền nhân, không thể trở thành minh quân được hậu nhân tán thưởng, nhưng ít nhất cũng phải làm một Hoàng đế có thể cho dân chúng cuộc sống đẹp tươi.

Hiện tại, Huệ Linh đế đang thâm trầm nghiêm túc nghe Hộ bộ thị lang báo cáo tình hình dân sinh ở các nơi trong năm nay, khi nghe tới Hoàn Châu xuất hiện hạn hán, trong mắt liền ưu tư. Đã tới mùa hạ, khí hậu các nơi bắt đầu nóng lên, lúc này tiến hành các biện pháp phòng hạn là việc tối trọng yếu.

Huệ Linh đế trầm tư một chút, liền sai sử Hộ bộ Thượng thư làm một dự toán, sau đó cấp ngân sách cho Hoàn Châu cứu nạn thiên tai, nhất định phải nhân lúc còn không chế được thiên tai mà ổn định dân tâm. Quên nói, Hộ bộ Thượng thư chính là Lăng Bá Thao Lăng đại nhân.

Nói đến đây cũng nên giới thiệu một chút về quan chế (chế độ quan lại) của triều đình. Triều đại này thiết lập Lục bộ, gồm Hộ, Lại, Hình, Binh, Công, Lễ, các bộ đều có người lãnh đạo trực tiếp là Thượng thư, dưới đó là Thị lang, Lang trung, Viên ngoại. Lục bộ Thượng thư không phân cao thấp, phẩm cấp đều như nhau. Nhưng tới giờ, người nắm quyền chưởng quản tài chính thì chính là lão đại, đây là đạo lý không bao giờ thay đổi. Bởi vậy, tuy nói lục bộ phẩm cấp tương đồng, thế nhưng... mọi người... cũng hiểu mà ~~

Lăng Bá Thao vừa lĩnh chỉ, thái giám truyền lời ngoài cửa đã vội vã chạy vào cúi đầu quỳ trên mặt đất, lo lắng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thị đồng của Thái phó đại nhân đưa văn kiện khẩn tới, cung thỉnh Hoàng thượng xem qua!” Dứt lời liền dùng hai tay nâng một phong thư lên.

“Thái phó đại nhân? Đưa thư qua đây.” Huệ Linh Đế nghi hoặc, Thái phó những năm gần đây rất ít để ý đến việc của triều đình, chỉ nhàn tản làm viện trưởng ở thư viện Điểm Mặc, nhưng sao hôm nay lại gửi văn kiện khẩn tới?

Quan lại bên dưới cũng đều bách tư bất quá kỳ giải (nghĩ mãi cũng không hiểu được), bất quá trong triều không được phép lớn tiếng xôn xao nghị luận, chỉ đành kìm nén sự tò mò, len lén nhìn sắc mặt Hoàng thượng.

Huệ Linh Đế vừa nhận thư tín liền mở ra xem, chỉ chốc lát sau sắc mặt đại biến, tức giận đến mức đập cả long án, quát lớn: “Còn thể thống gì nữa! Còn thể thống gì nữa!”

Các quan viên hai mặt nhìn nhau, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì mà làm cho Huệ Linh Đế tới nay vẫn được ca tụng là tính tình ôn hòa lại tức giận đến mức này? Ngay cả Minh công công – thái giám tổng quản đứng ngay bên người Hoàng thượng – cũng không hiểu chuyện gì, vừa muốn len lén liếc xem trong thư viết gì, vừa không đủ can đảm để thực hiện.

Huệ Linh Đế vẫn trầm mặc, sắc mặt cũng cực kém, cuối cùng vẫn là Lăng Bá Thao bị mọi người đẩy ra ngoài, bất chấp khó khăn mà hỏi: “Xin hỏi Hoàng thượng, Thái phó đại nhân đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“Hừ!” Huệ Linh Đế hung hăng vỗ bàn một cái, hừ lạnh một tiếng mà không trả lời.

Lăng Bá Thao ngực thất lại, kinh sợ lui về, sau đó trao đổi ánh mắt với Nhạc Tung Hoành đang đứng đầu hàng bên trái, đến người!

Nhạc Tung Hoành bỗng lắc đầu, lúc này đi tới không phải là muốn chết sao, lão trên có già dưới có trẻ, còn cả một phu nhân như hoa như ngọc nữa!

Mấy vị quan to trong triều còn đang bận nháy mắt với nhau, Huệ Linh Đế đã nặng nề mở miệng: “Sáng nay, Điểm Mặc thư viện xảy ra ẩu đả giữa gần hai mươi học đồng của Mông quán, không những thế, bọn nó lại còn làm Thái phó đại nhân bị thương! Dám đánh thầy! Triều đình hơn một trăm năm qua mới có lần đầu tiên! Trong đó còn có hai gã thế tử nữa!” Huệ Linh Đế được mọi người công nhận là Hoàng đế tốt, thương dân như con, tôn sùng trọng giáo. Đặc biệt là việc tôn sùng, ngài luôn tuân thủ “Nhất nhật vi sư chung sinh vi phụ” (Một ngày làm thầy, cả đời làm cha), đối với Thái phó đại nhân, ân sư võ lòng của mình, thì tôn kính như cha, huống chi lão còn là Thái phó của hai đời Hoàng đế, cũng là lão sư của phụ thân Huệ Linh Đế, gọi là Thái phó nhưng giống như gia gia của ngài rồi! Kỳ thực không chỉ có Huệ Linh Đế, triều đại này là triều đại dĩ văn trị quốc (lấy văn để quản lý quốc gia), tôn trọng Nho giáo còn hơn cả tiền triều, đến đời Huệ Linh Đế gần như đã lên đến đỉnh điểm! Cho nên mới nói, chuyện đánh lão sư này trong mắt thiên hạ chính là bất khả tư nghị (không tưởng tượng nổi), là đại nghịch bất đạo, không thể tha thứ!

Lời Hoàng thượng vừa nói ra, toàn bộ triều đình đều ồ lên!

Nhạc Tung Hoành và Lăng Bá Thao liếc mắt nhìn nhau, có thể thấy được sầu lo của hai bên, bọn họ có dự cảm bất hảo! Kỳ thực không chỉ có bọn họ, mà nhiều quan to khác cũng có dự cảm bất hảo, nhi tử của bọn họ năm nay cũng mới nhập học Mông quán của thư viện Điểm Mặc...

“Hoàng thượng, thần cho rằng chuyện này nhất định phải trọng phạt, hành vi đánh lão sư như vậy chính là một tội ác, hành vi đó có khác gì ngược đãi cha mình? Phải trọng phạt!” Hình bộ Thị lang Trương đại nhân gương mặt đại nghĩa lên tiếng, trong ngực lại vui mừng nói: May mà con trai ngoan không đủ tư cách vào quan học, may quá! Cho mấy người mệnh tốt các người đến quan học mà học! Cho các người học này!

“Đúng vậy, Hoàng thượng. Nếu không trọng phạt, thế nhân nhất định sẽ cho rằng Hoàng thượng là một quân chủ thưởng phạt bất phân, càng không hiểu được tôn sư trọng đạo. Phải trọng phạt!” Vị này là một quan tứ phẩm, cũng cùng suy nghĩ với Hình bộ Thị lang...

“Hoàng thượng, xảy ra chuyện như vậy đúng là làm nhục quốc thể!”

“Nhất định phải trọng phạt!”

“Hoàng thượng không thể nuông chiều bọn nó!”

Các vị đại nhân thao thao bất tuyệt “chính nghĩa凛 nhiên, lễ giáo đương đầu” (trong những việc chính nghĩa thì lễ giáo đứng đầu) ở bên ngoài đều là quan lại phẩm cấp tương đối nhỏ, nhi tử không đủ tư cách vào học quan học. Mà tập thể các vị quan tam phẩm trở lên đều cùng nhau nín lặng, mặt mũi tái xanh.

“Được rồi!” Huệ Linh Đế vừa trầm giọng quát, không còn ai dám lên tiếng nữa. “Người đầu, truyền Hoài Vương và Cẩm Vương thượng diện!” Hoài Vương và Cẩm Vương đều là đệ đệ đồng bào (cùng một mẹ) với Huệ Linh Đế, đều do Hoàng hậu sinh ra, tình cảm thâm hậu. Bất quá từ lúc phong vương tới giờ, bọn họ chưa chịu thành thật ở tại đất phong, cứ thích chạy vào kinh thành. Nhưng đây cũng không phải lòng bất chính gì, chỉ là bọn họ tham luyến kinh thành phồn hoa nên không chịu đi, Thái hậu cũng cực kỳ yêu thương hai tiểu nhi tử này, hy vọng có thể thường xuyên gặp mặt, Huệ Linh Đế lấy hiếu làm đầu cũng không thể làm gì khác hơn là cho bọn hắn mỗi người tu sửa một tòa trạch viện làm nơi trú ngụ thuận tiện tại kinh thành. Từ đó, hai hoàng thúc nhàn tản liên nườm lại kinh thành, không quay về đất phong.

“Trong thư này còn có mười hai chữ mà phụ tử Công Tôn Mặc gửi cho trẫm: “Dưỡng bất giáo, phụ chi quá. Giáo bất nghiêm, sư chi nọa.”[2]. Những hài tử này mới vào trường, lão sư muốn dạy cũng không có cách nào dạy, vậy nên chủ yếu là do “phụ chi quá” (sai lầm của cha)!” Huệ Linh Đế giơ thư tín trong tay lên, ngài hiểu rõ ý tứ của Công Tôn Mặc, những hài tử này bất quá mới năm, sáu, bảy tuổi, tâm trí căn bản còn chưa hoàn thiện, không biết phân biệt thị phi hắc bạch đúng sai. Thế nhưng hành vi chột búa vô lại vô giáo dục này, nhất định là trách nhiệm của các phụ thân, bọn họ không hoàn thành được trách nhiệm làm cha! Công Tôn Mặc muốn ngài phải nghiêm phạt, bọn nhỏ thì rắn dạy một chút là được. Bọn nhỏ cũng không cần nhọc đến Hoàng đế nhật lý vạn cơ (trăm công nghìn việc) như ngài, tự có Công Tôn Mặc “dạy” rồi. Nhưng còn những người lớn, hừ hừ!

Đám quan viên cảm như hén run bần bật, một bên lo lắng vận mạng của mình, một bên chửi rửa thẳng con không hiểu chuyện, đồng thời còn có loại may mắn “May mà không phạt nhi tử”, loại tình cảm phức tạp này nếu chưa làm phụ thân thì không thể hiểu được.

Huệ Linh Đế đảo mắt, lãnh đạm nói: “Con cái nhà ai hôm nay nhập học Điểm Mặc, trẫm nghĩ các người đều rõ ràng. Truyền khẩu dụ của trẫm, nghiêm phạt của những hài tử kia đều cho phụ thân của bọn nó lĩnh. Phạt năm trường, bề môn suy nghĩ lỗi lầm ba ngày, phạt lương bổng ba tháng. Bãi triều!” Dứt lời

liền vung long bào, nghênh ngang mà đi.

Chỉ còn lại thanh âm lặng lẽ đau thương của những quan viên bị phạt và thanh âm vang dội sung sướng khi người gặp họa của những quan viên còn lại: “Cung tiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Khi Hoài Vương và Cẩm Vương vừa xuống kiệu, chân còn chưa kịp bước qua đại môn đã bị mấy Cẩm vệ quân cường tráng mời đi, cùng mười tám vị quan to triều đình khác ù ù cạc cạc tới Hình phòng, lần lượt ăn đòn.

Bên này, những vị quan to xưa nay chưa một lần bị trọng phạt cổ nén hai hàng lệ ứa khuất, đỡ cái mông bị thương hồi phủ, sau đó miễn tiếp khách (tuổi đã cao còn bị ăn roi, mắc cỡ chết đi được)!

Bên kia, mười chín đứa nhóc gây chuyện mặt mũi xanh tím, đồng phục dính đầy mực, búi tóc tán loạn, tay chắp sau lưng, lưng ưỡn thẳng cung cung kính kính đứng một hàng trước mặt viện trưởng và các vị phu tử. Bọn nó hoàn toàn không biết phụ thân vì bọn nó mà phải chịu oan, đang ở Hình phòng ăn đòn. Chỉ có duy nhất một tiểu hài tử ngoan ngoãn đang khiếp đảm đứng bên người Lương phu tử, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bởi các “bạn học” của nó tuy trên mặt đều tỏ vẻ đang rất hoảng sợ, nhưng thực tế lại dùng ánh mắt khinh miệt, coi thường, trào phúng, oán giận các loại mà nhìn nó... Cho người mật báo này! Ách, nó còn chưa biết phụ thân vô tội của nó cũng phải chịu phạt, nếu nó mà biết sớm thì dù có là trang mô tác dạng (giả vờ giả vịt) thôi cũng nhất quyết phải tham chiến! Giờ làm phụ thân bị phạt vô ích, lại còn thành cái đích cho mọi người chỉ trích!

Viện trưởng tức Thái phó đại nhân đến giờ vẫn còn tức run cả người, Lương phu tử và cả những phu tử có thể sắp trở thành phu tử của bọn nhỏ đều mang vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sao lại xui xẻo như vậy chứ, năm nay lại nhận vào một đám dã hầu tử (khỉ con hoang đại =]]]]]]]])!

“Ha hả”, chỉ có phu tử Công Tôn Mặc là vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí mang theo nụ cười hòa ái, vẻ mặt hiền từ nhìn bọn nhỏ, sau đó nói với viện trưởng: “Viện trưởng, bọn nó chỉ là trẻ con, thỉnh thoảng phạm sai cũng có thể tha thứ. Ta thấy, cứ đem bọn nó giao cho ta, ta sẽ giáo dục bọn nó thật tốt.”

Hay quá! Đây là tiếng lòng hân hoan của mười chín đứa trẻ, hơn nữa trên mặt rõ ràng còn mang ý cười nhẹ nhõm. Phu tử này thoát nhìn hòa ái dễ gần, nhất định sẽ không phạt bọn nó!

Các người tự cầu phúc đi nha! Đây là tiếng lòng của viện trưởng và các vị phu tử, trong mắt còn mang chút thương xót.

“Công Tôn phu tử, ở đây giao cho người vậy.” Viện trưởng vuốt cằm râu dài, sau đó ghé lỗ tai hần nói nhỏ một câu rồi mới dẫn những phu tử khác nghênh ngang mà đi.

“Không nên quá quá phận.” Đây là câu nói nhỏ của viện trưởng.

“Văn sinh xin nghe.” Đây là câu trả lời của Công Tôn Mặc.

“Các người!” Công Tôn Mặc bỗng nhiên than thở, sau đó dùng vẻ mặt buồn thiu nói: “Vi sư từ trước đến nay không thích lấy thước mà bạo lực các người, hay bắt các người chép Tứ thư Ngũ kinh một trăm tám mươi lần như các phu tử khác.”

Vẻ mặt bọn nhỏ thật sự vui mừng, đặc biệt là Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, bọn nó đã sớm biết phu tử này là một người tốt mà!

“Thế nhưng...” Công Tôn Mặc khổ sở lắc đầu, lại thở dài nói: “Ai, đáng tiếc các người lần này gây họa quá lớn, Hoàng thượng cũng đã biết rồi. Theo tin tức từ trong cung truyền về...”

Mười chín đứa nhỏ dựng tai rướn cổ lên mà nghe, nhưng chờ thật lâu vẫn chưa thấy phần tiếp theo.

“Hoàng thượng không định phạt các người...” Công Tôn Mặc kéo hứng thú của bọn nhỏ cho đủ mới chậm rãi trả lời.

“Ô ~ Thật tốt quá!” Nhạc Kiêu thở phào nhẹ nhõm, vẻ vui mừng hiện rõ trên nét mặt.

“Đương nhiên, Hoàng thượng là một minh quân, sao nỡ phạt chúng ta được chứ!” Lăng Tuần vẻ mặt vui vẻ, Hoàng thượng thích tiểu hài tử nhất, sẽ không phạt bọn nó đâu!

“Chứ còn gì nữa! Bản thể tử chính là cháu ruột của Hoàng thượng đây! Đương nhiên sẽ không bị phạt, nhưng lại không thể chỉ phạt mình các người, để chặn miệng những kẻ nhàn rỗi nên không thể làm khác hơn là thả tất, các người là hưởng sái vinh quang của ta thôi!” Đứa vừa nói chính là đứa bị Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đánh thăm, nó là trưởng tử của Hoài Vương, tên Chu Hoài Dương.

Một thể tử khác, ách, chính là tiểu hài tử gầy gò nhất gan sợ phiền phức cùng đi mật báo với Lương phu tử, là Chu Hoài Lễ. Chu Hoài Lễ vừa nghe lời nói của đệ đệ liền cắn môi, mặt mày tái nhợt không lên tiếng.

“Khụ khụ,” Công Tôn Mặc lơ đãng ho khan một tiếng cắt lời bọn nhỏ, nhìn qua bọn nhỏ đã không còn sợ hãi, lại còn có mấy đứa đi vuốt mõng ngựa (nịnh bợ) Chu Hoài Dương thể tử, chậm rãi nói: “Vi sư còn chưa nói hết.”

Bọn nhỏ vừa nghe liền yên tĩnh trở lại, bất quá không còn hồi hộp, thấp thỏm như vừa rồi.

“Các người không phải chịu phạt, Hoàng thượng nói, tử trái phụ thường (con nợ cha trả). Các người không chỉ đánh viện trưởng, ngài ấy còn là lão sư của hai đời quân chủ, là Thái phó đại nhân đương thời, đây chính là tội mất đầu!” Công Tôn Mặc lắc đầu thở dài.

“A?” Nhạc Kiêu há to miệng, viện trưởng chính là lão sư của Hoàng thượng, là Thái phó sao?

“Phu tử người không giỡn chứ?” Lăng Tuần vẻ mặt không tin, bất quá chỉ là đập một cái giày nhỏ trên mặt

ông ta thôi mà, sao lại mất đầu?

“Phụ thân ta chính là Vương gia thân đệ của Hoàng thượng, không thể nào!” Chu Hoài Dương thế tử tràn đầy tự tin.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy.” Công Tôn Mặc nhìn Chu Hoài Dương thế tử, hỏi: “Thế tử đã từng thấy Hoàng thượng vì tình riêng mà làm trái luận, bao che tội thần bao giờ chưa?”

Chu Hoài Dương thế tử sửng sốt, mờ mịt lắc đầu.

“Vương tử phạm pháp còn bị tội như thứ dân, huống chi là thân đệ? Vì quốc pháp, đành phải làm hành động quân pháp bất vị thân (quân pháp không phân biệt người thân) thôi!” Công Tôn Mặc nhìn trời cao trong xanh, bất đắc dĩ thở dài.

“Này, nói như vậy, Hoàng thượng đã... hạ thánh chỉ... Phải xử tử?” Nhạc Kiêu thanh âm có chút run, ngón tay cũng không khống chế được mà run rẩy. Lăng Tuần nhìn Nhạc Kiêu một chút, lại nhìn Công Tôn Mặc nhẹ nhàng gật đầu, môi run run nói: “Không thể nào... Hoàng thượng không thể nào... Ngài không thể làm như vậy...”

“Làm sao có thể, Hoàng thượng là thân đại bá (bác ruột) của ta, sẽ không đâu, sẽ không đâu!” Chu Hoài Dương thế tử thanh âm đã mang theo tiếng nức nở, rất nhiều hài tử cũng bị dọa cho khóc nức lên. Bọn nó vừa chiến đấu ngoan cường xong, khi nghe nói sẽ phải chịu phạt dù trong lòng có chút căng thẳng nhưng cũng không nghĩ chuyện mình làm có gì ghê gớm, thế nhưng sau khi biết phụ thân vì mình sở tác sở vi (tác oai tác quái) mà bị hạ chỉ xử tử, bọn nó bắt đầu luống cuống, bắt đầu hối hận, bắt đầu sợ hãi thật sự, một loại cảm giác sợ hãi tuyệt vọng cứ quanh quẩn trong lòng. Bọn nó chính là tội nhân!

“Phu tử! Công Tôn phu tử!” Một thư đồng thân mình lão đảo chạy vào, gương mặt trắng bệch, run giọng nói: “Đã trảm đầu rồi, Ngộ Môn đầy máu a! Làm ta sợ muốn chết!”

“Ai!” Công Tôn Mặc cúi đầu, vẻ mặt không đành lòng, thanh âm bi thống.

Nghe tin tức thư đồng truyền về, hai mươi hài tử sợ hãi mở to hai mắt, sững sờ tại chỗ.

“Cha... Cha! Hu hu hu! Cha ơi!” Lăng Tuần là đứa phản ứng nhanh nhất, nước mắt lăn tuôn rơi, gào khóc chạy ra ngoài. Đứng nhìn dáng vóc tròn vo của nó, chạy vẫn rất nhanh!

“Cha ta... Cha!” Nhạc Kiêu từ lúc nghe “Đã trảm đầu” thì đã sớm lệ rơi đầy mặt, lúc chạy đi còn té nhào một cái, lại đứng lên nới đuôi Lăng Tuần chạy tới Ngộ Môn.

“Aaa!” Chu Hoài Dương thế tử hoàn toàn không còn chút uy phong khi nãy, nước mắt nước mũi chảy đầy đất, chân mềm nhũn ngồi phịch dưới đất không đứng dậy nổi, những hài tử khác đã sớm gào khóc theo Lăng Tuần và Nhạc Kiêu chạy tới Ngộ Môn.

“Chu Hoài Dương! Chu Hoài Dương, hu hu hu, người đừng làm ta sợ, ta dẫn người đi tìm thức thức, ta dẫn người đi... Ta xin lỗi, hu hu hu...” Chu Hoài Lễ thể tử nghe thân thức thức (chú ruột) bị trăm đầu đã sớm khóc rồi tỉnh rồi mù, hơn nữa còn áy náy tự trách nghĩ nếu không phải hấn đỡ phu tử đi tìm viện trưởng thì cũng sẽ không hại Chu Hoài Dương mất đi phụ thân.

Hai hài tử cuối cùng cũng đã dìu nhau ra đại môn thư viện, Công Tôn Mặc Công Tôn phu tử vẻ mặt mới vừa bị thương liền ngẩng đầu, nhìn cây phượng hoàng xanh mượt trong sân, vuốt râu cười nhạt.

Thư đồng khó hiểu sờ đầu, nghi hoặc hỏi: “Tiên sinh, những hài tử kia làm sao vậy? Sao lại khóc lóc chạy ra ngoài thế kia? Lại còn gọi cha?” Đây là thư đồng đã tiến cung truyền tin, trước khi tiến cung, Công Tôn Mặc đã cố ý dẫn hấn tới Ngộ Môn xem người ta trăm đầu, nghe nói đó là một hái hoa tặc tội ác tày trời! Thư đồng ban đầu còn kỳ quái vì sao tiên sinh lại để ý như vậy, sau mới nghe tiên sinh đau xót giải thích với hấn rằng biểu muội bà con xa của dì của mẹ của em vợ của hàng xóm của bà con xa của tiên sinh bị tên hái hoa tặc này cưỡng gian rồi giết chết, thư đồng không thể thoái thác đành đáp ứng. Cũng vì xem trăm đầu nên hấn mới về trẻ thế này, nhưng sao lúc về thì đám tiểu tổ tông mới ẩu đả nhau kia đều nước mắt mũi lem nhem mà chạy ra ngoài? Về mặt còn hoảng sợ như vậy.

“Phật nhật[3]: Không thể nói! Không thể nói a!” Công Tôn Mặc mỉm cười hòa ái, vuốt râu nhìn trời.

Trên đường lớn, hai mươi hài tử mang khuôn mặt lem nhem nước mắt điên cuồng chạy tới Ngộ Môn, trong miệng còn gọi: “Cha! Cha!”

Người đi đường khó hiểu nhìn nhau, chuyện gì đây? Nhìn bọn nhỏ chạy về phía Ngộ Môn. Chẳng lẽ... bọn nó là con của hái hoa tặc?! Lão thiên a, những hai mươi đứa sao? Xem ra tên hái hoa tặc kia diễm phúc cũng không nhỏ nha, sinh ra hai mươi đứa nhi tử không cùng mẹ, lúc sắp chết còn có nhi tử giúp hấn lo ma chay.

Thế nhưng lại có người nói, sai rồi! Những hài tử này đều mặc đồng phục của thư viện, trên người còn dính mực nước, trên mặt thì xanh xanh tím tím, chuyện gì xảy ra đây? Hơn nữa trong đám nhỏ còn có mấy đứa bọn họ nhận ra được, kia không phải nhi tử nhà ai kia sao! Chẳng lẽ... phu nhân của những đại nhân đó, đều bị... Sau đó... Phi phi phi! Nói mò!

Nhìn đám nhỏ dưới ánh nắng chói chang vừa gào khóc vừa chạy thục mạng, quần chúng kinh thành đều thắc mắc không giải thích được, suy đoán đối với sự việc này cũng có nhiều phiên bản, nhưng tới giờ vẫn chưa có phiên bản nào được chính thức thừa nhận, càng không được quan phủ giải thích, những đại nhân có liên quan dường như đều y hèn mà câm như hến. Vậy nên chuyện này đã trở thành một trong tam đại vị giải chi mê (ba ẩn số khó giải nhất) của kinh thành, đến tận mấy trăm năm sau vẫn có người say sưa nghiên cứu.

Hết chương 4

[1] Trích “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Dịch nghĩa: Bực nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy. Từ đó vua không ra coi châu sớm nữa.

Dịch thơ (Tần Đà): “Đêm xuân vẫn vùn có ngần/ Ngai rồng từ đây chậm phần vui ra.”

Xem thêm về bài thơ tại đây↑

[2] Nuôi mà không dạy, là cha sai. Dạy mà không nghiêm, là thầy lười. ↑

[3] Chỉ sự soi sáng chúng sinh, cải tà quy chánh ↑

5. Chương 5: Sau Trận Đuà Dai

Hai mươi tiểu hài tử lem nhem nước mắt nước mũi chạy tới Ngọ Môn, đẩy đám người còn đang hóng náo nhiệt ra, đẩy cả thủ vệ binh, dùng cả tay lẫn chân leo lên đài hành hình.

Trên đài hành hình chỉ còn một bãi máu đỏ tươi, thi thể vừa mới bị đem đi. Có người nói phạm nhân này tội ác quá tày trời, xác phải bị phơi ở cửa thành ba ngày. Thế nhưng bọn Nhạc Kiều không biết, lại càng không biết nếu chém hai mươi người thì không chỉ có từng ấy máu. Vậy nên bọn nó đều quỳ gối trước bãi máu mà khóc hô thiên hoán địa, hối hận khôn nguôi, khiến mấy quan sai lưu lại thu dọn pháp trường và đám bách tính tụ tập càng lúc càng đông dưới đài đều ngây ngốc nhìn.

Thế này là thế nào?

“Cha! Hu hu hu, hài nhi sai rồi, hài nhi xin lỗi cha...” Lãng Tuân há to miệng gào khóc, nước mũi và nước miếng sền sệt lẫn lộn vào nhau, hoàn toàn không còn chút bộ dạng búp bê khả ái thường ngày.

“A a a a,” Nhạc Kiều khóc to không kém gì Lãng Tuân, bắt quá tiểu tử này một chút tự biết mình cũng không có, trái lại còn ghét bỏ trừng Lãng Tuân, “Đều tại ngươi! Hu hu, nếu không phải ngươi suốt ngày gây khó dễ ta, ta cũng sẽ không gây họa lớn hại chết phụ thân như vậy! Đều tại ngươi!”

“Hu hu hu, đều tại ngươi mới đúng! Ngươi luôn khi dễ ta, luôn khi dễ ta, ngươi mới là đứa hư nhất! Cha!”

Nhạc Kiều khóc nghẹn một hồi, nhìn lại Lãng Tuân vừa khóc thút thít vừa nghẹn nghẹn nói: “Chính vì ngươi thích khi dễ người khác nên mới thành ra như vậy”, Nhạc Kiều liền khóc vang trời: “Ta không bao giờ đánh nhau nữa, không bao giờ làm cha tức giận nữa, ta sẽ hòa thuận với ngươi, không bao giờ gây sự nữa!”

Lãng Tuân đứng trước mặt Nhạc Kiều, giơ nắm tay nhỏ, gào khóc nói: “Ta cũng không bao giờ đánh nhau với ngươi nữa, hu hu hu, nhưng mà, nhưng mà bây giờ nói cũng vô dụng! Hu hu hu, cha và bá bá đã chết rồi, vô dụng, vô dụng!”

“Các người đừng ồn ào!” Chu Hoài Dương thế tử khóc thét, sau đó lau nước mắt đẩy Chu Hoài Lễ đang đỡ hắn ra, vọt tới trước mặt một ngục sai (*cai ngục*) ở trên hình đài từ này vẫn sững sờ nhìn bọn nó không chớp mắt, rống to: “Phụ vương của ta! Trả phụ vương lại cho ta! Ta muốn dẫn phụ vương về nhà!”

“Phụ phụ phụ phụ, phụ vương?” Gã ngục sai thiếu chút nữa mất luôn đầu lưỡi, ai có thể lại nói cho hắn biết bọn tiểu hài tử kia chạy đến nơi máu tanh này làm gì không?! Còn đòi hắn phụ vương?!

“Ôi chao, kia không phải tiểu thế tử nhà Cẩm Vương sao?” Một bách tính tinh mắt chỉ vào Chu Hoài Dương, kỳ quái nói, “Hay là ta nhìn lầm?”

“Đúng rồi!” Người đứng cạnh hắn ngạc nhiên nói, Cẩm Vương thích nhất là mang tiểu thế tử đi rêu rao khắp nơi, trong kinh thành này chẳng mấy ai lại không biết cha con bọn họ! “Tiểu thế tử chạy tới khóc tang tên này làm gì?”

“Kia hình như là tiểu công tử nhà Thu đại nhân phải không?” Lại một người kinh hô.

“Lão thiên gia ơi, kia không phải thiếu gia nhà Phùng đại nhân sao?”

“Đúng rồi, còn có nhà Lăng đại nhân...”

“Kia không phải nhà Lưu thống lĩnh...”

“Đứa kia nhìn rất giống nhà Nhạc tướng quân...”

Đài hành hình ở Ngọ Môn tụ tập ngày càng nhiều dân chúng, vây quanh hết vòng này đến vòng khác, trong đám người còn thường có vài tiếng kinh hô, mà ngục sai rất cuộc cũng phục hồi tinh thần, tiếng nghị luận không nhỏ của dân chúng thanh thanh sỗ sỗ (*rõ ràng*) truyền vào lỗ tai bọn họ.

Một người nhìn như trưởng ngục khom lưng chạy tới trước mặt bọn Nhạc Kiêu, cẩn cẩn dục dục hỏi hai mươi tiểu hài tử khóc mãi không chịu dừng: “Các vị tiểu công tử, các vị, các vị đã xảy ra chuyện gì? Sao lại tới pháp trường? Ở đây sát khí nặng, nghìn vạn lần không thể để các vị công tử kinh sợ.”

“Hu hu hu,” Nhạc Kiêu nhảy dựng lên lau nước mắt, đi tới trước mặt trưởng ngục, nói: “Vị đại nhân này, những người hôm nay Hoàng thượng hạ chỉ xử quyết đâu? Bọn ta muốn dẫn họ về nhà!”

Tiếng nghị luận ồn ào vang lên.

“A?!” Trưởng ngục đổ một thân mồ hôi lạnh, “Cái này, công tử, phạm nhân này tội ác tày trời, Hoàng thượng có chỉ phải phơi thây trên tường thành ba ngày.”

“Ồa! Người lập tức thả xuống cho ta! Thả xuống!” Vừa nghe phụ thân không những bị mình hại mất đầu, lại còn phải phơi thây trên tường thành, Nhạc Kiêu lại bắt đầu lớn tiếng khóc thảm, sau đó đột nhiên xông lên đập trường ngực một cái thật mạnh.

“Bản thể tử lệnh người thả xuống ngay!” Chu Hoài Dương thể tử cũng không nhàn rồi, gào khóc cùng Nhạc Kiêu xông lên giáng cho trường ngực quyền đâm cước đá.

“Thả cha ta xuống! Có nghe thấy không?” Lăng Tuần cũng gia nhập chiến cuộc.

“Đồ khốn! Trả phụ thân lại cho ta!” Lại một đứa bé xông tới, sau đó toàn bộ đám hài tử xông tới như ong vỡ tổ.

Trường ngực bị quật ngã xuống đất, một bên chịu đựng đâm đá của bọn nhỏ, một bên quật những ngực sai: “Còn không mau qua đây hỗ trợ!”

“Vâng, vâng!” Ngực sai đồng loạt chạy lên, kéo hai bên ra.

“Các vị công tử! Các vị công tử!” Trường ngực bị đánh, người đầy bụi bẩn, không phải hấn đánh không lại một đám trẻ con, mà là nếu hấn làm bị thương bọn nó thì ngày lành của hấn cũng dứt luôn! Chỉ đành vừa chịu đựng vừa hỏi nghi vấn trong lòng: “Sao các vị lại tìm phụ thân ở chỗ này? Giờ này hấn là họ còn đang bận nghị triều, không thể rảnh rỗi tới đây xem hành hình hái hoa tặc đâu!”

“Sao?” Nhạc Kiêu sững sốt ngừng tay, nhìn những tiểu tử khác vẫn vừa bi phẫn khóc vừa hung hăng đánh người, vội vã hô: “Dừng lại hết, dừng lại hết!”

Đám đồng bọn dừng tay, đồng loạt nhìn về phía Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu nắm cổ áo trường ngực mà hỏi: “Người nói cái gì? Người bị hành hình ở đây hôm nay là hái hoa tặc?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Hơn nữa các vị đại nhân cũng không tới đây, hành hình một đám tặc nho nhỏ như vậy không đáng để nhiều vị đại nhân như thế phải lao sư động chúng (*tiêu tốn binh lực*).” Trường ngực thận trọng giải thích.

Nhạc Kiêu buông tay ra, đối diện với Lăng Tuần, đều thấy được nghi hoặc của đối phương, hình như có điểm không đúng? Nhiều quan lớn bị trảm như vậy, tại sao không có gia quyến trong phủ đến đây tiễn đưa? Hai mươi hài tử vừa mới khóc đều cùng nín lại, nhìn nhau, dừng tay. Tiếng nhốn nháo ở pháp trường bỗng dưng im bật, nặng nề không một tiếng động.

“Nếu không, chúng ta cứ về thăm nhà trước đã?” Một đứa trong đám hài tử phá vỡ sự nặng nề, cần cần dục dục đề nghị.

“Vậy còn chờ gì nữa! Mau về nhà đi!” Chu Hoài Dương thể tử đẩy nó một cái, tiên phong chạy trước.

“Ầm” một tiếng, hai mươi hài tử chạy như bay về nhà, để lại một đám quần chúng vây xem náo nhiệt còn chưa hiểu gì nên nghị luận ầm ĩ.

“Cha! Cha!” Nhạc Kiêu như con nghé con xông vào nhà, vừa bước qua thềm đá đại môn, một võ tướng thân hình vạm vỡ liền tiến về phía hắn.

“Vũ thúc, cha ta đâu? Cha ta đâu?” Nhạc Kiêu nắm vạt áo Vũ Cao, kích động hỏi.

“Tiểu thiếu gia, mau lên! Mau đến nhà ngoại gia (*ông ngoại*) tránh nạn trước đi, dăm ba tháng nữa cũng không cần về, đây là phân phó của phu nhân, chạy mau!” Vũ Cao dắt tay Nhạc Kiêu dẫn đi.

“Vũ thúc, làm thế để làm gì? Cha ta đâu? Ta muốn gặp cha!” Trong lòng Nhạc Kiêu càng ngày càng khó hiểu, sao Vũ thúc lại ngăn hắn gặp cha? Lẽ nào cha thật sự đã... “Vũ thúc! Người nói cho ta biết, cha ta làm sao vậy? A? Hoàng thượng không làm thế với cha đâu, phải không? Có đúng hay không?!” Nhạc Kiêu nắm chặt y phục của Vũ Cao không chịu buông, nước mắt cổ nén xuống giờ lại không nhìn được mà tuôn rơi.

“Tiểu thiếu gia đừng hỏi nữa! Mau đi theo ta!” Vũ Cao hiện giờ không còn thời gian mà giải thích cho Nhạc Kiêu nữa, thật sự nếu không đi ngay thì không kịp đâu!

“Ta không đi!” Nhạc Kiêu vùng vẫy kêu gào, hắn muốn gặp cha!

“Buông nó ra!” Thanh âm trầm ổn hữu lực mang theo lửa giận đè nén, Nhạc Kiêu lập tức quay đầu, khuôn mặt kinh hãi pha lẫn kích động, cha hắn không chết! Đã nói Hoàng thượng sẽ không máu lạnh như vậy mà, làm sao có thể hạ chỉ trảm đầu cha hắn chứ! Nhưng sao Công Tôn phu tử lại nói...

Không đợi Nhạc Kiêu hiểu rõ vì sao Công Tôn Mặc lại lừa gạt bọn nó, Nhạc Tung Hoành đã đẩy phu nhân vẫn đang cản lão ra, nhanh chóng sải bước tới cho Nhạc Kiêu một cái bạt tai! Cái bạt tai này, một chút tình cảm cũng không có!

“Ba” một tiếng, Nhạc Kiêu liền choáng váng ngã nhào xuống đất, trên mặt đau rát, lỗ tai ong ong, trong cổ ngập mùi máu tanh nồng đậm, một vệt máu từ khóe miệng tràn ra.

“Lão gia!” Nhạc phu nhân kéo Nhạc Tung Hoành thật chặt, nức nở: “Hài tử còn nhỏ chưa hiểu chuyện, người không thể đánh nó như vậy!” Các ca ca và tỷ tỷ của Nhạc Kiêu trốn sau mấy cây cột, rét run nhìn phụ thân, lại lo lắng nhìn đệ đệ, tình hình phụ thân thế nào thì cả nhà đều biết, hiện tại ai tới khuyên can là đảm bảo bị đánh! Bọn nó cũng đang sốt ruột đến phát khóc!

Nhạc Kiêu một bên mặt sưng đỏ, một bên lại trắng bệch, sững sờ ngồi dưới đất nhìn phụ thân, không rõ vì sao bỗng nhiên lão đánh hắn.

“Người đâu! Dùng gia pháp!” Nhạc Tung Hoành không quan tâm mấy gậy kia, năm gậy đánh trên người

lão quả thực cũng chỉ như gãi ngứa! Nhạc Tung Hoành từ lúc hiểu chuyện tới nay hầu như chưa phạm bất kỳ sai lầm nào, càng đừng nói tới việc bị Hoàng thượng khiển trách, nhưng hôm nay, chỉ vì thắng nhóc hiếu thắng không có tiền đồ này, đường đường là một đại tướng quân như lão cư nhiên ở trước mặt mọi người mà chịu đòn, tôn nghiêm mặt mũi gì cũng mất sạch!

“Tướng quân! Xin Tướng quân nghĩ lại! Tiểu thiếu gia còn nhỏ, dùng gia pháp thì khác nào lấy mạng hắn!” Vũ Cao quỳ trên mặt đất cầu tình cho Nhạc Kiêu, bọn hạ nhân trong phủ cũng đồng loạt quỳ xuống.

Nhạc Lan Thư cùng hai vị ca ca cũng không kịp sợ hãi, cùng nhau chạy ra, vừa quỳ gối dưới chân Nhạc Tung Hoành, vừa nắm ống quần lão mà khóc lóc cầu lão buông tha cho Nhạc Kiêu.

Nhạc Kiêu mơ mơ hồ hồ, nhìn các ca ca tỷ tỷ đang khóc lóc thảm thiết, lại nhìn sang mẫu thân đang âm thầm gạt lệ, còn có nô bộc trong nhà nữa. Hắn không biết Hoàng thượng phạt gì phụ thân, nhưng hắn biết nhất định là rất nghiêm trọng, nếu không thì phụ thân cũng sẽ không nổi giận lôi đình như vậy.

Là hắn sai rồi. Nhạc Kiêu lau mặt một cái, quỳ quỳ củ củ quỳ trước mặt phụ thân, nói: “Cha, con sai rồi. Nương, ca ca, tỷ tỷ, mọi người không cần cầu tình cho Kiêu Nhi, đây là lỗi của Kiêu Nhi.” Nói xong, hướng về phía mọi người, cúi đầu.

Nhạc phu nhân và ba đứa bọn Nhạc Lan Thư quên cả khóc, trở mắt nhìn Nhạc Kiêu.

“Cha, Kiêu Nhi là con nhà binh tướng, làm sai nhất định sẽ không trốn tránh trách nhiệm, cũng sẽ không trốn tránh nghiêm phạt.” Nhạc Kiêu cúi bộ đồng phục nhỏ dính đầy mực và bụi đất ra, lộ ra phần thân trên nhẵn bóng. Nhạc Kiêu quỳ thẳng người, không sợ hãi nhìn Nhạc Tung Hoành, nói: “Cha, Kiêu Nhi không sợ dùng gia pháp, Kiêu Nhi chỉ xin cha tha thứ cho hài nhi, Kiêu Nhi sau này sẽ không tái phạm nữa!”

Tổng quản trong phủ đem cây thiết côn (*gậy sắt*) dài hai thước dày ba tấc ra, về mặt cầu xin nhìn Nhạc Tung Hoành.

Nhạc Tung Hoành nhìn nhi tử về mặt quật cường, lại nhìn cây côn gia pháp lạnh như băng, vừa đưa tay ra cầm lấy côn lại lập tức rút về. Nhạc Tung Hoành lần thứ hai quay đầu nhìn nhi tử một lúc lâu, sau đó thở một hơi thật dài, trong bốn đứa con, lão hiểu rõ Nhạc Kiêu nhất. Bởi vì Nhạc Kiêu giống lão nhất, cả cái tính nóng nảy cũng giống y như đức. Nhạc Kiêu như thế, bảo lão hạ thủ thế nào đây?

“Ai!” Nhạc Tung Hoành chấp tay sau lưng, trầm giọng nói: “Thôi đi, thôi đi, cứ tới từ đường quỳ tới sáng mai, trong thời gian đó các ngươi không ai được cho nó ăn, bằng không sẽ xử theo gia pháp!” Nói xong liền phát tay áo, chậm rãi rời đi. Nhạc phu nhân lo lắng nhìn thoáng qua Nhạc Kiêu, ý bảo quản gia chiếu cố hắn cho tốt, sau đó vội vã đi theo.

Lăng Tuần dùng đôi chân ngắn cùn mập mập chạy một mạch về nhà, tới khúc quanh gần trước cửa thì vấp hòn đá, ngã bổ nhào xuống đất. Khó khăn ngẩng khuôn mặt khả ái lên, trên mặt đã bám đầy bụi bặm, máu mũi chảy ròng ròng.

“Oa!” Lăng Tuần bị kinh hách cả một ngày lại còn ngã nhào một cú thật mạnh, nước mắt mới ngừng lại trào ra, quỳ rạp trên mặt đất gào khóc.

“Hu hu hu ~ Cha! Nương! Hu hu hu hu!” Lăng Tuần ở nơi cách cửa phủ không xa khóc lóc vang trời, hai hạ nhân bị quân sự phái đi làm việc đúng lúc đi ngang qua đây, nghe được tiếng khóc liền tò mò nhìn xem, vừa nhìn liền sững sốt! Đây không phải tiểu thiếu gia nhà bọn họ sao!

“Tiểu thiếu gia!” Hai hạ nhân vội vã chạy tới, một người công y lên vai, người còn lại đứng bảo vệ ở đằng sau, hoang mang công y về phủ Thượng thư.

“Lão gia! Phu nhân! Không xong rồi! Tiểu thiếu gia bị ngã rồi!”

Quân sự đúng lúc đang ở trước sân phân phó thợ làm vườn cắt tỉa hoa cỏ một chút, nghe thấy tiếng hô liên đảo mắt qua, bị bộ dạng thê thảm của Lăng Tuần làm cho sợ hãi, vội gọi người đi tri thông Lăng Bá Thao và phu nhân, sau đó liền phái người đi thỉnh đại phu.

“Hu hu hu, cha, cha! Hu hu hu...” Lăng Tuần được cẩn trọng đặt xuống ghế, nước mắt và máu mũi vẫn chảy không ngừng.

Vốn là do nhi tử ngày đầu tiên đến trường đã đánh nhau, còn làm Hoàng thượng phải phạt gậy, Lăng Bá Thao đã quyết tâm phải hung hăng khiển trách y mới vừa lòng, ngay cả roi trúc cũng đã chuẩn bị sẵn, chờ y trở về sẽ hung hăng đánh cho một trận. Nhưng ai ngờ tin tức truyền về lại là nhi tử bị ngã dập mặt! Lập tức sợ đến quên hết sự tình, cùng phu nhân vội vã chạy đến tiền sảnh (*sảnh trước*), vừa nhìn xong, hai người thiếu chút nữa ngất đi!

Lăng Bá Thao ba bước thành hai bước tiến tới, bế Lăng Tuần trở về phòng, vừa chạy vừa hét: “Còn không mau đi thỉnh đại phu!”

Lăng Tuần vừa ngã lộn nhào, không nói đến máu mũi vẫn chảy không ngừng, hai bàn tay non mịn cũng bị cát đá sắc nhọn làm trầy, còn dính nhiều mảnh đá nhọn ở trong. Còn có đầu gối trắng trắng mềm mềm, giờ một mảng bầm đen, còn có chỗ đang chảy máu nữa! Lăng Tuần bị đau, khóc đến không thở nổi, nhưng vẫn ôm cổ phụ thân không buông, vừa khóc vừa nói: “Cha, con xin lỗi, con xin lỗi...” Khóc lóc làm tâm Lăng Bá Thao cũng chưa xót, lão lệ suýt chút nữa cũng rơi, sỉ nhục vì bị đánh trước mặt mọi người đã sớm quên sạch, ngực nhói từng cơn.

Lăng phu nhân vừa khóc vừa giúp Lăng Tuần rịt máu mũi, yêu thương bảo: “Tuần Nhi không đau nha, mẫu thân giúp ngươi thổi, không đau đâu...”

Vừa khéo Lăng Giác cũng vừa tan học, nghe nói đệ đệ bị ngã, liền chạy vọt vào phòng tìm Lăng Tuần, sau đó đỏ mắt nghiêng răng nghiêng lợi kéo theo thiếp thân thị vệ, tới trừu phòng chọn một cái rìu bổ củi, chạy ra chỗ hòn đá làm Lăng Tuần bị ngã, chém mạnh! Dám khi dễ đệ đệ ta này!

Đại phu vội vã chạy tới, trước tiên giúp Lăng Tuần ngưng máu mũi lại, sau đó lúng túng nhìn hai tay Lăng

Tuần. Nhìn qua Lăng Bá Thao đang đỏ mắt đau lòng, nhỏ giọng: “Thượng thư đại nhân, tay của tiểu công tử, phải dùng ngân châm lấy đá vụn bên trong ra, chỉ sợ công tử còn nhỏ không chịu nổi đau...”

Lăng Bá Thao liếc nhìn bàn tay bị thương của Lăng Tuần, nếu không kịp lấy ra thì sẽ sinh mủ, lại càng đau hơn, lão khẽ cắn môi: “Ta ôm y, ngươi cứ làm đi, cẩn thận làm nhẹ một chút!”

“Vâng, thưa đại nhân!” Đại phu rút ngân châm ra, nắm cổ tay Lăng Tuần, bắt đầu lấy đá vụn bên trong ra.

Lăng Tuần thể nhưng rất ngoan ngoãn không giãy dụa, bởi vì y đã khóc hết sức lực, khóc muốn tắt thở luôn rồi... Lăng phu nhân gạt lệ quay đi, vẫn nói con bị thương thì đau lòng mẹ, trường hợp thế này nàng làm sao nỡ nhìn? Chỉ cần nghe tiếng khóc của con là lòng nàng đã nát tan.

Chờ vết thương trên người Lăng Tuần băng bó xong, trời cũng đã tối đen. Lăng Tuần đã khóc cả ngày nên ngủ rất say, mặc dù bàn tay và đầu gối luôn làm y đau đớn nhứt nháy, ngủ cũng không an ổn.

Đêm nay, Lăng Tuần ngủ trong thống khổ, Nhạc Kiều ở trong từ đường âm u nhiều muỗi quỳ suốt một đêm.

Ngày tiếp theo, bọn nhỏ lớp sơ cấp của thư viện Điểm Mặc xin nghỉ tập thể. Nguyên nhân cũng dễ hiểu thôi, đều là do gia pháp! Ngoại trừ Lăng Tuần tự mình ngã đập mặt ở ngoài đường, đám còn lại đều bị phụ thân đánh cho một trận, dăm ba ngày đừng hòng xuống được giường. Nhạc Kiều thật ra không bị thương tích gì, nhưng một bên mặt bị Nhạc Tung Hoành không chút lưu tình tát cho sưng như đầu heo. Nếu lúc này Lăng Tuần mà thấy, nhất định sẽ cười nhạo hần suốt tám năm, tiếc là bản thân Lăng Tuần cũng đang nằm trên giường không ngọ nguậy nổi, thành thành thật thật làm một nhân sĩ thương tàn.

Công Tôn Mặc sau khi nghe tin học sinh lớp sơ cấp xin nghỉ tập thể, hí hửng mở hồ lô rượu thơm ngon ra nhấp một ngụm, sau đó vuốt râu cười nhạt. Những người làm cha, ra tay nặng thật!

6. Chương 6: Bi Kịch Oan Gia

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thư viện Điểm Mặc tọa lạc giữa thanh sơn mật lâm (núi xanh, rừng rậm), đình viện lịch sự tao nhã, phòng ốc san sát, quanh năm có suối trong róc rách chảy trước nhà. Thư viện tao nhã rộng lớn tương đối xa Tử Cẩm Thành, chỉ cần đứng ở chỗ cao nhất của thư viện thì nhất định sẽ thấy một góc hoàng thành trang nghiêm rộng lớn. Cảnh sắc tấp nập ấy, là nơi mà tấm lòng các sĩ tử hàn song khổ độc (học tập gian khổ) suốt hơn mười năm luôn hướng về, để vẹn tròn giấc mộng, bọn họ có thể đánh đổi tất cả. Mà một giấc mộng này, bọn họ rất cuộc cũng có cơ hội thực hiện, vì năm nay chính là năm diễn ra lần khoa cử ba năm một lần.

Giữa lúc các lăm sinh[1] của thư viện Điểm Mặc đang hăng hái chuẩn bị cho kì khoa cử đến tận giờ Mão, thì đám học trò Mông quán vất mũi chưa sạch, chưa biết trời cao đất rộng là gì lại gặt gù theo phu tử niệm Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính, Thiên Tự Văn.

“Ngọc xuất cơn cương kiếm hào cự khuyết, châu xưng dạ quang, quả trâm lý nại, thái trọng giới khương, hải hàm hà đậm, lân tiềm vũ tường long sư hỏa đế, điều quan nhân hoàng, thủy chế văn tự, nãi phục y thường[2]...”

Nhạc Kiều đen đúa gầy gò và Lăng Tuần mập mạp trắng trẻo cùng quay lưng vào nhau, tay chống cằm lười biếng theo Lương phu tử đọc sách, nhưng Công Tôn Mặc vừa vuốt râu cười nhạt hỏi: “Bất mãn lắm à?”, hai đứa lập tức rùng mình, lắc đầu nguầy nguậy, ngoan ngoãn ngồi thẳng.

Sau khi trải qua lo lắng hãi hùng và nỗi đau da thịt, đám tiểu tử này rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, biết Công Tôn Mặc đùa giỡn bọn nó. Đang lúc đứa nào cũng chuẩn bị ma quyền sát chưởng đi tìm lão tính sổ thì bị phụ thân lập tức kéo lại, sau đó ân cần dạy bảo căn dặn bọn nó sau này nghìn vạn lần không được gây chuyện nữa, dù có bị chọc đi nữa thì nghìn vạn lần cũng không được thua dưới tay Công Tôn Mặc! Tuy lão già kia nhìn như người ăn chay nhưng thực tế lão chưa bao giờ thích ăn chay cả! Sau đó các vị phụ huynh cùng kéo nhĩ tử nhà mình, dưới ánh đèn khuya kể chuyện huyết lệ thời niên thiếu, cái thời mà các vị ấy còn chưa làm cha, phu tử Công Tôn Mặc đã nổi danh khắp kinh thành, bậc cha mẹ nào cũng đều muốn mang con đến học chỗ lão, dẫn đến ngày hôm nay đại quan trong triều hơn phân nửa đều là học trò của lão! Thế nhưng, thủ pháp chinh người của lão thì thật là, hừ hừ!

Nghe xong chuyện xưa đầy huyết lệ của phụ thân, đám tiểu tử trên đầu tuôn mồ hôi lạnh, dồn sức nuốt nước bọt. Đây là thật hay giả? Tuy thái độ đều là bán tín bán nghi, nhưng cũng không có đứa nào thực sự dám đi tìm Công Tôn Mặc tính sổ.

Vậy nên lần tiếp theo đi học lại, nhìn thấy Công Tôn Mặc tuy sắc mặt đứa nào cũng bất thiện nhưng cũng không dám làm ra chuyện gì để báo thù. Cho nên với sự an bài chỗ ngồi của Nhạc Kiều và Lăng Tuần, hai đứa cũng chỉ hơi chống cự rồi nhanh chóng ngoan ngoãn nghe theo, chủ yếu là do Nhạc tướng quân và Lăng thượng thư đã uy hiếp nếu bọn nó còn dám gây chuyện thì sẽ phạt quỳ cả tháng ở từ đường, lúc đó mới chịu đi vào khuôn phép.

Hai đứa buồn bực theo Lương phu tử đọc sách, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ, ngắm chim bay tự tại, không hện mà cũng muốn trèo cây trộm trứng chim.

Bỗng nhiên Lăng Tuần có cảm giác đầu gối Nhạc Kiều đụng phải đầu gối mình, nhưng hấn lại lập tức lui về. Lăng Tuần quay đầu liếc mắt một cái, Nhạc Kiều đang theo lão phu tử đọc sách, cứ như hoàn toàn chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ta cho ngươi giả bộ này! Lăng Tuần miệng thì theo phu tử đọc “Khổng hoài huynh đệ, đồng khí liên chi”, sau đó dồn lực vào đầu gối đụng mạnh một cái.

Nhạc Kiều quét ánh mắt sắc bén tới, khoe miệng Lăng Tuần phách lối mỉm cười, bắt chước phu tử rung đùi đắc ý, Nhạc Kiều tức đến ngứa cả răng. Không cần thận đụng trúng một cái thôi mà, có cần tính toán chi li như tiểu cô nương không! Đầu gối Nhạc Kiều lại đụng một cái, suýt chút nữa làm Lăng Tuần bổ nhào. Lăng Tuần ổn định thân thể, cắn răng trừng mắt, Nhạc Kiều hất cằm khiêu khích y.

Đầu gối đụng qua đụng lại, Nhạc Kiều và Lăng Tuần hung hăng theo phu tử đọc “Tấn Sở canh phách”, mà dưới bàn lại một trận chiến đầu gối khó phân. Bọn nó không dám đánh nhau trong lớp, chỉ có thể âm thầm độ sức.

“Đằng đằng đằng đằng...” Tiếng chuông đồng trong trẻo truyền tới, hết giờ!

Nhạc Kiều dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cầm lấy cây bút lông dính đầy mực quệt ngay một vệt trên mặt Lăng Tuần, tiếp đó khi y thấm thiết hét lên thì hấn cười lớn, nhảy dựng chạy ra sân.

“A!” Lăng Tuần hét thảm, đưa tay sờ một cái, một vệt mực đen đậm đặc xuất hiện trên tay, khuôn mặt mồm mồm nhất thời đỏ bừng, đôi môi anh đào hồng nhuận run bần bật.

“Nga!!” Một đám tiểu hài tử xấu xa ưa náo nhiệt đứng trước cửa sổ chế nhạo, từ sau lần hỗn chiến kia, tình cảm giữa bọn nó đã tốt lên nhiều, bất quá lần này bọn nó tuyệt đối không tham dự, chỉ đứng hóng náo nhiệt thôi!

“Nhạc Kiều, ta không để yên cho ngươi!” Lăng Tuần rống lên, cầm nghiên mực đuổi theo, đáng tiếc hình thể và chiều cao không bằng ngươi ta, thân mình tròn quay đuổi thế nào cũng không kịp đại thiết chùy đen

đứa kia, tức ứa cả nước mắt. Tức giận chạy đuổi một mạch, khi còn cách Nhạc Kiêu bảy thước (1 thước bằng 1/3 mét), Lăng Tuần cầm nghiên mực hất thẳng về trước.

“Trượt rồi!” Nhạc Kiêu phách lối cười cợt né ra, Lăng Tuần phí mực hất hết lên một người khác.

“Hự!” Bọn nhỏ vốn còn đang ồn ào la hét ở bên cạnh bỗng hít một ngụm khí lạnh, nhất tề cứng ngắc, lặng ngắt như tờ.

Nhạc Kiêu dừng cước bộ, trở mắt đứng tại chỗ nhìn người bị hất trúng kia. Lăng Tuần giơ nghiên mực, khuôn mặt mồm mỉm đỏ bừng, trong đôi mắt to tròn ngập đầy nước mắt hoảng sợ, nhìn người kia mà không dám động đậy.

“Ha ha,” Công Tôn Mặc vừa mỉm cười hòa ái vừa vuốt chòm râu dài, “Hai đứa tình cảm huynh đệ thật tốt, y như phụ thân các ngươi vậy, một ngày không đánh nhau là xương khớp lại đau nhức.”

Lăng Tuần lập tức rút nghiên mực lại giấu đằng sau lưng, cúi đầu lúng ta lúng túng: “Phu tử hảo...”

“Phu tử hảo!” Nhạc Kiêu nhanh chóng đứng ngay ngắn, cung cung kính kính chào một tiếng.

“Học trò kiến quá phu tử!” Lương phu tử đang còn trong lớp giải đáp cho những học trò chưa hiểu bài cũng vội vàng vàng chạy tới, nhìn gương mặt trắng trẻo nho nhã của Công Tôn Mặc dính một mảng đen đúa giống như mực nước thì càng thêm hoảng sợ, tức thì thở phò phò trùng Lăng Tuần và Nhạc Kiêu, hai đứa khi nào mới cho thầy bớt lo đây!

“Tiên sinh xin bớt giận, hài đồng đúng là không ngoan, là do học trò dạy dỗ chưa đúng, thỉnh tiên sinh trách phạt.” Lương phu tử có ý muốn giúp Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, mong bọn nó không phải rơi vào tay Công Tôn Mặc, ai bảo hai đứa nó là hai đứa thường đem lại tiếng cười cho lớp nhất, thông minh nhất, cũng là hai đứa học trò lão hiểu rõ nhất chứ!

“Không sao không sao, tuy rằng hôm nay mặc bộ đồ mới này...” Nói đến ba chữ “bộ đồ mới”, Công Tôn Mặc dừng một chút, lại nói: “Ai bảo ta bắt cần đi ngang qua đây để bị trúng chứ? Đi tắm là được rồi, tuy rằng bộ đồ trắng thuần thể này không biết có giặt được hay không...” Công Tôn Mặc tiếc nuối cúi đầu nhìn vết mực loang rộng, chỉ toàn trách mình không có mắt, cứ như thể Nhạc Kiêu với Lăng Tuần nửa điểm tội lỗi cũng không có...

“Tiên sinh, lời này...” Lương phu tử cứ như ăn phải hoàng liên[3], lão không cảm không điếc mà có nỗi khổ cũng không nói nên lời, không làm được gì hơn ngoài việc bắt đắc dĩ nhìn Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, vì sư không giúp được các ngươi rồi! “Tiên sinh, nếu vậy thì không bằng để hai đứa hài tử này đem y phục đi giặt sạch cho người...”

“Nga?” Công Tôn Mặc như thể kinh ngạc ngẩng đầu, nói: “Bọn hần còn biết giặt y phục sao?”

“Ách,” Lương phu tử tránh né đôi mắt to long lanh ngập nước của Lăng Tuần, cứng rắn nhất quyết làm như không nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của y, cung kính nói với Công Tôn Mặc: “Đúng vậy, thỉnh tiên sinh cho phép bọn hần vì người mà cố gắng sức lực.” Không giao các ngươi ra, người xui xẻo chính là ta đó!

“Vậy cũng được vậy cũng được, vậy các ngươi đi theo ta.” Công Tôn Mặc tươi cười hòa ái vẫy tay với hai đứa, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẻ mặt cầu xin lê lét bước tới, mặc cho Công Tôn Mặc nắm tay bọn nó đưa đi.

“Ai, chỉ mong tiên sinh lần này đừng quá đáng như lần trước là tốt lắm rồi.” Lương phu tử nhìn bóng họ rời đi, dào dạt thở dài.

“Tối đây tối đây, mộc bồn (chậu gỗ) ở đây, nước thì lấy ở giếng, đây là xà bông, cứ vui vẻ mà giặt nhé.” Vừa đưa Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vào trong viện, Công Tôn Mặc liền nhanh chóng về thay y phục, đem bộ y phục bẩn cho hai đứa, sai thư đồng đem ghế tới thư thư phục phục (nhàn nhả ung dung) nằm dưới bóng cây râm mát, vừa uống trà vừa sai việc.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẻ mặt đau khổ cầm bộ Nho phục (y phục của nhà Nho) bạch sắc dính đầy mực, sau đó liếc nhau, hừ lạnh vén tay áo đi múc nước.

Vắt vả đem được nước từ giếng tới, tay hai đứa đều bị sợi dây chà đỏ, sau đó ném y phục vào trong chậu, chờ cho thấm nước.

Thế nhưng, hình như có cái gì không đúng thì phải? Nhạc Kiều và Lăng Tuần ngồi xổm quanh một bồn, chen chúc cúi đầu nhìn, nước này sao càng lúc càng đen vậy! Hai đứa hoảng hốt, vội vàng vớt y phục ra, vừa nhìn thấy tâm đã lạnh mất một nửa. Vốn chỉ có vạt áo dính đen, giờ cả bộ y phục đều biến thành đen thùi!

Vốn dĩ mực vừa mới bị hắt, vẫn còn chưa kịp khô, hai đứa ngây ngô cứ thế ném thẳng y phục vào trong nước, mực gặp nước liền tan ra, làm cả chậu nước đều hóa thành chậu mực, ném cả bộ bạch y vào còn không bị đen xám như tro sao!

Nhạc Kiều và Lăng Tuần giơ bộ y phục ướt đầm ướt dề lên mà mực trũng khấu ngốc (chết lặng =]])), sau đó quay đầu nhìn Công Tôn Mặc đang lim dim phe phẩy quạt, nuốt nước bọt ực một cái, vội đem nước bắn đổ sạch rồi lấy một chậu nước sạch tới.

Lần này bọn nó thông minh hơn, trước tiên ngâm vạt áo bẩn nghiêm trọng nhất vào trong nước, sau đó Lăng Tuần lấy xà phòng bôi lung tung, rồi hai đứa bắt đầu dòn sức chà chà xát xát.

Qua một khắc (15 phút), ngoại trừ hai tay bị y phục chà đỏ, mảng mực rộng trên vạt áo chẳng mất đi chút nào, ngay cả màu sắc cũng chẳng nhạt đi là bao.

“Đều tại người! Sao lại cầm nghiên hắt mực, giờ thì vui chưa, còn hại ta phải khổ theo người!” Nhạc Kiều vừa dòn sức chà xát y phục vừa mắng Lăng Tuần.

Lăng Tuần trên khuôn mặt trắng mồm mĩm vẫn còn vết mực dài do bị Nhạc Kiều dùng bút lông quẹt lên, nghe thấy Nhạc Kiều cư nhiên đổ hết trách nhiệm lên người mình, tức giận đập nước một cái, nhất thời bọt nước văng khắp nơi, gần giọng: “Nếu không phải tên hỗn đản nhà người vẽ lên mặt ta trước thì ta cũng không cầm nghiên mực hắt người! Tất cả là lỗi của người mới đúng!”

“Hắc! Là người lấy đầu gối đụng ta!”

“Đồ gấp lửa bỏ tay người! Rõ ràng là do người đụng trước!”

“Khụ khụ,” Công Tôn Mặc nằm nhắm mắt dưỡng thần dưới bóng cây bồ đề hắng giọng một cái, hai đứa sợ đến mức lập tức ngậm miệng, cúi đầu dùng hết sức bình sinh mà chà xát y phục.

“Toạc ~” một tiếng, Nhạc Kiều mở to hai mắt nhìn, đôi mắt vốn to của Lăng Tuần thiếu chút nữa lồi hẳn ra!

“Ưc ực,” Nhạc Kiều khó khăn nuốt nước miếng, sau đó cứng nhắc quay cổ nhìn về phía Công Tôn Mặc, hẳn chà rách y phục rồi!

Lăng Tuần tuy rất muốn cười trên nỗi đau của người khác, nhưng giờ không phải lúc! Ai mà biết phu tử có khép y vào tội liên đới hay không! Vậy nên y cũng căng thẳng nhìn Công Tôn Mặc.

Công Tôn Mặc nghe được tiếng “toạc” kia, quạt lông đang phe phẩy cũng dừng một chút, sau đó từ từ mở mắt, quay đầu nhìn về phía Nhạc Kiều và Lăng Tuần.

Trên tay Nhạc Kiều, nơi vạt áo dính đầy mực, có một vết rách rất rõ ràng.

“Ai!” Công Tôn Mặc đứng lên, nhìn bọn nó thờ dài, sau đó từng bước từng bước tiến lại gần.

Nhạc Kiều và Lăng Tuần ngồi xổm dưới đất giữa đầu nhìn Công Tôn Mặc, trong tay vẫn còn cầm bộ Nho phục vừa bẩn vừa rách.

Công Tôn Mặc đứng trước mặt hai đứa, nhìn Nhạc Kiều một chút, mắt ưng mày kiếm, sống mũi rần rở, đôi môi mỏng mang theo khí chất thanh lãnh kiên cường, màu da lúa mạch khiến hắn thoát trông vô cùng khỏe mạnh. Lại nhìn sang Lăng Tuần, mắt tròn mi cong, sống mũi thanh tú, đôi môi hồng nhuận, gò má trắng nõn béo mập kết hợp với vóc người tròn vo khiến y trông như một cái bánh bao đáng yêu.

“Hai người tương lai tất thành đại khí (nhất định làm nên chuyện lớn), trở thành nhân tài rường cột của Đại Minh ta!” Công Tôn Mặc bỗng nhiên vuốt râu cười nhạt nói, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần kinh nghi mở to mắt ra sức chớp chớp, phụ tử có bệnh sao? Y phục bị rách lại đi khen bọn nó là rường cột của Đại Minh?

“Ha ha, vậy nên, vì sư mới dắt các người đi đến chỗ này, lấy thiên tư của các người nhất định có thể hiểu thấu đáo.” Công Tôn Mặc hết sức vui mừng nhìn bọn nó.

“Hắc?” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần mơ mơ màng màng, sau đó bị Công Tôn Mặc dẫn đi.

Hai đứa cả quãng đường thấp thỏm xóc nảy gần một canh giờ mới tới được Bích Phong Tự, ngôi chùa này được xây dựng vào thời kì Hồng Vũ, đèn nhang không quá tấp nập nhưng vẫn được quốc khố duy trì, ngược lại cũng được coi là to lớn trang nghiêm.

Bích Sơn Tự tổng cộng được chia làm năm ngôi miếu nhỏ, thờ phụng những vị Bồ Tát khác nhau, bởi vì diện tích của chùa không nhỏ, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần chưa từng đến nơi như thế này, đều cùng quên đi bất an trong lòng, tò mò nhìn ngắm xung quanh.

Công Tôn Mặc vừa đến liền có một tiểu hòa thượng chạy đi thông báo. Công Tôn Mặc đưa tay sờ đầu Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, nói: “Nơi này là chùa, triều ta tín ngưỡng Phật giáo, hôm nay vì sư đưa hai người đến đây là muốn hai người có thể được Phật dẫn dắt.”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần liếc nhau, chẳng lẽ chúng ta có duyên với Phật? Nhưng mà việc này có liên quan gì đến việc làm rách y phục sao? Lúc này Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẫn chưa hiểu quan hệ thế nào, nhưng sau đó bọn nó liền hiểu chuyện này có quan hệ thật sâu sắc!

Rất nhanh, tiểu hòa thượng trở ra, dẫn ba người vào chùa.

Nơi chính điện thờ Thích Ca Mâu Ni, một vị phương tượng râu dài khoảng hơn sáu mươi tuổi tiến lại gần bọn họ, trang nghiêm giống như tượng Phật bằng vàng ở trên điện thờ.

“A di đà phật.” Phương tượng hơi gập người nói pháp danh, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần thấy rõ pháp ấn trên cái đầu bóng loáng của lão.

“Lão hữu, gần đây khỏe chứ?” Công Tôn Mặc vái chào phương tượng, cười nhạt hỏi.

“Vẫn như mọi khi, không khỏe cũng thành khỏe.” Phương tượng từ ái mỉm cười, sau đó cúi đầu nhìn Nhạc Kiêu và Lăng Tuần.

“Phương tượng nhĩ hảo!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần lúng túng vái chào phương tượng, bọn nó tới giờ vẫn chưa gặp người có phong phạm thần thánh, bất khả xâm phạm như vậy, ở trước mặt lão, hai đứa cũng không dám lỗ mãng.

“Ha ha, hài tử ngoan, đứng lên đi.” Phương tượng thân thủ đỡ Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, sau đó nhìn Công Tôn Mặc, nói: “Lão hữu lần này tới vì chuyện gì?”

“Không có gì, không có gì, chỉ muốn cùng lão đánh ván cờ uống chén trà, tiện thể mượn lão điện thờ Địa Tạng Bồ Tát [4] một chút thôi.” Công Tôn Mặc mang vẻ tươi cười bất biến, chỉ là trong mắt phát ra một loại hàm ý mà chỉ phương tượng mới hiểu.

“A di đà phật, có cần niệm kinh không?” Phương tượng hỏi.

“Vậy thì hay quá.” Công Tôn Mặc cười.

“Giới Sắc,” Phương tượng trầm giọng nói, một tiểu hòa thượng từ phía sau đi ra, cung kính nói: “Xin phương tượng phân phó.”

“Lệnh đệ tử của điện thờ Địa Tạng Bồ Tát chuẩn bị niệm kinh.” Phương tượng phân phó. “Sau đó đưa hai vị tiểu thí chủ này đến điện nghe giảng Kinh.”

Tiểu hòa thượng khó hiểu nhìn phương tượng liếc mắt, tiểu hài tử tuổi này lại nghe Kinh Địa Tạng sao? Bất quá hần cũng không nhiều lời, dắt tay Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đi lĩnh mệnh.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần ngây ngốc bị tiểu hòa thượng dẫn đi, vừa ngoảnh lại vừa nhìn Công Tôn Mặc, trong mắt ngập tràn sự khó hiểu.

“Các người nghe cho cẩn thận, phải hiểu thấu đáo đạo lý bên trong, tới giờ vi sư sẽ đón các người.” Công Tôn Mặc nói với bọn nó rồi cùng phương trượng tới thiện phòng, uống trà, chơi cờ, nói chuyện Phật pháp.

Điện thờ Địa Tạng Bồ Tát nằm theo hướng nam bắc, rất ít ánh nắng chiếu đến, quanh năm bị vây trong trạng thái âm u mờ mịt.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuân được tiểu hòa thượng an trí trên mặt đất trước mặt Địa Tạng Bồ Tát, ngồi trên đệm hương bồ, tiểu hòa thượng nhẹ giọng nói: “Hai vị tiểu thí chủ, sau khi bắt đầu niệm kinh xin đừng nói chuyện riêng, cũng đừng tùy tiện đi lại, cần tập trung nghe hết Kinh văn, nếu không sẽ bị Bồ Tát trách tội.”

“Vâng!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuân ra sức gật đầu, tiểu hài tử đối với nơi trang nghiêm lại tràn ngập màu sắc thần kỳ này vừa hiếu kỳ vừa kính sợ, từ nhỏ đã nghe mẫu thân nhắc tới Phật Tổ từ bi, phù hộ người tốt nghiêm phạt kẻ xấu, đặc biệt những tiểu hài tử không ngoan sẽ bị phạt nặng! Tại nơi trang nghiêm này, hai đứa cũng không dám bày trò.

Tiểu hòa thượng sau khi căn dặn xong thì đi châm Phật đèn ở bốn vách tường, trong nháy mắt Phật đường u ám bừng sáng. Bất quá, sự sáng sủa này lại làm Nhạc Kiêu và Lăng Tuân kinh hãi!

Nguyên lai, vách tường ở hai bên Phật đường dùng màu sơn tiên diễm (tươi sáng) để miêu tả rất nhiều bức bích họa (tranh vẽ trên tường) sống động, hơn nữa tất cả đều là bích họa về yêu ma quỷ quái!

“Tiểu sư phụ!” Nhạc Kiêu quay đầu muốn tìm tiểu hòa thượng kia, nhưng sao thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu rồi! Ngay cả cửa điện cũng đóng kín!

Lăng Tuân hoảng sợ nhìn bích họa ở bốn phía, lại ngẩng đầu nhìn Địa Tạng Vương được thờ trên đài, đầu đội mũ Bì Lư[5], người khoác áo cà sa, một tay cầm gậy Tích Trượng[6], tay kia cầm đóa hoa sen, đúng là đáng khiếp Phật pháp vô biên đại từ đại bi. Thế nhưng phía trước Ngài có một con Đế Thích Thú đang ngồi, nửa giống sư tử nửa giống như chó, bộ dạng hung ác tàn nhẫn quỷ dị không sao nói hết, cơ thể nhỏ nhỏ của Lăng Tuân bắt đầu run run, còn muốn bỏ chạy.

Nhạc Kiêu môi run lấy bẫy, hẳn cũng muốn đi, vừa định bàn bạc với Lăng Tuân xem có chạy hay không thì chợt nghe thấy chung quanh điện truyền đến tiếng tụng kinh trầm thấp trang nghiêm.

“Đẩn vu phạt pháp trung sở vi thiện sự, nhất mao nhất di, nhất sa nhất trần, hoặc hào phát hứa, ngã tiệm độ thoát, sử hoạch đại lợi...”[7]

“A!” Lăng Tuân hoảng hốt hét lên, cuộn tròn lại, đây là đang làm gì?! Đây là niệm kinh sao? Đây là đang niệm kinh sao?! “Nhạc, Nhạc Kiêu...”

“Hự, làm gì vậy!” Nhạc Kiêu cũng không khá hơn chút nào, mồ hôi lạnh tuôn ào ạt, hoảng sợ nhìn bốn phía, các hòa thượng đang niệm kinh ở chỗ nào vậy?

Trời đã tối, do hoàn cảnh địa lý đặc biệt của Địa Tạng Điện, từng đợt gió lạnh thổi vào bên trong, ánh nến bốn phía bị thổi chớp tắt chớp sáng.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuân đã sớm quên hết ân oán bất hòa suốt bao năm qua, cùng nép vào nhau núp sau điện thờ, hàm răng run rẩy hoảng sợ quan sát tình hình trong miếu. Bọn nó không dám la, không dám gọi, không dám khóc! Tiểu hòa thượng nói đã bắt đầu niệm kinh thì không được cắt ngang, nếu như cắt ngang thì bọn nó nhất định sẽ bị Địa Tạng Bồ Tát bắt xuống địa phủ!

Vách tường bên trái miêu tả lục đạo luân hồi: thiên, nhân, tu-la, súc sinh, ngã quỷ, địa ngục; bên vách phải vẽ nhân sinh ngũ khổ: sinh, lão, bệnh, tử, oán tắng. Biết rõ bích họa trên tường rất âm trầm đáng sợ, Nhạc Kiêu và Lăng Tuân vẫn không nhịn được mà nhìn khắp nơi. Hình ảnh sống động khiến hai đứa có cảm giác như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, hai đứa nguyên bản mặt đã trắng bệch, khi thấy hình ảnh địa ngục máu tanh tàn khốc, chút huyết sắc cuối cùng cũng lập tức trôi sạch!

“Phục thứ quan thế âm, nhược vị lai, hiện tại chư thế giới trung, lục đạo chúng sinh, lâm mệnh chung thì, đắc văn địa tạng bồ tát danh, nhất thanh lịch nhĩ căn giả, thị chư chúng sinh, vĩnh bất lịch tam ác đạo khổ.”[8]

Hòa thượng tiếp tục tụng kinh, Nhạc Kiêu và Lăng Tuân cắn vạt áo không để bản thân sợ quá mà khóc thành tiếng, hai tay cố gắng bịt chặt lỗ tai ngăn chặn tiếng tụng kinh trầm thấp quỷ dị, đáng tiếc nữa điểm

hiệu quả cũng không có, thanh âm ấy vẫn rõ ràng không sót một chữ truyền vào lỗ tai bọn nó.

Hai canh giờ sau, trời đã tối hẳn, gió đêm thổi vi vu, bầu trời trắng sáng và đầy sao nhẹ nhàng buông xuống, khởi đầu một đêm yên tĩnh tốt lành.

Công Tôn Mặc nắm tay hai tiểu hài tử bị dọa đến mức hồn lìa khỏi xác, cùng phương trượng mỉm cười cáo biệt.

Bên ngoài chùa, mã xa của Nhạc gia và Lăng gia đã đợi sẵn, Công Tôn Mặc trước đó đã sớm phái người đi truyền lời, giờ Hợi đến chờ trước Bích Phong Tự.

Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao bế nhi tử nhà mình đã sợ đến mức muốn khóc cũng không khóc được, trong lòng đem tám đời tổ tông Công Tôn Mặc ra thăm hỏi một lượt, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ cung kính nói với lão câu cảm tạ, sau đó cung tiễn lão rời đi.

Khuôn mặt nhỏ của Nhạc Kiều và Lăng Tuần trắng bệch như tờ giấy, gắt gao ôm chặt cổ phụ thân, thân thể lạnh lẽo run rẩy liên tục. Hai người làm cha chỉ có thể ai thán một tiếng, ai bảo các người không nghe lời còn đi chọc lão hồ ly kia à, cha cũng bất lực!

Hết chương 6

[1] Những học trò được vua cấp lương, là những học trò đã lớn, chuẩn bị thi. ↑

[2] Trích “Thiên Tự Văn” của Chu Hưng Tự thời Nam Triều. Dịch nghĩa: Vàng sinh ra từ dưới sông Kim Sa, ngọc thạch xuất xứ từ núi Côn Luân. Thanh kiếm nổi tiếng nhất có tên là “Cự Khuyết”, hòn ngọc quý giá nhất gọi là “Dạ Quang”. Trong các loài quả quý nhất là cây mận và táo dại, trong các loài rau xem trọng nhất là kinh giới và gừng. Nước biển mặn, nước sông nhạt; cá bơi lội dưới nước, chim bay lượn trên trời. Long Sư, Hoả Đế, Điều Quan, Nhân Hoàng; đầy đều là tên hoàng đế, quan lại thời xưa. Có Thương Hiệt, bắt đầu sáng tạo ra văn tự; có Luy Tổ, mọi người mới có áo mặc che thân. ↑

[3] Hoàng liên: Một loại cây thuốc có vị rất đắng ↑

[4] Địa Tạng Bồ Tát: một vị Bồ-tát được tôn thờ trong Phật giáo Đông Á, được biết đến bởi lời nguyện cứu độ tất cả chúng sinh trong lục đạo luân hồi vào thời kỳ sau khi Phật Thích-ca Mâu-ni nhập Niết-bàn cho đến khi Bồ-tát Di Lặc hạ sanh, và nguyện không chứng Phật quả nếu địa ngục chưa trống rỗng. Do đó, Địa Tạng thường được xem như là vị Bồ-tát của chúng sanh dưới địa ngục hay là giáo chủ của cõi U Minh. Trong văn hóa Nhật Bản, Địa Tạng là Bồ-tát hộ mệnh cho trẻ em, cũng như bảo vệ các vong linh của trẻ em hoặc bào thai chết yểu. Xem thêm tại đây. ↑

Địa Tạng Bồ Tát và Đế Thích Thú

[5] Mũ Bì Lư: ↑

[6] Gậy Tích Trượng: ↑

[7] Trích “Kinh Địa Tạng Bồ Tát bốn nguyện”. Xem chi tiết và dịch nghĩa tại đây. ↑

[8] Trích “Kinh Địa Tạng Bồ Tát bản nguyện” ↑

7. Chương 7: Bọn Nhỏ Phản Kích!

Từ sau lần nghe niệm kinh ở Bích Phong Tự rồi gặp ác mộng mấy đêm liên tiếp, Nhạc Kiều và Lăng Tuần như thể biến thành người khác hoàn toàn. Đi học không dám làm chuyện mờ ám, ngoan ngoãn thật thà nghe phu tử dạy học. Trong giờ giải lao cũng không dám chạy loạn nhảy loạn nữa, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ đọc sách, tập viết. Nhìn thấy phu tử sẽ chủ động đứng lại cung kính quy củ vãn an, đặc biệt là lúc nhìn thấy Công Tôn Mặc. Hai đứa cũng không giống lúc xưa, vừa thấy mặt nhau đã dùng nhãn thần giao đầu, tiếp đến là đầu vô mồm rồi cuối cùng dùng đến bạo lực, bọn nó bây giờ cứ gặp nhau là lại khách khí, khách khí đến mức sờn cả gai ốc!

Tỷ như ở lối đi nhỏ nơi hành lang gấp khúc.

“Ca ca, mời huynh đi trước.” Lăng Tuần cung kính đứng bên Nhạc Kiều, nhường hẳn qua trước.

“Không không, vẫn là đệ đệ đi trước.” Nhạc Kiều cũng tránh đường, gương mặt hòa ái.

“Không không không, ta là đệ đệ, theo lý phải mời ca ca đi trước.” Lăng Tuần khiêm nhường.

“Không phải vậy, ta là ca ca, theo lý phải nhường cho đệ đệ.” Nhạc Kiêu dùng giọng điệu của người ca ca hết lòng thương yêu đệ đệ, nói.

Đằng trước, đám Chu Hoài Dương chen chúc thành một đồng, hoảng sợ nhìn hai đứa, lẽ nào hai đứa nó mới nghe Địa Tạng Kinh một đêm đã bị quỷ nhập?!

Lại tỷ như lúc luyện tập tác văn (*tập làm văn*).

“Văn chương của ca ca đúng là có phong độ của một đại tướng, không hổ là nhi tử của danh tướng!” Lãng Tuân cầm bài văn của Nhạc Kiêu, vẻ mặt thần phục.

“Văn chương của đệ đệ có tài tư mẫn tiếp (*súc sảng tạo nhay cảm*), kiến giải độc đáo, mới đúng là phong thái danh môn!” Nhạc Kiêu tán thưởng nhìn bài văn của Lãng Tuân, vẻ mặt tự ti.

“Không không không, là ca ca viết tốt...”

“Không không không, là đệ đệ viết tốt...”

Lương phu tử và một đám học sinh nhìn một tràng huynh hữu đệ cung này, không những không cảm thấy hài hòa tốt đẹp, trái lại còn có loại xung động muốn chạy trốn... Hai đứa này bị quỷ nhập thật rồi!

Tình cảnh này làm cả phu tử lẫn một đám tiểu đồng môn (*bạn cùng lớp*) của Mông quán cảm thấy quỷ dị vô cùng, ngày ngày đều nghĩ biện pháp tách hai đứa nó ra, ngoại trừ Công Tôn Mặc.

Lúc này, Công Tôn Mặc đang đứng cách đó không xa, vuốt râu cười nhạt nhìn hai đứa Nhạc Kiêu và Lãng Tuân đang tay nắm tay thảo luận đứa nào vẽ giống thư pháp danh gia hơn, đúng là vô cùng thân thiết.

“Vẫn là trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy!” Công Tôn Mặc cười to rời đi.

Quan hệ thân mật quỷ dị của Nhạc Kiêu và Lãng Tuân duy trì được chừng một tháng, khiến cho gia đình, phu tử và đám bằng hữu vẫn luôn xem chừng và ngờ vực bọn nó phải giật mình – bọn nó thật sự hòa hợp rồi?!

Ngày hôm đó, Công Tôn Mặc đang ở trong sân đánh cờ một mình, vắt óc suy nghĩ làm sao phá giải thế tàn cục do chính mình hạ, liền nghe bên ngoài có tiếng kêu khóc: “Phu tử! Phu tử cứu mạng! Phu tử!”

Công Tôn Mặc trong lòng rung mình một cái, đây là giọng của Lãng Tuân!

Vừa vội vàng ra ngoài nhìn liền giật nảy mình, Lãng Tuân cả người bám đầy lá cây lẫn với bùn nhão, cái đầu gọn gàng giờ đã thành cái ổ gà, trên mặt giàn dụa nước mắt hòa với nước bùn.

Lăng Tuần vừa khóc vừa gọi: “Phu tử cứu con!”

“Ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Công Tôn Mặc vội vã ngồi xổm xuống lau nước bùn trên mặt y, gấp gấp hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại thành thế này? Không phải hôm nay học đường nghỉ sao?”

“Phu tử, hu hu hu, con và Nhạc Kiêu ca ca vừa ở ngọn núi phía sau thư viện, muốn học cổ nhân lên núi làm thơ, thế nhưng... Thế nhưng... Hu hu hu...” Lăng Tuần nói còn chưa tròn câu đã lại bắt đầu khóc đến nghẹn ngào, hai mắt to tròn khóc thành mắt thỏ.

“Trước tiên đừng khóc nữa, sau đó thì sao? Sau đó có chuyện gì? Nhạc Kiêu đâu?” Một Công Tôn Mặc luôn luôn cao giọng mỉm cười sâu xa đã biến mất vô tung vô ảnh, trên mặt chỉ còn lo lắng và sốt ruột, lão thấy đáng dấp thê thảm của Lăng Tuần là biết chắc đã xảy ra chuyện!

“Hu hu hu hu, bọn con gặp chó sói lớn, hu hu hu, Nhạc Kiêu ca ca vì cứu con nên đã dẫn bọn chó sói rời đi, con chạy một mạch xuống núi cầu cứu! Hu hu hu hu, phu tử, phu tử, van cầu người mau đi cứu ca ca, bọn chó sói rất dữ tợn!” Lăng Tuần nhào vào trong lòng Công Tôn Mặc, khóc rống, nước mắt nước mũi đều chùi hết vào y phục lão.

Trong lòng Công Tôn Mặc bỗng nhói một cái, sau đó liền mềm nhũn, vừa bế Lăng Tuần chạy đi, vừa nói: “Mau chỉ đường cho phu tử, phía sau ngọn núi này thường có chó săn tới săn mồi, Nhạc Kiêu nghìn vạn lần không được xảy ra chuyện!” Công Tôn Mặc vốn muốn gọi thư đồng mau đi thông tri hai nhà Nhạc Lăng, nhưng hôm nay thư đồng của lão xin phép về nhà, chỉ đành đặt an toàn của Nhạc Kiêu lên trước, chạy lên núi cứu người.

Lăng Tuần được Công Tôn Mặc ôm vào lòng, vừa khóc vừa giơ ngón tay chỉ đường cho Công Tôn Mặc, y và Nhạc Kiêu còn nhỏ, không trèo được quá cao, nơi gặp phải chó sói nhất định là trong khu rừng chỉ cao hơn chân núi một đoạn thôi.

Còn chưa tới nơi, Công Tôn Mặc đã nghe tiếng tru hung ác của bầy sói, thế nhưng, thế nhưng lại không nghe thấy tiếng khóc của Nhạc Kiêu.

Công Tôn Mặc cả kinh, lẽ nào?! Vội vã đặt Lăng Tuần xuống, nhẹ giọng nói vào tai y: “Tuần Nhi, người đứng yên ở đây, không được nhúc nhích, phu tử đi trước xem xét một chút, vạn nhất có nguy hiểm phải tự chạy xuống núi tìm người đến, biết chưa?”

“Vâng!” Lăng Tuần gật lệ gật đầu.

Công Tôn Mặc nhẹ xoa đầu Lăng Tuần, sau đó nhặt một cành cây ở cạnh bên từng bước một hướng về phía có tiếng sói tru...

Công Tôn Mặc đi được hai mươi mấy bước, xuyên qua những bụi cây thấp rậm rạp nhìn thấy một con chó sói khổng lồ đang cúi đầu chạm vào vật gì đó ở dưới đất, nhìn kĩ lại, Công Tôn Mặc liền sợ đến mất hết can đảm!

Nhạc Kiều đang nằm ngửa mặt trên mặt đất, không nhúc nhích, không một tiếng động, con chó sói to lớn kia đang cúi đầu gặm người hắn!

“Súc sinh, ta đánh chết ngươi!” Công Tôn Mặc quát một tiếng lớn, không thèm quan xem có đánh được con chó sói to lớn kia không đã lập tức xông tới, khi lão thấy Nhạc Kiều nằm dưới đất thì lý trí đã mù quáng, chỉ nghĩ phải xé con súc sinh kia ra làm tám mảnh, báo thù cho Nhạc Kiều!

“Ngao~~~~” Chó sói nghe thấy tiếng vang, hấp tấp quay đầu, chỉ thấy một lão nhân râu dài cầm mộc côn hung ác chạy về phía nó, tru một tiếng lui về phía sau, điệu bộ sợ người không sai vào đâu được.

Công Tôn Mặc nghi hoặc, giống chó sói nào vừa thấy người đã sợ thế này, tức thì dưới chân hăng đi, ngã nhào vào một hố nước nhỏ!

Hố nước rất nhỏ, chỉ lọt vừa một người, cũng không sâu, chỉ vừa qua thắt lưng. Trên miệng hố được trải vài tầng lá rụng, chỉ cần không chú ý sẽ lập tức rơi vào.

“Ha ha ha ha!” Nhạc Kiều vốn đang nằm rạp trên mặt đất giả chết bỗng nhảy dựng lên, chống nạnh cười to: “Lần này còn không chinh được lão đầu này sao!”

“Ha ha ha ha!” Lăng Tuần vừa cười vừa chạy tới, chỉ vào Công Tôn Mặc kẹt trong hố nước, cười chảy cả nước mắt: “Còn không chinh chết lão! Cho lão kiêu ngạo này!”

“Hanh hanh!” Nhạc Kiều vượt đầu con chó sói sợ người kia, phách lối nói: “Để chinh phu tử người, ta và Tiểu Bàn Tử (*bé mập =]]]]*) vậy mà phải giả bộ tròn một tháng a! Ta vậy mà phải chịu đựng cái đứa còn hôi sữa kia một tháng a!” Lăng Tuần sáu tuổi, nhưng trên người y vẫn còn hương sữa thơm ngọt ngào, tuy Nhạc Kiều tuyệt đối không ghét, thậm chí còn có chút thích (cái này thì có đánh chết hắn cũng không thừa nhận!), thế nhưng lúc nào hắn cũng lấy điểm này ra khinh bỉ Lăng Tuần, chỉ có bọn trẻ con chưa cai sữa mới có cái mùi đó!

“Phi! Nhạc Kiều ngươi mới là đồ còn hôi sữa!” Lăng Tuần nài thanh nãi khí (*giọng trẻ con/ giọng hỗn hển*) nói (cũng lại đồ hôi sữa...), sau đó vươn ngón tay trắng mịn mồm mĩm chỉ thẳng Nhạc Kiều, nói với Công Tôn Mặc: “Người biết không? Để chinh người, ta vậy mà phải ngày ngày chịu đựng cái tên đen như than từ trên xuống dưới toàn mùi mồ hôi hôi hám này, người có biết buồn nôn đến mức nào không!” Nhạc Kiều cũng mới có sáu tuổi, chỉ lớn hơn Lăng Tuần hai tháng, bất quá trên người hắn không có mùi mồ hôi hôi hám như Lăng Tuần nói, mà là một mùi thơm nhàn nhạt, dễ ngửi như cỏ non, chỉ là Lăng Tuần kiên quyết cho rằng đó chính là mùi mồ hôi hôi hám!

“Ngươi nói cái gì! Có tin ta cho Đại Hoàng cắn ngươi không!” Nhạc Kiều tức giận vỗ đầu chó – con chó sói kia tru tréo “Ngao ô” một tiếng, muốn tránh mà không dám tránh, chỉ biết giương đôi mắt ngẩn lệ đáng thương lên nhìn tiểu chủ nhân. Nó bị Nhạc Kiều và Lăng Tuần cứng rắn kéo tới, vốn dĩ nó chỉ là một con chó săn già trông coi trừ phòng ở phủ Tướng quân thôi, vậy mà hôm kia lại bị hai tên cùng sợ chó này kéo ra ngoài, ở trong khu rừng âm u đáng sợ này suốt hai ngày, đào xong hố lại lấy thùng nước đổ đầy nước vào, sau đó đắp lên vài tầng lá cây. Đợi đến lúc vừa lạnh vừa đói thì cuối cùng nó cũng được thả, tiểu chủ nhân nhà nó bỗng nhiên nằm trên mặt đất không nhúc nhích, giả chết! Lăng Tuần cũng chẳng biết chạy mất tích đi đâu, nó không thể làm gì khác hơn ngoài việc vừa tru vừa dùng lưỡi liếm Nhạc Kiều mong sao

cho hẩn tỉnh lại còn dẫn nó về nhà, nó thật sự đói lắm rồi! Ai biết người nó chờ được lại là một lão đầu hung thần ác sát cầm mộc côn!

“Tới đi! Ta cũng không tin con chó chân mềm kia làm gì được ta!” Lăng Tuân chống nạnh, hất cằm ưỡn ngực! Một tháng này lửa giận cũng tích tụ quá nhiều, nhân lúc này phải thống thống khoái khoái đánh một trận! Hôm đó, y và Nhạc Kiêu bị Công Tôn Mặc đưa tới Bích Phong Tự dọa suốt một buổi tối, gặp ác mộng chừng mấy ngày rồi cuộc cũng tỉnh ngộ, bọn nó không thể cứ như thế ngồi chờ chết được, bọn nó phải phản kích! Hai đứa đánh nhau từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên cùng chung suy nghĩ, sau đó quyết định gạt đi ân oán tạm thời hợp tác. Hai đứa chịu đựng da gà nổi khắp người suốt một tháng đóng giả một màn huynh hữu đệ cung, chính là để chờ ngày hôm nay!

Công Tôn Mặc từ khi rơi vào trong hố vẫn trầm mặc không nói gì, nhìn y phục ướt đẫm, cười khổ, trong lòng không nói rõ được là buồn bực hay vui mừng. Bộ y phục này vừa mới may, mới mặc có nửa tháng, lão còn vừa mới mất một bộ y phục mới, lại còn tổn hại trong tay đúng hai đứa này! Thế nhưng, đây cũng là lần đầu tiên trong hơn ba mươi năm làm phu tử lão thua trong tay học trò, điểm này làm lão rất vui mừng, rồi cuộc cũng có người có thể chinh ngược lại lão rồi!

“Khụ khụ,” Công Tôn Mặc hắng giọng một cái, cắt ngang hai tên tiểu tử thói vừa thực hiện được gian kế liền lập tức lộ nguyên hình, sau đó dùng chất giọng ôn hòa nhất hỏi: “Các người âm ỉ đủ chưa?”

“Ách!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuân ngừng lại, cổ cứng ngắc nhìn về phía nửa người ngập trong hố nước của Công Tôn Mặc, đúng rồi? Tại sao còn phải sợ lão?!

“Ha... ha ha ha...” Nhạc Kiêu lo lắng cười, “Rốt cuộc cũng chinh được lão nhân người, hừ, xem người sau này còn dám dọa ta nữa không!”

“Đúng, đúng thế! Ha ha...” Lăng Tuân cũng không khá hơn chút nào, “Ta ta, trời tối rồi, ta, ta phải về nhà!” Sau đó rất không nghĩa khí lập tức bỏ lại Nhạc Kiêu mà chạy.

“Này!” Nhạc Kiêu phẫn hận hô một tiếng, hẩn đứng trước mặt Công Tôn Mặc, để cho lão rơi chính xác vào hố, hẩn và Lăng Tuân đã phải thiết kế, tính toán rất lâu mới tính ra được vị trí hãm hại này, thực tế chứng minh bọn nó quả thật rất thông minh, Công Tôn Mặc vừa vịn đập trúng cái hố kia! Nhạc Kiêu muốn chạy thì phải đi vòng qua lão.

“Ách, khụ khụ! Ta, ta cũng phải về nhà ăn cơm!” Nhạc Kiêu liếc mắt trừng Công Tôn Mặc, sau đó dẫn theo Đại Hoàng, thận trọng nhích từng bước từng bước bên người Công Tôn Mặc, đến tận khi đã đến sau lưng lão mới lập tức tung vó phi nước đại, Đại Hoàng thè lưỡi theo sát phía sau.

“Ai!” Công Tôn Mặc lắc đầu thở dài, lời muốn nói còn chưa nói xong mà... Công Tôn Mặc vẫn ngâm mình trong hố nước không nhúc nhích, ngẩng đầu ngắm màn đêm dần buông, lệ rơi đầy mặt, trong lòng gào to: Chân của lão bị trật rồi, ai tới cứu đỡ xương cốt của lão với!!!

Ngày hôm sau...

Nhạc Kiều và Lăng Tuân cảnh giác trốn ở hai bên đại môn thư viện, sau đó ổn định lại hô hấp, vặn vẹo từng chút từng chút một nhìn vào bên trong đại môn. Nhìn trái ngó phải, không có ai, sau khi xác định đã an toàn, hai đứa rất ăn ý thò một chân bước vào, sau đó vươn nửa người ra thăm dò, cuối cùng “Hừ” một tiếng trốn đến phía sau hai cây cột, hồi hộp hít sâu.

Nhạc Kiều và Lăng Tuân trốn sau cây cột, “Xoẹt” một tiếng, hai ánh mắt một lớn một nhỏ trừng nhau, tia lửa văng khắp nơi.

“Bánh bao thịt mập, người học ta làm cái gì!” Đây là lời thoại trong mắt Nhạc Kiều.

“Ta phi! Đại hắc thiết chùy người mới học ta!” Đây là lời thoại trong mắt Lăng Tuân.

“Hừ!” Hai đứa đồng loạt ngoảnh đi, quay ót vào đối phương.

Bọn Nhạc Kiều và Lăng Tuân vẫn cho là không có ai chú ý lại không biết rằng thầy trò Mông quán đã cơ hồ lệ nóng doanh tròng (*mừng chảy nước mắt*) trông hai đứa nó xem nhau không vừa mắt mà lên lút tiến vào đại môn thư viện.

Trời đất ơi, ngài rút cuộc cũng đã mở mắt, Nhạc Kiều và Lăng Tuân rút cuộc cũng bình thường trở lại rồi!

Buổi sáng này, Nhạc Kiều và Lăng Tuân đều trải qua trong hốt hoảng, ngày hôm qua thành công chọc phá Công Tôn Mặc, lúc về nhà bọn nó vẫn thấp tha thấp thỏm, sợ Công Tôn Mặc dẫn theo các phụ tử của thư viện tới nhà cáo trạng, thế nhưng đợi được một lúc thì bọn nó thấp thỏm ngủ rồi lại thấp thỏm tỉnh lại, Công Tôn Mặc vẫn không tới cáo trạng. Cứ tưởng Công Tôn Mặc nhất định là muốn về thư viện mới chinh bọn nó sau, nhưng ai ngờ cả buổi sáng đã đi qua, mắt thấy sắp đến giờ dùng cơm trưa mà Công Tôn Mặc còn chưa xuất hiện, bầu không khí quá mức yên ắng làm Nhạc Kiều và Lăng Tuân căng cứng thẳng hơn, bởi vì bọn nó biết, trước cơn bão trời lúc nào cũng xanh!

Chu Hoài Lễ tiểu thể tử nắm ống tay áo của Chu Hoài Dương, nhỏ giọng nói: “Đệ đệ, đây là cao điểm (*bánh ngọt*) mẫu thân ta làm cho đệ, bảo ta đem đến cho đệ nếm thử.” Dứt lời liền lấy trong thực hộp (*hộp đựng thức ăn*) tinh xảo ra một đĩa điểm tâm ngũ sắc, nhất thời hương tỏa tứ phía. Rất nhanh, chừng chục đứa tiểu hài tử vây quanh chỗ ngồi của Chu Hoài Lễ và Chu Hoài Dương.

“Oa, tiểu thể tử người đúng là hạnh phúc, mỗi ngày đều được ăn cao điểm và thức ăn ngon như vậy!”

“Đúng thế, ai, nếu trù tử (*đầu bếp*) nhà ta mà được bằng một nửa ngự trù của Vương phủ là ta đã mừng lắm rồi.”

“Này, là các người tán dương quá lời rồi, ta thấy cao điểm các người mời ăn cũng rất ngon...” Chu Hoài Lễ ngượng ngùng lắc lắc đầu, hần mặc dù là thể tử nhưng lại không có nửa điểm kiêu căng ngang ngược, trái lại rất khiêm tốn lễ độ ngoan ngoãn dễ gần, hoàn toàn tương phản với Chu Hoài Dương. Vậy nên tuy lần trước hần không tham gia đánh nhau, sau vài ngày chung sống, ấn tượng về hần cũng trở nên tốt, chơi với nhau lâu ngày, khoảng cách cũng không còn.

Chu Hoài Dương nhìn đám tiểu đồng môn vây lấy Chu Hoài Lễ cười đùa, trong ngực khó chịu, nặng nề vươn tay đẩy đĩa cao điểm ra.

“Choang” một tiếng, đĩa rơi xuống đất, cao điểm ngũ sắc rơi đầy sàn.

Chu Hoài Dương đứng lên hét vào mặt Chu Hoài Lễ: “Ta mới không cần cao điểm của người! Ngự trù nhà ta sẽ làm cho ta!”

Chu Hoài Lễ sững sốt, ngẩng đầu nhìn đệ đệ, trong nháy mắt đôi mắt đã hấp háy nước, lại cắn răng không khóc ra, sau đó yên lặng ngồi xuống dọn đồng hỗn độn trên mặt đất. Phụ vương nói, đệ đệ rất đáng thương, thăm thăm mất sớm, bây giờ trong nhà đều không phải thân mẫu của đệ đệ, các thăm thăm sau này sinh nhi tử thì đệ đệ càng đáng thương hơn. Nương cũng thường nói với hắn, phải thương yêu chăm sóc đệ đệ thật tốt. Vậy nên hắn đối với Chu Hoài Dương chính là bao dung vô hạn.

“Người sao lại thế chứ!”

“Có người đệ đệ như vậy sao!”

“Ở trong phúc còn không biết hưởng! Người mà là đệ đệ ta thì ta đã cho một trận rồi!”

Chu Hoài Lễ không tính toán, nhưng các tiểu đồng môn lại rất tính toán, Chu Hoài Dương thích khi dễ ca ca của hắn đã không phải chuyện ngày một ngày hai! Đều mới sáu bảy tuổi, bọn nó đối với quan niệm về thân phận tôn ti cũng chưa quá rõ ràng, bọn nhỏ trong học đường đều khinh bỉ nhìn Chu Hoài Dương, giúp Chu Hoài Lễ thu dọn.

Chu Hoài Dương cắn răng, vẻ mặt tái nhợt, sau đó dậm chân chạy khỏi thư viện.

“Đệ đệ!” Chu Hoài Lễ bỏ đồng lộn xộn lại, đuổi theo.

Vậy mà Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẫn đang trong trạng thái hoảng loạn, một chút cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Một ngày trôi qua, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần căng thẳng suốt cả ngày rốt cuộc cũng yên lòng, Công Tôn Mặc một ngày một đêm cũng không thấy xuất hiện! Ha ha, xem ra lão nhận thua rồi, sau này xem lão còn dám chửi bọn nó không!

Về đến nhà...

Phủ Tướng quân.

“Cái gì?!” Nhạc Kiêu kích động từ trên bàn cơm nhảy dựng lên.

Phủ Thượng thư.

“Công Tôn phu tử bị bệnh?!” Lăng Tuần có chút thất hồn lạc phách.

Công Tôn Mặc ngày đó biết bao vất vả mới bò được từ hồ nước ra ngoài, tập tễnh xuống núi rồi bị nhiễm phong hàn, chân phải sưng to như cái móng heo.

Đêm đó, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đều mất ngủ, vừa hồi hận vừa áy náy.

Ngày hôm sau...

“Phu tử.” Thư đồng cầm hai bình rượu vào phòng của Công Tôn Mặc, Công Tôn Mặc đem chính mình cuộn thành cái bánh chưng, núp trong chăn run cầm cập.

“Thật kỳ quái, con vừa ra ngoài một lúc, ngoài cửa đã có hai bình rượu thuốc được để lại, lại còn giống nhau như đúc.” Thư đồng ngấm bình rượu thuốc trong tay, kỳ quái nói.

“Hắt xì!” Công Tôn Mặc hắt hơi một cái, cong cong khóe miệng, lẩm bẩm: “Coi như hai tên tiểu tử các ngươi có lương tâm...”

_____ *Hết chương 7* _____

8. Chương 8: Niên Thiểu Thành Danh (nổi Danh Từ Sớm)

Mặt trời mọc rồi lại lặn, đông hạ giao mùa, thời gian như nước chảy, bất tri bất giác lặng lẽ trôi qua.

Kì khảo thí khai xuân năm nay, đám học trò Mông quán cũng lấy tư cách là sinh đồ tham gia Đồng thí^[1], Lăng Tuần đạt thành tích tối ưu, thứ nhì là Nhạc Kiêu, tiếp theo là Chu Hoài Lễ.

Sau Đồng thí, viện trưởng của thư viện Điểm Mặc, tức Thái phó đương triều, cùng Công Tôn Mặc đề cử ba đứa tham gia thi Viện, ba đứa đứng cuối bảng, trở thành sinh đồ nhỏ tuổi nhất Đại Minh triều, dân gian vẫn gọi là tú tài.

Một năm này, Lăng Tuần làm một thiên “Vạn Dân Phú” (*bài phú nói về vạn dân*), châm biếm các thói xấu, dùng giọng điệu dân gian cùng văn phong sâu cay để chỉ thẳng những hiện tượng hủ bại nghiêm trọng còn tồn tại trong triều đại đương thời. Áng văn này vừa ra, thiên hạ liền xôn xao. Người khen ngợi ủng

hộ cũng có, tỷ như các bậc văn nhân nổi danh như viện trưởng đại nhân và phu tử Công Tôn Mặc, còn có cả các lão bách tính từ lâu thường bị tham quan tàn hại. Người lo lắng sợ hãi cũng có, tỷ như nhóm Lăng Thượng thư, Lăng Tuần danh tiếng lan xa, áng văn này vừa ra đã đắc tội một nửa quan viên Đại Minh (đều là những tham quan ô lại), tương lai ắt rước họa vào người. Người châm chọc chửi rủa cũng có, tỷ như những quan viên cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, ngồi không mà hưởng, mỗi ngày đều nhìn thiên “Vạn Dân Phú” này mà nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé xác tên tác giả ra. Thậm chí còn trực tiếp quy cho Lăng Tuần tội danh đại bất kính, vũ nhục bá quan, coi rẻ quốc thể, thượng sớ mong Hoàng thượng khép Lăng Tuần vào tử tội. Trong nháy mắt, văn nhân thiên hạ đều vì “Vạn Dân Phú” của Lăng Tuần mà tranh luận không ngớt, đến lúc ngay cả thiên hạ bách tính cũng trông mong chờ đợi tiến triển của sự việc, Đại Minh Thiên tử rốt cuộc cũng lên tiếng, vị Hoàng đế này chỉ nói bốn chữ – Quốc Chi Đống Lương (*rường cột nước nhà*) – liền chặn được miệng lưỡi nhàn rỗi của thiên hạ. Công Tôn Mặc còn đích thân đến tận cửa, nhận Lăng Tuần làm đồ nhi chân truyền của mình, hại Lăng Bá Thao mấy đêm mất ngủ... vì sợ! Những người được Công Tôn Mặc tự mình dạy dỗ, người nào cũng quái gở! Công Tôn Mặc dạy học ba mươi mấy năm, đồ nhi được thu nhận có thể đếm trên đầu ngón tay, tổng cộng chỉ có năm người, Lăng Tuần chính là người thứ năm. Chuyện tốt như vậy, học trò trong thiên hạ đều vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, đều khen Lăng Tuần tốt số! Sau chuyện này, có nhiều quan viên nhớ tới lần tùy giá lên núi năm đó, Hoàng thượng đã từng nói Lăng Tuần chính là nhân tài trạng nguyên, trong nhất thời, thiên hạ lần thứ hai xôn xao. Dân chúng đều nói, tiểu nhi tử nhà Thượng thư đại nhân chính là Văn Khúc Tinh hạ phàm, là nhân tài trạng nguyên được đương kim thiên tử bổ nhiệm!

Cũng trong một năm này, Nhạc Kiêu lần đầu tiên theo phụ thân và các huynh trưởng tới quân doanh. Lúc đó, Nhạc Tung Hoàn không đem thân phận của Nhạc Kiêu nói cho quân doanh tướng sĩ, hơn nữa vừa đến quân doanh đã vội bỏ hắt lại, mang theo hai nhi tử kia rời đi.

Trong quân doanh đều là nam nhi nhiệt huyết, dũng cảm chính trực, không câu nệ thân phận, ai cần biết người là Thiên vương lão tử (*con vua*) hay là côn đồ lưu manh, chỉ cần nắm đấm của người đủ cứng, người khác sẽ phục người! Vậy nên tiểu tử gan dạ Nhạc Kiêu này vừa giữ một tên lính tốt lại hỏi xem ai là người đánh nhau giỏi nhất quân doanh, liền lập tức chạy đến trước mặt người ta buông lời xin thách đấu! So với đám bạn cùng lứa, Nhạc Kiêu có thể xem là cao to cường tráng, nhưng đo với thống lĩnh tiên phong của quân doanh thì đơn giản là chưa đủ trình độ, một chân của người ta đã to bằng thắt lưng hắn, xoay cánh tay một cái đã có thể vút hắt ra xa năm thước! Bất quá, kết quả đúng là ngoài dự đoán, phải nói là cực kỳ ngoài dự đoán, trận tỷ thí chênh lệch xa như vậy, cư nhiên lại là Nhạc Kiêu thắng! Vốn là cuộc tỷ thí này, Nhạc Kiêu vừa vào sân đã bị hai chiêu quật ngã xuống đất, vị thống lĩnh quá mức khinh địch vốn tưởng rằng Nhạc Kiêu không còn sức phản kích nữa nên liền cười lớn, định xuống lời dài, ai ngờ Nhạc Kiêu cư nhiên một phen nhào tới ôm lấy bắp chân người ta, hung hăng lôi mạnh về phía sau, khi người ta sắp ngã sắp xuống thì Nhạc Kiêu liền nhanh chóng đứng lên, một cước ra sức đá thẳng vào mông người ta, khiến lão cứ như vậy ngã đập mặt xuống, hơn nữa còn gãy mất một chiếc răng cửa. Vị thống lĩnh này lần đầu tiên quyết chiến tay không mà thất bại thảm hại, hơn nữa còn thua trong tay một hài tử. Chuyện này trái lại khiến cho Nhạc Kiêu ở trong quân doanh khai hỏa danh hào (*trở nên nổi tiếng*), khiến hắn nổi tiếng khắp tam quân, là hắn ở trong quân ngũ đánh thắng liên tiếp ba vị lão tướng nổi danh của tam quân, ba vị nguyên soái đều giơ ngón cái khen Nhạc Kiêu: Hữu dũng hữu mưu (*vừa dũng cảm vừa mưu trí*), đúng là tướng tài không thua gì phụ thân hắn! Lúc này lại có người nhớ tới lần lên núi năm đó, Hoàng thượng cũng khen Nhạc Kiêu là rường cột tương lai của Đại Minh! Thế nhân lại bắt đầu ca tụng, tiểu nhi tử nhà Nhạc Tướng quân chính là Vũ Khúc Tinh chuyển thế!

Năm ấy là năm Hoành Đức thứ mười hai của Đại Minh triều. Nhạc Kiêu tám tuổi, Lăng Tuần tám tuổi.

Qua hết Đoan Ngọ, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đã trở thành tú tài sẽ phải rời khỏi Mông quán bọn nó đã học suốt hai năm để đến học ở cấp học cao hơn. Có điều may mắn là thư viện Điểm Mặc là quan học, cũng đồng thời là quận học (*trường học của quận, mỗi quận tương đương với một tỉnh hiện nay*), bọn nó chỉ cần

vào khu sâu bên trong của thư viện là được, học chung với các học trò cũng là tú tài, đợi cuộc khảo thí ba năm sau.

“Tiểu thiếu gia, thành tú tài rồi không thể cãi nhau ầm ĩ nữa, ngài bây giờ là người có công danh, lại là tú tài nhỏ tuổi nhất của triều đại, phải chú ý ngôn từ cử chỉ của bản thân hơn mới được, chớ để mọi người phải chê cười.” Lão quản gia của phủ Thượng thư Lăng Thuần vừa đỡ Lăng Tuần xuống xe ngựa, vừa cẩn thận lái nhai suốt dọc đường mãi không chịu ngừng. Nếu không phải Lăng Tuần thấy ông đã nhìn y lớn lên, từ bé đến lớn luôn yêu thương vô hạn thì y đã sớm bỏ chạy.

“Vâng vâng vâng, Thuần thúc, ta thấy nếu không vào trong thì sẽ muộn đấy! Người không muốn ta mới ngày đầu vào lớp đã đến muộn chứ?” Lăng Tuần tranh thủ cắt ngang Lăng Thuần, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Đúng vậy! Tiểu thiếu gia, cầm thực hạp đi, buổi trưa nhớ kĩ phải ăn cơm nha!” Lăng Thuần dặn dò. Hai năm trước, Lăng Tuần vẫn còn dằng dấp bánh bao nhỏ người gắp người yêu hoa gắp hoa nở, mập mạp mũm mĩm, ai nhìn thấy mà không muốn chạy lại ôm, hôn rồi xoa nắn một cái chứ? Vậy mà qua hai năm, Lăng Tuần càng ngày càng gầy, cũng cao lên rất nhiều. Ngoại trừ trên mặt vẫn còn chút thịt, còn cơ thể thì không biết từ lúc nào đã chỉ thấy toàn xương với cốt! Mặc dù là càng ngày càng khô ngô tuấn tú, thể nhưng cũng không thể chỉ còn xương mà không thấy thịt a! Kỳ quái là cho dù cho ăn kiểu gì thì Lăng Tuần cũng không thêm được miếng thịt nào, làm cả nhà lớn bé của Lăng gia cùng đau lòng, hận không thể coi y như con heo con mà nuôi, mỗi ngày cho y ăn năm bữa!

“Biết rồi, biết rồi!” Lăng Tuần vừa cầm thực hạp vừa chạy vào trong thư viện, y vừa thấy tên Nhạc Kiêu kia vào trước rồi!

“Tiểu thiếu gia cẩn thận!” Lăng Thuần vừa từ ái vừa lo lắng nhìn thân ảnh Lăng Tuần biến mất ở cửa thư viện.

Vì Mông quán được đặt ở ngoài cùng của thư viện, nên nếu muốn đi vào bên trong thư viện thì phải đi ngang qua Mông quán.

Lăng Tuần vừa chạy vào tiểu viện của Mông quán, liền thấy các tiểu đồng môn trước kia thân thể đều đã cao lên một đoạn đang vây lấy Nhạc Kiêu, cố gắng nói những lời tăng bốc lấy lòng. Lăng Tuần ôm sách mới, cầm theo thực hạp, lắc đầu như ông cụ non, hài tử bây giờ đứa nào cũng bị người lớn làm hư cả rồi! Mới tí tuổi đầu đã biết rập khuôn quan trường!

Lại nói Nhạc Kiêu hai năm qua ngược lại không có thay đổi gì nhiều, bất quá chỉ rắn chắc và cao lớn hơn trước đây thôi, đôi mắt ưng đẹp đẽ kia chẳng biết từ bao giờ đã trở nên sắc bén, rất có phong thái của phụ thân Nhạc Tung Hoàn.

“Ồ, đây không phải Lăng Tuần sao? Chúc mừng, chúc mừng!” Một người trong đám tinh mắt, thấy được Lăng Tuần liền lập tức chạy tới nịnh hót, bất quá đồ kị trong mắt hắn có giấu thể nào cũng không át được. Hai mươi học trò của Mông quán đều tham gia Đồng thí, thành tích ưu khuyết đều chia đôi, thể nhưng được đề cử thi Viện cũng chỉ có ba người Lăng Tuần, Nhạc Kiêu và Chu Hoài Lễ.

“Ha ha ha, có gì hay mà chúc mừng chứ, ta thực ra xếp chót bảng đó, do vận khí cả thôi, vận khí cả thôi.” Lãng Tuân thể hiện một bộ dáng khiêm tốn, y và Nhạc Kiều, Chu Hoài Lễ đều là tú tài ở chót bảng, bất quá y vừa vận cao hơn Nhạc Kiều một bậc, Chu Hoài Lễ thì chân chính ở chót, là người chót nhất!

“Tiểu Tuân, ngươi cũng khiêm nhường quá rồi, thành tích của ngươi từ trước đến nay đều là tốt nhất trong đám chúng ta, sao có thể nói là vận khí chứ? Đây là công lao của chính ngươi!” Một đồng môn đi tới kéo tay Lãng Tuân, rất thân thiết nói.

Chân mày Nhạc Kiều cau lại, vừa muốn nói gì đó châm chọc Lãng Tuân một chút, ngoài cửa đã truyền đến tiếng ồn ào.

“Đệ đệ, đây là thực hạp nương bảo ta mang cho đệ, cầm đi a!” Chu Hoài Lễ đuổi theo Chu Hoài Dương, trong tay cầm vài quyển sách mới thì không nói, còn cầm hai thực hạp thật lớn, vẻ mặt lo lắng, đầu đầy mồ hôi.

“Cút ngay! Ai cần nhà ngươi nhiều chuyện!” Chu Hoài Dương đẩy Chu Hoài Lễ ra, vẻ mặt mất kiên nhẫn, ngồi vào vị trí của mình, không thèm nhìn hấn nữa.

“Không nên như vậy, đệ đối với ta có gì bất mãn thì về nhà nói, nhưng đây là nương làm cho đệ, nương là bá nương (*vợ của bác/ bác gái*) thương đệ nhất, đệ có ghét ta cũng không thể cự tuyệt tâm ý của nương.” Chu Hoài Lễ nửa quỳ bên người Chu Hoài Dương, nhẹ giọng dụ dỗ.

“...Hừ! Ta là nể mặt bá nương thôi!” Chu Hoài Dương cầm lấy thực hạp, chán ghét nói: “Ngươi còn không mau cút đi!”

Nhạc Kiều và Lãng Tuân đồng thời nhú mày, hai vị Vương gia thế tử này tính cách quả thực quá trái ngược, một người khiêm tốn lễ độ học thức uyên bác, một người ngang ngược bá đạo văn dốt võ nát.

“Vậy, ta đi học... Đệ phải tự chú ý.” Chu Hoài Lễ vẻ mặt ai oán nhìn Chu Hoài Dương, sâu nào nói.

“Cút mau!” Chu Hoài Dương quay ngoắt một cái, không nhìn hấn nữa.

“Hoài Lễ, đi thôi, chúng ta bị muộn rồi!” Lãng Tuân nhin không được, đi tới kéo vai hấn lôi đi. Y và Hoài Lễ có giao tình tốt, đương nhiên không muốn nhìn hấn bị người khác khi dễ như vậy.

“Ừm.” Chu Hoài Lễ cười nhẹ với Lãng Tuân, đi theo.

“Hừ!” Chu Hoài Dương cắn răng, tức giận nói: “Có gì đặc biệt hơn người chứ!”

“Hoài Dương,” Nhạc Kiều đi tới bên người Chu Hoài Dương, thấp giọng nói: “Nói thế nào thì hấn cũng là ca ca của ngươi, việc này nếu truyền tới tai Cẩm vương, ngươi lại rước họa.” Hai người bọn nó nắm đó

đánh nhau mà ra tình nghĩa, Chu Hoài Dương tuy tính tình hư hỏng, nhưng lại hay nói chuyện với Nhạc Kiêu, thường thường nếu Nhạc Kiêu nói thì hắn cũng ít nhiều nghe vào.

“Biết rồi, ta không đối với hắn thế nữa, người còn không đi học đi? Đúng rồi, tan học ra sông bắt cá đi!” Chu Hoài Dương chớp chớp mắt nhìn Nhạc Kiêu.

“Không được, phụ thân lại muốn đưa ta tới quân doanh, không trốn được. Người cũng không còn nhỏ, đừng cứ như trẻ con thế, kỳ tiếp theo sẽ đến phiên người tham gia Viện thí, mau chuẩn bị đi!” Nhạc Kiêu vỗ vai Chu Hoài Dương, rồi đi.

Chu Hoài Dương mặt mày đau khổ, sao người nào cũng thích nói với hắn những đạo lý lớn này!

Đến hoàn cảnh mới, ba tiểu tử tuổi không lớn lắm có chút mất tự nhiên, ở quận học đúng là không có ai nhỏ như bọn nó, những người lớn hơn mấy tuổi thì nhiều, thậm chí lớn hơn mười mấy tuổi cũng có, ba đứa đứng ở cửa, có chút không biết nên làm gì.

“Sợ cái gì! Thân phận của mọi người đều như nhau, chỗ nào còn trống thì chúng ta cứ an vị thôi!” Vẫn là Nhạc Kiêu gan dạ sáng suốt hơn người, không cần biết đúng sai cứ thế đi vào, thấy một chỗ chưa có ai ngồi liền quay sang hỏi người bên cạnh: “Ồ đây không có ai ngồi à?!” Người bên cạnh lắc đầu, Nhạc Kiêu thấy thế liền ném sách lên bàn, nghênh ngang ngồi xuống, xong xuôi còn quay đầu nhìn Lăng Tuần, khiêu khích.

Tưởng mình người lớn gan à! Lăng Tuần thở phì phò trừng mắt nhìn Nhạc Kiêu, lôi Chu Hoài Lễ xuống hai chỗ ngồi cuối lớp, bắt đầu bày sách, bày bút, mài mực.

Lớp học nhất thời lặng ngắt như tờ, ở đâu ra mấy đứa hoàng mao tiểu tử [2]dám vô lễ thế này!

Một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi thấy thế, mặt hung tợn muốn tiến lên giáo huấn ba tiểu tử thôi không biết trời cao đất rộng này một chút, người ngồi cùng bàn liền kéo hắn lại.

“Làm gì vậy?!” Thiếu niên ngồi cùng bàn tuổi cũng chỉ xấp xỉ, nhưng nhìn trong mắt có vẻ hiểu đạo lý đối nhân xử thế hơn.

“Làm gì cái gì, người không thấy bọn nó kiêu ngạo đến mức nào sao? Ta đi giáo huấn bọn nó!” Thiếu niên chau mày nói.

“Ồ đồ! Người không biết trong số tú tài năm nay có ba hài tử lai lịch lớn lắm sao? Chính là bọn nó đấy!” Thiếu niên cùng bàn thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn.

“Là bọn nó?!” Thiếu niên cả kinh.

Một người là đệ tử chính tông của thiên hạ đệ nhất nho sĩ Công Tôn Mặc – Lăng Tuần; một người tuy tuổi

còn nhỏ đã nổi danh khắp tam quân, là hổ tử nhà tướng – Nhạc Kiêu, còn một người là trưởng tử của Hoài vương – Chu Hoài Lễ, người nào hấn cũng không thể chọc nổi.

Lớp học vừa trải qua trầm mặc trong nháy mắt đã lại bắt đầu xì xào bàn tán, trọng tâm câu chuyện đương nhiên đều vây quanh ba người bọn họ.

Nhạc Kiêu miễn cưỡng tại hồ (*thờ ơ, dửng dưng*) xếp dọn giấy bút, Lăng Tuần và Chu Hoài Lễ đang trao đổi công khóa (*bài học*), đối với cuộc đàm luận của những người đó, ba đứa làm như không nghe thấy.

“Hôm nay náo nhiệt thật nha.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm hòa ái tao nhã, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cả người cứng đờ, khóe miệng bắt đầu co rút. Không may rồi, lớp đệ nhất thế nào lại là của lão!

Các học trò đang túm năm tụm ba đều trở lại chỗ ngồi, cúi đầu làm bộ mài mực, lật sách tập viết.

“Chuông vào học đã gõ xong mấy lần rồi, có chuyện gì mà nói vui vẻ vậy, nói ra cho phu tử cùng vui với?” Công Tôn Mặc vuốt râu cười nhạt, chấp tay sau lưng chậm rãi đi vào học đường.

Hai mươi mấy học trò nghe được câu này đều đỏ mặt hộc lạnh, cả đám đều câm như hến.

“Ồ, ba vị tú tài mới cũng đã tới rồi? Tốt lắm, tốt lắm.” Công Tôn Mặc vừa nhìn bọn họ vừa nói tốt, ngay cả Chu Hoài Lễ lúc nào cũng trì hoãn cũng cảm nhận được một chút vị đạo quý dị. Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đồng loạt nhếch khóe miệng mỉa mai: Lão còn giả bộ!

“Nào, ba vị đồng môn ngồi bàn đầu đứng lên một chút, đổi chỗ cho ba vị tiểu đồng môn mới tới được không?” Công Tôn Mặc vẫn giữ vẻ mặt cười nói hiền lành hòa ái, nhìn như đang thương lượng nhưng lại không cho bọn họ cơ hội cự tuyệt.

Lão bắt người ta đứng lên rồi còn hỏi người ta được hay không làm gì nữa! Lăng Tuần cười nhạt nhìn trời.

“Này...” Ba gã học trò bị gọi tên chần chừ đưa mắt nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ không muốn trong mắt nhau.

Lăng Tuần là đồ đệ của Công Tôn Mặc, mà Nhạc Kiêu và Chu Hoài Lễ lúc còn ở Mông quán cũng là học trò yêu thích nhất của lão, lão đương nhiên thiên vị! Chúng sinh chỉ có thể bất mãn trong lòng, nửa điểm cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

“Phu tử, không cần đâu, kỳ thực chúng con ngồi chỗ này là được rồi, cũng có thể nghe cẩn thận lời phu tử dạy.” Chu Hoài Lễ đứng lên, chấp tay thi lễ với Công Tôn Mặc, nói, hấn thật tâm không muốn làm phiền Công Tôn Mặc, cũng sợ lão làm thế sẽ chọc người khác lên án.

“Đúng vậy, phu tử, chúng con ngồi ở phía sau là tốt rồi.” Nhạc Kiêu cũng đứng lên cung kính nói, ngực

mắng thăm tử lão đầu này nhất định là đang tìm phiền toái đến cho bọn nó, lão làm vậy không phải là muốn mấy năm sắp tới của bọn nó không yên ổn mà trôi qua sao!

“Làm phiền phu tử hao tâm tổn khí rồi, học trò thật sự không cần đổi chỗ.” Lăng Tuần đã (bị ép buộc) bái nhập làm môn hạ của Công Tôn Mặc, hiểu biết đối với vị phu tử dành cho sự giáo dục đặc biệt này so với ngày trước còn sâu sắc hơn, tử lão đầu một ngày không lấy bọn nó ra tìm vui thì lão sẽ không vui! Chưa gì đã gây thù chuốc oán cho bọn nó rồi!

Đồng lòng thật! Công Tôn Mặc cười nhạt, lắc đầu nói: “Nếu ba vị đồng học kiên trì như vậy, phu tử ta cũng không miễn cưỡng...”

Ba vị học trò bị gọi tên thăm thử phào nhẹ nhõm, một thiếu niên trong đó len lén quay đầu nhìn người lên tiếng đầu tiên – Chu Hoài Lễ, sau đó liền chấn động, tim nhảy loạn mấy nhịp. Chu Hoài Lễ trời sinh môi hồng răng trắng, mày liễu má hồng, hoàn toàn là bộ dáng nam sinh nữ tướng (*là nam mà giống nữ*) làm người ta vừa thấy đã sinh lòng yêu mến.

Ngay cả Hoài Vương thường hay ôm nhi tử xinh đẹp một cách kỳ cục nhà mình cũng thăm thấy may mắn, may mà mạng hắc tốt, được đầu thai vào hoàng tộc, bằng không với loại tuyệt sắc này đã sớm bị người ta bắt đi làm luyện đồng.

Lúc này, ba hài tử đối với đạo lí đối nhân xử thế còn tỉnh tỉnh mê mê vẫn chú tâm vào học nghiệp, thỉnh thoảng lại đùa nhau, không biết rằng chỉ vì một ánh mắt thiếu niên lại gieo mầm tai họa sau này.

Hết chương 8

[1] Khoa cử nhà Minh chia làm 3 cấp: Thi Viện (hay Đồng thí), thi Hương, thi Hội. Thi Viện để lấy tú tài, thi Hương lấy Cử nhân, thi Hội lấy tiến sĩ. Thi Viện gồm 3 giai đoạn là thi Huyện, thi Phủ, thi Viện. Đây là cấp thi đầu tiên trong hệ thống khoa cử, mọi nam giới không phân biệt tuổi tác đều được tham gia và được gọi là Đồng sinh (nghĩa là học trò nhỏ). Thi Huyện là giai đoạn đầu tiên, thường được tổ chức vào tháng 2 hàng năm do Tri huyện chủ trì. Đỗ thi Huyện thì tiếp tục thi Phủ, thường tổ chức vào tháng 4 hàng năm, cũng do Tri phủ chủ trì. Đỗ thi Phủ thì tiếp tục thi Viện, tổ chức 3 năm một lần do quan Đế đốc học viện (người của triều đình) chủ trì. Thí sinh được phép thi Viện trở thành tú tài, được vào học tại trường huyện. Tham khảo thêm thông tin tại *đây*.

Trong truyện thì 3 bạn nhỏ đứng đầu kì thi Huyện của cấp Đồng thí, được các thầy cử thẳng lên thi Viện luôn, trở thành tú tài và nhập học trường huyện (như trong truyện thì gọi là quận học), học chung với những tú tài khác để chờ kì thi Viện 3 năm một lần. ↑

[2] Hoàng mao tiểu tử: Ý chỉ đám con nít vắt mũi chưa sạch ↑

9. Chương 9: Họa Tới (thượng)

Tiếng chuông hạ học vừa vang, Chu Hoài Lễ liền thu dọn đồ dùng, vừa chạy ra ngoài vừa hướng về Lăng Tuần nói: “Tiểu Tuần, ta đi tìm Tiểu Dương, ngày mai gặp lại!”

“Người cẩn thận chút!” Lăng Tuần nhìn Chu Hoài Lễ lao đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, vội nói với hắn, đáng tiếc Chu Hoài Lễ đã chạy mất dạng.

“Đúng là không biết Chu Hoài Dương kia tốt chỗ nào, cứng nạng hắn như thế cũng không thấy hắn cảm kích...” Lăng Tuần bất mãn lầm bầm.

“Tiểu Lăng Tuần, tan học có muốn đi chơi với các ca ca không? Bọn ta biết một chỗ được lắm!” Bốn thiếu niên độ mười lăm mười sáu đi tới vây lấy Lăng Tuần, trên mặt mang ý cười thực thân thiết.

Lăng Tuần ngẩng đầu cảnh giác nhìn bọn họ, luôn cảm thấy dưới bộ mặt tươi cười hiền hòa của bọn họ không hề có hảo ý, nhưng lại không nghĩ ra ý đồ của bọn họ, liền lắc đầu nói: “Không được, một hồi sẽ có quần gia đến đón ta, cảm tạ ý tốt của các vị ca ca.”

“Đừng như vậy mà, người đã lớn như vậy, chỉ cần nói với quần gia một tiếng, ta đảm bảo người sẽ không hối hận đâu!” Một thiếu niên đáng dấp coi như thanh tú ngồi xuống bên người Lăng Tuần, có chút khinh bạc quan sát gương mặt tuần tú của Lăng Tuần. Đám còn lại cũng phóng túng cười vây lấy Lăng Tuần, không cho y đi.

“Các người!” Lăng Tuần đang muốn nổi giận để bọn họ cút ngay, thiếu niên ngồi bên cạnh bỗng nhiên bị kéo ngã xuống đất.

“Ai dám vô lễ với bản thiếu gia!” Thiếu niên vừa tức giận quay ra đằng sau nhìn, chỉ thấy gương mặt đen của Nhạc Kiêu đang lạnh lùng nhìn hắn, liền sợ đến mức cả người chấn động không dám lên tiếng nữa. Ba thiếu niên còn lại cũng vội vàng tránh ra, uy danh của Nhạc Kiêu có ai chưa từng nghe, mới tám tuổi đã đánh bại Thống lĩnh đội quân tiên phong rồi! Vẫn nhược thư sinh chỉ cầm được cán bút như bọn họ càng không phải đối thủ, nào còn dám trêu chọc hắn!

“Người không biết ta chờ người ở ngoài lâu lắm rồi sao?” Nhạc Kiêu giọng điệu bất thiện nói với Lăng Tuần, thấy Lăng Tuần một bộ si ngốc ngơ ngác nhìn hắn, liền xuy một tiếng, đem sách và văn phòng tứ bảo của y tùy tiện cất vào trong túi, kéo tay y phách lối rời đi, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn mấy tên thiếu niên kia.

“Buông ra, buông ra!” Vừa ra khỏi đại môn thư viện, Lăng Tuần liền giẫy tay của Nhạc Kiêu ra, còn ghét bỏ chùi mạnh vào vạt áo.

“Người!” Nhạc Kiêu tức không có chỗ xả, gần giọng quát y: “Sớm biết thế đã không cứu người!” Cứ để lũ sắc lang kia bắt người đi!

“Ai cần người cứu chứ!” Lăng Tuần vẫn còn chùi tay, ác khẩu nói: “Bọn họ bắt quá muốn mời ta đi chơi thôi, cũng đâu phải muốn đem ta đi bán!”

“Hừ,” Nhạc Kiêu vô cùng tức giận cười đáp, quen biết Lăng Tuần nhiều năm như vậy mà đến nay hắn mới biết đối phương là một đứa ngu! “Đúng, bọn họ sẽ không bán người, bọn họ chỉ muốn ăn sạch người mà thôi!” Nhạc Kiêu mặc dù cùng tuổi với Lăng Tuần, thế nhưng lăn lộn lâu trong chốn toàn đàn ông như ở quân doanh, tự nhiên cũng học được rất nhiều chuyện bát nháo không thể học ở lớp. Tỷ như chuyện bí sự giữa nam nữ, tỷ như việc xuất hiện nhiều nhất trong quân doanh – long dương. Tuy đều là kiến thức nửa vơi, nhưng rốt cuộc không phải hắn cũng hiểu được một chút rồi sao? Ít ngày trước, một người phó tướng mà hắn hay gọi là thúc thúc, là người vẫn trông nom cho hắn khi ở trong quân doanh đã nói cho hắn biết, việc này không chỉ quân doanh mới có, mà thư viện cũng có, hơn nữa lại chuyên tìm những đứa bé nhỏ tuổi để hạ thủ, bởi vì tiểu hài tử không rành thế sự chính là đối tượng dễ dụ dỗ nhất, hơn nữa dù nam hay nữ cũng đều được ưa thích. Bởi vì Nhạc Kiêu lớn lên tuần tú anh khí, phó tướng sợ người của thư viện chú ý tới hắn nên mới cố ý cảnh báo trước. Ai biết mới nói chuyện này không bao lâu thì thực sự có người bị theo dõi, bắt quá là chuyển thành Lăng Tuần thôi. Hắn vừa nhìn mấy tên thiếu niên kia đã biết không phải loại tốt đẹp gì, mới ra tay cứu Lăng Tuần một phen, ai ngờ y ngu si ngốc nghếch còn quay lại trách hắn, sớm biết thế hắn đã không thêm cứu, kệ cho y tự sinh tự diệt!

“Phi! Thái bình thịnh thế còn có kẻ ăn thịt người sao? Chuyện ăn thịt trẻ con chỉ vào thời chiến loạn tai họa liên miên mới có, người dọa ai chứ!” Lăng Tuần hoàn toàn không nghe ra ý tại ngôn ngoại của Nhạc Kiêu, châm biếm vạch trần “lời bịa đặt” của Nhạc Kiêu. Lăng Tuần từ nhỏ được nuôi trong sự chiều chuộng, Lăng gia là thư hương thế gia, gia giáo hết sức nghiêm khắc, đám gia nhân theo hầu đến giờ vẫn không dám ở trước mặt vị tiểu thiếu gia này mà nói ba cái chuyện không đứng đắn ấy, trưởng bối trong nhà lại càng bảo vệ y thật chặt, đến ngay cả Lăng Giác năm nay mười ba tuổi, lớn hơn y năm tuổi, chuyện nam nữ đã thông suốt từ lâu nhưng cũng chưa bao giờ nói cho y chuyện này, dẫn đến việc tạo thành cho Lăng Tuần loại tính cách ngây thơ, đơn thuần, không rành thế sự. Đừng nói chuyện nam nữ y dốt đặc cán mai, chuyện long dương y càng chưa từng nghe qua. Vậy nên đối với ý tốt của Nhạc Kiêu, y minh bạch mới là lạ!

“Người đúng là...” Nhạc Kiêu thật muốn bước tới tấn cho y một trận, sao lúc cãi nhau với hắn thì thông minh, lúc này tự dừng lại ngốc thế! “... ngu si dần dần!”

“Cái gì?! Người dám chửi ta? Người ngứa ngáy muốn đánh nhau đúng không!” Lăng Tuần ném túi sách một cái, vén tay áo lên muốn đánh Nhạc Kiêu một trận. Dù sao gần nửa năm rồi bọn nó cũng chưa khai chiến, lúc này vừa vận luyện tay một chút!

“Đánh thì đánh! Chỉ bằng cái tướng nhỏ thó của người, tưởng ta sợ người sao!” Nhạc Kiêu tuy biết nhiều chuyện hơn Lăng Tuần một chút, nhưng rốt cuộc hắn vẫn là trẻ con, hắn cũng bước tới một phát ném túi sách xuống, vén tay áo xông lên cùng Lăng Tuần quần nhau thành một đống.

Vừa khai chiến thì xe ngựa của hai nhà Nhạc Lăng đã đến, quản gia số khổ của hai nhà vội vã chạy tới, kéo Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đang lăn lộn đánh nhau trên mặt đất ra.

“Tiểu tử tông của ta, sao lại đánh nhau rồi! Bị người khác nhìn thấy thì làm sao đây!” Quản gia Lăng gia gắt gao lôi kéo Lăng Tuần búi tóc giờ đã tán loạn, bắt dắc dĩ nói.

“Tiểu thiếu gia, ngài cũng biết mình tay mình cứng mà, bạn cùng lứa không thể bì được, lỡ đánh hỏng

người ta luôn thì phải làm sao!” Quấn gia Nhạc gia cũng kéo Nhạc Kiêu quần áo tán loạn đi, lão không sợ cậu ấm nhà mình đánh không lại người ta, chỉ sợ hấn đánh hỏng luôn cả người ta thôi!

Thị hầu hai nhà đều rất hiểu chuyện, chạy lên nhặt túi sách của cậu ấm nhà mình, sờ một cái, hai người liếc mắt nhìn nhau, nghiêng mực bị đập bể rồi! Trước khi đánh nhau thì phải đập túi sách, tựa hồ là sở thích của hai vị tiểu thiếu gia...

Kinh qua chuyện này, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vừa thấy mặt nhau đã như nước với lửa, nếu không phải ở giữa còn có Chu Hoài Lễ ngăn lại, bọn nó một ngày có thể đánh ba trận!

Hôm nay, Chu Hoài Lễ lại chen giữa hai đứa, hấn có thể thấy tia lửa trong mắt Nhạc Kiêu và Lăng Tuần bắn ra. Chu Hoài Lễ khóc không ra nước mắt, từ lúc bọn nó thi đậu tú tài, quan hệ của hai đứa kia không phải đã hòa hoãn rồi sao, tuy lúc gặp mặt vẫn sẽ ăm ỉ đôi ba câu, nhưng cũng không đến mức đánh nhau mỗi ngày như hiện tại!

“Làm sao vậy?” Một thanh âm ôn nhu vang lên, Chu Hoài Lễ như thấy cứu tinh, vội hô: “Lý huynh, mau tới giúp một tay!”

“A!” Vị Lý huynh sững sốt một lúc rồi hấp tấp tiến tới, giúp Chu Hoài Lễ tách hai đứa ra.

“Hai người các ngươi cũng đâu còn nhỏ, tại sao vẫn chưa trưởng thành chứ?” Chu Hoài Lễ lôi kéo Lăng Tuần đang thở phì phò, nhỏ giọng nói.

“Đến tốt cùng là làm sao vậy? Sao lại đánh nhau?” Lý Nam Thanh lôi kéo Nhạc Kiêu, cười khổ hỏi.

“Khiến Lý huynh chê cười rồi, bọn họ chỉ là ăm ỉ chút mâu thuẫn nhỏ thôi, một lát hết giận là tốt rồi.” Hoài Lễ áy náy nói với Nam Thanh.

“Không sao, tiểu hài tử ăm ỉ chút mâu thuẫn là chuyện bình thường, lúc bằng tuổi các ngươi, ta cũng như vậy.” Lý Nam Thanh ôn hòa nói, hấn năm nay mới mười sáu tuổi, bất quá so với ba hài tử tám tuổi trước mặt thì hấn cũng coi như người lớn rồi.

“Ngươi mới là tiểu hài tử!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần bỗng ăn ý không gì sánh được, cùng quát Lý Nam Thanh, rống xong hai đứa lại sững sốt, liếc nhau thở phì phò, bỏ lại Hoài Lễ, mỗi đứa đi một nẻo.

“Còn nói không phải hài tử...” Hoài Lễ bất đắc dĩ lắc đầu, rồi quay sang Lý Nam Thanh chấp tay nói: “Khiến Lý huynh chê cười.”

Lý Nam Thanh chính là một trong ba người bị đối chố với bọn Hoài Lễ, vì Chu Hoài Lễ đứng lên nói, hấn mới được ngồi ở vị trí cũ ở trên cùng. Ngày hôm sau, Lý Nam Thanh cố ý tới làm quen với Chu Hoài Lễ, tuy Lý Nam Thanh nổi tiếng là ôn hòa lễ độ, một bộ dáng đáp khiêm tốn, có lẽ do vấn đề tuổi tác nên Hoài Lễ không thân thuộc với hấn, vẫn cứ duy trì tình cảm đồng môn như vậy thôi.

“Đây cũng không phải lỗi của Thế tử, không cần phải xin lỗi.” Lý Nam Thanh cúi người xuống, đưa tay xoa đầu Hoài Lễ, ôn nhu nói.

Hoài Lễ bị động tác bất chợt như vô cùng thân thiết này làm cho sửng sốt, sau đó mặt đỏ bừng cúi đầu, ngoại trừ người nhà, không còn ai quá thân thiết với hắn như thế, huống chi chỉ là đồng môn quan hệ không thân, điều này làm hắn mới nghĩ tới đã xấu hổ.

“Chu Hoài Lễ!” Một giọng nói tức giận, Hoài Lễ quay đầu nhìn lại, thấy gương mặt tức giận của Chu Hoài Dương đang nhìn hắn.

“Tiểu Dương,” Chu Hoài Lễ thấy Chu Hoài Dương, trên mặt liền tràn đầy kinh hãi, chạy tới kéo tay hắn, hỏi: “Sao đệ lại tới đây?”

Chu Hoài Dương hung hăng hất tay Hoài Lễ ra, sau đó ném quyển sách trong tay cho hắn, lạnh giọng: “Người bỏ quên sách ở chỗ ta.” Sau đó ngẩng đầu, tràn ngập địch ý nhìn Lý Nam Thanh. Lý Nam Thanh không thêm để ý, cười cười với hắn.

“A...” Vì đệ đệ lạnh lùng khiến ngực Hoài Lễ nhói một cái, cầm sách cúi đầu đáp, vậy nên hiển nhiên không thấy Chu Hoài Dương đang hung hăng nhìn chằm chằm Lý Nam Thanh.

“Hừ!” Chu Hoài Dương hừ lạnh một tiếng liền bỏ đi không thêm nhìn lại.

“...” Chu Hoài Lễ mất mát nhìn Chu Hoài Dương rời đi, vì sao quan hệ của hắn và đệ đệ lại biến thành như vậy chứ? Rõ ràng trước kia thân thiết như vậy, so với huynh đệ ruột thịt còn thân hơn, thế nhưng từ khi thăm thăm mất, đệ đệ liền thay đổi như thành người khác...

“Thế tử?” Lý Nam Thanh khe khẽ gọi, Chu Hoài Lễ sửng sốt ngẩng đầu, “Phải vào học rồi.”

“A, chúng ta vào thôi.” Chu Hoài Lễ nhanh chóng chỉnh đốn chuyện trong lòng, cùng Lý Nam Thanh vào lớp học.

Vào lớp rồi mới được thông báo, Tuần phu tử đáng lẽ sẽ lên lớp hôm nay lại xin nghỉ bệnh, chuyện này có nghĩa là sáng nay không có giờ học. Bất quá ở đây không thể giống như Mông quán, nơi đây là lớp tú tài, nghe thông báo phu tử không tới cũng phải tự theo khuôn khổ, mọi người liền tùm năm tùm ba lại thảo luận công khóa.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần tính tình trẻ con đã sớm ngồi không yên, cơ hội tốt thế này lại không trốn học mà ngồi đọc sách sao? Có đứa ngu mới làm! Hai đứa rất ăn ý làm như vô tình đi về phía cửa, sau khi thấy không có ai chú ý liền chạy tóe khói.

Lý Nam Thanh đã thấy hết thấy, lại bất động thanh sắc tới trước mặt Chu Hoài Lễ, nhỏ giọng: “Thế tử, trong lớp ồn ào, không bằng chúng ta tới nơi an tĩnh đọc sách đi?”

Chu Hoài Lễ tâm tình không tốt lắm lúc này mới phát hiện lớp học không an tĩnh như trước, xung quanh đều là tiếng xì xào thảo luận, quay đầu lại, Nhạc Kiều và Lăng Tuần ngồi hai bên cũng mất tăm mất tích, liền nghĩ hai đứa nó thừa dịp tốt này chạy ra ngoài chơi rồi.

Chu Hoài Lễ suy nghĩ một hồi mới nói: “Được...” Hắn cũng muốn tìm chỗ an tĩnh một chút để suy nghĩ cho kĩ làm sao biến Hoài Dương trở về người cởi mở hoạt bát như xưa.

Lý Nam Thanh bắt giác nhích khóe miệng, ôn nhu nói: “Chúng ta tới vườn mai đi, giờ là mùa hè, nơi đó không có người đâu.” Vườn mai là một góc trong khu vườn của thư viện, đến mùa đông khi hoa mai nở, các học trò trong thư viện đều thích đến đây vịnh mai (*làm thơ về mai*), còn mùa này thì hầu như chẳng có ai đến.

“Được rồi, ta để thư lại cho Tiểu Tuần, đỡ mất công y không tìm thấy ta lại lo lắng.” Hoài Lễ viết một mảnh thư nhỏ kê dưới chồng sách trên bàn của Lăng Tuần, tùy tiện cầm một quyển sách đi theo Lý Nam Thanh.

Trong vườn mai, Hoài Lễ ngồi đọc sách dưới tán cây của một gốc mai trụi lủi, nói là đọc sách nhưng một trang cũng không lật, hai mắt vô thần ngồi ngây.

“Thế tử,” Lý Nam Thanh vốn ở một chỗ khác cũng đi tới, ngồi dựa vào Hoài Lễ, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Người không vui? Vì Hoài Dương thế tử?”

“Không có gì.” Hoài Lễ không muốn nói chuyện của Hoài Dương với người ngoài, buồn bã trả lời: “Ta chỉ là tâm tình không tốt.”

“Tâm tình không tốt?” Lý Nam Thanh ghé sát vào gò má Hoài Lễ, thấy Hoài Lễ không có ý tránh né, khóe miệng khẽ nhích, làm bộ quan tâm hỏi: “Không bằng nói ra đi, biết đâu ta giúp được người?”

“Không cần, ta một lát là ổn rồi.” Hoài Lễ đang đắm chìm trong đau thương, căn bản không chú ý Lý Nam Thanh đang ngày càng nhích lại gần, ngay cả tay cũng muốn giơ lên ôm, hắn cũng chưa phát giác.

Lý Nam Thanh cho rằng Hoài Lễ to gan ám chỉ, thấy hắn căn bản không cự tuyệt liền tâm hoa nộ phóng (*mở cờ trong bụng*) càng nhích lại gần, cơ hồ đem cả người hắn ôm vào lòng. “Cho ta một cơ hội, ta sẽ làm người vui vẻ, Thế tử...” Lý Nam Thanh gần như đưa môi dán vào tai Hoài Lễ, hơi thở nóng rực nói.

Hoài Lễ rốt cuộc cũng cảm giác được chuyện bất thường, Lý Nam Thanh ôm hắn làm gì?!

“Người làm gì? Buông ra! Buông ra!” Hoài Lễ tâm hoảng ý loạn giùng giởng, hắn không biết Lý Nam Thanh muốn làm gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, trong lòng hắn cực kì hoảng sợ.

“Thế tử, Thế tử... Đừng sợ, ta sẽ đối tốt với người, ta sẽ rất ôn nhu...” Khí tức xử tử (*vâng, là em nhỏ còn*

trình đấy a --) đặc biệt của Hoài Lễ đã hoàn toàn gọi lên dục vọng của Lý Nam Thanh, ôm chặt lấy Hoài Lễ không ngừng hôn loạn lên mặt hắn, tay cũng không nhàn rồi vuốt ve khắp nơi. “Ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã bị người mê hoặc sâu đậm, người mỹ lệ như thế, so với luyện đồng trong nhà ta còn tốt hơn nghìn vạn lần!”

“Dừng tay! Người làm đau ta! Dừng tay! Buông ra, có nghe không!” Hoài Lễ nước nử quát, ngực càng sợ càng giãy dụa, thế nhưng tiểu hài tử mới tám tuổi lại gầy yếu như hắn làm sao chạy thoát được một thiếu niên mười sáu?

Hoài Lễ kịch liệt giãy dụa chỉ làm Lý Nam Thanh mặt người dạ thú kia càng thêm hưng phấn mà thôi!

Đương lúc Lý Nam Thanh đã đưa tay vào trong đũng quần Hoài Lễ, điên cuồng nắn bóp hạ thể hắn, trong lòng Hoài Lễ đã hoảng sợ đến mức chỉ còn khóc chứ không hô được. Bất quá hắn có hô cũng chẳng ai nghe, vườn mai này đặt ở nơi sâu nhất trong thư viện, hướng chi bây giờ là mùa hè, hiếm khi nào có người tới đây.

“Người làm gì đó?! Buông hắn ra!”

Một tiếng gầm lên, Lý Nam Thanh ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng cả kinh: Sao tên đó lại tới?!

10. Chương 10: Họa Tới (hạ)

“Tiểu Tuần cứu ta!” Hoài Lễ thấy Lăng Tuần bỗng nhiên lại tới, liền khóc lớn kêu cứu.

“Hay cho Lý Nam Thanh nhà người!” Lăng Tuần xông lên tống cho Lý Nam Thanh một trận quyền đâm cước đá, khiến hắn phải buông Hoài Lễ ra.

“Tiểu Tuần, Tiểu Tuần!” Hoài Lễ vẻ mặt hoảng sợ ôm lấy Lăng Tuần, khóc không ngừng, thân thể nhỏ không ngừng run rẩy, hắn tới giờ vẫn chưa từng gặp chuyện như vậy, hắn chỉ cảm thấy những nơi bị đụng chạm rất ghê tởm rất xấu hổ, hắn cảm thấy trời như sụp xuống!

“Đừng khóc, đừng khóc.” Lăng Tuần đau lòng ôm Hoài Lễ, hai mắt đỏ rực tức giận nhìn Lý Nam Thanh. May mà y quay lại muốn dẫn Hoài Lễ đến dòng suối nhỏ ở lưng chừng núi bắt cá, may mà y thấy được tờ giấy nhỏ để tìm đến nơi này, bằng không Hoài Lễ đã bị kẻ này khi dễ rồi!

“Người thật to gan! Không biết Hoài Lễ là Thế tử của Hoài Vương sao? Người còn dám ý lớn hiếp nhỏ mà cần hắn!” Lăng Tuần rống to, y không biết cụ thể Lý Nam Thanh làm gì Hoài Lễ, chỉ biết hắn vừa bóp vừa cần Hoài Lễ, trực giác mách bảo hắn đang ý lớn hiếp nhỏ đánh Hoài Lễ.

Lý Nam Thanh vốn bị Lăng Tuần giữa đường xông ra làm hỏng chuyện tốt, lại bị trúng quyền của y khiến

trong lòng trào dâng một nỗi bức dọc yêu tà, vừa nghe được câu nói của Lăng Tuần liền sững sốt, tiểu tử này cư nhiên cho rằng hắn đang đánh người? Xem ra y cũng là một tiểu tử ngốc không biết gì thôi! Nhìn kỹ lại, tiểu tử Lăng Tuần này cũng là trời sinh mắt ngọc mày ngài, thanh tú động lòng người, tuy ngũ quan không nam sinh nữ tượng như Hoài Lẽ nhưng trái lại cũng rất tinh xảo.

Lý Nam Thanh vừa nghĩ liền cười nhạt: “Tiểu Tuần, ngươi hiểu lầm rồi, ta không khi dễ Thế tử, ta chỉ là thấy hắn không vui, muốn cùng hắn tâm sự thoải mái, nếu ngươi không tin, ta cũng có thể thử với ngươi một lần, bảo đảm ngươi sẽ dục-tiên-dục-tử.”

Lăng Tuần chau mày, Hoài Lẽ còn đang ở đằng sau ôm y mà khóc, tuy không hiểu Lý Nam Thanh nói gì nhưng y nửa điểm cũng không tin hắn, liền hung dữ đáp: “Cút ngay! Chuyện hôm nay ngươi khi dễ Thế tử ta sẽ bẩm báo chi tiết với viện trưởng, ta mới không bị ngươi lừa đâu!”

Lý Nam Thanh nhân thần hung ác, nếu chuyện này bị Hoàng thất và thư viện biết, gia tộc hắn cũng không giữ nổi hắn! Gia tộc của Lý Nam Thanh ở kinh thành cũng là một đại gia tộc có máu mặt, Lý phụ thân là Lại bộ Thượng thư, tỷ tỷ của hắn còn là phi tử của đương kim Hoàng thượng, cũng coi như là hoàng thân quốc thích. Hơn nữa trong nhà cũng chỉ có hắn là độc đinh, từ nhỏ đã được cưng chiều đến mức vô lý, hắn muốn làm gì cũng tùy ý hắn. Lại y vào tỷ tỷ là phi tử của Hoàng đế, hắn càng không kiêng kị gì, tuổi còn nhỏ đã lưu luyến chốn thanh lâu sỗ quán, trong nhà còn dưỡng một đồng luyện đồng xinh đẹp. Bất quá hắn cũng là người có chút tài học, lớn lên lại có vẻ ngoài phong lưu, chỉ cần là người mà hắn nhìn trúng thì hắn đều có thể chạm đến tim từng người một. Hắn vào cái ngày trời chuyển phong ba ấy nhìn trúng Hoài Lẽ, lại làm bộ ôn hòa đi tiếp cận. Vốn muốn dụ dỗ Hoài Lẽ vào trong tầm tay, sau đó chậm rãi điều giáo cho giống những luyện đồng trong nhà không rời bỏ hắn. Tương lai sự việc bại lộ, vì bảo toàn danh tiếng và thể diện, Hoàng gia sẽ không dám đưa lời gièm pha, hơn nữa có cha và tỷ tỷ Hoàng phi chống lưng, cuối cùng cũng sẽ mặc kệ, đã làm thì phải làm dứt khoát, đưa Lăng Tuần thu vào tay luôn!

Lý Nam Thanh từng bước từng bước tiến tới, nở nụ cười dị thường dữ tợn: “Ngươi không thử một lần sao biết ta lừa ngươi?”

Lăng Tuần trầm nghĩ không ổn, tuy y và Nhạc Kiêu đánh nhau từ nhỏ đến lớn, thế nhưng đồng quyền cước đến khoa chân múa tay cũng không bằng thì làm sao địch nổi một người trưởng thành? Vậy nên y không thể làm gì khác hơn ngoài việc kéo Hoài Lẽ vừa lui về phía sau vừa tìm cơ hội chạy trốn.

Lý Nam Thanh liền nhìn ra mánh khéo của Lăng Tuần, khi y vừa có động tác thì lập tức tiên phát chế nhân (*đánh rắn phủ đầu*) ôm lấy hai đứa nó, cười nhạt nói: “Ta xem các ngươi còn chạy kiểu gì, ngoan ngoan theo ta, sẽ ít chịu thống khổ!”

Lăng Tuần bị hắn ôm liền rung mình buồn nôn, mà Hoài Lẽ lần thứ hai bị tên dân tộc này ôm thì sợ đến mức khóc lớn.

Hai đứa bị Lý Nam Thanh ôm chặt tới chỗ sâu nhất trong vườn mai, Lăng Tuần và Hoài Lẽ dùng mọi cách giãy dụa, trái lại chọc cho đối phương cười càng thêm phách lối.

Bỗng nhiên, Lăng Tuần linh cơ khẽ động (*nhánh trí*), hung hăng nhấc chân dẫm nát lưng Lý Nam Thanh, khi hắn vừa găm lên liền cúi đầu cắn mạnh vào cổ tay hắn.

Lý Nam Thanh đau đớn kêu gào, buông lỏng tay, Lăng Tuân nhân lúc này liền co khuỷu tay thúc mạnh vào bụng hắn, Lý Nam Thanh hét một tiếng rồi ngồi thụp xuống đất. Được tự do, Lăng Tuân liền tranh thủ lôi Hoài Lễ chạy khỏi vườn mai.

Lý Nam Thanh đau đớn và mồ hôi lạnh, cổ nén cơn đau đứng dậy đuổi theo. Nếu còn không đắc thủ (*thuận lợi, thành công*) thì sẽ lớn chuyện, ngày lành của hắn cũng chấm dứt!

Lăng Tuân và Hoài Lễ chạy trốn chết, mắt thấy Lý Nam Thanh kia sắp đuổi kịp, Lăng Tuân tình mắt thấy Nhạc Kiều ở phía trước.

“Này! Đại thiết chùy!” Lăng Tuân dùng hết khí lực hô to, Nhạc Kiều và y không giống nhau, hắn được luyện công phu thật, nhất định đánh thắng được Lý Nam Thanh!

Vốn cùng Lăng Tuân quay lại tìm Hoài Lễ để rủ trốn học, Nhạc Kiều ở lớp chờ trái chờ phải vẫn không thấy bọn họ về, vừa định đi tìm, đi chưa bao lâu đã thấy Lăng Tuân và Hoài Lễ chạy về phía hắn, còn gọi hắn là đại thiết chùy! Nhạc Kiều tức giận định quay lưng bỏ đi, nhưng khi hắn xoay người, dư quang liền vô tình thấy ở phía sau, Lý Nam Thanh đang đuổi theo bọn họ!

Chờ Lăng Tuân và Hoài Lễ chạy tới gần một chút, Nhạc Kiều rốt cuộc cũng thấy rõ Hoài Lễ vừa khóc vừa chạy. Bọn họ bị Lý Nam Thanh khi dễ! Nhạc Kiều trong lòng rung mình, hắn hiểu, hắn bị khi dễ và Lăng Tuân bị khi dễ, bản chất là khác nhau!

Hiểu chuyện gì đang xảy ra, Nhạc Kiều liền chạy về hướng bọn họ, Lý Nam Thanh cũng thấy Nhạc Kiều, không cam lòng dừng bước, xoay người chạy về hướng khác, hắn không thể trêu vào Nhạc Kiều!

“Người có sao không?” Nhạc Kiều thấy Lý Nam Thanh chạy cũng không đuổi theo, hiện tại quan trọng là hai người bọn họ có làm sao không! Nhạc Kiều kéo Lăng Tuân qua xem xét cẩn thận, xoa chỗ này nhìn chỗ kia, ngoài việc đầu đầy mồ hôi hay y phục và tóc tai rối loạn, còn lại đều không sao. Nhạc Kiều thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, y không làm sao cả. Nhận ra mình vậy mà lại quan tâm Lăng Tuân, Nhạc Kiều lại càng hoảng sợ, vội vã tự an ủi rằng nếu Lăng Tuân thực sự bị khi dễ, phụ thân, mẫu thân và tỷ tỷ nhất định không bỏ qua cho hắn, hắn đây là đang lo lắng cho da thịt của chính mình thôi! Nghĩ như vậy, Nhạc Kiều thoáng an tâm.

“Ta không làm sao, Lý Nam Thanh kia bắt được ta, bắt quá vãn để cho ta kéo Hoài Lễ chạy mất, Hoài Lễ mới bị hắn khi dễ kìa!” Lăng Tuân không nhận thấy sự quan tâm và lo lắng không giống khi xưa của Nhạc Kiều, liền ôm mặt Hoài Lễ lên nhìn kỹ, phát hiện cổ hắn có rất nhiều dấu đỏ, cả giận nói: “Nhìn xem, cắn hồng cổ Hoài Lễ rồi! Cái tên Lý Nam Thanh kia đúng là có bệnh, sao không phân biệt trắng đen lại đi cắn Hoài Lễ chứ!”

Nhạc Kiều sững sốt, khóe miệng mất tự nhiên co rút, tên Tiểu Bạch ngọc này đến giờ còn chưa hiểu!

Hoài Lễ nước mắt còn chưa ngừng, vừa xấu hổ vừa giận dữ vừa thống khổ nhìn Lăng Tuân, khóc rống nói: “Đều không phải, hắn không phải là đánh ta, hắn, hắn... Hắn đâm loạn ta...” Hoài Lễ tuy cũng đơn thuần, không rành thế sự giống Lăng Tuân, thế như hắn cũng biết việc Lý Nam Thanh vừa làm với hắn là ô nhục,

là dâm loạn, là việc hạ lưu bẩn thỉu! Hoài Lễ vừa khóc vừa chán ghét chính mình mà đẩy Lăng Tuần ra: “Người không nên đụng vào ta, ta bây giờ là một đứa bẩn thỉu, ta không muốn làm bẩn người.”

“Người nói cái gì đó!” Lăng Tuần lớn tiếng quát, tiến lên ôm lấy Hoài Lễ cũng nhỏ gầy như mình, cũng nức nở nói: “Người đừng nói nhảm, người một chút cũng không bẩn, Lý Nam Thanh kia mới bẩn!” Lăng Tuần tâm trạng rối bời, lại muốn tìm từ ngữ rửa xả Lý Nam Thanh, “Hắn, hắn là, là người xấu! Là dâm tặc!” Ý tứ của từ “dâm loạn” y cũng hiểu, bất quá y chưa từng tận mắt thấy có người làm như vậy thôi. Y hiện tại rốt cuộc cũng biết vì sao Lý Nam Thanh lại “cẩn” Hoài Lễ, y rốt cuộc cũng biết Lý Nam Thanh vói tay vào trong y phục của Hoài Lễ không phải để đánh hắn, mà là làm chuyện dơ bẩn với Hoài Lễ!

“Đồ mặt người dạ thú!” Nhạc Kiêu nghe tim mình bùng cháy, thật muốn chop lấy Lý Nam Thanh mà đánh đến chết!

“Không sai, là mặt người dạ thú!” Lăng Tuần từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên đồng tình với Nhạc Kiêu.

“Các người chờ ở đây, ta đi đánh hắn! Sau đó lôi hắn tới mách cho viện trưởng, dám có ý đồ gian dâm Thế tử Đại Minh triều, cháu ruột của đương kim Hoàng thượng, hắn nhất định sẽ chết rất thảm!” Nhạc Kiêu vén tay áo muốn đi tìm Lý Nam Thanh, Lăng Tuần cũng sụt sịt vén tay áo định đi theo hắn.

Hoài Lễ lại chợt ngăn bọn nó lại: “Các người đừng đi!”

“Vì sao?!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đồng loạt hỏi, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.

“Ta, ta là Hoài vương Thế tử, là cháu ruột của Hoàng thượng, Lý Nam Thanh lại là đệ đệ ruột của Lâm phi nương nương. Đây là bê bối của Hoàng thất, nếu đến tai thiên hạ, thể diện của Hoàng gia sẽ mất hết! Đến lúc đó, chuyện này thành trò cười cho thiên hạ, toàn bộ giang sơn Đại Minh chẳng phải cũng thành trò cười sao?” Hoài Lễ dù gặp tai họa như vậy, nhưng sinh ra trong Hoàng gia, hắn sao lại không biết sự gay gắt nơi đây? Chỉ sợ cũng vì nguyên nhân này mà Lý Nam Thanh mới dám đặt chú ý lên đầu hắn, hắn ta đã liệu trước Hoàng gia sẽ không đem chuyện như vậy tiết lộ ra ngoài.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cũng là đệ tử sĩ tộc, tổ tiên đời đời làm quan, đạo lý này bọn nó cũng hiểu.

“Lẽ nào lại buông tha hắn dễ dàng như vậy?!” Lăng Tuần tức giận một quyền đâm lên cây cột.

“Ai nói!” Nhạc Kiêu bỗng nhiên cười tà, “Đừng quên bản lĩnh lợi hại nhất của ta là gì, sáng không được thì ta vào tối, nhất định phải âm thầm chĩnh chết hắn!”

Lăng Tuần sửng sốt, sau đó cũng gian tà cười rộ lên, nói: “Hi hi hi, hiểu rồi, hiểu rồi!”

Hoài Lễ nhìn hai hảo bằng hữu trước mặt, nước mắt cũng dần ngưng, trong lòng cũng không khó chịu như trước nữa. Bỗng nghĩ đến điều gì, Hoài Lễ nói: “Các người nghìn vạn lần đừng đem chuyện này nói cho

Hoài Dương, ta không muốn liên lụy hần.”

“Biết rồi, chuyện này càng ít người biết càng tốt...” Nhạc Kiêu nhìn Hoài Lễ, lại nhìn sang Lăng Tuần, hai tên này bộ dạng thật đúng là... Thảo nào trêu ghẹo nhiều cảm thú như vậy!

Lăng Tuần giúp Hoài Lễ lau sạch nước mắt, vỗ ngực nói: “Người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giúp người báo thù!”

Đằng sau một bụi hoa cách đó không xa, một bóng người nắm chặt hai tay, trong mắt tràn đầy tia máu phần nộ.

Ngày hôm ấy, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vắt hết óc suy nghĩ, nghĩ ra trăm nghìn phương pháp để chinh Lý Nam Thanh, nhưng khả thi cũng chỉ được chừng chục cách. Bất quá, những phương pháp này mỗi ngày lại đổi một cái, không tới mười ngày cũng có thể chinh người ta thành kẻ điên.

Đáng tiếc, những chủ ý này một cái cũng chưa được dùng đến, ngay ngày hôm sau Lý Nam Thanh đã xảy ra chuyện.

Nghe nói, đêm qua, Lý Nam Thanh bị người ta chặn đường ở phố trắng hoa, đánh cho thành phế nhân, suốt đời không thể làm chuyện chăn gối. Lý gia chỉ có một đứa con trai duy nhất, hần thành ra như vậy chẳng khác nào tuyệt hậu Lý gia.

Ngay đêm xảy ra chuyện, Hộ bộ Thượng thư đại nhân lập tức tiến cung diện thánh, Lâm phi nương nương đã mang thai bốn tháng vừa nghe tin này đã khóc đến bất tỉnh ngay trước mặt Hoàng thượng, thiếu chút nữa động đến thai khí. Huệ Linh Đế nổi cơn thịnh nộ lập tức hạ chỉ, lệnh cho Hình bộ tước nã khâm phạm làm thương tổn Lý Nam Thanh.

Thế nhưng tin tức Hình bộ truyền đến lại càng làm cho người người khiếp sợ, kẻ thương tổn Lý Nam Thanh chính là Thế tử của Cẩm vương, Chu Hoài Dương.

Không sai, chính là Chu Hoài Dương! Lúc đó, tất cả khách làng chơi và các kỹ nữ đều có thể làm chứng, tuyệt đối không ai nhìn nhầm! Bởi bình thường, thái độ của Cẩm vương Thế tử cũng đã hiêu trương跋扈 (*hung hăng càn quấy*) không coi ai ra gì, còn dẫn theo chừng chục gia đình to con, không người nào dám chạy ra cản y, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Nam Thanh bị đánh cho máu me bê bết. Còn lũ bạn tốt cùng đi với Lý Nam Thanh thấy tình thế bất thường liền lập tức chạy đến Lý phủ mật báo, nếu người của Lý gia không kịp thời chạy tới, Lý Nam Thanh nhất định đã bị đánh chết.

Đương kim thiên tử sau khi biết tin liền tức giận không nguôi, lập tức hạ chỉ tới Cẩm vương phủ tước nã Thế tử. Cẩm vương biết nhi tử gây ra đại họa như vậy, liền khẩn trương phái người đến báo cho Thái hậu, mong người có thể vì Hoài Dương là đứa tôn tử người yêu quý nhất mà cứu cái mạng nhỏ của y.

Đêm đó, trước mặt Hoàng thượng, Thái hậu, Cẩm vương và Thượng thư lục bộ, Hoài Dương thẳng lưng quỳ trên mặt đất, gương mặt lạnh lùng nói một câu khiến mọi người phần nộ: “Hần đáng chết!”

Không có bất kì một lời giải thích, cũng không có bất kì một lời biện hộ nào, Hoài Dương chỉ nói một câu này, sau đó không chút do dự nhận tội.

Chu Hoài Dương không biết hối cải, thậm chí còn nói năng bạt mạng, triệt để cắt đứt đường lui cuối cùng. Thái hậu đôi mắt đầm lệ, vừa yêu vừa hận nhìn đứa tôn tử mình thương yêu nhất, nói với Hoàng thượng một câu: “Ai gia chỉ cầu Hoàng thượng tha cho y một cái mạng nhỏ.” Sau đó trong sự nâng đỡ của cung nữ, tâm lạnh hồi cung.

Đại Minh triều, năm Hoành Đức thứ mười hai, Huệ Linh Đế hạ chỉ tước danh vị Thế tử của Chu Hoài Dương, biếm làm thứ dân, phạt mười lăm trượng, trục xuất về đất phong, suốt đời không được hồi kinh. Cẩm Vương dạy con không nghiêm, phải dẫn theo gia quyến về đất phong hối lỗi một năm, trong vòng một năm nếu không được chiêu dụ thì không được hồi kinh.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần nhận được tin, không nói năng gì liền vội vã chạy thẳng đến Cẩm Vương phủ. Bọn nó đã đoán được nguyên nhân Hoài Dương làm như vậy. Sự kiện kia, đúng là vẫn không thể giấu được y. Thánh chỉ đã hạ, Hoài Dương hôm nay nhất định phải rời kinh.

Nhạc Tung Hoành lo lắng nhìn Nhạc Kiêu chạy ra khỏi phủ, thở dài, lệnh cho quản gia tới thư viện xin phép nghỉ. Bên kia, Lăng Bá Thao cũng làm giống như vậy.

“Hoài Lễ!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần gần như cùng lúc chạy tới Cẩm vương phủ, khi bọn nó đến thì Hoài Lễ đã ở đây.

Cẩm Vương phủ trên dưới có tổng cộng một trăm hai mươi sáu người, hơn nữa Hoàng thượng còn cố ý phái một đội thị vệ gồm một nghìn người theo hộ tống, nhìn cả đội ngũ trùng trùng điệp điệp.

Cẩm Vương mỉm cười bước về phía ba đứa.

“Hoài Lễ,” Cẩm Vương đưa tay khê khàng xoa đầu Hoài Lễ, lại nhìn Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, ôn nhu nói: “Hoài Dương đang bị thương, không tiện chào từ biệt các người.”

“Hoàng thúc...” Hoài Lễ nghẹn ngào, nước mắt tích tụ trong mắt ồ ạt chảy xuống, bi thương nhìn Cẩm Vương anh tuấn nho nhã.

“Đừng khóc,” Cẩm Vương đưa tay lau lệ trên mặt hắn, “Thay Hoàng thúc và Hoài Dương chăm sóc Thái hậu thật tốt, chăm sóc Hoàng thượng thật tốt. Người là hài tử có tiền đồ nhất trong đám hài tử cùng lứa, Hoàng thúc rất vui.”

Hoài Lễ nắm tay Cẩm Vương, lắc đầu nức nở: “Là lỗi của con, con đã đáp ứng thắm thắm sẽ chăm sóc Hoài Dương thật tốt...” Thế nhưng hắn không làm được, thậm chí chính vì hắn mà làm hại Hoài Dương. Hắn biết, Hoài Dương nhất định là vì hắn nên mới đi phế Lý Nam Thanh. Người Hoài Dương quan tâm nhất, ngoại trừ Cẩm Vương, thì chính là hắn. Tuy Hoài Dương chưa từng hòa nhã với hắn, thậm chí còn thường xuyên mắng hắn, thế nhưng hắn biết, Hoài Dương vẫn rất quan tâm hắn, rất quan tâm, rất quan

tâm. Vậy nên trước sự chất vấn của tất cả mọi người, cho dù biết sẽ phải gặp nghiêm phạt ra sao, Hoài Dương cũng không nói một câu biện hộ, yên lặng thừa nhận tất cả chỉ trích, chỉ để bảo vệ danh dự cho hân.

“Chuyện này không liên quan tới ngươi,” Cẩm Vương không biết căn nguyên trong đó, chỉ nghĩ Hoài Lễ vì đau lòng nên mới nói vậy, “Là do người làm cha như ta lại không chăm sóc nó cho tốt, là do sự dung túng và cưng chiều của ta, hại nó...”

“Đều không phải... Đều không phải...” Hoài Lễ đã khóc không thành tiếng, là lỗi của hân, hân nợ Hoài Dương cả đời này không còn thanh danh.

Một nhà Cẩm Vương cuối cùng vẫn phải đi, trước khi đi, Hoài Lễ đem ngọc trụ vẫn đeo bên mình nhờ Cẩm Vương đưa cho Hoài Dương, coi như là lễ vật cuối cùng hân đưa cho người kia. Đến cuối cùng, Hoài Lễ, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẫn không gặp được Hoài Dương.

Ba đứa bé ở trước cửa Cẩm Vương phủ đều hui, cứ như thể ngơ ngác nhìn về phía bọn họ rời đi, đến tận khi mặt trời khuất núi, ba quần gia và tôi tớ mỗi nhà lần lượt đến đưa bọn nó về nhà.

Đây là lần biệt ly đầu tiên bọn nó trải qua, trong ngực trống rỗng, vẫn tiếp tục đau lòng nghĩ đến một người mà rơi lệ.

Hết chương 10

11. Chương 11: Chân Tình

Sau khi một nhà Cẩm vương rời kinh, thư viện Điểm Mặc gạch tên Hoài Dương, đồng thời cũng gạch tên Lý Nam Thanh. Lý do: Thân là tú tài, Lý Nam Thanh lại lưu luyến chốn trăng hoa, vì vậy không xứng đáng là học sinh của thư viện Điểm Mặc. Quyết định là do viện trưởng và Công Tôn Mặc đích thân hạ, không có người nào dị nghị, ngay cả Lý gia cũng không lên tiếng.

Vì sự rời đi của Hoài Dương, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần trầm tĩnh đi nhiều, dù đôi lúc bất cẩn va chạm cũng không trực tiếp đi đến đánh nhau như trước, chỉ là sưng sốt nhìn đối phương, sau đó lại yên lặng cúi đầu, làm tiếp việc của mình. Hai nhà Nhạc Lăng đều vui mừng nói hai tiểu tử rốt cuộc cũng trưởng thành rồi, sẽ không làm ra những chuyện ấu trĩ buồn cười như trước nữa. Chỉ có phu tử Công Tôn Mặc thấy hai đứa như vậy mới để lộ đôi mắt sầu lo, sau đó cầm hồ lô trên tay uống một hớp muộn tửu (*rượu buồn*), rồi lại thở dài một hơi.

Chu Hoài Lễ vốn đã trầm lặng, Hoài Dương đi rồi lại càng trầm lặng, trừ lúc đi học phu tử gọi trả lời câu hỏi ra, hân hầu như không nói chuyện nữa, cũng không thân cận ai, ngay cả đối với Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cũng không có phản ứng.

Ôn hòa mà xa cách, đây là thái độ hiện tại của Hoài Lễ đối với tất cả mọi người.

Lăng Tuần có chút lo lắng nhìn thoáng qua Hoài Lễ ngồi bên, hẳn lại đang viết thư. Từ khi Hoài Dương đi, hẳn ngày nào cũng viết thư, sau đó bỏ vào trong một hộp gấm tinh xảo. Lăng Tuần biết hẳn chưa từng gửi một phong thư nào đi, bởi thư trong hộp gấm càng lúc càng nhiều.

Ngày lại ngày trôi qua, mất mát trong lòng Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cũng theo thời gian chậm rãi tan đi, dần dần, cái cách hai người ở chung cũng quay lại như trước đây, hết cãi lại đánh. Lăng Tuần càng lớn càng mất đi cái nét khả ái mập mạp mũm mĩm trắng trẻo như ngày còn bé, vóc người đã cao lên nhiều, thể nhưng dáng dấp lại kế tục nét thanh nhã thoát tục thiên sinh lệ chất (*mỹ lệ trời sinh*) của Lăng phu nhân, mà theo như lời Lăng Giác hay nói thì là: “Tiểu Tuần càng lớn càng dụ người!”. Nhạc Kiêu thì từ nhỏ đã cường tráng, mười ba tuổi đã cao đến vai nhĩ ca hần, vóc người rắn chắc có thể một lần quật ngã ba tráng hán, một thân da dẻ màu mật ong từ thái dương trở xuống, gương mặt anh tuấn góc cạnh phân minh, khi cười có thể mê chết mọi người, khiến cho nhiều cô nương chưa chồng cứ xấu hổ đỏ mặt nhìn trộm hẳn mà liếc mắt đưa tình!

“Tên thân mật” mà Lăng Tuần dành cho Nhạc Kiêu cũng từ “Đại thiết chùy” biến thành “Thối mãng phu” (*aka thằng vai u thịt bắp chết tiệt --*), còn Lăng Tuần từ chỗ “Tiểu bánh bao” biến thành “Nhược kê” (*aka con gà yếu --, hiểu đen tối hơn thì là yếu sinh lý =]]]*).

Thói quen viết thư của Hoài Lễ vẫn được tiếp tục, đến khi hộp gấm đầy thì lại thay hộp gấm khác. Sau đó lại đầy thì lại thay hộp khác.

Năm năm sau.

Đại Minh triều, năm Hoành Đức thứ mười bảy, Lâm phi nương nương được sủng ái một thời vì có mưu đồ hạ độc hãm hại Hoàng thượng nên bị ban tử, hơn nữa, cấm vệ quân còn tìm được thư tín thông đồng với địch để bán nước tại Lý gia. Hoàng thượng tức giận, hạ chỉ chu di tam tộc Lý gia, thân quyến trong cửu tộc toàn bộ bị lưu đầy biên cương làm nô lệ.

Trong phút chốc, một vọng tộc suốt trăm năm cứ như thế tiêu thất trong dòng lũ lịch sử, Lý phủ vốn đông vui tấp nập giờ chỉ còn sự đổ nát thê lương, khiến thể nhân thốn thức khôn nguôi.

“Người nói, Lâm phi nương nương này sao lại muốn mưu sát Hoàng thượng? Nàng chỉ sinh được một công chúa, lại không có hoàng tử, ngôi vị Hoàng đế cũng nào có hữu dụng?” Trong một trà quán nhỏ, khách nhân nhỏ giọng luận bàn vụ án mưu nghịch lần này.

“Ai nói mưu sát Hoàng thượng thì nhất định là vì ngôi vị Hoàng đế? Nghe nói là bởi Lâm phi nương nương kia gần đây bị thất sủng, vì tình yêu dành cho Hoàng thượng nên mới sinh hận rồi hạ độc thủ!”

“Lão thiên gia à, Lâm phi này đúng là một mụ điên! Người của Lý gia ai cũng có bệnh sao? Không phải thì sao Lý Thượng thư kia đã nhận hết ân sủng còn muốn thông đồng với địch phản quốc?”

“Hừ, ta thấy ông ta chắc chắn muốn tự mình làm Hoàng đế rồi!”

Vừa đến đây nghỉ ngơi sau giờ tan học, Lăng Tuân và Nhạc Kiêu nghe lời luận bàn của những người này, lo lắng liếc mắt nhìn Hoài Lễ. Hoài Lễ đứng đưng thưởng trà, tựa như nửa điểm cũng không nghe thấy những người đó nói gì.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuân thấy bộ dạng hẩn như vậy, ngoại trừ yên lặng thở dài cũng không nói gì nữa, sợ lại gợi lên hồi ức không vui của hẩn.

Ra khỏi trà quán, Hoài Lễ vẫn trầm lặng bỗng nói với hai người: “Gần vua như gần cọp, Hoàng quyền linh thiêng là bất khả xâm phạm, năm đó Lý gia tự cho rằng Hoàng thất dù có biết sự kiện kia cũng không dám lộ ra ngoài, không biết rằng bọn chúng đã sớm tiến vào phần mộ được chuẩn bị sẵn cho mình, chết đến nơi còn không tự biết.”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuân chấn động, đồng thời nhìn Hoài Lễ. Hoài Lễ lại không thèm nhắc lại, chỉ nhàn nhạt mỉm cười nhìn bọn họ, sau đó xoay người rời đi.

Lời của Hoài Lễ đã nói rõ cho bọn họ biết, năm đó Hoàng thượng đối với chuyện kia đã nhất thanh nhị sở (*hiếu rõ tận tường*), thậm chí vì thế mà dễ dàng tha thứ cho Lý gia những năm năm, sau đó vào thời cơ thích hợp diệt cỏ tận gốc.

Hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự kinh hãi. Gần vua như gần cọp...sao?

Từ ngày Hoài Lễ nói câu ấy, Nhạc Kiêu và Lăng Tuân đều vô tình cố ý tránh mặt hẩn. Hoài Lễ cảm nhận được cũng chỉ nhàn nhạt mỉm cười, đúng rồi, bằng hữu ngậy thơ đơn thuần năm ấy bỗng biến thành một người khác, cho dù là ai cũng không chấp nhận được. Thế nhưng, hai người bọn họ còn không biết, mỗi người đều phải học cách lớn lên, phải sử dụng quyền mưu, hiểu được sai âm mưu[1], cùng người ta câu tâm đấu giác[2]. Hẩn đã bắt đầu trưởng thành trong thời gian Hoài Dương bị biếm, còn Nhạc Kiêu và Lăng Tuân thì sao? Có thể trong tương lai không xa, bọn họ cũng trở thành như vậy sao?

Cuối hè vừa qua, đầu thu lại tới. Vì sắp đến Trùng dương, thư viện cho phép các lớp được nghỉ, qua Trùng dương lại trở về học.

Không có chỗ nào để đi, Nhạc Kiêu sáng sớm thức giấc đã náo loạn phủ Tướng quân một lượt từ trong ra ngoài, vậy mà vẫn chán. Ngộ thiện vừa qua đã lại ngồi không yên mà chạy ra ngoài tìm các bạn đồng môn để chơi! Bỏ lại mấy tên thị vệ vẫn theo bên người, Nhạc Kiêu chạy thẳng đến nhà người đồng môn hay chơi chung nhất, thế nhưng vừa đến cửa hỏi đã thấy bảo đi hỏi hương tế tổ rồi! Nhạc Kiêu buồn bực trở về, dọc đường hết nhìn đông lại nhìn tây tìm việc gì để giết thời gian.

Bỗng nhiên, trong đám người chen chúc, hẩn thấy một bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn!

“Này!” Nhạc Kiêu vụt một phát chạy tới sau Lăng Tuân, vỗ vai y một cái thật mạnh.

“A!” Lăng Tuân sợ hết hồn, kinh hô một tiếng xoay người nhéo má Nhạc Kiêu, mắng: “Đồ mãng phu! Suốt

ngày chơi bởi rảnh rồi nên bày trò đối phó ta đúng không!”

“Nhược kê chết tiệt, ngươi buông tay cho ta!” Nhạc Kiêu vừa chửi bới bắt Lăng Tuần buông tay, vừa cúi néo khắp gương mặt trắng nõn của Lăng Tuần, “Tự mình nhát gan cũng đừng chửi người ta xấu chứ, nói người nhát gan ngươi còn không chịu nhận!”

“Ngươi mới nhát gan! Thối mǎng phu chỉ biết quǎng thiết chùy!”

“Hắc! Có muốn so một lần không, đồ tiểu nhược kê chỉ cần được bút lông?”

Người qua đường đều che miệng cười trộm, tiểu thiếu gia nhà Nhạc Tướng quân và tiểu thiếu gia nhà Lăng Thượng thư đúng là xung khắc như lửa với nước, cứ như hai ông thần giữ cửa vừa nhìn mặt đã đánh nhau, thật là một đôi hoan hỉ oan gia mà!

“Nói! So cái gì! Tiểu gia ta không sợ người đâu!” Lăng Tuần hai tay chống nạnh ngẩng cao đầu, hào khí vạn trượng.

Nhạc Kiêu hai mắt lảo liên, ngẩng đầu nhìn mặt trời gay gắt còn nóng hơn cả mùa hè, cười gian nói: “Nắng gắt cuối thu thế này uy lực không nhỏ, không bằng chúng ta tới chỗ nào mát mẻ mà chơi, tới hồ sâu trên ngọn núi phía sau thư viện thì nín thở, ai nín thở lâu hơn thì thắng, thế nào?”

Lăng Tuần khinh miệt cười, nói: “Hừ, so thì so, tiểu gia ta thế nhưng được người ta xưng là Lăng Lý Bạch Điều[3] đó, ngươi cứ chờ đến lúc thua cuộc rồi quỳ xuống đất xin tha đi!”

“Được! Nếu thua thì cứ chiếu theo luật cũ, làm người hầu năm ngày, mặc cho đối phương sai phái!” Nhạc Kiêu nhếch nhếch khóe miệng, cười hừ hống, chẳng kém lưu manh đầu đường xó chợ là bao!

Hai người nhanh chóng đi tới ngọn núi phía sau thư viện, giữa núi có một thác nước đổ xuống tạo thành một hồ nước xanh thăm thẳm, dưới ánh dương quang lại tỏa ra chút ánh sáng nhàn nhạt, vừa đến bờ hồ đã cảm thấy mát lạnh.

Bởi suốt dọc đường nồm nóng đuổi theo, Lăng Tuần đã sớm mồ hôi ướt đẫm cả người, hai ba động tác đã tự mình cởi sạch, chỉ còn lại một tiết khổ màu trắng, sau đó thả người nhảy xuống. Lăng Tuần ở giữa hồ nước không lớn lắm thỏa thích bơi, còn không quên khiêu khích Nhạc Kiêu: “Tiểu quỷ không biết sợ nhà người không dám xuống à?”

Lần đầu tiên Nhạc Kiêu nhìn thấy Lăng Tuần gần như lỏa thể, thân thể trắng nõn thon dài ở giữa hồ nước xanh trong lại càng thêm chói mắt. Nhạc Kiêu đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi có chút khô, ngẩng đầu nhìn trời – mặt trời chói chang, thời tiết này cũng nóng quá đi? Nghe được lời Lăng Tuần khiêu khích, Nhạc Kiêu vỗ vỗ gò má ửng đỏ, xua đi cảm giác kỳ dị bỗng xuất hiện trong lòng, cũng hai ba động tác cởi bỏ y phục, hơn nữa lại còn cởi sạch, vóc người gầy gầy rắn chắc dưới ánh nắng hiện ra không sót chỗ nào.

Lăng Tuần ở trong nước thấy cảnh ấy, đỏ mặt xoay lưng về phía Nhạc Kiêu, nhỏ giọng mắng: “Lưu manh!”. Chợt nhớ ra cái hấn có thì mình cũng có, còn làm bộ chột dạ xấu hổ làm gì? Phi! Ai chột dạ ai xấu hổ! Lăng Tuần cắn răng nghiêng lợi xoay người lại, vừa lúc Nhạc Kiêu nhảy vào trong nước, nước bắn tung tóe lên mặt y.

“Người cố ý!” Lăng Tuần vuốt mặt, chỉ thẳng vào Nhạc Kiêu mà mắng.

“Đúng thế thì sao?” Nhạc Kiêu trộm cười. “Ào” một tiếng, Lăng Tuần hắt nước vào mặt hấn.

“Nhược kê chết tiệt!” Nhạc Kiêu cắn răng, bắt đầu phản kích.

Hồ nước xanh mát giữa núi vốn dĩ yên tĩnh, cứ thế bị tiếng động ầm ĩ từ trận thủy chiến của Nhạc Kiêu và Lăng Tuần làm cho sục sôi.

Qua một khắc đồng hồ (*khoảng 15'*), hai người hỗn hển đình chiến, ánh mắt còn nẩy lửa vẫn tìm cách tiếp tục giao chiến.

Nhạc Kiêu nghỉ ngơi một lúc, nhớ tới mục đích chính, liền thu hồi biểu cảm hung ác, cười đùa nói: “Chúng ta không phải còn muốn thi nín thở sao? Cứ chơi thế này thì đến tối cũng không bắt đầu nổi đâu.”

Đúng rồi! Lăng Tuần ngộ ra, “Được, chúng ta tạm thời đình chiến, so cái kia trước!”

Hai người cách nhau một trượng, sau đó đối mặt đếm “Một, hai, ba”, lập tức đồng thời lặn xuống hồ nước.

Nhạc Kiêu trong lòng thầm đếm đến mười, sau đó len lén mở mắt, thấy Lăng Tuần quả nhiên từ từ nhắm hai mắt lặn vào trong nước. Hấn và Lăng Tuần đấu nhau từ nhỏ đến lớn, tất cả thói quen của y hấn đều rõ như lòng bàn tay, thậm chí còn hiểu rõ hơn chính bản thân mình, Lăng Tuần khi nín thở, để có thể tĩnh tâm nín thở được lâu thì luôn luôn nhắm chặt hai mắt. Nhạc Kiêu ở trong nước nhếch miệng cười, tận lực nhẹ nhàng khua tay khua chân, len lén lên bờ.

Nhạc Kiêu sau khi lên bờ liền rùng mình một cái, tự khen mình thông minh, hấn cởi sạch y phục chính là vì lúc này, khổ tử mặc lên người cũng không sợ lạnh. Đầu thu, khí trời tuy vẫn chưa cảm giác được nhiệt độ chênh lệch, thế nhưng dòng nước có thể thể hiện rõ ràng biến hóa của các mùa nhất. Ở đây ngâm nước lâu như vậy, không lạnh mới là lạ!

Nhạc Kiêu đã ăn mặc chỉnh tề ngồi bên bờ thoải mái ngâm chân, khước miệng mang theo nụ cười đắc ý, đợi xem khuôn mặt buồn bực của Lăng Tuần sau khi biết mình bị lừa.

Một lát sau, Lăng Tuần vẫn chìm dưới nước bỗng giãy dựa ngoi đầu lên rồi lại chìm xuống.

Nhạc Kiêu sững sốt, biết mình bị phát hiện, liền nhảy dựng lên chỉ vào mặt nước, lớn tiếng cười nói: “Ha

ha! Tiểu nhược kê, bị lừa rồi! Bồn đại gia mới là thông minh nhất!”

“Cứu mạng!” Lăng Tuần giãy dựa ngoi lên mặt nước, hô to, tay chân khua càng thêm mạnh, chìm chìm nổi nổi ở dưới nước cầu cứu Nhạc Kiêu: “Cứu ta! Ừm! Nhạc Kiêu!”

Ồi! Làm bộ chết đuối? Biện pháp hay! Nhạc Kiêu giơ ngón cái với Lăng Tuần vẫn đang kịch liệt giãy dựa trong làn nước, nói: “Giả bộ y như thật, lợi hại! Thế nhưng bồn đại gia tuyệt đối không mắc lừa đâu!”

“Nhạc Kiêu!” Lăng Tuần dốc hết sức lực hướng về phía trước hô to một tiếng, rồi lại chìm sâu vào đáy nước, lần này, không còn giãy dựa nữa.

Nhạc Kiêu khước miệng cười nhạt nhìn mặt nước, một lát sau, đáy nước vẫn lặng yên như cũ, chỉ còn dập dờn những gợn sóng trên mặt hồ, trong làn nước không còn thân ảnh trôi nổi của Lăng Tuần nữa.

Nhạc Kiêu ngực nhói một cái, nụ cười trên mặt cũng biến mất, tên này giả bộ có phần giống quá đi? Chìm xuống lâu lắm rồi!

“Nhược kê?” Nhạc Kiêu chần chờ hướng vào hồ nước hô một tiếng, không có ai đáp lại.

“Nhược kê?! Lăng Tuần?” Nhạc Kiêu bắt đầu hoảng sợ, nếu tên này không phải đang đùa...

“Tiểu Tuần!” Nhạc Kiêu “ùm” một tiếng nhảy xuống hồ.

Nhạc Kiêu lo lắng tìm kiếm thân ảnh của Lăng Tuần trong làn nước sâu, càng tìm tâm lại càng nặng trĩu, Tiểu Tuần thật sự chết đuối! Thế nhưng hắn lại cho là y gạt hắn! Nhạc Kiêu thầm hung hăng chửi mắng chính mình.

Rốt cuộc, trong nỗi hối hận và nóng nảy, Nhạc Kiêu nhìn thấy Lăng Tuần ở dưới đáy hồ bị thủy tảo quấn lấy chân, y đã bất tỉnh. Nhạc Kiêu vội vã bơi qua cởi bỏ thủy tảo ở mắt cá chân Lăng Tuần, ôm y bơi lên.

Vắt vả lắm mới kéo được Lăng Tuần lên bờ, Nhạc Kiêu sợ hãi vuốt khuôn mặt xanh trắng của Lăng Tuần. Lăng Tuần hai mắt nhắm nghiền không chút phản ứng, thân thể lạnh lẽo khí tức tiêu tán, Nhạc Kiêu lần tìm mạch đập của y – đã không còn!

“Tiểu Tuần! Tiểu Tuần!” Nhạc Kiêu quỳ thẳng dậy, hai tay dùng lực ấn bụng Lăng Tuần, thanh âm run rẩy, vành mắt nóng lên, ngực đau như bị dao sắc đâm vào.

Nhạc Kiêu rất sợ, ngoại trừ lần đó bị Công Tôn Mặc lừa rằng cha hắn bị chém đầu ra, thì đây là lần mà hắn sợ hãi và tuyệt vọng nhất.

“Tiểu Tuần! Người phản ứng với ta một chút đi! Mở mắt ra!” Nước mắt rớt cuộc không kìm được mà chảy xuống, nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay lạnh lẽo, Nhạc Kiêu đối mặt với Lăng Tuần, khóc lớn: “Người! Không phải người rất muốn xem ta khóc sao? Người không phải rất muốn chê cười ta sao? Nhìn đi, ta khóc đây! Ta khóc đây! Dậy đi! Tiểu Tuần!” Hai tay Nhạc Kiêu không ngừng ấn bụng Lăng Tuần, hai mắt mờ đi vì lệ dần không thấy rõ hình bóng Lăng Tuần nữa.

“Phốc! Khụ khụ khụ!” Lăng Tuần đau đón rên, nhổ ra một bãi nước, sau đó bắt đầu kịch liệt ho khan, nước mắt cũng không tự chủ được mà chảy.

“Tiểu Tuần! Tiểu Tuần!” Nhạc Kiêu vừa khóc vừa cười ôm Lăng Tuần vào lòng thật chặt, y không chết! Y không chết!

“Khụ khụ khụ...” Lăng Tuần tựa trên vai Nhạc Kiêu mà sặc nước, sau một khắc liền khóc lớn!

“Đều tại người! Hu hu hu, ta hận người chết đi được! Hận người chết đi được!” Lăng Tuần mềm nhũn co quắp trong lòng Nhạc Kiêu, vừa khóc vừa chửi, lúc y bị thủy tảo quần chân một lúc liền bắt đầu giãy dụa, khó khăn lắm mới trời được lên mặt nước gạt bỏ sĩ diện mà cầu cứu Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu cư nhiên không để ý tới y! Y tuyệt vọng nhìn Nhạc Kiêu cười lạnh nhìn y chìm dần xuống hồ mà không ra tay cứu, nỗi sợ hãi khi đối diện tử thần và sự tối tăm băng giá dần nhấn chìm chút ý chí cuối cùng của y. Tuy rằng cuối cùng Nhạc Kiêu vẫn cứu y, nhưng mà... Y rất ủy khuất, y rất sợ, y rất muốn chửi Nhạc Kiêu!

“Xin lỗi, xin lỗi, là ta không tốt, Tiểu Tuần, xin lỗi...” Thân thể Nhạc Kiêu vẫn còn run rẩy sợ hãi, một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là đánh mất Tiểu Tuần rồi. Ôm Lăng Tuần thật chặt, hai tay không ngừng xoa nắn cơ thể lạnh như băng của y, Nhạc Kiêu không chút ý thức rằng chính mình đang vừa tự trách vừa dịu dàng hôn thái dương của Lăng Tuần, mà Lăng Tuần vừa bơi một vòng qua quỷ môn quan càng không thể nhận ra được.

Nhạc Kiêu giúp Lăng Tuần mặc y phục, sau đó khẩn trương công Lăng Tuần đang suy yếu xuống núi.

Bọn hạ nhân của Nhạc gia và Lăng gia thấy trời sắp tối mà tiểu thiếu gia nhà mình vẫn chưa về, liền vội vàng vàng đi tìm. Vừa mới tìm được nửa phố, liền thấy Nhạc Kiêu người ướt đầm đìa công Lăng Tuần thất tha thất thểu chạy tới.

Hai vị tiểu thiếu gia thân mật như vậy từ bao giờ vậy?! Không đợi bọn hạ nhân hai nhà hiểu rõ tình huống, Nhạc Kiêu đã suy yếu mở miệng: “Mau cứu người, Tiểu Tuần ngất rồi...” Nói rồi chân liền mềm nhũn, nặng nề quỵ trên mặt đất, hai tay vẫn đỡ Lăng Tuần, một chút cũng không để y bị thương.

“Lão thiên gia a!”

Hạ nhân hai nhà thấy tình cảnh như vậy, cuống cuống ôm lấy tiểu thiếu gia, chạy như gió về phủ đệ của mình.

_____Hết chương 11_____

[1] Sái âm đầu ngoan: Giở trò trong tối [↑]

[2] Câu tâm đầu giác: Dồn tâm trí vào việc tranh đấu [↑]

[3] Lãng Lý Bạch Điều: nghĩa là “lụa trắng trên sóng”, là ngoại hiệu của Trương Thuận, một nhân vật trong Thủy Hử, xếp thứ 30 trong 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc, có biệt tài về bơi lội. Ngoại hiệu trên cũng do tài bơi lội của ông mà có. [↑]

12. Chương 12: Nhạc Kiều Bỏ Nhà?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vì chuyện đuối nước lần này, Lãng Tuần bị bệnh suốt ba ngày mới chuyển biến tốt, còn Nhạc Kiều bị Nhạc Tung Hoàn phạt quỳ ba ngày ở từ đường.

Trong ba ngày này, Lãng Tuần sốt cao cứ liên tục mê sảng, hết hô cứu mạng lại chửi bới Nhạc Kiều, còn không nữa thì vừa toát mồ hôi lạnh vừa kêu khóc, nhưng không hề tỉnh lại. Lãng phu nhân sợ hãi đến kinh hồn táng đăm, một bà vú trong phủ nói, tiểu thiếu gia bị Long thần trong hồ bắt hồn mất rồi, trước đây có người kể ở hồ nước kia có một vị Long thần, nhất định tiểu thiếu gia ở dưới nước đã trêu chọc Long thần khiến lão nhân gia tức giận, bắt hồn của thiếu gia. Lãng phu nhân vô cùng hoảng hốt, lôi kéo Lãng Bá Thao khóc lóc thảm thiết. Lãng Bá Thao liền dứt khoát mời một vị cao tăng đắc đạo đến hồ nước trên ngọn núi phía sau thư viện niệm kinh. Nhắc tới cũng lạ, làm phép xong, ngày hôm sau Lãng Tuần liền tỉnh lại, ba ngày không ăn gì nên y liền kêu đói. Lãng phu nhân vừa lau nước mắt vừa dọn thức ăn ngon cho y. Lãng Bá Thao lo lắng suốt ba ngày rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng đi xử lý công vụ tồn đọng của mấy ngày qua. Lãng Giác đã mười sáu tuổi vượt vẻ khuôn mặt gầy gò nhỏ nhắn của đệ đệ mà lòng đau như cắt, cắn răng nghiêng lợi âm thầm thề phải đem tiểu tử thói Nhạc Kiều kia chinh cho một trận, sau này hắn thấy đệ đệ mình thì phải lập tức đi đường vòng!

Nhạc Kiều ở từ đường quỳ suốt ba ngày nghe được hạ nhân báo lại rằng Lãng Tuần cuối cùng cũng tỉnh, mới đem trái tim mấy ngày qua vẫn nghẹn ở cổ họng nuốt xuống, không uống công ba ngày nay hắn một mực cầu Nhạc gia liệt tổ liệt tông phù hộ cho y bình an! Trịnh trọng dập đầu trước tổ tiên một cái nữa, Nhạc Kiều rốt cuộc cũng nở nụ cười đầu tiên sau ba ngày. Sau khi Nhạc Kiều được thả ra, Nhạc phu nhân vừa đau lòng giúp Nhạc Kiều xoa cái đầu gối xanh tím vì quỳ, vừa gõ trán hắn, mắng: “Đồ oan gia này! Từ nhỏ đến lớn cứ khi dễ Tiểu Tuần, giờ thì hay chưa? Thiếu chút nữa mất luôn người cho người khi dễ! Nếu không phải Tiểu Tuần vừa tỉnh lại đã giúp người cầu tình, người vẫn còn đang quỳ ở từ đường kia!”

Vừa tỉnh lại đã giúp ta cầu tình?! Nhạc Kiều sững sốt, nơi trái tim bỗng vang vang tiếng đập nhanh “Thịch thịch thịch”, một loại cảm giác ngọt ngào xa lạ từ nơi sâu thẳm dưới đáy lòng lan ra khắp tứ chi, khiến hắn có cảm giác lâng lâng.

“Kiều Nhi, người làm sao vậy? Cười như thằng ngốc ấy!” Nhạc phu nhân hung hăng gõ đầu Nhạc Kiều một cái.

“Ai u! A~” Nhạc Kiều cười khúc khích xoa trán, “Không có gì, không có gì, chỉ là bỗng nhiên thấy vui thôi.”

Nhạc phu nhân tự động hiểu ý tứ của Nhạc Kiều thành “Lãng Tuần bình an vô sự nên thật đáng vui”, liền bắt đắc dĩ cười nói: “Các người a, từ nhỏ đã như cặp môn thần dán ngược[1], vừa thấy mặt đã đánh nhau. Vậy mà đôi phương vừa gặp chuyện thì liền không nói hai lời đến giúp một tay. Tình cảm của mấy đứa tiểu tử các người, vi nương đúng là xem không hiểu!”

Nhạc Kiều sững sốt, chớp mắt một cái, cái này... Không chỉ có mẫu thân người xem không hiểu, tự ta xem cũng không hiểu!

Nửa tháng sau, Lăng Tuần bị cường chế dưỡng bệnh và Nhạc Kiều bị cấm túc cuối cùng cũng được giải phóng!

Lăng Tuần “phanh” một tiếng đẩy đại môn của phủ Thượng thư ra, hai tay chống nạnh hít sâu một hơi – không khí tự do đúng là trong lành!

Ha ha ha! Lăng Tuần cầm một xâu kẹo hồ lô đỏ rực, phách lối lắc lư trên đường cái, muốn ăn cái gì muốn chơi cái gì thì cứ bảo hai tên hạ nhân theo hầu mua cho, phụ thân cho y tận một thỏi bạc đó! Xem ra thỉnh thoảng cứ bệnh một trận đúng là tốt mà!

A? Lăng Tuần đang gặm mút quả bóng nhiên dừng bước, đằng trước hình như là tiểu tử thối Nhạc Kiều mà? Ra sức dụi mắt, Lăng Tuần rốt cuộc cũng khẳng định cái tên mềm nhũn gặm mặt mà bước như chó nhà có tang kia chính là Nhạc Kiều!

Bình thường không phải hần rất phách lối sao? Dù là xuống phố đi dạo cũng nghênh ngang như thể cái thành Trường An này là của nhà hần mở ấy. Sao hôm nay lại hoàn toàn không có khí thế của ngày hôm qua? Nhìn kỹ lại, hai người cao lớn cường tráng đi bên cạnh không phải đại ca và nhị ca của hần sao?!

Hắc! Lăng Tuần đảo hai tròng mắt, có chút hả hê nghĩ bụng: Tiểu tử người cũng có ngày hôm nay!

Giảo hoạt cười, đại gia Lăng Tuần nói với hai gia đình phía sau: “A Phúc, A Quý!”

“Vâng, tiểu thiếu gia!” Toàn thân mặc áo giáp (từ đồ ăn vật và đồ chơi mà thành), A Phúc, A Quý lớn tiếng đáp.

“Theo gia đi về phía trước!” Cánh tay thanh thoát mềm mịn của Lăng Tuần vung lên, dẫn hai gia đình sai bước về phía trước.

A Phúc A Quý liếc mắt nhìn nhau, tiểu thiếu gia không phải muốn tìm Nhạc tiểu thiếu gia gây phiền phức chứ? Lão gia nói phải trông chừng tiểu thiếu gia cẩn thận, không được để y và Nhạc tiểu thiếu gia đánh nhau! A Phúc, A Quý đuổi theo sát rạt, ngực khấn cầu tiểu thiếu gia nghìn vạn lần đừng trêu chọc Nhạc tiểu thiếu gia nha!

Nhạc Trung cùng nhị đệ Nhạc Lương phụng mệnh phụ thân dẫn tam đệ thích-gây-rắc-rối-vô-cùng-không-biết-trời-cao-đất-rộng-là-gì đi hít khí trời, từ lúc nó thiếu chút nữa hại Lăng Tuần chết đuối, suốt nửa tháng, phạm vi hoạt động của thằng nhỏ chỉ còn trong cái phòng ngủicorn con. Hôm nay cơn tức của phụ thân rốt cuộc cũng nguôi ngoai một chút, lại nhịn không được sự van nài của mẫu thân nên đáp ứng cho tam đệ ra ngoài hít thở chút không khí, bắt mình và nhị đệ đi canh tù nó, đỡ mất công nó không có ai đi theo lại không biết đúng sai ý mạnh hiếp yếu.

Cứ đi đi đi, cảm giác vạt áo bị người ta nhẹ kéo một chút, sau đó là một thanh âm rụt rè mang theo chút mềm mỏng nói: “Trung ca ca...”

Thanh âm quen quá nha, Nhạc Trung nghi hoặc xoay người nhìn lại, hóa ra là Lăng Tuần!

“Ra là Tiểu Tuần!” Nhạc Trung vui vẻ xoa đầu Lăng Tuần, thân thiết nói, dù gương mặt Lăng Tuần so với tháng trước rõ ràng mập lên một chút, Nhạc Trung vẫn nói: “Đều tại Nhạc Kiều, người xem mặt mũi gầy gò thế này, chẳng thấy chút thịt nào!” Thật ra trong ấn tượng của Nhạc Trung, Lăng Tuần vẫn còn đáng dấp đồng tử trắng trắng mập mập khả ái lúc bé, cho dù sau này có cao hơn, cũng càng ngày càng gầy thì hần vẫn thấy như vậy. Vậy nên vừa nhìn đáng dấp nhỏ nhỏ của Lăng Tuần thì liền quy cho Nhạc Kiều đã làm hại y trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã gây thành thế này!

Lăng Tuần một tay cầm mút quả, một tay kéo kéo vạt áo mình, ngượng ngùng nói: “Kỳ thực, kỳ thực đệ cũng có thịt mà...”

Hình bộ Thị lang Nhạc Lương luôn được mệnh danh là “Lãnh diện phán quan” (phán quan mặt lạnh) thấy Lăng Tuần, sắc mặt càng thêm lạnh, giơ tay hung hăng gõ một cái vào ót Nhạc Kiều, lãnh đạm nói: “Nhìn họa người gây ra đi! Mau, xin lỗi Tiểu Tuần mau!”

“Ai u!” Nhạc Kiêu kêu đau một tiếng, bắt đắc dĩ tới trước mặt Lăng Tuần, mặt đen lại, xin lỗi kiêu rất vô đạo đức.

Nhạc Lương thấy bộ dạng hần như vậy thì tức không có chỗ xả, lần thứ hai vươn tay định đánh hần, Lăng Tuần trong lòng căng thẳng hấp tấp giả bộ ngoan ngoãn nói: “Chào Lương ca ca!”

Nhạc Lương ngừng tay, nhìn Lăng Tuần một chút mới nhớ mình đang ở trên phố. Mau chóng thu tay lại, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, đợi về nhà rồi giáo huấn hần!

“Tiểu Tuần, ca ca thay Nhạc Kiêu xin lỗi người, là lỗi của hần.” Nhạc Lương áy náy nói.

Lăng Tuần vội vã lắc đầu, nhị ca của Nhạc Kiêu nổi danh thiết diện vô tư, trong công việc rất tàn nhẫn, y từ trước đến nay rất sợ hần!

“Nhìn đệ đệ nhà người ta, rồi lại nhìn người!” Nhạc Trung bắt đầu quở trách Nhạc Kiêu, “Nếu người nhu thuận hiểu chuyện bằng một nửa Tiểu Tuần thôi, phụ thân và các ca ca bọn ta cũng không phải phiền não mỗi ngày!”

Nhạc Kiêu cứng đờ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hần cho tới giờ vẫn chưa bị thẳng mặt quở trách như vậy! Ngẩng đầu nhìn Lăng Tuần lúc nào cũng nhe nanh múa vuốt với hần, chưa bao giờ hòa nhã với hần, bây giờ lại giả bộ làm cục cưng ngoan ngoãn, nhất thời nộ khí xung thiên, đẩy mạnh Lăng Tuần ra rồi xông ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Y tốt thì các huynh mang y về đi! Gia không lạ gì các huynh nữa! Gia không về nữa đâu!”

“Nhạc Kiêu!” Nhạc Trung vội vàng đỡ Lăng Tuần thiếu chút nữa bị đẩy ngã xuống đất, vừa tức vừa nhìn Nhạc Kiêu càng chạy càng xa. “Lão nhị người mau đuổi theo!”

“Đuổi cái gì mà đuổi, cái đứa ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng, phải cho hần chịu chút gian khổ mới phải!” Nhạc Lương điềm nhiên nói, “Cũng tại đại ca chiều hần quá nên hần mới thành như vậy!”

“Này...” Nhạc Trung có chút không yên nhìn về hướng Nhạc Kiêu chạy đi, có lẽ, lão nhị nói đúng...

“A? Tiểu thiếu gia? Tiểu thiếu gia?!” Hai gia đình của Lăng gia kinh hoàng kêu lên, tiểu thiếu gia nhà bọn họ đâu? Vừa mới ở đây mà!

Nhạc Trung cả kinh, cúi đầu, Lăng Tuần hần vừa mới đỡ đã không thấy bóng dáng. Người đâu rồi?!

Nhạc Lương nhíu mày, hần cũng không phát hiện, sẽ không phải là đuổi theo Nhạc Kiêu chứ?

Hai gia đình Lăng gia sợ đến độ mặt không còn chút máu, vội vã chạy về bẩm báo đại nhân nhà mình. Bọn hần đi theo tiểu thiếu gia, hiện tại người đi đâu mất, lần này chết chắc rồi!

“Nhạc Kiêu! Nhạc Kiêu người chờ một chút! Nhạc Kiêu thôi!” Lăng Tuần vừa chạy đuổi theo vừa quát gọi Nhạc Kiêu, từ phố xá sầm uất đuổi tới tận hẻm nhỏ hẻo lánh, từ cái hẻm nhỏ đuổi ra tận cửa thành, Nhạc Kiêu như không nghe thấy, một mực xông về phía trước.

Ra khỏi thành, chạy đến tận quan đạo, Lăng Tuần bệnh nặng mới khỏi thể lực không chống đỡ được nữa, không cẩn thận vấp phải hòn đá, ngã nhào xuống đất.

“A!” Lăng Tuần hét thảm, gặm một miếng đất đầy đất! “Phi phi!”

“Giá! Giá!” Lúc này, từ cửa thành, một chiếc mã xa chạy như bay tới, tên phu xe vừa quát roi ngựa vừa quát: “Ồ đằng trước mau tránh ra! Tránh ra, có nghe không!”

“Ừm?” Lăng Tuần vừa đứng lên, nghe được động tĩnh phía sau liền nhìn lại, mã xa đã gần trong gang tấc, muốn tránh cũng không kịp!

Tên phu xe liên tục kêu người khác tránh ra, nhưng chính hần một chút cũng không có ý dừng lại, trái lại còn thêm hăng máu vùng roi ngựa.

Chết chắc rồi! Lăng Tuần nhận mệnh nhắm mắt lại, thân thể bỗng dưng nhẹ đi, mã xa như tên bắn sượt sát bên người. Xa thật xa còn nghe tiếng máng chữi xé cổ họng từ mã xa kia vọng lại.

“Người con mẹ nó dừng xe lại! Gia với người đầu một chọi một! Không có mắt à! Có tin ông đây một quyền đánh sạch hàm răng cửa của người không! Con mẹ người dám đâm người của ta! Muốn chết à!” Bên tai là thanh âm quen thuộc, cái điệu mắng chửi ngạo mạn này Lăng Tuần đã thuộc nằm lòng. Chỉ là hôm nay, thanh âm mắng chửi của người này còn hơi run rẩy hỗn loạn, như thể đang sợ cái gì. Hai tay ôm mình thật chặt, tựa như sợ sẽ đánh mất mình...

“Ha ha ha...” Lăng Tuần ôm cổ Nhạc Kiêu, híp mắt cười khúc khích.

“Cười cái gì mà cười!” Nhạc Kiêu quát lên, mặt đen vì tức lại từng đợt đỏ lên, “Ta mà chậm một chút nữa là người bị đụng chết rồi có biết chưa! Còn dám cười ta!”

Lăng Tuần mở mắt, lóe lên quang mang say lòng người, toét miệng cười sáng lạn như thái dương: “Tay người... Ha ha ha, cứ chọc vào nách ta... Ha ha ha ha! Nhột chết mất!”

Hả? Nhạc Kiêu cúi đầu, lúc này mới phát hiện chính mình đang gắt gao ôm ngang Lăng Tuần, cánh tay vẫn còn để dưới nách y, liền vội vã buông tay ra, Lăng Tuần lập tức ngã sấp xuống.

“Này!” Lăng Tuần vất vả đứng dậy, hung hăng đập vai Nhạc Kiêu một cái, nhe nanh múa vuốt: “Người định cho ta ngã chết à?!”

Nhạc Kiêu thở phì phò xoay người nhìn Lăng Tuần, vừa định nói “Người ngã chết là hay nhất!”, nhưng vừa nhìn bộ dạng thảm hại cả người dính đầy bụi đất của y, lòng lại mềm đi, y cũng là vì đuổi theo hắn... Vừa nghĩ liền đưa tay ra giúp y lau đất trên mặt, nói: “Từ nhỏ đến lớn suốt ngày ngã, người là khoai lang tinh chuyển thể sao?”

Lăng Tuần vỗ đất trên người mình, bất mãn nói: “Người thì chính là quỷ hẹp hòi chuyển thể! Người thiếu chút nữa hại chết ta còn không cho ca ca người chửi vài câu sao? Ta không có giận người, người ngược lại thì giỏi lắm, lại còn giận dỗi bỏ chạy, cái thể loại gì vậy?!”

Nhạc Kiêu giật giật môi, cũng không nói gì thêm, cẩn thận lau mặt cho Lăng Tuần. “A, chỗ này người bị trầy da rồi!” Nhạc Kiêu có chút nóng ruột nhẹ nhàng xoa xươg gò má y.

“Đau đau đau!” Lăng Tuần hô đau, vẻ mặt đưa đám sờ sờ: “Ta nói, sao lại đau thế này chứ! Thật là, sao lại xui xẻo như vậy! Cứ gặp người là hỏng chuyện!”

Nhạc Kiêu bất mãn trừng mắt, “Ta gặp người mới là xúi quẩy đó!”

Hai người trừng nhau một hồi, sau đó “Hứ” một tiếng xoay người, không thèm nhìn mặt.

Qua một hồi lâu, vẫn là Nhạc Kiêu hết kiên nhẫn trước, xoay người lại, kéo tay áo Lăng Tuần, lúng túng: “Này... Xin lỗi...”

Lăng Tuần len lén nhếch miệng, coi như người vẫn còn chút lương tâm! Cũng xoay người lại, ra vẻ đại nhân đại lượng, nói: “Quên đi, vừa rồi trên quan đạo người đã cứu ta, chúng ta huề nhau!”

Nhạc Kiêu cũng nâng khóe môi, sang sảng cười.

Tuy trên mặt Lăng Tuần vẫn có chút trầy trụa, vậy mà còn lôi kéo Nhạc Kiêu ra con sông nhỏ ở ngoài thành bắt cá.

Trời dần tối, hai người lau sạch khóe miệng dính mấy vụn cá, sờ sờ cái bụng tròn vo, y phục đã nửa ướt nửa khô, miệng đầy mùi cá trở về nhà.

Về nhà?! Không không không! Nhạc Kiêu vội vã lắc đầu, nói: “Ta mới không thèm về! Mấy canh giờ trước mới nói không về nữa, vậy mà giờ người còn muốn ta về nhà? Không phải để các ca ca và tỷ tỷ chế giễu sao? Tuyệt đối không về!”

“Người không về nhà thì đêm nay ngủ ở đâu? Ngủ ở ngôi miếu nát phía đông à? Hay là nằm luôn ở đây một đêm?” Lăng Tuần quay đầu hỏi.

“Ngủ thì ngủ! Dù sao gia cũng ăn no rồi, có về hay không cũng thế thôi!” Nhạc Kiêu nói hiên ngang lẫm liệt, rồi liền nằm thẳng xuống cỏ, thật sự định ngủ ở đây!

“Này!” Lăng Tuần thò tay kéo hắn, “Ngủ ở đây muỗi cắn chết đấy!”

“Khò khò ~” Tiếng ngày của Nhạc Kiều truyền tới.

“Nhạc Kiều thối!” Lăng Tuần ngồi xổm xuống, ghé vào lỗ tai hắn, gào còn to hơn: “Nhạc Kiều thối, đứng lên!”

Nhạc Kiều nhe răng, kéo Lăng Tuần vào ngực mình, cầm lấy lỗ tai y mà gào: “Điếc ta rồi!”

“Ta mới điếc đây!” Lăng Tuần cũng không chịu yếu kém, cầm lỗ tai Nhạc Kiều rống to hơn. Bỗng giật thót, đôi môi ẩm áp quết qua lỗ tai hắn, Nhạc Kiều rùng mình, trong lòng vặn xoắn một trận, sau đó sinh ra một loại ý nghĩ xa lạ – thật muốn Lăng Tuần dùng môi chà tai mình lần nữa. A? Hắn sao lại có loại suy nghĩ này?! Cánh tay ôm Lăng Tuần bỗng nhiên siết chặt, hắn là thể nào đây?

“Này, người không nên ngủ ở đây...” Lăng Tuần hoàn toàn không để ý hành động ban nãy của mình khiến Nhạc Kiều tỉnh tỉnh mê mê nghĩ đến một vài sự tình, chỉ buồn bực dựa vào lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Người sợ về nhà bị ca ca tỷ tỷ cười, vậy không bằng về nhà ta đi? Nhà ta có rất nhiều khách phòng.”

“Ta mới không thèm!” Nhạc Kiều vừa nghe, miệng liền một hơi gạt thẳng, một chút rung động kỳ quái vừa rồi cũng biến mất vô tung vô ảnh. “Ca ca người dữ lắm, ta mà đến thì hẳn nhất định sẽ nhân lúc ta đang ngủ mà tống ta vào bao tải đem quăng xuống giếng!” Hắn hay khi dễ Lăng Tuần, lần này suýt nữa làm mất luôn cái mạng nhỏ của y, Lăng Giác bỏ qua cho hắn được sao? Hừ, nằm mơ!

“Cũng đúng...” Lăng Tuần nhớ tới ngày y tỉnh lại, ca ca ôn nhu cười với y, nói hắn sẽ giúp y báo thù, bộ dạng tươi cười lúc đó của ca ca khiến y bây giờ nghĩ lại vẫn không nhận được mà rùng mình, quá khủng khiếp!

“A!” Lăng Tuần vui vẻ nói, “Ta nhớ ra rồi, mấy ngày trước cổng sau nhà ta bị hỏng, hẳn là vẫn chưa sửa, chúng ta từ cổng sau lén chạy vào, sẽ không có ai biết? Người cũng không cần sợ ca ca ta!”

Nhạc Kiều đảo mắt một vòng, sau đó cười nói: “Được!”

Chờ hai tiểu tử trở lại đường phố Trường An, trời đã hoàn toàn tối đen. Hai thân ảnh một gầy một cao lặng lẽ đi vào phủ Thượng thư từ cổng sau, vừa mới vào không bao lâu, người khóa cửa đã đến rồi. Lăng Tuần nhẹ thở phào, may mà vào kịp!

Dẫn Nhạc Kiều theo góc khuất sáng chạy về phòng mình, vừa vào đến nơi cũng không dám thấp đèn liền trực tiếp kéo Nhạc Kiều ra sau tấm bình phong thay y phục, thấp giọng nói: “Người trốn ở chỗ này một chút đã, người nhà ta nhất định đi tìm ta phát điên lên rồi, chờ ta ứng phó xong sẽ quay lại sớm thôi.” Nói xong liền khom lưng chạy.

Nhạc Kiều nhìn bóng lưng y, khẽ hô: “Mang một ít thức ăn về!”

“Biết rồi!”

“Ai...” Nhạc Kiều đặt mông ngồi lên chiếc ghế đầu bên cạnh dục dững, hai tay chống cằm, trong bóng tối chờ Lăng Tuần về.

Lăng Tuần vừa chạy ra hoa viên liền đụng trúng một gia đình đang hoảng hoảng hốt hốt.

“Ai u!” Lăng Tuần bừng trán, hôm nay y xuất môn không coi ngày sao? Thế nào lại không đụng phải người ta thì cũng vấp té?

“Xin lỗi, xin lỗi... Tiểu thiếu gia?!” Gia đình kinh hỉ một trận, lập tức gọi to: “Người đâu! Mau nói cho lão gia và phu nhân, tiểu thiếu gia đã trở về!”

Lăng Tuần ngồi trên ghế, ngửa đầu, vẻ mặt nhu thuận nhìn phụ mẫu và ca ca đang vây xung quanh.

“Hài tử này, bệnh vừa mới đỡ đã vội chạy loạn, muốn làm vi nương lo lắng sao?” Lăng phu nhân đau lòng nói.

“Nói, chạy đi đâu chơi, trẻ thế này mới chịu về? Nhạc Kiều đâu? Nó có đi với người không?” Lăng Bá Thao nghiêm nghị hỏi.

“Con... Con không thấy Nhạc Kiều, con, con đi thư viện, nhiều ngày như vậy con không tới thư viện nên muốn quay lại xem một chút, nhất thời quên thời gian mà thôi...” Lăng Tuần mắt đảo vòng vòng trả lời.

“Nói bậy! Chúng ta đã phái người tới thư viện tìm! Hơn nữa đại ca và nhị ca của Nhạc Kiều đều nói là người đuổi theo Nhạc Kiều. Nói mau, Nhạc Kiều đâu rồi? Nhạc bá bá và bá mẫu của người đều đang tìm hẩn đây!”

Thật sao?! Lãng Tuần hai mắt sáng lên, lại lập tức nghĩ tới cái tính bướng bỉnh của Nhạc Kiều, đồng thời cũng biết là không thể bán đứng bằng hữu, liền nói: “Con thật sự không biết! Con có đuổi theo hẩn, nhưng sau đó suýt chút nữa con bị mã xa đụng phải, Nhạc Kiều cứu con, nhưng đến lúc con phục hồi tinh thần thì hẩn đã chạy mất dạng.”

“Cái gì? Người suýt nữa bị mã xa đụng?!” Người nhà Lãng gia liền khẩn trương, vội lôi Lãng Tuần ra kiểm tra, Lãng Giác mắt tinh nhìn thấy vết trầy trên mặt y.

“Rốt cuộc là mã xa nhà ai? Không có mắt sao?!” Lãng Giác nhẹ nhàng xoa gò má Lãng Tuần, vừa thương vừa giận nói.

Lãng Bá Thao nhìn thấy Lãng Tuần chỉ bị thương một chút thì thở dài một hơi, nhớ lại lời Lãng Tuần vừa nói, lại hỏi: “Người nói Nhạc Kiều cứu người, vậy hẩn có bị thương không? Người thật sự không biết hẩn ở đâu à?”

Hẩn mới không bị thương, vết thương này là tại con tự té! Trong lòng Lãng Tuần muốn nói như vậy, nhưng ngoài miệng lại thành: “Con thật sự không biết, chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả, phụ thân cũng biết hẩn có võ công mà, to lớn như hẩn làm sao con đuổi kịp?”

Lãng Bá Thao nheo mắt, cái này, nói cũng phải...

“Mọi người đừng hỏi nữa được không? Con mệt lắm, muốn đi nghỉ!” Chợt nhớ Nhạc Kiều còn đang kêu đói, liền bồi thêm một câu: “Con đói, để con ăn no rồi đi nghỉ sau!”

Lãng phu nhân lập tức đi chuẩn bị điểm tâm cho y, chờ điểm tâm được bưng ra, Lãng Tuần lập tức tự cầm lấy khay, nói: “Con về phòng ăn! À, mọi người đừng ai tới phiền con, con ăn no rồi ngủ, có chuyện gì ngày mai lại nói!” Nói xong liền bưng điểm tâm chạy.

Ba người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết vì sao Lãng Tuần bỗng nhiên trở nên kỳ quái như thế.

Trong phòng Lãng Tuần, hai người đã ăn no chen chúc tắm trong cùng một dục dũng. Nhạc Kiều rõ ràng có chút bứt rứt, đỏ mặt đưa lưng về phía Lãng Tuần, còn đem thân thể rắn chắc của mình lui đến không thể lui hơn dán chặt vào thành dục dũng, không dám đụng chạm vào thân thể tuyết trắng non mềm của Lãng Tuần.

“Rào rào” một tiếng, Lãng Tuần đứng lên trèo ra khỏi dục dũng, nói: “Ta tắm xong rồi, người nhanh lên một chút, nước lạnh cả rồi!” Vừa nói vừa lau khô thân thể, mặc bộ tiết y trắng như tuyết vào. Thật ra bình thường y tắm rất chậm, chỉ là hôm nay trong dục dũng có thêm một người, y cảm thấy rất không tự nhiên nên động tác mới nhanh hơn nhiều.

“Ừ, ừ!” Nhạc Kiều qua quýt gột rửa thân thể, hít một hơi sâu, đè xuống cơn khô nóng không rõ trong lòng.

Mặc y phục Lãng Tuần đã chuẩn bị sẵn, rõ ràng bị ngắn hơn một đoạn, liền nói: “Người không có y phục nào lớn hơn một chút sao?”

“Ta lùn có thể thôi, thì làm sao hử?!” Lãng Tuần tối kỵ nhất là chiều cao của Nhạc Kiều, rõ ràng cùng tuổi nhau, dựa vào cái gì mà Nhạc Kiều người lại cao hơn người ta cả đoạn chứ?! Hiện tại vừa nghe lời này của Nhạc Kiều, liền lập tức xù lông, “Người muốn mặc y phục vừa người à? Về nhà đi!”

“Hừ!” Nhạc Kiều vội vã nhoài tới che miệng y lại, nhỏ giọng nói: “Lớn tiếng như vậy sẽ dẫn người khác tới đây!”

Lãng Tuần tức giận liếc mắt trừng Nhạc Kiều, mũi hừ lạnh một tiếng.

“Được rồi, Lãng thiếu gia, là lỗi của ta, ta sẽ mặc bộ này, bộ này đẹp vô cùng!” Nhạc Kiều hết cách đành phải tỏ ra yếu kém, buông tay ra kéo Lãng Tuần lên giường, “Hôm nay mệt chết đi được, có chuyện gì để mai giải quyết!”

Nói đến mệt, Lăng Tuần lập tức ngáp một cái, đúng là mệt thật, quên đi, để ngày mai rồi nói!

“Người thổi đèn đi.” Lăng Tuần ngủ ở phía trong giường đẩy Nhạc Kiều nằm phía ngoài giường một cái, Nhạc Kiều đã nằm yên ổn bất mãn “Xi” một tiếng, sau đó thò tay mò lấy một hạt châu thật nhỏ ở đầu giường của Lăng Tuần, kẹp ở đầu ngón tay nhắm thẳng ngọn nến ở bên ngoài mà bắn, trúng phóc! Đèn tắt!

“Lợi hại!” Lăng Tuần nhìn không được khen hay.

“Chuyện nhỏ thôi.” Nhạc Kiều vênh cái mũi cao thẳng, khiêm tốn nói.

Vẫn tưởng hai người đã quen ngủ một mình giờ thêm một người nữa sẽ bị mất ngủ, nhưng chỉ một lát sau đã ngủ thiếp đi, nhất thời tiếng ngáy nổi nhau không ngừng.

Qua một hồi, thói quen độc chiếm một mình một giường của hai người cũng lộ ra, người dang tay thì ta dang chân, ta giành chỗ của người thì người đẩy gối của ta. Cuối cùng, hai người tay chân quăn quýt cùng nhỏ dãi mà ngủ, gối chăn toàn bộ rơi hết xuống đất!

Trong gian phòng yên tĩnh, cánh cửa bỗng “chi nha” một tiếng mở ra, phu phụ Lăng Bá Thao rón rén đi vào. Cẩn thận đắp kín chăn và kê gối đầu cho hai đứa, sau đó nhìn nhau cười, rón ra rón rén lui ra ngoài. Đã biết chuyện kì lạ của Lăng Tuần, không bằng cho người gửi thư cho Nhạc gia, lần này không cần lo nữa.

Cùng lúc đó, nhận được lời nhắn gia nhân phủ Thượng thư mang tới, phu phụ Nhạc Tung Hoành cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó bật cười, hai cái đứa oan gia này!

Hết chương 12

[1] Môn thần dán ngược: Môn thần là vị thần thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được. Các vị thần này thường đi theo cặp, phải đối mặt với nhau, nếu đặt đầu lưng lại thì là điềm gỡ chẳng lành. Môn thần dán ngược là hai vị môn thần quay lưng vào nhau, ý chỉ những người không hợp nhau.

Là 2 vị này nè: [↑]

13. Chương 13: Thu Diệp (lá Thu)

Lúc Nhạc Kiều mở mắt ra, Lăng Tuần đang gối trên ngực hần ngủ say sưa, nước dãi chảy hết xuống ngực hần. Nhạc Kiều giật giật khóe miệng, giơ nắm tay lên muốn đắp cho y tỉnh, nhưng nhìn dáng điệu thoải mái của y lại không đành lòng hạ thủ.

Quên đi, tha cho người đó, coi như báo đáp người chứa chấp ta cả đêm qua! Nhạc Kiều buông nắm tay xuống, gãi đầu một cái định ngủ lại, vừa khéo đúng lúc Lăng Tuần trở mình, đề lên Nhạc Kiều rồi trở mình ra phía ngoài, sau đó lăn một vòng, chuẩn bị lăn thẳng xuống đất!

“Này!” Nhạc Kiều trong ngực giật nảy, vội vươn tay chặn ngang người y, kéo lại, “Cái đồ đầu heo này!” Hắn cũng không biết lúc ngủ, Lăng Tuần lại không yên như vậy.

Lăng Tuần bị chửi thành “đầu heo” chỉ chép chép miệng, ngoẹo đầu định tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Tên này! Nhạc Kiều nghiêng răng nghiêng lợi nhéo gò má trắng nõn của y, ông đây bị người làm cho ngủ không ngon, vậy thì người cũng đừng hồng ngủ!

“Ừm...” Lăng Tuần không thoải mái khẽ ngậm một tiếng, tay Nhạc Kiều lại tăng thêm lực đạo. “Ừm ừm... ừm a!!!”

Tay chân Lăng Tuần quơ cào loạn lên, bưng một bên mặt hít thở từng ngụm từng ngụm, y vừa gập ác mộng, trong mộng có một yêu quái nhìn rất giống Nhạc Kiều đang gặm mặt y!

“A...” Lăng Tuần vuốt gò má sưng đau, không phải nói nằm mơ đều là giả sao? Tại sao cảm giác đau đớn này lại chân thật như vậy?!

“Tỉnh rồi?” Nhạc Kiều dựa vào đầu giường lạnh lùng nhìn Lăng Tuần, một bên má trắng nõn đã bị hắn không chút lưu tình nhéo đỏ.

Lăng Tuần bưng mặt nhìn sang, quả là càng thêm hoảng sợ, trên giường y lúc nào lại có thêm một người?! Qua một lúc lâu mới nhớ ra tối qua y có hảo tâm chấp chứa tên Nhạc Kiều vừa bỏ nhà đi này. Vừa định thở phào mới đột nhiên nhớ ra, không đúng nha, y đang ngon giấc sao tự nhiên lại bị đau đến tỉnh cả ngủ?

“Nhạc Kiều thôi!” Rốt cuộc cũng phản ứng kịp, Lăng Tuần mặt mày dữ tợn đánh về phía Nhạc Kiều.

“Người đâu, cứu mạng!” Nhạc Kiều bị y đập cho một phát, thiếu chút nữa phun ra cả búng máu. Hai người nửa thật nửa giả đánh nhau, cuối cùng, Lăng Tuần gầy yếu chung quy vẫn không phải đối thủ của Nhạc Kiều, bị hắn đề ngược xuống dưới mà đau đến kêu la.

“Thế nào? Có chịu nhận thua chưa? Có phục không?” Nhạc Kiều dùng cả chân cả tay đề lên người Lăng Tuần, đầu chặn đầu Lăng Tuần, mặt mũi hung hăng hỏi, khóe miệng không kiềm được tiểu ý.

“Không phục, không phục! Ta không phục!” Lăng Tuần bị Nhạc Kiều khống chế nhưng vẫn còn ngọ nguậy như chạch, vừa cười to vừa quát: “Người có bản lĩnh thì buông ra, chúng ta đánh lại một trận!”

“Đồ nhợc kê này, có đánh lại cả trăm trận người cũng không thắng được ta đâu! Ai u! Người dám đập ta?”

Xem ta có đánh chết người không!” Nhạc Kiêu vừa làm bộ dạng hung ác vừa liều mạng chọc nách và cái bụng nhỏ của Lăng Tuần, khoe miệng càng lúc càng cao.

“A ha ha ha ha! Buông, ha ha ha, buông ta ra! Ha ha ha! Người giỏi trò lừa bịp, ha ha ha!” Lăng Tuần gương mặt đau khổ nhưng vẫn không kìm được điên cuồng cười to, nước mắt cũng chảy hết ra! Y sợ nhất là nhột, mà Nhạc Kiêu cũng biết nhược điểm chí mạng này của y, vậy nên mỗi lần Nhạc Kiêu chọc lét y, y liền nháy mắt mất hết sức chiến đấu.

Nhạc Kiêu cũng không nhịn được cười to, thế nhưng cười lại cười, rồi cũng cười không nổi nữa. Nhạc Kiêu có chút đỏ mặt hấp tấp buông Lăng Tuần ra, xoay người nằm sang một bên, nghiêng mặt đi không nhìn y nữa, trong mắt ngập tràn phiền muộn và một chút xấu hổ.

Lăng Tuần quần áo xốc xếch lộ hơn nửa bờ vai, tay vuốt cái bụng vừa cười đến phát đau, một lát sau vẫn không ngừng được tiểu ý, vừa cười vừa kéo kéo Nhạc Kiêu, nói: “Ha ha ha ~ Người làm sao vậy? Hôm nay tự đứng tốt bụng như vậy?” Mọi lần không phải hấn chọc cho y phải cầu xin tha thứ mới chịu ngưng sao? Sao lần này bỏ qua cho y dễ dàng như vậy?

Nhạc Kiêu bị y kéo qua, mặt bị ép quay sang đối mặt y. Lăng Tuần lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ ửng đỏ, đôi môi hồng nhuận khép mở, đôi mắt to vì cười quá sức mà trở nên long lanh, hơn nửa vai lộ ra ngoài, da thịt trắng như tuyết giống y như bộ tiết y làm hấn mặt đỏ tim run.

Nhạc Kiêu chỉ thấy một dòng nhiệt lưu chạy tán loạn khắp người, đặc biệt là bộ vị dưới đan điền, nóng đến mức căng đau. Nhạc Kiêu nháy mắt ngồi bật dậy, mặt lúc đỏ lúc trắng, không dám nhìn Lăng Tuần nữa. Hấn biết cơ thể hấn bị làm sao, nhưng không hiểu tại sao cơ thể mình lại vì Lăng Tuần mà biến hóa!

Lăng Tuần bị hấn dọa sợ, cho rằng hấn khó chịu nên cũng ngồi dậy, tuy lo lắng nhưng vẫn cố ác mồm ác miệng nói: “Tiểu tử ngươi làm sao vậy? Đói bụng à? Ta báo trước nha, muốn ăn thì ra ngoài ăn với ta, ta không bê vào cho ngươi nữa đâu!” Dù sao thì y cũng không tin phụ mẫu và ca ca tối qua thật sự không biết y mang Nhạc Kiêu về nhà.

“Ai cần ngươi bê vào!” Nhạc Kiêu vốn vì phản ứng kỳ quái của mình mà tâm phiền ý loạn, lúc này bị Lăng Tuần nói như vậy, trong lòng lại có chút tổn thương, sắc mặt càng thêm xấu: “Ta đi đây! Thấy ngươi là lại phiền!”

Bỗng nhiên bị Nhạc Kiêu vô duyên vô cớ nạt nộ, Lăng Tuần sửng sốt, lập tức cắn môi, hung hăng trừng Nhạc Kiêu: “Vậy ngươi cút mau! Sau này có bị ca ca ngươi vứt sang biên quốc ta cũng không chứa chấp ngươi nữa! Chó cắn Lã Động Tân[1], không biết người có lòng tốt, cút mau!”

“Ngươi mới là tiểu cầu ấy!” Nhạc Kiêu đầu óc bị kích thích cho phát hỏa, hung hăng đẩy Lăng Tuần một cái. Lăng Tuần “ai u” kêu, thiếu chút nữa bị đẩy xuống giường.

Khó khăn lắm mới đứng vững, Lăng Tuần vừa định chửi Nhạc Kiêu điên, liền thấy Nhạc Kiêu áy náy nhìn mình, sửng sốt. Nhạc Kiêu áy náy sao?

Ngay lúc Lăng Tuần còn sưng sốt, Nhạc Kiêu ảo não không thôi đã cấp tốc thay trở lại y phục hôm qua của mình, đẩy cửa chạy đi, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Lăng Tuần ngẩn người nhìn Nhạc Kiêu chạy, trong mắt đầy khó hiểu, hấn chạy cái gì chứ?

Lúc Nhạc Kiêu nhảy lên tường cao, Lăng Tuần đúng lúc chân trần đuổi tới.

“Này!”

Nhạc Kiêu cúi đầu, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của Lăng Tuần, trong mắt đầy lo lắng.

“Ngu ngốc.” Nhạc Kiêu giương khoe miệng, kẹp một hòn đá nhỏ bắn về phía Lăng Tuần, trúng ngay giữa trán!

“A!” Lăng Tuần bưng trán kêu đau, vừa muốn chửi ầm lên, liền thấy Nhạc Kiêu tiêu sái vung tay với y, người đã từ trên đầu tường biến mất.

“Biết võ công thì hay lắm sao, thối mắng phu mặt đen như than, ngã chết người đi!” Lăng Tuần tức giận rống về phía đầu tường trống rỗng, lại không giải thích được mà nở nụ cười, tâm tình thật tốt!

Nhạc Kiêu một đêm không về, vốn tưởng người nhà sẽ lo lắng mất ăn mất ngủ, có lẽ còn phái người đi tìm hấn nhón nháo cả lên chẳng hạn. Thế nhưng khi hấn sải bước về ngôi nhà hấn đã bỏ đi, lòng dạt dào tưởng rằng phụ mẫu và các ca ca, tỷ tỷ sẽ nước mắt lưng tròng lôi kéo hấn mà thề không bao giờ mắng hấn, phạt hấn nữa, thì đã thấy cả nhà đều dẹt thường bình tĩnh ngồi dùng bữa sáng, thậm chí còn hòa thuận vui vẻ vừa nói vừa cười, hoàn toàn không có chút bộ dạng gì là lo lắng cho đứa út.

Nhạc phu nhân tinh mắt, nhìn thấy Nhạc Kiêu sắc mặt không tốt đứng ở cửa, liền cười cười bắt chuyện với hấn: “Ồ, Kiêu Nhi về rồi.”

Nhạc Tung Hoành tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Nhạc Kiêu, bưng một chén cháo lên uống thật từ tốn, trời còn chưa sáng lão đã vào triều, giờ đang rất đói!

Nhị ca của Nhạc Kiêu thì liếc cũng không thèm liếc, buông đũa đứng dậy chào phụ mẫu và đại ca, cung kính nói: “Phụ thân, mẫu thân, đại ca, Lương Nhi tới Hình bộ đây.” Dứt lời liền xoa đầu muối muối, ưỡn lưng nhìn thẳng mà đi, từ đầu đến cuối cứ như không thấy Nhạc Kiêu.

Nhạc Trung nhìn Nhạc Lương rời đi, lại nhìn Nhạc Kiêu sắc mặt càng lúc càng xấu, lắc đầu, đứng dậy chào Nhạc Tung Hoành và Nhạc phu nhân, cũng đi tới Binh bộ. Trái lại, Nhạc Lan Thư vẫn che miệng cười cười Nhạc Kiêu, đệ đệ ngu ngốc này, bị đả kích rồi? Cũng không thể trách bọn họ, có trách thì trách đệ đệ nàng ngốc, trốn nhà đi còn đến nhà người quen sao? Hơn nữa còn là nhà người quen lâu năm? Hôm qua hấn vừa mới vào nhà, người của Lăng gia đã đưa thư đến đây rồi, còn lo lắng cho hấn mới là lạ!

“Hừ!” Nhạc Kiêu bị thái độ lạnh lùng này của người nhà đã kích, hừ lạnh một tiếng, thở phì phò đi về phòng.

Hai mẹ con Nhạc phu nhân và Nhạc Lan Thư không nín được nữa, phụt cười, ngay cả gương mặt già nua của Nhạc Tung Hoành cũng lộ ra tiếu ý, đứa nhi tử ngốc này!

Nhạc Kiêu một mạch giẫm hoa đập cỏ trở về phòng, bởi cơn tức giận mà hắn không nhận ra đám hạ nhân đang ở một bên che miệng cười trộm. Tiểu thiếu gia hôm qua náo loạn bỏ nhà đi, lại ở nhà Lăng tiểu thiếu gia, chuyện hai người đối đầu suốt bao năm qua mọi người đều biết, thế nhưng cảm tình của hai người lại rất tốt. Điểm này ở trong mắt những người lớn đều thấy rất đáng yêu.

Nhạc Kiêu vuốt cái bụng quắt queo của mình, thâm nghĩ sớm biết bọn họ một chút cũng không thêm lo lắng cho mình, hắn đã lưu lạc bên ngoài thêm vài ngày nữa! Hơn nữa, bụng hắn thật sự rất đói... Biết thế đã quay về nhà tiểu nhược kê ăn, mà tiểu nhược kê còn có thể quan tâm lo lắng cho hắn...

Nghĩ đến Lăng Tuần, khuôn mặt nhỏ không được trắng lấm của Nhạc Kiêu vụt đỏ rực, trong ngực kêu thành thịch, tim đập kịch liệt. Nhạc Kiêu khổ não vuốt mặt, hắn làm sao đây? Bị bệnh là như thế này sao?

Trùng dương vừa qua, đã vào cuối thu. Nhạc Kiêu và Lăng Tuần buồn chán biếng nhác ngồi trong học đường, một đứa chống cằm chờ ra, một đứa cầm bút lông vẽ loạn trên giấy Tuyên Thành. Hai tử mười ba tuổi rất khó tập trung, cho nên khi Công Tôn Mặc vừa nói xong một đoạn, xoay người liền thấy hai đứa tinh thần khác thường, ánh mắt tinh tế lóe lên, khoe miệng nở một nụ cười vô cùng “ôn hòa”.

Chu Hoài Lễ cũng đang có chút thất thần vừa may hoàn hồn đúng lúc, thấy nụ cười kia của Công Tôn Mặc liền sững sốt, len lén lấy cùi chỏ chọc chọc Lăng Tuần ngồi cùng bàn.

Lăng Tuần vốn đang chờ đợi như đi vào cõi tiên, bị Chu Hoài Lễ đụng như vậy, giật mình bật thốt: “Làm cái gì vậy?”

Thoáng chốc, học đường yên lặng càng trở nên lặng yên. Lăng Tuần trong bầu không khí quý dị rốt cuộc cũng hoàn hồn, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy ánh mắt từ ái của Công Tôn Mặc đang dõi theo mình.

Lăng Tuần đứng bật dậy, khiếp đảm nhìn Công Tôn Mặc, chột dạ nói: “Phu, phu tử...”

“Ha ha.” Công Tôn Mặc đi tới trước mặt y, hòa ái cười nói: “Nếu Lăng Tuần đồng học đã tự giác đứng lên, vậy ngươi giải thích một chút ý nghĩa mấy câu này đi, “Quân tử tổ kỳ vị nhi hành, bất nguyện hô kỳ ngoại. Tổ phú quý hành hồ phú quý; tổ bản tiện hành hồ bản tiện; tổ di địch hành hồ di địch; tổ hoạn nan hành hồ hoạn nan.”[2]”

Lăng Tuần gian nan nuốt nước miếng, y biết nếu đáp không được thì hôm nay sẽ phải ở lại quét thư viện! Bây giờ đã là cuối thu, thư viện lại nhiều cây cối hoa cỏ, nếu bị phạt quét toàn bộ thư viện thì đúng là chết chắc!

Cuối thu phạt học sinh phạm lỗi quét thư viện, đây là “cực hình” do Công Tôn Mặc nghĩ ra, đến nay đã có ba đồng môn trúng chiêu, quét xong cả thư viện, hai cái tay đồng loạt trật khớp.

Nhạc Kiều gương mặt tuấn tú nghiêm túc, kéo kéo cây bút và tờ giấy vẽ bậy của mình, ngẩng đầu liếc nhìn Lăng Tuần, làm bộ thở dài, nhìn như đang đồng cảm với y, nhưng thực ra ánh mắt mang ý cười đã tận lực bán đứng tâm tình đang có chút hả hê của hắn.

Đường như biết ánh nhìn hả hê của Nhạc Kiều, Lăng Tuần cúi xuống hung hăng liếc cho Nhạc Kiều bàn bên một cái, rồi lập tức hít sâu, ngẩng đầu nhìn Công Tôn Mặc, đáp: “Câu này trích từ “Trung Dung”, ý nói người quân tử chỉ cầu địa vị hiện tại để làm việc mình phải làm, không mong làm chuyện ngoài bổn phận của mình. Ở địa vị phú quý thì làm chuyện người phú quý phải làm, ở địa vị nghèo hèn thì làm chuyện người nghèo hèn phải làm, ở địa vị di địch[3] thì làm việc di địch phải làm, ở trong hoạn nạn thì làm chuyện trong hoạn nạn phải làm.”

Công Tôn Mặc nhú nhú mày, hài lòng gật đầu, lại hỏi: “Vậy ‘Quân tử vô nhập nhi bất tự đắc yên[4]’ là có ý gì?”

Lăng Tuần nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới không chắc chắn nói: “Chắc là muốn khuyên người quân tử một lòng với đạo, bằng lòng với số mệnh, thấy đủ thì dừng tay, mới có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cho dù ở đâu cũng có thể khoan thai tự đắc.”

“Ừm.” Công Tôn Mặc hí mắt vuốt vuốt râu, nói: “Không sai, không sai. Ngồi xuống đi.”

Lăng Tuần thở phào, an tâm ngồi xuống. Hoài Lễ lặng lẽ giơ ngón cái với Lăng Tuần, Lăng Tuần kiêu ngạo hất hất cằm với hắn.

“Xuy.” Nhạc Kiều ngậm khúc khích, rồi lại cau mày, quẹt thêm một nét vào hình người nho nhỏ trên giấy Tuyên Thành.

“Nhạc Kiều đồng học kỹ thuật vẽ tranh có tiến bộ đấy.” Chẳng biết từ lúc nào, Công Tôn Mặc đã lặng yên không một tiếng động dời bước đến trước mặt Nhạc Kiều, cúi đầu làm mặt vui mừng nhìn bức tranh tỉ mỉ truyền thần của hắn.

“Á – Khụ khụ khụ!” Nhạc Kiều bị dọa sắc cả nước bọt, ho khan không ngừng, vô cùng thảm hại.

Học đường yên tĩnh trong nháy mắt cười vang không ngớt.

Không còn nghi ngờ gì, Nhạc Kiều đã trở thành học sinh thứ tư quét thư viện.

Vốn Lăng Tuần dưới sự khuyên bảo của Hoài Lễ cũng định ở lại giúp Nhạc Kiều một tay, nhưng khi thấy bức vẽ nguệch ngoạc của Nhạc Kiều, y liền ném luôn cây chổi, lúi theo Hoài Lễ, phì phò bỏ đi. Người như thế, đúng là không đáng được giúp, cho hắn mệt chết đi, đáng đời!

Nhạc Kiều đi tới cầm bút vẽ trên bàn mình lên, một tay cầm chổi nhìn bóng lưng Lăng Tuần rời đi, ha hả cười to.

Trên giấy Tuyên trắng tuyết, vẽ một bức thu thủy đồ (*bức vẽ giấc ngủ mùa thu*) giống y như thật: Lăng Tuần đang nằm trên giường lớn, tứ ngưỡng bát xoa^[5] chảy dài mà ngủ.

Một mảnh lá thu rơi trên đầu Nhạc Kiều, Nhạc Kiều đem tranh cất vào trong ngực, cầm lấy chổi giữa thư viện lớn múa vũ hồ hồ sinh phong (*đầy sinh lực*), khiến lá rụng còn nhiều hơn, tựa hồ hôm ấy mãi không hết ngày.

Hết chương 13

[1] Chó cắn Lã Động Tân: Chỉ việc làm ơn mắc oán. Xem thêm tại đây. [↑]

[2] Trích chương 14, quyển “Trung Dung Bình Dịch”, là quyển thứ 2 trong Tứ Thư.

Dịch nghĩa: Người quân tử hành động ở trong địa vị hiện tại của mình, không mong ước gì ở ngoài. Vốn sẵn giàu sang, hành động theo giàu sang. Vốn sẵn nghèo hèn, hành động theo nghèo hèn. Vốn sẵn là mọi rợ, hành động theo mọi rợ. Vốn sẵn hoạn nạn, hành động theo hoạn nạn.

(Trích “Tứ thư bình giải – Lý Minh Tuấn, xem thêm tại đây) [↑]

[3] Di dịch: Dân tộc Dịch ở phía Bắc Trung Quốc, là dân tộc cổ vẫn bị xem là man di mọi rợ. [↑]

[4] Quân tử vô nhập nhi bất tự đắc yên: Câu tiếp theo sau đoạn ở trên, có nghĩa: Người quân tử không vào đâu mà không được vui lòng [↑]

[5] Tứ ngưỡng bát xoa: Chỉ tư thế ngửa mặt lên trời, dạn chân dạn tay ra, có ý chê trách. [↑]

14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhạc Kiều ở trong viện tử múa một bài quyền, người đầy mồ hôi, cầm chiếc khăn bằng vải bố đặt kế bên lên lau mặt. Việc này từ lúc hấn sáu tuổi đã bị ép cho thành thói quen, trời vừa sáng đã phải rời giường, cưỡi ngựa nửa canh giờ, sau đó đánh một bài quyền hoặc múa một bài kiếm, cuối cùng là chuẩn bị đến thư viện.

Một cơn gió lạnh thổi qua làm cuộn lên đám lá rụng trên mặt đất, Nhạc Kiều có chút run rẩy, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hôm nay sắc trời âm trầm, gió cũng mạnh hơn ngày thường nhiều.

Khép chặt vạt áo, Nhạc Kiều ngẫm nghĩ hôm nay đến thư viện phải mặc áo thật dày, hôm nay có thể sẽ có tuyết rơi, dù sao cũng bắt đầu sang đông rồi.

Trước khi đi, Nhạc Tung Hoành dặn dò, hôm nay đến học đường phải lão lão thật thật nhận nhận chân chân (học hành cho đàng hoàng -_-), không được nghịch ngợm gây sự, bắt nạt đồng học, đặc biệt không được để phát sinh bất kì mâu thuẫn nào với Lăng Tuần. Vì sao?! Bởi vì hôm nay, Huệ Vương sẽ đến thư viện khích lệ học sinh, khích lệ sĩ khí cho kì thi Hương hai năm sau! Nếu hôm nay hấn dám ở trước mặt Huệ Vương mà gây họa trong thư viện, thì cũng không phải chỉ ăn vài hèo là xong đâu!

Nhạc Kiều nghe xong, khoe miệng giật giật, kì thi Hương hai năm sau... Huệ Vương này đúng là rảnh rồi không có việc gì làm! Còn có lão phụ thân hồ đồ kia nữa, tưởng hấn muốn chửi Lăng Tuần lắm sao? Lần nào cũng là do Lăng Tuần khiêu khích hấn! Bất quá, bị Nhạc Tung Hoành ân cần dạy bảo hơn nửa canh giờ, Nhạc Kiều ngoài miệng cứ đáp biết rồi biết rồi, mà trong lòng vẫn đang suy nghĩ đến lúc đó hấn cũng mặc kệ, nếu Lăng Tuần còn dám đụng đến hấn, thì đến lão Thiên Vương hấn cũng không thêm nề mặt!

Mặc cho thật dày, Nhạc Kiều đến thư viện, vào học đường, phát hiện Lăng Tuần đã tới từ sớm.

Lăng Tuần hai năm qua càng ngày càng gầy, giờ khoác đồng áo lại nhìn y như cái bánh bao, không kể quần áo mùa đông hết lớp này đến lớp khác, y còn khoác thêm cái áo lông bạch sắc dày ụ. Cái này chưa tính, y còn vùi người vào bên cạnh Hoài Lễ, vừa kêu lạnh vừa phát run. Hoài Lễ buồn cười ôm cái bánh bao nhỏ, xoa xoa bàn tay lạnh như băng của y để giúp y sưởi ấm. Lăng Tuần thể chất thiên về tính hàn, điển hình của dạng sợ lạnh chứ không sợ nóng, mùa hè mặc kệ oi bức đến đâu, y vẫn có thể mặc chu tử thâm y[1] đến trường mà không chảy giọt mồ hôi nào. Đáng tiếc, vừa đến mùa đông, Lăng Tuần liền hận không thể mỗi ngày đều bọc chăn bông, ôm hỏa lò mà ra khỏi cửa.

Nhạc Kiều liếc mắt nhìn Lăng Tuần đang vùi vào người Hoài Lễ, ngực bức bối khó hiểu, bức bối vô cùng. Híp mắt ngồi vào chỗ của mình, cởi áo khoác còn cổ tình vung một cái bên người Lăng Tuần – tạo thành một cơn gió lạnh, Lăng Tuần giật mình, run rẩy còn nhiệt tình hơn.

Nhạc Kiều làm bộ như cái gì cũng không biết, gấp áo khoác để sang một bên, sau đó cầm sách lên xem đến khoan thai, tự đắc.

“Nhạc Kiều thôi!” Lăng Tuần thoát cái bật thẳng dậy, hung tợn trừng mắt nhìn tên đầu sỏ, ngón trỏ trắng nõn chìa ra, quát: “Đồ bệnh hoạn vô vị ả tử!”

Nếu là bình thường, Lăng Tuần đã sớm không nói hai lời mà nhào tới ẩu đả với Nhạc Kiều. Nhưng hôm nay trước khi xuất môn, y hiển nhiên cũng bị lão nhân ở nhà dặn đi dặn lại không được gây chuyện khiến Huệ Vương chú ý các kiểu, vậy nên mới không tùy tiện xuất thủ, chỉ có thể múa mép khua môi.

Nhạc Kiều nheo nheo đôi mắt dài nhỏ hơi xéch nhìn y, lạnh lùng nói: “Đồ bánh bao lùn tịt ngốc nghếch.”

“Ngươi!” Lăng Tuần tức giận muốn ngất xỉu, y thật không hiểu nổi, sao Nhạc Kiều thời thời khắc khắc đều chọc người ta phát ghét như vậy?!

“Tiểu Tuần!” Chu Hoài Lễ nhanh chóng lôi kéo Lăng Tuần sắp nổi bão lại, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng trấn an: “Đừng tức giận, đừng tức giận, ngươi quên hôm nay Huệ Vương tới à? Nếu ngươi và Nhạc Kiều âm ỉ lên, bị Công Tôn phu tử biết thì phải làm sao?”

Tiểu thú nhe răng thoáng chốc héo hon hết cả dáng vẻ bệ vệ, ý thức xong lại ngồi xuống. Hoài Lễ nói không sai, nếu hôm nay mà gây họa, nhất định sẽ liên lụy đến phụ thân.

Nhạc Kiều không ưa nhìn Lăng Tuần cái gì cũng nghe Hoài Lễ, Hoài Lễ hai ba câu ôn ngôn tế ngữ (lời ngon tiếng ngọt) dễ dàng, y liền đình chiến đi làm bé ngoan. Sao không thấy y hòa nhã với mình? Sao không thấy y nghe lời mình một lần chứ?

Lúc này, Hoài Lễ len lén lấy trong thực hộp ra một khối bánh hạt dẻo tinh xảo, kéo đầu Lăng Tuần xuống đút bánh vào miệng y, cuối cùng còn vỗ vỗ cái lưng đang đưa về phía mình của y, cười nói: “Đừng giận”. Lăng Tuần miệng căng phồng, hài lòng gật đầu với Hoài Lễ.

Hết chuyện này, Nhạc Kiều đều thu hết vào đáy mắt, nụ cười sáng lạn của hai người thật chói mắt. Đáy lòng hơi nhói một cái, chỉ cảm thấy vừa chua xót vừa đau, thẳng nhai đó tới giờ vẫn chưa cười với mình

như thế bao giờ!

Lỗ mũi phát tiếng hừ lạnh, Nhạc Kiều chống cằm, dùng thanh âm tuy nhỏ mà rõ ràng, khinh thường nói: “Đồ-nhất-cáy!”

“Hự – Khụ khụ khụ!” Nghe thấy rõ rõ ràng ràng khiến Lăng Tuần một trận sốc hông, ho sặc sụa. Hoài Lễ vỗ vỗ lưng giúp Lăng Tuần thuận khí, vừa liếc nhìn Nhạc Kiều. Nhạc Kiều hôm nay sao thế? Cứ khiêu khích Lăng Tuần mãi?

Lăng Tuần vật vờ nuốt miếng điểm tâm xuống, hất bàn tay lôi lôi kéo kéo của Hoài Lễ ra, nhảy dựng lên bỏ nhào về phía Nhạc Kiều!

“Tiểu Tuần!” Chu Hoài Lễ kinh sợ, muốn tiến lên kéo Lăng Tuần lại, nhưng nhìn bộ dạng hung hãn của y xong lại không dám, chỉ có thể lo lắng nhìn xuống.

Đồng học trong học đường đều hóng náo nhiệt nhìn màn kịch của hai người, không ồn ào cũng không khuyến can, cứ như vậy có chút hả hê cười nhìn. Hôm nay Huệ Vương đến tuần tra học viện, nếu màn này mà bị nhìn thấy, hai người này còn không bị tước tư cách thí sinh sao!

Nhạc Kiều lại càng hoảng sợ, hắn thật không ngờ Lăng Tuần lại nhào tới! Hấp tấp vươn tay giữ vững người y, đáng tiếc Lăng Tuần đang cười trên người hắn đã vung nắm đấm về phía hắn rồi.

May mà Nhạc Kiều tập võ nhiều, lại thường xuyên lăn lộn trong quân đội, năng lực phản ứng đã thuộc loại mạnh mẽ nhất đẳng, lúc Lăng Tuần tung quyền, hắn đã kịp vươn tay vững vàng kìm chặt hai móng vuốt của y, tuy khỏe miệng vẫn bị đánh một cái, nhưng lực đạo lại không khác gì gãi ngứa, Nhạc Kiều căn bản không quan tâm!

Lăng Tuần thoáng cái đã bị chế trụ, cơn tức trong đầu càng dâng cao, mà hơn hết chính là một loại ủy khuất không tên, Nhạc Kiều vì sao lúc nào cũng gây khó dễ với y? Y cũng đâu so đo với hắn như vậy! Càng nghĩ càng giận, Lăng Tuần giống như tiểu dã thú một mực liều mạng, tay không nhúc nhích được thì dùng chân đá, dùng răng cắn!

Nhạc Kiều không dám thực sự làm bị thương Lăng Tuần, đối với lối đánh dã man của y cũng đành hết cách, không thể làm gì khác hơn là tránh trái tránh phải hàm răng nhọn của y.

Lăng Tuần đá không được, cắn cũng không xong, đôi mắt to tròn thoáng chốc phấp phấp, trong mắt long lanh hơi nước, không biết do tức giận hay do ủy khuất. Nhạc Kiều ngẩng đầu liền đối mặt với đôi mắt ấy, nhất thời sững sờ tại chỗ. Lăng Tuần chờ chính là cơ hội này, chợt cúi đầu cắn vào cổ Nhạc Kiều. Nhạc Kiều bị đau, lập tức hoàn hồn, cầm lấy tay Lăng Tuần, xoay người một cái đặt y dưới thân.

“Người là cái à?!” Nhạc Kiều bất đắc dĩ nhìn Lăng Tuần dưới thân, Lăng Tuần thở hổn hển trừng mắt, quát: “Tên khốn nhà người!”

Nhạc Kiều mặt mày nhăn nhó, vừa muốn nói gì thì đã bị Hoài Lễ vỗ một cái.

“Phu tử tới! Lần này người hại Tiểu Tuần thảm rồi!” Hoài Lễ vội tách hai người ra, trách cứ nhìn Nhạc Kiều, thấp giọng nói.

Công Tôn Mặc vốn định trước khi Huệ Vương tới sẽ giảng cho các Lãm sinh những việc lễ nghi cần chú ý, không ngờ hai thằng ranh con không làm người ta bớt lo kia hôm nay lại gây sự thành thế này.

Vào lớp, Công Tôn Mặc lạnh lùng đánh giá hai người quần áo có chút xộc xệch. Nhạc Kiều và Lăng Tuần cúi thấp đầu đứng một bên, thở mạnh một chút cũng không dám.

Chu Hoài Lễ tiến lên, vái chào Công Tôn Mặc, giải thích: “Phu tử, việc này chỉ là hiểu lầm, bọn họ...”

Chu Hoài Lễ còn chưa nói hết đã bị Công Tôn Mặc cắt ngang.

“Các trò đều về chỗ hết đi.” Công Tôn Mặc trầm mặt nói, mọi người giải tán, thỏa mãn trở về vị trí của mình. Tuy không chờ được Huệ Vương đến, nhưng Công Tôn Mặc cũng giống như vậy, lão sẽ hung hăng chính bọn nhỏ đến mức khóc cũng không dám khóc.

Hoài Lễ vẫn còn trù trừ, nhìn Lăng Tuân và Nhạc Kiêu, lại nhìn Công Tôn Mặc, còn muốn cầu tình. Công Tôn Mặc nhìn thấu ý đồ của hắn, xoay người nói: “Hoài Lễ, ngươi là Thế tử, đợi lát nữa giảng cho các đồng học những lễ nghi cần chú ý, hết thấy đều dựa theo trong cung, tiếp đón Huệ Vương không được thất lễ.”

Chu Hoài Lễ ngẩn ra, lập tức gật đầu, nói: “Học trò đã rõ.”

“Ừ.” Công Tôn Mặc vuốt râu, nhìn Lăng Tuân và Nhạc Kiêu, nói: “Hai người các người đi theo ta.”

Dù cho Nhạc Kiêu và Lăng Tuân có trăm nghìn lần không muốn thì vẫn phải đi theo Công Tôn Mặc.

Công Tôn Mặc đi đằng trước, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt râu dài, không biết đang nghĩ gì. Lăng Tuân và Nhạc Kiêu đã không còn cái vẻ bề ngoài vẻ mới vừa rồi nữa, ủ rũ cúi đầu đi theo phía sau. Chu Hoài Lễ lo lắng nhìn bọn họ rời đi, thầm mong Công Tôn Mặc nghìn vạn lần đừng ra tay quá nặng.

Công Tôn Mặc đi thẳng một mạch, đến Tầng Thư Các mới ngừng bước. Xoay người nhìn Nhạc Kiêu và Lăng Tuân đang cúi gằm, khe khẽ thở dài: “Chuyện hôm nay, phu tử sẽ không nhiều lời với các người. Phu tử nhìn các người lớn lên nhiều năm như vậy, bản tính các người ra sao, phu tử rất rõ ràng. Chuyện các người gây rối trong khóa đường ngày hôm nay, có bao nhiêu người dùng thái độ hả hê mà nhìn? Hài tử, hết năm nay các người đã lên mười bốn, đã không còn cái tuổi trẻ con nữa, sau này làm việc gì cũng phải nghĩ kĩ rồi mới làm. Nếu các người còn tiếp tục không biết thận trọng từ lời nói đến việc làm, tương lai trong giới quan trường sao có thể bình yên vô sự được?”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuân cùng chấn động, hai mặt nhìn nhau, trầm lặng.

“Lời phu tử hôm nay, các người phải nhớ.” Công Tôn Mặc ngữ trọng tâm trường (lời nói thành khẩn, hàm ý sâu xa) vỗ vai hai người, còn nói: “Hôm nay các người cũng không cần tới lớp, ở Tầng Thư Các chỉnh lý sách vở cho tốt, thanh lý những thứ linh tinh, coi như đây là nghiêm phạt.” Dứt lời liền cầm chìa khóa giao cho Lăng Tuân, chậm rãi rời đi.

Lăng Tuân cầm chìa khóa, cùng Nhạc Kiêu nhìn theo bóng Công Tôn Mặc, sau đó nhìn nhau, Lăng Tuân cầm chìa khóa đi mở cửa.

Trong truyền thuyết, Tầng Thư Các của thư viện tập hợp toàn bộ thư tịch trong thiên hạ, thể loại nào cũng có, còn cất giấu rất nhiều cô bản (sách chỉ còn 1 bản duy nhất) trân quý, thậm chí còn có cấm thư, sánh ngang với Tầng Thư Khố của Hoàng thất, nên mới có mỹ danh là “Thiên Hạ Thư Các” (thư các của thiên hạ). Mà Tầng Thư Các từ lúc xây viện đến nay không cho phép người khác tùy tiện vào, cho dù là phu tử trong thư viện cũng phải có phê chuẩn của viện trưởng, còn phải lấy được chìa khóa trong tay Công Tôn Mặc mới vào được.

Ngày hôm nay, Công Tôn Mặc giao chìa khóa cho Nhạc Kiêu và Lăng Tuân, tuy nói là nghiêm phạt bất chỉnh lý Tầng Thư Các, nhưng lại đủ để chứng minh lão có bao nhiêu coi trọng hai người này.

Tầng Thư Các vừa mở ra, một mùi vị cũ kĩ xộc thẳng vào mũi, hai người sặc sụa ho khan không ngừng.

Nhạc Kiêu vừa lấy tay quạt bớt bụi bặm bay lên, vừa quan sát Tầng Thư Các rộng lớn, nói: “Ở đây tràn ngập cảm giác lịch sử dày nặng.” Hôm nay khí trời âm trầm, Tầng Thư Các càng hiển hiện vẻ tĩnh mịch thần bí.

Lăng Tuân che mũi bịt mồm, gật đầu tán thành. Giá sách màu son nơi đây đều khắc hoa văn tinh xảo theo phong cách cổ xưa, không phải loại điêu khắc hoa lệ khoa trương đang lưu hành.

Lăng Tuân tiến lên tỉ mỉ nhìn một giá sách trong đó, kinh hô: “Sách này là từ Tống triều đó! Đồ cổ từ mấy trăm năm trước, nhìn không ra thư viện ta lại có tiền như vậy!”

Nhạc Kiêu cũng giật mình không ít, toàn bộ Tầng Thư Các có những ba tầng, mỗi tầng đều lớn hơn cả khóa đường của bọn hắn, trong ba tầng này đều có từng hàng giá sách thật chỉnh tề lên đến mấy trăm cái!

Nhạc Kiêu thở mạnh một chút cũng không dám, chỉ sợ hô hấp của mình nặng, những thứ từ mấy trăm năm trước bỗng nhiên “rầm” một cái, nát hết.

“Chúng ta, thực sự phải chỉnh lý những cổ vật đó?” Nhạc Kiêu lo sợ bất an hỏi, từ trước đến nay hắn chân tay thô kệch, làm sao hầu hạ được mấy thứ nhìn như rắn chắc mà thực tế thì rất mỏng manh kia.

“Chúng ta phải chỉnh lý thư tịch, không phải chỉnh lý giá sách!” Lãng Tuân cất chìa khóa xong, cởi áo lông xuống nói với Nhạc Kiều, trong mắt ngập tràn khinh bỉ, đúng là cái tên thô kệch! Nói xong lại nhìn Thư Các rộng lớn, gấp gọn áo lông đặt lên một thư án tương đối sạch sẽ, lại oán giận nói: “Đều tại người! Làm hại ta cũng phải ở chỗ này làm khổ sai!”

“Hừ.” Nhạc Kiều liếc nhìn Lãng Tuân, lạnh lùng nói: “Là ai ra tay trước?”

“Là người khiêu khích ta trước!” Lãng Tuân hất mặt, khí thế hung hăng nói.

“Là người hẹp hòi không chịu nổi kích động!” Nhạc Kiều cao hơn Lãng Tuân đứng một cái đầu, cái kiêu thái độ từ trên nhìn xuống này càng làm Lãng Tuân tức không có chỗ xả.

Mắt thấy một hồi ẩu đả lại muốn bắt đầu, một cơn gió lạnh ủa vào, hai người rùng mình một cái, đồng loạt tắt lửa. Mỗi người một bên khép hai cánh cửa lại, im lặng không lên tiếng vén tay áo lên cầm lấy chổi lông gà trên kệ đồ lật vạt, đi tới chỗ sâu nhất trong Thư Các, bắt đầu làm việc.

Giá sách tổng cộng có sáu hàng, còn về phần có bao nhiêu dãy thì bọn họ không đếm nổi. Lúc vừa bắt đầu, hai người còn ỉu xiu mỗi người phủ bụi một hàng sách, tiện tay sắp xếp thư tịch cho chỉnh tề. Dần dần, những thư tịch trên giá sách hấp dẫn bọn họ. Qua một hồi, mỗi người liền cầm một quyển sách ngồi xõm dưới giá sách lật xem nhiệt tình, chổi lông gà bị kẹp ở dưới nách.

Trong Thư Các tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng hít thở của Nhạc Kiều và Lãng Tuân, hay tiếng lật trang nhè nhẹ, còn có cả tiếng “rột rột” chẳng biết từ đâu truyền tới, dường như vô cùng lạc quẻ, nhưng không ai chú ý tới nó.

Ngoài Thư Các, sắc trời càng ngày càng âm u, từ mây đen rơi xuống một giọt mưa, tiếp theo càng lúc càng nhiều. Trời mưa một trận, lại bắt đầu mang theo hoa tuyết lất phất bay. Thoáng chốc, nhiệt độ không khí giảm mạnh.

“Hắt xì!” Lãng Tuân hắt hơi một cái thật mạnh, hít hít mũi, ôm hai cánh tay lạnh cứng, liền cứ thế nường theo tia sáng lờ mờ đắm chìm trong biển sách, hoàn toàn quên mất bản thân.

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Lãng Tuân không chú ý tới, thẳng đến khi một chiếc áo lông quen thuộc chụp xuống đầu mình thì mới phản ứng.

Lãng Tuân vừa khoác áo lông vừa ngẩng đầu nhìn, Nhạc Kiều đang tựa tiểu phi tiểu nhìn y, chua ngoa phun ra hai chữ – ngu ngốc.

Lãng Tuân nhú mày, để lại quyển sách trong tay lên giá sách, bình tâm tĩnh khí nói với Nhạc Kiều: “Người không thể không hung dữ với ta sao? Hôm nay ta cũng đâu có chọc người.”

Nhạc Kiều sững sốt, trong Tầng Thư Các tối mờ không ai nhìn thấy gương mặt hần ửng đỏ. Không giải thích, hần xoay người vừa đi vừa nói: “Khí trời lạnh như thế, trong phòng lại tối, hay cho người vẫn còn đọc được. Ta đi tìm nến thấp đây.”

Lãng Tuân hít hít mũi, tuy chưa từng kì vọng Nhạc Kiều sẽ có một ngày tương thân tương ái huynh hữu đệ cùng với mình, nhưng nhìn Nhạc Kiều xoay người, trong lòng y có chút mất mát không muốn thừa nhận.

Theo Nhạc Kiều đi theo lối nhỏ trước giá sách, Lãng Tuân tâm tình tích tụ cúi đầu, không chú ý mình vừa bất cẩn đụng phải giá sách đầu tiên của dãy đầu tiên.

“Tiểu Tuân!” Một tiếng kinh hô mang theo khẩn trương và hoảng sợ vang lên, Lãng Tuân ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy gương mặt thất kinh của Nhạc Kiều phóng đại trước mặt mình, ngay sau đó là trời đất quay cuồng – Lãng Tuân bị Nhạc Kiều che chở ở dưới thân. Bên tai là âm thanh giá sách âm ầm sụp đổ. Trước mắt là cặp mắt nhỏ hẹp hơi xéch của Nhạc Kiều. Trên môi là một xúc cảm ầm ập xa lạ.

Lãng Tuân mở to hai mắt nhìn, thân thể cứng còng không dám cử động. Tiếng hít thở vừa dồn dập vừa gấp gáp quẩn quít khắp người cả hai, tim đập “thình thịch” như sấm rền chớp giật. Lãng Tuân biết, mặt mình lúc này nhất định rất đỏ, bởi vì bản thân luôn luôn sợ lạnh mà lúc này cả người lại nóng lên, thậm chí còn đỏ mồm hôi! Y cũng biết, tình trạng của Nhạc Kiều không khác mình lắm, bởi vì y cảm nhận được độ nóng của đôi phương còn cao hơn cả mình.

Cửa vốn đóng chặt lại bị mở ra, trong nháy mắt cửa mở, môi Nhạc Kiêu tách khỏi môi Lăng Tuần. Lăng Tuần ngơ ngác còn chưa biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy sau khi độ ẩm kia rời đi, bản thân có chút mất mát.

“Kiêu Nhi! Tuần Nhi!” Tiếng Công Tôn Mặc la hét thức tỉnh hai người, Lăng Tuần lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện giá sách bị đổ, Nhạc Kiêu vì cứu y mà làm lá chắn bằng thịt.

Một quyển sách nện “bịch” một cái lên đầu Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu “Ai nha” một tiếng, nhìn đôi mắt to long lanh của Lăng Tuần, nói: “Phu tử, chúng con ở chỗ này bị giá sách đè, không nhúc nhích được!”

Vài người tiến tới dựng giá sách nặng nề lên, lại có mấy người tới đỡ Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, dìu đến ghế ngồi.

Công Tôn Mặc siết tay, lo lắng hỏi: “Thế nào? Đập phải chỗ nào?” Hỏi xong còn không đợi bọn họ trả lời, liền hướng về phía cửa hô: “Còn không mau đi thỉnh đại phu! Phái người đi báo tin cho Nhạc Tướng quân và Lăng Đại nhân!”

“Lão sư!” Lăng Tuần giật mình tỉnh lại, kéo tay Công Tôn Mặc, mang theo tiếng khóc nói: “Nhạc Kiêu ca bị giá sách đập! Hắn cũng vì cứu con nên mới...”

“Tiểu Tuần... A!” Nhạc Kiêu vừa định đưa tay xoa đầu Lăng Tuần, an ủi y rằng hắn không sao, nhưng vừa khẽ động đã phát hiện mình toàn thân đều đau nhức, đặc biệt là sau lưng, cảm giác thật giống y như bị một đại thiết chùy đập tới tấp, chỗ nào cũng đau!

“Đừng động đây, đừng động đây!” Công Tôn Mặc đè Nhạc Kiêu lại, “Có thể sẽ làm gân cốt bị thương nên nghìn vạn lần không được động đây! Đều do phu tử ta, quên nói với các người trong Tàng Thư Các có mấy giá sách bị mối đục, phải cẩn thận.”

Nhạc Kiêu nhìn về phía giá sách bị đổ, quả nhiên, trên chân giá sách có một tầng bột phấn, còn có vài con mối rối loạn tháo chạy. Chả trách Lăng Tuần mới đụng nhẹ một chút thì giá sách đã đổ rồi!

Lăng Tuần nước mắt lưng tròng nhìn Nhạc Kiêu, chuyện ngoài ý muốn vừa rồi đã quên sạch sẽ, lúc này chỉ còn áy náy và cảm kích. Y không nghĩ Nhạc Kiêu sẽ chắn giá sách cho y, giá sách kia vừa nhìn đã biết rất nặng, bị đập phải nhất định sẽ đau chết!

“Đừng suy nghĩ lung tung.” Nhạc Kiêu đau đến mức đứng ngồi không yên, nhưng chỉ vì một tiếng “Nhạc Kiêu ca ca” của Lăng Tuần mà mở cở trong bụng, thoải mái hít một hơi nói với Lăng Tuần: “Người người nhỏ, nếu bị giá sách đập một chút thôi thì không chết cũng tàn phế, ca ca da dày thịt cứng, cùng lắm là đau nhức hai ngày. Nếu để phụ mẫu biết ta thấy người chết mà không cứu, nhất định sẽ phải chịu gia pháp.”

Lăng Tuần vừa nghe, nước mắt cố nén lại thoáng chốc trào ra. Loại người gì thế này? Bị thương thành như vậy rồi còn không quên dả kích phục thù.

“Này này, Tiểu Tuần, người đừng khóc! Ta thật sự không đau! Đừng khóc đừng khóc...” Nhạc Kiêu đời này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Lăng Tuần khóc. Nhưng hắn hiện tại lại không động đây được, vừa động khẽ thôi đã đau đến nhe răng. Lăng Tuần từ bé đã ngày ngày đánh nhau với Nhạc Kiêu, đến giờ cũng không hề khóc, nhưng từ lần suýt hại y chết đuối đến nay, Nhạc Kiêu chỉ sợ Lăng Tuần khóc. Vô cùng sợ, bởi khi y vừa khóc, trái tim hắn liền khó chịu, khó chịu đến phát đau.

Công Tôn Mặc gắt gao đè Nhạc Kiêu đang muốn đỡ Lăng Tuần lại, nhìn hai đứa oan gia này đúng là vừa giận vừa mừng, tuy bọn nó đánh nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng tình cảm cũng tốt không ai bằng. Hoạn nạn thấu chân tình, chính là như vậy.

Lăng Tuần khóc nhenh, nước mắt nước mũi đầy mặt, nhìn vẻ đau lòng của Nhạc Kiêu lại cảm thấy buồn cười.

Lúc này, một đôi bàn tay rộng lớn duỗi tới, trong tay cầm một chiếc khăn lụa mềm, nhẹ nhàng lau mặt giúp Lăng Tuần, trên khăn có một mùi đàn hương rất dễ chịu.

Lăng Tuần quay đầu nhìn lại, đôi mắt đầm lệ mờ mờ, mờ mịt nhìn người kia. Nhạc Kiêu cau mày, cũng nhìn người nọ, trong mắt mang theo địch ý không rõ ràng.

Công Tôn Mặc liếc nhìn người nọ, nhàn nhạt giới thiệu với hai người: “Kiêu Nhi, Tuần Nhi, vị này chính là Huệ Vương.” Cũng vì trong lúc đưa Huệ Vương đi tham quan Tàng Thư Các có thể sánh ngang với thư các của Hoàng gia, Công Tôn Mặc mới để ý được chuyện đột xuất phát sinh, kịp thời chạy đến Tàng Thư Các.

Lăng Tuần và Nhạc Kiêu cũng không có tâm tình để ý tới thân phận người đến, chỉ mờ mịt nhìn hắn, cũng không biết hành lễ.

Người hầu đi theo Huệ Vương vừa muốn lên tiếng đã bị Huệ Vương nhắc tay ngăn lại. Mỉm cười lau nước mắt trên mặt Lăng Tuần, ôn hòa nói: “Chúng ta khi còn bé đã từng gặp nhau, có nhớ không? Chín năm trước, Tết Trùng dương, phụ hoàng đưa chúng ta lên Nhật Chiêu Sơn. Hai người các ngươi lúc đó mới có bốn tuổi, còn xông vào đánh nhau trong lòng phụ hoàng.”

Trên gương mặt thanh niên tuấn tú mang theo hoài niệm nhàn nhạt, Huệ Vương Chu Hoài Đức mười bảy tuổi lúc nào cũng ôn văn nho nhã.

“À...” Lăng Tuần há miệng phát ra âm thanh vô nghĩa, thực ra y chỉ nhớ mình bị Nhạc Kiêu cắn rất thắm, cho nên dấu răng trên vai đến giờ vẫn không hết. Còn về phần những người khác... Ngay cả Hoàng thượng đáng dấp ra sao y cũng quên mất, nói chi đến Tam hoàng tử năm đó?

Nhạc Kiêu cũng không nể mặt như Lăng Tuần, mặt đen lại, nói thẳng: “Quên rồi.” Mắt chăm chú nhìn tay của Chu Hoài Đức kia còn đang lưu luyến trên mặt Lăng Tuần, trong lòng có một loại xung động muốn chặt cái móng vuốt đó!

“Tiểu Tuần! Nhạc Kiêu!” Nhận được tin, Hoài Lễ vội vã chạy tới, cũng không đoái hoài đến Chu Hoài Đức đang ở đây, chen lên trước người hắn, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuần mà ra sức nhìn, sốt ruột nói: “Người ngã chỗ nào? Đau ở đâu? Đại phu đã tới chưa?”

“Ta, ta không sao, đều không phải ta...” Lăng Tuần thút thít nói nghẹn.

Chu Hoài Lễ kinh ngạc, hỏi: “Vậy người khóc cái gì?”

“Nhạc Kiêu ca cứu ta, bị ngã dập...” Lăng Tuần chỉ vào Nhạc Kiêu, mắt thấy lại muốn khóc.

“Ai!” Chu Hoài Lễ đúng là chịu thua hai cái người này, bình thường cứ thích đánh nhau, vừa xảy ra chuyện thì lo cho đối phương còn nhiều hơn bất kỳ ai khác. Không chút do dự đẩy Lăng Tuần ra, Chu Hoài Lễ chạy đến trước mặt Nhạc Kiêu, lo lắng hỏi: “Nhạc Kiêu, đau ở đâu? Không sao chứ?”

“Đau lưng.” Nhạc Kiêu khó khăn rặn ra hai chữ, cái này không phải do hắn cấu kính gì, chỉ là hắn thật sự rất đau, đau đến mức nói không nên lời.

“Sắc mặt người khó coi quá!” Chu Hoài Lễ càng thêm lo lắng, ngẩng đầu hỏi Công Tôn Mặc: “Phu tử, Nhạc Tướng quân tới chưa?”

“Đã phái người đi thông tri.” Công Tôn Mặc đỡ Nhạc Kiêu, mặt đầy vẻ lo lắng, Nhạc Kiêu đã đau đến mức đầu mướt mồ hôi, y phục sau lưng đều ướt đẫm!

“Phu tử,” Nhạc Kiêu bỗng khan giọng gọi, mặt xanh tái: “Con hình như...” Lời còn chưa nói hết, Nhạc Kiêu đã ngã thẳng từ trên ghế xuống.

“Nhạc Kiêu!” Công Tôn Mặc và Chu Hoài Lễ kinh hoảng đỡ lấy hắn, Lăng Tuần sợ hãi khóc lên. Chu Hoài Đức vừa vội vã an ủi Lăng Tuần đang khóc đến không thở nổi, vừa lệnh người hầu đi theo tiến cung thỉnh thái y.

Thoảng chớp, mọi người cùng loạn.

_____ Hết chương 14 _____

[1] Chu tử thâm y: Là cái này nè: [↑]

朱子深衣

15. Chương 15: Ấm Ấp Ngán Ngủ

Nhạc Kiều bất tỉnh suốt một buổi tối, ngày hôm sau tỉnh lại liền thấy Lăng Tuần úp sấp nằm ngủ bên cạnh, đôi môi hồng nhuận khép mở, trên hàng mi dài còn đọng nước. Nhạc Kiều yên lặng nhìn khuôn mặt từ lâu đã càng ngày càng ghẹo người, lại bất tri bất giác phát hiện mình cũng đang nằm sấp.

Tư thế ngủ không thoải mái khiến Nhạc Kiều nhú nhú mảy, vừa định duỗi cánh tay đau nhức vì bị đè ép suốt một đêm, ai ngờ vừa mới động dậy đã đau đến nín thở.

Tiếng kêu đau đánh thức Lăng Tuần đang ngủ bên cạnh, Lăng Tuần xoay người ngồi dậy, mắt còn mơ mơ màng màng, lại khấn trương nhìn Nhạc Kiều, hỏi: “Làm sao rồi? Làm sao rồi? Đau ở đâu? Ta cho người đi mời đại phu!” Nói xong liền nhảy xuống giường.

“Người khấn trương cái gì chứ?” Nhạc Kiều nhanh tay lẹ mắt kéo y lại, nhưng động tác khe khẽ này hại hấn đau đến nhe răng trợn mắt, dọa Lăng Tuần đứng yên tại chỗ một cử động nhỏ cũng không dám động, thở cũng không dám thở mạnh.

Nhạc Kiều nhìn vẻ thận trọng của y chỉ cảm thấy buồn cười, lòng khẽ xao động, liền nổi hứng trêu đùa. Trông mắt đánh vòng, nói: “Đừng gọi người tới, phụ mẫu ta nhất định cũng đã bận rộn cả đêm, hiện giờ trời còn chưa sáng, sao mời được đại phu? Người xem giúp ta một chút là được rồi, trên lưng đau quá.”

“Hà?” Lăng Tuần sững sốt, bóng dáng nho nhỏ cứ như bị dọa cho choáng váng, lại nói: “Ta, ta xem cho người?”

“Đúng vậy! Ở đây chỉ có người, người không xem cho ta thì ai xem?” Nhạc Kiều trưng vẻ mặt đương nhiên ra, “Hơn nữa cũng không phải bắt người chữa trị, chỉ là nhờ người xem một chút xem vết thương có nghiêm trọng không thôi, ta tự nhìn không được.”

“A...” Lăng Tuần ngây ngốc gật đầu, trong lòng căng thẳng, từ hôm qua đến giờ y vẫn chưa xem qua vết thương trên lưng Nhạc Kiều, một là do Nhạc Tung Hoàn và Nhạc phu nhân sợ dọa đến y nên không cho y xem, hai cũng là do chính y sợ mà không dám nhìn. Mà Nhạc Kiều đương nhiên cũng vô cùng hiểu chuyện này, cho nên hấn mới cố ý bảo Lăng Tuần xem vết thương cho hấn, đơn giản là muốn dọa y thôi...

Lăng Tuần một lần nữa bò lên giường, ngồi chồm hồm bên cạnh Nhạc Kiều, vươn hai tay cẩn thận vén chăn. Nhạc Kiều trên lưng có vết thương, chặn đắp lên người cũng chỉ là làm hình làm dạng, y phục cũng chỉ khoác hồ, Lăng Tuần dễ dàng cởi tiết y của hấn.

“A_____” Tiếng nứt vỡ kinh hô của Lăng Tuần chỉ phát ra được một nửa, một nửa kia bị y nuốt trở lại. Nhạc Kiều tập võ từ nhỏ, đương nhiên so với các bạn cùng tuổi, thậm chí là người hơn vài tuổi, thì thân thể cũng cao to rắn chắc hơn, nhưng cũng vẫn là thiếu niên thôi. Theo như Lăng Tuần thấy, Nhạc Kiều bây giờ đơn bạc gầy yếu không gì sánh được, mà trên tấm lưng đơn bạc gầy yếu lại toàn là vết xanh xanh tím tím thâm vô cùng, cho dù thuốc trị thương cũng không che giấu được. Đặc biệt là chỗ sườn lưng, lại còn chảy ra chút tơ máu.

“Ô ô ô ~” Lăng Tuần quẳng y phục trong tay, ghé vào bên tay Nhạc Kiêu, dụi đầu vào đệm chăn khóc lớn, vừa khóc vừa đánh, nói: “Xin, hức, xin lỗi người! Đều, hức, đều là ta hại người!” Vết thương nghiêm trọng như vậy, nhất định là đau đến chết!

“Ấy ấy, đừng khóc mà!” Nhạc Kiêu không nghĩ sẽ dọa y sợ phát khóc, thoáng chốc lòng đã loạn đến quên cả chủ ý, cũng không quản trên lưng có đau hay không, hấp tấp ngồi dậy kéo Lăng Tuần lên, ôm mặt y vụng về lau nước mắt, an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, ta không sao, cũng không đau, thật sự không đau!”. Nhìn gương mặt Lăng Tuần lê hoa đái vũ, Nhạc Kiêu thấy trong lòng còn đau hơn cả trên lưng. Đồng thời cũng có chút khó hiểu, Lăng Tuần từ nhỏ đâu có thích khóc, sao càng lớn lại càng thích khóc thế này?

Lăng Tuần ngẩng đầu nhìn Nhạc Kiêu, sau đó lại cúi đầu, tựa trán vào ngực hắn, rầu rĩ khóc ròn: “Nhạc Kiêu ca, xin lỗi...”

Nhạc Kiêu chấn động, chỉ cảm thấy nơi bị Lăng Tuần dán vào nóng hằm hập, rất thoải mái. Tim Nhạc Kiêu đập như trống dồn, ma xui quỷ khiến đặt tay lên vai Lăng Tuần, nhẹ giọng nói: “Không sao, cũng không phải lỗi của người, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Chớp mũi truyền đến mùi hương trẻ con ngọt ngào đặc hữu của Lăng Tuần, từ trước hắn vẫn đặc biệt khinh bỉ cái mùi này, luôn cười nhạo Lăng Tuần là đứa trẻ con chưa trưởng thành. Nhưng bây giờ, hắn lại nghĩ mùi hương trên người Lăng Tuần, so với mẫu thân và tỷ tỷ, còn dễ ngửi hơn.

Vừa khéo, Nhạc phu nhân một đêm không ngủ vì lo lắng nhi tử nghỉ không an giấc, muốn đổi một ít hương liệu an thần cho hắn, đẩy cửa tiến vào liền thấy Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuần đang ngủ.

“Tiểu Tuần, làm sao thế?” Nhạc phu nhân vội vã đi tới, ngồi bên giường ôm Lăng Tuần vào lòng, trách cứ nhìn Nhạc Kiêu: “Tiểu tử người, bị thương đến thế này còn không quên bắt nạt người khác. Tiểu Tuần nó lo cho người, chăm sóc người cả buổi tối cũng không về nhà, người lại đối xử với người nhà như thế sao?”

Nhạc Kiêu ngượng ngùng không lên tiếng, bởi vì đúng là hắn cố ý dọa người ta phát khóc... Nhưng Lăng Tuần nào có biết? Vậy nên y nghiêm túc ngẩng khuôn mặt đầy lệ, nói với Nhạc phu nhân: “Thấm thấm, Nhạc Kiêu ca không bắt nạt con. Là con đau lòng vì vết thương của huynh ấy, nên mới khóc.” Trong lòng Lăng Tuần, tuy Nhạc Kiêu từ nhỏ đã đánh nhau với y, nhưng đó cũng là huynh đệ của y, là huynh đệ tốt, huynh đệ bị thương thì đương nhiên y phải đau lòng. Theo như Nhạc phu nhân nghe được, đó cũng là tình cảm thuần túy của đệ đệ quan tâm tới ca ca, là tình như thủ túc. Nhưng theo Nhạc Kiêu thấy, Lăng Tuần thế mà lại đau lòng vì hắn, mà hắn cũng vì Lăng Tuần nói y đau lòng mà cảm thấy vô cùng ngọt ngào, hắn cảm thấy rất phức tạp, phức tạp đến mức nghĩ không ra nguyên do.

Nhạc phu nhân vui mừng nhìn hai tiểu tử kia rồi cuộc cũng trưởng thành, lau mặt sạch sẽ cho Lăng Tuần, lại sắp xếp cho hai đứa ngủ tiếp, đốt huân hương an thần xong mới gấp một cái, rời đi.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần sánh đôi nằm trên giường, mặt đối mặt. Nhạc Kiêu nhìn đôi mắt mờ sương mệt mỏi của Lăng Tuần, vươn tay nắm lấy tay y, nhỏ giọng: “Ngủ đi.” Lăng Tuần gật đầu, vừa nhắm mắt lại liền ngủ ngay, dần vật bao lâu, lại khóc lóc bao lâu, bây giờ y thật sự rất mệt.

Mà Nhạc Kiêu nhìn gương mặt ngủ say của Lăng Tuần, lại nhìn bàn tay đan vào nhau của hai người, trong lòng mê muội, vừa bất an, lại vừa có chút ngọt dịu.

Khi Nhạc Kiêu tỉnh lại lần nữa thì đã qua giữa trưa, Lăng Tuân cũng đã sớm về nhà. Nhìn giường chiếu bỗng dưng trống trải, Nhạc Kiêu phiền muộn thở dài, hần thể này là thể nào? Bất quá chỉ vừa mới xa nhau, hần lại có chút nhớ nhung Lăng Tuân. Chỗ trống bên cạnh vẫn còn lưu lại dư vị của Lăng Tuân, Nhạc Kiêu ma xui quỷ khiến cọ cọ tới, chớp mũi kề sát vào gối đầu, khẽ ngửi, sau đó thoải mái thở dài. Thở còn chưa dứt hơi, Nhạc Kiêu chợt dừng lại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trong mắt kinh nghi bất định. Hần... làm sao vậy?

Nếu nói “thương cân động cốt nhất bách thiên” (*bị thương gân cốt phải nghỉ ít nhất 100 ngày*), vết thương trên lưng Nhạc Kiêu dù không tổn thương đến gân cốt, nhưng bị một giá sách vừa lớn vừa chắc như vậy đập mạnh một cái, cũng có thể khiến hần đau nhức mười ngày nửa tháng. Mà trong một tháng này, hần bị cưỡng chế ở nhà nằm trên giường – dưỡng thương...

Chuyện này đối với Nhạc Kiêu đã quen ngang tàng chính là một cực hình không cần nghi ngờ, hần phải nằm trên giường bất động? Vậy không bằng lấy một cái giá sách lớn khác đập chết hần luôn đi!

Các tiểu đồng học trong thư viện đều đến thăm hần, mỗi lần nghe bọn họ nói trên đường lớn phía đông có một người phiên quốc vừa đến bán những thứ đồ chơi mới lạ, trong lòng hần lại như bị mèo cào, hận không thể nhảy ra ngoài cùng đi xem thứ đồ chơi mới lạ ấy có bao nhiêu mới lạ.

Đương nhiên, hay đến thăm nhất chính là Lăng Tuân và Chu Hoài Lễ. Nhưng từ sau ngày đó, lúc Nhạc Kiêu ở một mình với Lăng Tuân đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, tim cũng đập nhanh hơn bình thường gấp nhiều lần. May mà Lăng Tuân ngày ngày đến thăm cũng là để giảng lại công khóa cho hần, để sau một tháng tĩnh dưỡng, hần không đến mức bị tụt hạng. Lăng Tuân giảng rất nghiêm túc, vậy nên căn bản không phát hiện cái chuyện xoắn xuýt thâm kín trong lòng Nhạc Kiêu. Cũng vì tâm tình xoắn xuýt của Nhạc Kiêu, Lăng Tuân không cẩn thận làm rơi vỡ cái chặn giấy Nhạc Kiêu thích nhất mà hần cũng không thêm tính toán. Nhưng tự bản thân Lăng Tuân lại thấy ngại, cứng rắn đòi đền lại cho hần. Rơi vào đường cùng, Nhạc Kiêu không thể làm gì khác hơn là nói cái chặn giấy ấy là do gia gia hần năm ấy tự tay làm ra, nếu muốn đền thì phải tự tay làm một cái khác đền cho hần, lúc ấy Lăng Tuân mới chịu thôi.

Mà Chu Hoài Lễ còn mang cho hần chút điểm tâm do Vương phi tự làm, mỗi ngày một đa dạng, không ngày nào giống ngày nào, hơn nữa Lăng phu nhân cũng làm đồ ăn cho hần, Nhạc Kiêu ăn đến mức mỡ bóng cả mặt, mập hơn lúc trước nhiều. Bất quá, điều làm hần xoắn xuýt không phải là Chu Hoài Lễ đến ngay lúc Lăng Tuân còn ở đây, mà là khi Chu Hoài Lễ tới còn dắt theo một “con kỳ đà” – Huệ Vương Chu Hoài Đức. Chu Hoài Đức chẳng qua chỉ là một trời tâm huyết trào dâng muốn cùng Chu Hoài Lễ đến xem “anh hùng cứu mỹ nhân” Nhạc Kiêu, nhưng sau lần vô tình thấy Lăng Tuân giảng bài cho Nhạc Kiêu, hần hầu như ngày cũng theo tới, cho dù Hoài Lễ không tới được, hần cũng nhất định phải đăng môn bãi phỏng (*tới thăm*). Lúc tới bất quá cũng giả mù sa mưa an ủi Nhạc Kiêu vài câu, sau đó lại cười tít mắt (Nhạc Kiêu: là liếc mắt đưa tình!) nhìn Lăng Tuân. Thỉnh thoảng còn mượn cơ hội nói với y mấy câu, thậm chí đem cả chuyện quốc sự trên triều tới hỏi ý kiến Lăng Tuân, nhân tiện lại đem “Vạn dân phú” ngày đó của y ra khen một lượt, tuy không thể dụ cho Lăng Tuân đầu óc choáng váng, nhưng thái độ của y đối với hần lại trở nên thân mật hơn nhiều. Nhạc Kiêu nhìn thấy liền tích thành lửa giận. Nếu không phải ngại cái thân phận Hoàng thân quốc thích của Huệ Vương và sợ dọa đến Lăng Tuân, chiếu theo tính tình của hần thì đã không nhịn được mà đuổi người.

Ngày hôm đó, Lăng Tuân lại tới giảng bài cho Nhạc Kiêu sau giờ học.

Nhạc Kiêu ở trong thư phòng, Lăng Tuân ngồi đối diện Nhạc Kiêu, giảng giải cặn kẽ cho Nhạc Kiêu những

phần chú thích trên lớp và những phần trọng điểm, thuận tiện chép lại những chú thích vào sách cho Nhạc Kiều. Nhạc Kiều cười híp mắt nắm hờ cây bút lông, chống cằm nghiêng đầu nhìn gò má tinh tế của Lăng Tuần. Lúc viết chữ, Lăng Tuần rất nghiêm túc, đôi môi hồng nhạt nhẹ nhàng giương thành một độ cong nghiêm túc, hàng mi vừa dài vừa đen khẽ động theo từng cái chớp mắt, cứ như cây quạt nhỏ chọc ghẹo tim Nhạc Kiều, hận không thể nhỏ hàng lông mi dài ấy xuống để nhìn cho rõ. Tay của Lăng Tuần đã không còn vẻ dễ thương trắng tròn mồm mím như ngày còn trẻ con nữa, mười ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc, móng tay nhu hòa sáng bóng. Nhạc Kiều len lén nhìn tay mình, lại nhìn bàn tay đang cầm bút lông của Lăng Tuần một chút, thăm thở dài một hơi, Lăng Tuần đến cả ngón tay cũng đẹp tức chết người ta!

“Đừng có cười ngu nữa, phần ta vừa giảng, người nghe có hiểu không?” Lăng Tuần chép chú thích cho Nhạc Kiều xong, ngẩng đầu, liền thấy mặt Nhạc Kiều cười ngây dại. Nửa tháng nay, Nhạc Kiều hầu như không bước chân ra khỏi cổng, thành ra lại trắng lên nhiều, khuôn mặt thiếu niên anh tuấn khí phách so với trước kia bớt đi một chút vẻ kiêu ngạo đặc hữu không ai bì được của con nhà tướng. Lăng Tuần thăm nghĩ, vẫn là cái mặt đen thùi lùi lúc trước của Nhạc Kiều dễ coi hơn, ít nhất còn có khí thế bức người, bây giờ nhìn giống cậu ấm du thủ du thực (*ăn chơi lêu lổng*) quá.

Nhạc Kiều nhìn chằm chằm đôi mắt to long lanh của Lăng Tuần, vẻ tươi cười càng đậm, nói: “Hiểu rồi, có lão sư tốt như vậy, sao có thể nghe không hiểu chứ?”

Lăng Tuần nghe xong, khoe miệng không nén nổi tiểu ý, lòng càng đắc chí, so với ở trên lớp được phu tử khen còn cao hứng hơn. Nhạc Kiều tán thưởng y, bao nhiêu năm như vậy mới được gặp lần đầu tiên, còn có gì hiếm lạ hơn nữa chứ!

Bất quá, Lăng Tuần vẫn phải giữ vẻ khiêm nhường đúng mực, sờ sờ mũi, khiêm tốn nói: “Đâu có, là lão sư dạy tốt, ta chỉ chiếu theo lời của lão mà nói lại cho người thôi.”

Nhạc Kiều trước sau vẫn nhìn y, mắt mang tiểu ý, đặc biệt là khi cái miệng nhỏ đó hé ra hợp vào, hẳn sẽ nhớ tới ngày đó ở Tầng Thư Các, không cẩn thận hôn phải, xúc cảm ấm áp mềm mại, hẳn không cách nào quên được.

Bất ngờ, thân thể Nhạc Kiều ngã về phía trước, đầu dựa sát sườn mặt của Lăng Tuần. Lăng Tuần sửng sốt, theo bản năng tránh ra phía sau, tránh được nửa đường, nhìn thấy ánh mắt sâu xa của Nhạc Kiều thì dừng lại, thân thể cứng đờ không động đậy.

Hai người ở khoảng cách gần như vậy nhìn nhau, tim bất an đập kịch liệt. Nhạc Kiều thăm mắng bản thân nhất thời xúc động làm ra động tác như vậy, làm hại cả hai bây giờ đều không hạ đài được (*lâm vào thế bị*). Lăng Tuần thì lại hối hận vì sao tránh được nửa đường rồi lại không tránh tiếp, khiến cả hai cứ duy trì tư thế lúng túng này.

Không khí dần trở nên ám muội, giữa trời đại giá mà hai người cùng căng thẳng đổ mồ hôi. Bỗng cửa thư phòng bị đẩy ra, Huệ Vương ưu nhã bước đến.

“Hai tiểu ca nhi ra là trốn ở trong phòng ôn lại công khóa, ở ngoài tuyết đang rơi, đẹp lắm.” Huệ Vương còn đang ở gian ngoài, lúc vào gian trong thì Lăng Tuần và Nhạc Kiều đã tách nhau ra, chỉ là trên mặt vẫn còn chút ửng đỏ mất tự nhiên.

“Kiến quá Vương gia.” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đứng dậy thỉnh an Huệ Vương, Huệ Vương khoát khoát tay, tiến lên thuận thế ôm vai Lăng Tuần, thân thiết nói: “Không phải đã nói rồi sao? Các người đều là đồng môn của Hoài Lễ, cứ gọi ca ca giống hần đi.” Nói rồi quay sang Nhạc Kiêu: “Nhạc Kiêu trên người còn bị thương, mau mau ngồi xuống đi.”

Nhạc Kiêu nhìn chăm chăm cái tay đang ôm vai Lăng Tuần của Chu Hoài Đức, không khách khí ngồi xuống.

Lăng Tuần thì lại không có thói quen thân mật với người ngoài như vậy, mỉm cười nói với Chu Hoài Đức: “Vương gia nói đùa, lễ quân thần đâu thể nào bỏ, chúng ta sao dám cùng Vương gia xưng huynh gọi đệ, phá bỏ lễ pháp tổ tông?”

Chu Hoài Đức chỉ tao nhã cười, không nhắc chuyện này nữa, thấy trên bàn để một quyển “Xuân Thu”, liền nói: “Còn hai năm nữa là đến khoa thi, Tứ Thư Ngũ Kinh ôn luyện ra sao rồi?”

Lăng Tuần cười, có chút câu nệ nói: “Cũng tạm ổn, bỉ thượng bất túc bỉ hạ hữu dư (*kiểu ngược lên thì chẳng bằng ai, ngược xuống cũng chẳng có ai bằng mình ấy =|||*).

 Nhạc Kiêu liếc mắt nhìn Lăng Tuần, không nói gì.

Chu Hoài Đức thì lại làm vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lăng Tuần: “Bỉ thượng bất túc bỉ hạ hữu dư? Bản vương thì lại nghe Công Tôn phu tử nói người chính là học trò thông tuệ nhất trong số học trò lão đã dạy suốt nhiều năm qua. Hơn nữa, Hoài Lễ cũng thường nói, khoa thi hai năm sau, nhất định Tiểu Tuần sẽ đỗ Trạng nguyên. Theo bản vương thấy, Hoài Lễ cũng không nói ngoa.”

“Vương gia khen nhầm rồi.” Lăng Tuần khẽ nhún người, trên mặt không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, lạnh nhạt nói: “Học trò trong thiên hạ nhiều không kể xiết, Lăng Tuần bất quá chỉ là một trong số đó. Có câu “núi cao còn có núi cao hơn”, Lăng Tuần chưa bao giờ là người đứng nhất. Danh Trạng nguyên, Lăng Tuần nhỏ nhỏ thật sự không kham nổi.”

Nhạc Kiêu khẽ mỉm khoe môi, ngón tay gõ nhẹ trên tay vịn ghế, nhìn Lăng Tuần trước mắt, suy nghĩ sâu xa.

Chu Hoài Đức khẽ chớp nhãn thần vừa hiện u quang, có vẻ rất hứng thú nói với Lăng Tuần: “Tiểu Tuần, người đúng là một hài tử thông minh. Tương lai trên triều đình, có lẽ người sẽ đạt được thành tựu còn hơn cả Lăng đại nhân.”

Lăng Tuần nhàn nhạt cười, không vì lời khen ngợi tán thưởng vừa rồi của Vương gia mà lộ vẻ tự đắc hay kiêu ngạo, rõ ràng là một tư thái vinh nhục bất kinh (*vinh nhục đều không sợ*).

Chu Hoài Đức mỉm cười hài lòng, trong mắt còn lộ vẻ tán thưởng. Tuổi mới còn nhỏ, gặp sóng ngầm đã không kiêu căng không nóng nảy, ứng đáp trôi chảy khiến người ta tìm không ra chút sai lầm nào, nội liêm trầm ổn, quả nhiên là một nhân tài. Nhắm vào điểm này của y, Chu Hoài Đức cũng muốn chiêu gọi y vào dưới trướng. Nếu tương lai có thể lửa gần rơm lâu ngày cũng bén[1], như vậy là tốt nhất.

“Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, bản vương cũng phải về xử lý công vụ. Tiểu Tuần muốn đi cùng bản vương không?” Chu Hoài Đức kìm hãm cái tâm tư nhỏ nhỏ kia, tủm tủm cười hỏi.

“Đa tạ ý tốt của Vương gia, chỉ là lúc mới đến đã đáp ứng với thăm thăm là sẽ lưu lại dùng bữa tối, Lăng Tuần không thể nói mà không giữ lời.”

Chu Hoài Đức chỉ khẽ nhủ mảy, nhìn lướt qua Nhạc Kiều vẫn lặng yên, liền nói: “Đã như vậy, bản vương cũng không miễn cưỡng. Nhạc Kiều, hảo hảo bảo trọng. Cáo từ!”

“Cung tiễn Vương gia.” Nhạc Kiều đứng lên, cùng Lăng Tuần tiễn khách.

Khom người cúi đầu một hồi lâu, chờ người đã ra hoàn toàn đi khỏi viện tử, Lăng Tuần mới trộm ngẩng đầu, lén lén lút lút nhìn một chút phía ngoài viện tử, rồi quay người nhìn Nhạc Kiều, phì cười, trong mắt đầy nét giảo hoạt.

“Thế nào? Ta biểu hiện tạm được chứ?” Lăng Tuần nháy nháy mắt nói, cười đến xảo quyệt.

Nhưng chính bộ dạng này của Lăng Tuần lại khiến ngực Nhạc Kiều lạnh lẽo. Một mạch ngồi phịch xuống, một chân gác lên tay vịn, một tay cầm quyển “Xuân Thu”, lạnh lạnh nói: “Hừ, ta nói một tên chưa bao giờ biết hai chữ “khiêm tốn” viết như thế nào như ngươi, sao hôm nay cư nhiên lại thành ra khiêm tốn như thế, nguyên lai là giả bộ. Thấy Huệ Vương có vẻ tâm đắc với ngươi, biết ngay là bị cái bộ dạng giả vờ thanh cao của ngươi lừa rồi. Chúc mừng “Lăng đại nhân” a, sau này leo lên vị trí nhất cao chỉ năm (*người đứng cao nhất*), tiền đồ vô lượng rồi!” Nhạc Kiều ban đầu còn tưởng là do Lăng Tuần không thích Huệ Vương nên mới một mực lãnh đạm như vậy, trong lòng còn mù quáng vui mừng. Nhưng hiện tại xem ra cũng không phải lý do này, một Lăng Tuần đã cùng mình lớn lên, nhìn như ngây thơ hồn nhiên, ít hôm trước còn vì mình bị thương mà thầm khóc, không ngờ lòng dạ lại thâm sâu như vậy, lại cố ý giả vờ bộ dạng thanh cao để gây sự chú ý với Huệ Vương, coi như Nhạc Kiều hẳn không có người huynh đệ như vậy!

Bỗng dưng bị Nhạc Kiều cho ăn một trận giáp thương đái bóng liên cơ đái phúng[2] như vậy, Lăng Tuần sững sốt, hỏi một câu không đầu không đuôi: “Ngươi nói cái gì vậy?” Khi y thấy rõ biểu hiện khinh thường trên mặt Nhạc Kiều, thoáng chốc mình bạch, sắc mặt lập tức trắng bệch. Cẩn môi liềm chết nhìn chăm chăm Nhạc Kiều, một đôi mắt to đỏ đến đáng sợ, nén hàng nước mắt ủy khuất, Lăng Tuần không hề giải thích, chỉ quát thẳng vào mặt Nhạc Kiều một tiếng “Khốn nạn!”, sau đó xoay người chạy.

Khi Nhạc Kiều nhìn thấy đôi mắt đỏ lên của Lăng Tuần thì liền hối hận, lập tức nhảy dựng lên đuổi theo. Nhưng vừa ra đến cửa, liền đụng phải Nhạc Lan Thư.

“Ai u!” Nhạc Lan Thư bị đụng một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà Nhạc Kiều nhanh tay lẹ mắt đỡ được.

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Xin lỗi, đệ không cố ý!” Nhạc Kiều đỡ Nhạc Lan Thư, nôn nóng nói: “Không nói nữa, đệ đang vội!”

Trên người trên đầu Nhạc Lan Thư còn vương lớp bông tuyết mỏng, bắt lấy Nhạc Kiều còn đang muốn chạy, đẩy hẳn vào lại thư phòng, trở tay đóng cửa một cái, liền hùng hùng hổ hổ chỉ vào Nhạc Kiều, nói: “Chính ngươi làm Tiểu Tuần khóc phải không? Giỏi thật, ta tới tận bây giờ còn chưa thấy Tiểu Tuần khóc đến mức này, khóc không thành tiếng còn chưa nói đi, lại còn kìm nén mà rơi lệ. Ngươi rốt cuộc chọc nó thế nào, nói mau!” Nhạc Lan Thư chỉ lớn hơn Nhạc Kiều và Lăng Tuần một tuổi, từ nhỏ đã mang hai tiểu tử kia đi khắp nơi đánh nhau gây họa, trong lòng nàng đã coi Lăng Tuần như đệ đệ mà yêu thương. Vừa rồi không chỉ Nhạc Kiều đụng phải nàng, mà Lăng Tuần cũng đụng phải nàng. Thấy trên khuôn mặt tuần tú của Lăng Tuần đầy nước mắt, hỏi y thì y cũng không nói, cứ thế cúi đầu mà đi giữa gió tuyết. Nhạc Lan Thư đoán một cái là biết ngay y bị Nhạc Kiều bắt nạt, liền tức tốc chạy tới hưng sư vấn tội.

Nhạc Kiều cúi đầu trầm lặng, trong lòng lại tưởng tượng ra dáng dấp ả nhân khóc thầm của Lăng Tuần, cảm thấy ngực đau không chịu nổi. Sao hẳn lại không chịu dùng đầu óc như thế chứ? Từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tuy rằng thường xuyên cãi nhau, nhưng sớm chiều chung sống đã hơn chục năm, sao có thể không rõ thái độ làm người của y chứ? Chỉ là, vừa nghĩ đến Huệ Vương đối với Lăng Tuần rõ ràng không được bình thường, mà trong khoảng thời gian này, Lăng Tuần lại còn thân mật với Huệ Vương, đầu óc hẳn bỗng chốc liên ngu muội như đầu heo, hiểu lầm Lăng Tuần. Trước kia, Lăng Tuần và hẳn có gì bất hòa liên tục tiếp cãi nhau hay đánh nhau một trận là xong, sau này lại tiếp tục cùng nhau cãi cãi đánh đánh qua ngày. Thế nhưng lúc này, Lăng Tuần lại bật khóc bỏ chạy. Nhạc Kiều biết lần này hẳn thật sự tổn thương lòng Lăng Tuần rồi. Là lỗi của hẳn, cho nên hẳn sẽ không biện giải.

Nhạc Lan Thư mắng Nhạc Kiều vài câu, thấy hẳn cũng là một bộ dạng hối hận bức bối, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chốc lát sau, Nhạc phu nhân nghe tin cũng chạy tới, nhìn bộ dáng kia của Nhạc Kiều, nhin không được thở dài, không mắng hẳn, chỉ có chút mỗi một nói: “Ngươi và Tiểu Tuần cãi nhau nhiều năm như vậy, sao còn chưa thấy mệt? Ngày trước còn nhỏ không hiểu chuyện, người lớn chúng ta cũng chỉ cười cười cho qua. Nhưng hôm nay các ngươi đã mười ba rồi, đều không còn là tiểu hài tử nữa. Mấy ngày này thấy các ngươi ở chung tốt đẹp như vậy, chúng ta đều nghĩ các ngươi đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi. Nhưng nháy mắt một cái lại thay đổi. Kiều Nhi, Tuần Nhi nửa tháng này vì ngươi mà đến, chiều nào đi học về cũng đến giảng lại công khóa cho ngươi, chỉ sợ ngươi dưỡng thương mấy ngày lại không theo kịp, vì ngươi mà gầy mất hơn nửa. Ngươi sao lại không chịu suy nghĩ một chút chứ?” Lại nói: “Đêm nay ngươi ở thư phòng tự ngắm, nhin đôi mắt mà ngắm xem rốt cuộc mình đúng hay sai. Vì nương thấy vết thương của ngươi cũng sắp khỏi rồi, ngày mai lại đến thư viện đi.” Dứt lời liền kéo tay nhi nữ, rời đi.

Nhạc Lan Thư đỡ Nhạc phu nhân, quay đầu lén liếc mắt nhìn Nhạc Kiều, phát hiện ánh mắt hẳn phấp phới.

Hết chương 15

[1] Trong bản gốc là “lâu ngày sinh tình”. [↑]

[2] Giáp thương đái bồng liên cơ đái phúng: Lời nói mang ý mỉa mai, châm chọc [↑]

16. Chương 16: Tình Chí Tâm Khiếp (yêu Đến Mức Sợ Hãi)

Nhịn đói cả đêm lại suốt đêm tự ngắm trong thư phòng, tinh thần Nhạc Kiêu không tốt chút nào, đầy mắt vô hồn, thậm chí còn có chút ngẩn ngơ.

Nhạc phu nhân nhìn vóc dáng tiêu tụy của Nhạc Kiêu thì đau lòng tội độ, nhưng nhi tử là do nàng phạt, giờ có hối hận cũng không thể nói. Liền gọi thị tòng của Nhạc Kiêu tới đưa hắn về phòng nghỉ, bảo hôm nay chưa cần tới thư viện, để mấy ngày nữa rồi nói, sau đó xoay người đi chuẩn bị đồ ăn cho Nhạc Kiêu. Nhạc Lan Thư thì lại hoài nghi nhìn chằm chằm sắc mặt khó coi thần tình hoảng hốt của Nhạc Kiêu, tới qua rõ ràng nàng đã len lén mang đồ ăn đến cho hắn, hơn nữa còn nhìn hắn ăn xong hết, trong thư phòng cũng có nhuyễn thấp và chần bồng, cũng không đến mức bị đông cứng. Thế nào cả đêm lại thành bộ dạng quỷ dị này?

Nhạc Kiêu về phòng ngủ, tắm nước nóng sạch sẽ, đóng cửa một phút, bò lên giường liền trùm chăn kín đầu, co thành một đống.

Thống khổ gặm nhẹ một tiếng, Nhạc Kiêu hung hăng tát cho mình một phát! Nghĩ đến giấc mộng tối hôm qua, Nhạc Kiêu chỉ cảm thấy mình vừa xấu xa vừa hạ lưu. Tối qua vì lỡ tổn thương Lăng Tuần, Nhạc Kiêu vẫn nghĩ về y, sau đó thấp thỏm bất an mà ngủ. Ngủ rồi, hắn liền mơ thấy Lăng Tuần, Lăng Tuần chảy nước mắt mắng hắn khôn nạn, hắn tiến lên ôm lấy Lăng Tuần. Sau đó... Sau đó hắn vậy mà lại hôn Lăng Tuần! Từng chút từng chút hôn lên nước mắt trên mặt Lăng Tuần, tiếp đến là môi, xúc cảm rất chân thực, tựa như cái lần ngoài ý muốn ở Tàng Thư Các ngày đó, mềm mại ẩm ướt mang theo hương thơm ngọt ngào đặc hữu của Lăng Tuần. Cuối cùng, cuối cùng, hắn và Lăng Tuần, hai người thân-thể-trần-trụi ôm nhau, ôm nhau thật chặt, mà Lăng Tuần trong ngực hắn lại khóc. Nhiệt độ thuộc về một người khác này, hắn đã rất quen thuộc. Một năm trước Lăng Tuần chết đuối, hắn đã từng thấy qua Lăng Tuần xích-lôa... Giấc mộng này dị thường chân thực, nếu không phải Nhạc Kiêu đã tỉnh lại, hắn tuyệt đối không nghĩ đây chẳng qua chỉ là mộng!

Tỉnh mộng, vẻ mặt Nhạc Kiêu hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt. Phía dưới khổ hạ một mảnh lạnh ướt, Nhạc Kiêu tay run run sờ tới, lại càng không dám tin! Nhạc Kiêu thường xuyên lăn lộn trong quân đội, các binh sĩ chưa bao giờ che giấu trước mặt Nhạc Kiêu, nói những chuyện phong nguyệt trên giường cũng chưa bao giờ cấm kỵ, việc này tự nhiên hắn cũng hiểu được tương đối nhiều. Hắn ở trong mộng đắm loạn Lăng Tuần, còn, còn...

Nhạc Kiêu nhìn khổ tử ô uế và dịch thể trong tay, phát gốc thật lâu. Hắn biết mình đối với Lăng Tuần bất thường, không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đối với Lăng Tuần đã trở nên bất thường. Cũng không chờ bản thân hắn kịp suy nghĩ cẩn thận đã làm ra một giấc mộng vô cùng chấn động như thế, khiến hắn trở tay không kịp, thậm chí còn sinh ra cảm giác sụp đổ, chán ghét bản thân. Hắn còn nhớ rõ Lý Nam Thanh năm năm trước, Lý Nam Thanh bị Hoài Dương phế đi cũng là do hắn quấy rối Hoài Lễ. Năm đó, hắn cũng hiểu được Lý Nam Thanh ghê tởm đến cực điểm, đối với việc long dương càng cảm thấy trơ trên, dù biết trên đời này có không ít, nhưng hắn vẫn cảm thấy loại chuyện này chỉ có loại người bỉ ổi vô sỉ mới thích. Thế nhưng hôm nay, hắn rốt cuộc cũng trở thành loại người vô sỉ này, hơn nữa lại còn hướng về Lăng Tuần đã ở chung nhiều năm như vậy!

Nhạc Kiêu chỉ thấy lòng mình phát lạnh, hắn biết mình thích Lăng Tuần, thế nhưng phần tình cảm này lại là thứ bất kham. Vành mắt đau xót rơi lệ, Nhạc Kiêu nhắm mắt lại, để tự hắn một mình rơi xuống là được rồi, từ nay về sau, sẽ cách y thật xa...

Ba ngày sau, Nhạc Kiêu rút cuộc cũng trở lại thư viện. Không khí lớp học vốn trầm lặng tựa hồ lại có sức sống như xưa, ngay cả nụ cười của Công Tôn Mặc cũng chất chứa niềm vui thật lòng, tuy Nhạc Kiêu thường bình thường xuyên khiến lão đau đầu, nhưng lão vẫn rất thích người học trò này.

Nhạc Kiêu tính cách hào sảng lại thường thích cười, cho dù đồng môn trong lớp hơn hẳn nhiều tuổi vẫn có thể cùng hắn xưng huynh gọi đệ. Nhạc Kiêu đã trở về, bọn họ đương nhiên rất vui, ôm hắn cười đùa đùa một trận mới chịu buông tha cho hắn.

Chỉ là, hầu như mọi người đều không để ý, Nhạc Kiêu có thay đổi. Ngoại trừ Lăng Tuần, bởi khi Nhạc Kiêu nhìn y, khóe miệng hắn khẽ nhếch ít đi một phần thật tâm, lại sinh ra một chút bất cần, đuôi mày khóe mắt đượm vẻ lạnh lùng xa cách, không còn dương quang nhiệt tình như trước.

Ngay cả Chu Hoài Lễ cũng cảm thấy Nhạc Kiêu không bình thường, lấy cùi chỏ đụng Lăng Tuần một cái, nhỏ giọng: “Tiểu Tuần, Nhạc Kiêu làm sao vậy? Hắn đối với người, hình như có chút không được thân thiện...”

Lăng Tuần lặng lẽ đọc sách, thờ ơ đáp: “Không biết.” Chu Hoài Lễ nhìn Lăng Tuần quá mức lãnh đạm, không biết bọn họ là thế nào. Theo lý, Nhạc Kiêu vì cứu Lăng Tuần mà phải nằm nhà cả tháng, hơn nữa suốt từng đó ngày, Lăng Tuần chạy sang phủ Tướng quân cũng không ít, quan hệ của hai người hẳn là phải hòa hợp hơn trước mới phải. Nhưng bây giờ, nhìn thái độ lạnh lùng của Lăng Tuần, lại nhìn Nhạc Kiêu từ lúc vào lớp vẫn không liếc mắt nhìn Lăng Tuần, xem ra chuyện ồn ào giữa hai người so với trước kia lại càng thêm bế tắc.

Chu Hoài Lễ tuy khó hiểu, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, dù sao nhiều năm như vậy bọn họ vẫn thế. Chuyển đề tài, Hoài Lễ đề nên âm thanh mang theo chút kích động và hưng phấn: “Người biết không? Hoài Dương sắp về rồi!”

Lăng Tuần sững sốt, sau khi kịp phản ứng, vội hỏi: “Hoài Dương sắp về? Hoàng thượng hạ chỉ sao?”

Chu Hoài Lễ liếc nhìn phu tử đang gật gù đắc ý đọc sách, cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai Lăng Tuần: “Đều không phải, là bởi vì Tam ca phải làm lễ đội nón. Vốn năm ngoái khi được phong vương là phải tiến hành rồi, nhưng vì chiến sự mà bị trì hoãn. Bây giờ cũng sắp đến cuối năm, vừa sang năm mới là Tam ca lên mười tám, đúng thời điểm kịp làm lễ. Đương nhiên, Hoàng thúc cũng phải hồi kinh dự lễ, Thái hậu vừa nghe chuyện này đã nói người nhớ Hoài Dương. Gần đây, thân thể Thái hậu không được tốt, Hoàng thượng là hiếu tử, cho dù Hoài Dương có bị biếm thì Hoàng thượng cũng phải làm toại lòng Thái hậu, liền tuyên chỉ hồi kinh. Phụ vương ta nói, Hoàng thượng rất có khả năng sẽ khôi phục tước vị cho Hoài Dương!”

Lăng Tuần nghe xong, trong lòng cũng rất cao hứng. Năm đó, Hoài Dương vì Hoài Lễ mà bị biếm khỏi kinh thành, Hoài Lễ áy náy suốt năm năm, tính tình cũng ngày càng lạnh lẽo, chỉ thỉnh thoảng mới đùa đùa với Lăng Tuần. Nếu Hoài Dương có thể khôi phục tước vị, gánh nặng trong lòng Hoài Lễ cũng không còn nữa, dĩ nhiên là tốt rồi.

“Xem người cao hứng kìa.” Lăng Tuần dừng đứng quyển sách lên, lét lút xích lại gần Hoài Lễ, chọc ghẹo: “Hoài Dương về rồi, người định đem thư tín viết suốt năm năm cho y xem sao?”

Mặt Chu Hoài Lễ bỗng đỏ bừng, vừa đúng lúc tiếng chuông tan học gõ vang, Hoài Lễ vừa giận vừa buồn cười đập nhẹ Lăng Tuần một cái, Lăng Tuần cười cười trốn tránh, hai người liền âm ỉ chơi trò đuổi bắt.

Nhạc Kiêu nhìn hai thân ảnh chơi đùa vui vẻ, ánh mắt sa sầm, lập tức thu lãnh ý trong mắt lại, tiếp tục cùng người khác đùa giỡn. Đã quyết tâm phải tránh xa Lăng Tuần, thì cứ thừa dịp hiểu lầm lần này, không đến gần y nữa.

Kỳ thực, đối với chuyển biến của Nhạc Kiêu, không phải Lăng Tuần không thêm chú ý, mà ngược lại, y thậm chí cảm thấy rất đau lòng. Đối với nguyên nhân thay đổi của Nhạc Kiêu, Lăng Tuần tự động quy tội cho hiểu lầm đêm đó. Y tưởng hiểu lầm đó khiến Nhạc Kiêu trở nên chán ghét y, cho nên mới biểu lộ thái độ lạnh lùng châm chọc ra với y. Thế nhưng, Lăng Tuần tuyệt đối không muốn đi giải thích, từ trước y vẫn cảm thấy người hiểu mình nhất chính là Nhạc Kiêu, và đối phương cũng thế, dù thường ngày luôn đấu chọi nhau ta sống ngươi chết. Nhạc Kiêu phải là người hiểu y nhất, tuy từ nhỏ đã bất hòa, nhưng hẳn vẫn phải là người hiểu y nhất. Vẫn cho là như vậy, nhưng đêm đó bị tàn nhẫn thương tổn, y rốt cuộc cũng nhận rõ sự thật, Nhạc Kiêu chưa bao giờ hiểu y, thậm chí, chưa từng chân chính coi y như huynh đệ mà đối đãi. Ngày đó ở Tầng Thư Các liệu mình cứu y, Lăng Tuần nghĩ, có lẽ đúng như Nhạc Kiêu đã nói, nếu bị phụ mẫu hẳn biết được hẳn thấy y chết mà không cứu, nhất định sẽ dùng đến gia pháp.

Tự cho là đã rõ ràng, Lăng Tuần chỉ cảm thấy bản thân thật nực cười, vậy mà lại tự mình đa tình lâu đến thế, thậm chí vì hắn mà rơi biết bao nhiêu lệ. Cũng đúng, Nhạc Kiêu từ nhỏ đã nhìn y không thuận mắt, sao có thể bỗng nhiên đối tốt với y như vậy được? Mồ mẫm vật gì đó ở trong ngực, đây là thứ chuẩn bị để đưa cho Nhạc Kiêu, đáng tiếc mãi đến lúc thư viện cho nghỉ đông vẫn chưa tặng đi được. Lăng Tuần phát hiện đã bao ngày trôi qua như vậy, bản thân làm ra những chuyện không khác gì thằng ngu, đúng là ngu ngốc, không trách ai được.

Lăng Giác nhìn đệ đệ dờ dẩn vừa cầm bút lông vừa nhìn chằm chằm giấy Tuyên Thành, thở dài thật sâu. Từ chục ngày trước, Lăng Tuần từ phủ Tướng quân trở về, thỉnh thoảng lại phát ngậy phát ngô như lúc này, làm hắn rất lo. Nếu không phải người nhà Lăng gia đều biết tình hình giao thiệp của Lăng Tuần, nhất định đều cho là hắn vì đơn phương tương tư cô nương nhà nào mà lâm vào đau khổ rồi. Dù sao Lăng Tuần cũng sắp mười bốn, bọn họ nghĩ như vậy cũng dễ hiểu.

Lăng Giác đi tới trước thư án, nắm tay gõ lên bàn một cái, thức tỉnh Lăng Tuần như đã vào cõi tiên.

“Ồ?” Lăng Tuần mở mắt ngẩng đầu, thấy là ca ca, liền hỏi: “Ca ca, làm sao vậy? Đi ăn cơm à?”

Lăng Giác buồn cười nhéo nhéo mũi đệ đệ: “Ăn cơm đâu có sớm như vậy, là Nhạc thăm thăm tới, nương bảo đệ ra ngoài cùng dùng điểm tâm.”

Lăng Tuần gật đầu, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhạc Kiêu cũng tới sao?”

Lăng Giác nhân thân lóe lên, nói: “Không có, ngược lại là nha đầu lảm chuyện Lan Thư kia tới, la ó muốn gặp đệ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Lăng Tuần rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, đứng lên mỉm cười một cái: “Đi thôi.”

Lăng Giác cũng cười cười, nắm tay Lăng Tuần ra khỏi thư phòng, trong lòng lại suy nghĩ thâm ý của cái câu “VẬY là tốt rồi” kia. Thầm nghĩ, quả nhiên đệ đệ bảo bối của mình là bởi tiểu tử thối Nhạc Kiêu nên mới thành ra thế này sao? Đợi lát nữa sẽ có quà bánh thăm hỏi cho người ăn!

Khi đến tiền sảnh tiếp đãi thân quyến hảo hữu, Lăng Tuần thật có xung động muốn bỏ chạy.

“Tuần Nhi lại đây, thăm thăm người cứ nhắc người mãi. Qua đây, nường làm bánh phục linh người thích cho người này.” Lăng phu nhân mỉm cười vẫy vẫy tay với Lăng Tuần, Lăng Tuần tức giận trừng mắt liếc Lăng Giác lừa gạt mình, không cam không nguyện bước tới, chết cũng không liếc mắt nhìn Nhạc Kiêu!

Nhạc Kiêu hờ hững ngồi bên cạnh Nhạc Lan Thư, thưởng thức trà, ăn điểm tâm, ánh mắt lại không tự chủ được rơi trên người Lăng Tuần, tim đập nhanh đến bản thân hẳn cũng kinh ngạc.

Nhạc phu nhân kéo tay Lăng Tuần nói một hồi lâu, lại trách mắng Nhạc Kiêu một trận. Mà Lăng phu nhân lại kịp thời nói giúp cho Nhạc Kiêu, cho dù hai đứa nhi tử từ nhỏ đã không hợp nhau, nhưng trong mắt người lớn các nàng thì lại là biểu hiện của tình cảm tốt.

Giải quyết xong mâu thuẫn của Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, lại đến phiên việc chung thân đại sự của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư.

Nhạc Lan Thư sang năm mới là lên mười lăm, dung mạo càng lớn càng thanh thoát xinh đẹp động lòng người. Có thể do sinh ra trong gia đình nhà tướng, vàng trán nàng có một loại anh khí (*khí khái anh hùng*) mà tiểu thư khuê các trong khuê phòng không có được, thái độ làm người lại hoạt bát sáng sủa, cho nên càng hấp dẫn nhiều nam tử ái mộ. Nếu không phải sớm có hôn ước với Lăng Giác, đến tuổi này rồi, người tới cửa cầu hôn đã sớm đập hỏng cửa phủ Tướng quân!

Lần này Nhạc phu nhân đến, mục đích chủ yếu là bàn chuyện lễ cài trâm của Nhạc Lan Thư, Lăng Giác sang năm cũng mười sáu, cũng có thể làm lễ đội nón rồi. Chờ lễ thành nhân của hai đứa vừa qua, có thể bắt tay vào làm công tác hôn lễ. Đây chính là đại hỉ sự của hai nhà Lăng Nhạc, không thể qua loa, phải chuẩn bị thật sớm.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần bắt quá mới ở thời kì vũ chức chi niên[1], Lăng phu nhân thấy hai đứa thiếu hào hứng liền đuổi cả bọn ra ngoài. Lăng Giác và Nhạc Lan Thư không hẹn mà cùng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn bọn đệ đệ được phép rời đi, sau đó quay đầu cau mày, vẻ mặt khổ đại cừu thâm (*vô cùng đau khổ, ghét bỏ*) nghe hai vị mẫu thân an bài.

Kỳ thực, Lăng Giác và Nhạc Lan Thư từ nhỏ đã cho rằng cái hôn ước kia so với chó má còn không bằng. Hai người từ nhỏ ở chung đã hiểu tận gốc rễ, cái loại thanh mai trúc mã vô số lần âm mưu hãm hại đối phương này, thật sự không thể nào nảy sinh “ái tình”. Nếu thành thân thật, nhất định là ba ngày một trận nhỏ năm ngày một trận to, sống còn không yên ổn thì nói gì đến hạnh phúc?

Ngay khi Lăng Giác và Nhạc Lan Thư đang khổ não vì thời gian kham khổ sắp tới, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cũng không hẹn mà khổ não chung.

Lăng Tuân biết Nhạc Kiều ở ngay sau lưng mình, tiếng bước chân trầm ồm ấy y rất quen thuộc. Đi được chừng mười bước, Lăng Tuân dừng chân, xoay người nhìn về phía Nhạc Kiều. Nhạc Kiều không ngờ Lăng Tuân lại bỗng dưng xoay người, cuống quýt thu lại ánh mắt không nên có, dừng bước lại dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lăng Tuân.

Lăng Tuân bị ánh mắt lạnh khốc nhìn, tim nhói một cái, cắn răng, vẫn quyết định đánh vỡ cục diện bế tắc này: “Người biết Hoài Dương sắp về chưa?”

Nhạc Kiều nhướn mày, thờ ơ nói: “Vậy sao? Về thì về, có gì hay ho lý kỳ chứ.”

Lăng Tuân nhú mày, ngày trước Nhạc Kiều và Hoài Dương rất thân thiết, vậy mà nghe được tin Hoài Dương trở về lại lạnh nhạt như vậy. Nhịn xuống cơn tức trong lòng, Lăng Tuân nói tiếp: “Nghe Hoài Lễ nói, Hoài Dương lần này về có thể sẽ được khôi phục tước vị, như vậy cũng tốt, Hoài Lễ sẽ không phải đeo gánh nặng ấy nấy nữa. Người nói xem, Hoài Dương về rồi, có nên chuẩn bị một phần hạ lễ tặng hân không?”

Nhạc Kiều khinh thường cười giễu cợt, châm chọc nói: “Thế nào, có một Huệ Vương và một Thế tử làm chỗ dựa vững chắc còn ngại chưa đủ, giờ chuẩn bị đi đút lót một người nữa? Cũng phải, Trạng nguyên gia tương lai muốn con đường làm quan thật bằng phẳng, đương nhiên phải dùng hết bản lĩnh ra mà dọn sẵn đường.”

“Ba!”, Lăng Tuân hung hăng cho Nhạc Kiều một cái tát, không chút lưu tình, khuôn mặt Nhạc Kiều trong nháy mắt sưng đỏ một mảng.

Lăng Tuân giận run cả người, viên mắt đỏ bừng, liều chết cắn môi dưới đến rỉ ra chút huyết sắc. Nuốt nước mắt vào trong, Lăng Tuân lấy từ trong ngực ra một vật ném thẳng vào người Nhạc Kiều. Thứ kia “loảng xoảng” rơi xuống mặt đất, thoáng chốc tan tành.

Nhạc Kiều cúi thấp đầu, nhìn rõ ràng vật ấy.

“Nhạc Kiều, từ nay về sau, ta coi như không biết ngươi.” Lăng Tuân nỗ lực ổn định khí tức, thế nhưng thanh âm còn mang chút run rẩy vẫn lộ ra tâm tình y thời khắc này.

Lăng Tuân cuối cùng vẫn không khóc, dứt khoát xoay người rời đi.

Tiếng bước chân dần xa, Nhạc Kiều sờ sờ gò má đã hơi sưng, tự giễu cười: “Thật đúng là một chút cũng không lưu tình.” Rõ ràng là bản thân lãnh khốc vô tình trước, Lăng Tuân chỉ tát hân một cái cũng coi như ôn nhu rồi.

Ngồi thụp xuống, Nhạc Kiều nhặt nhanh những thứ trên mặt đất lên, ngay cả một mảnh nhỏ xíu cũng không bỏ qua, cho dù bị cắt vào tay, hân vẫn đem những mảnh vỡ nát ấy trân trọng ôm vào lòng bàn tay.

Thứ Lăng Tuân ném cho Nhạc Kiều, chính là trần chỉ (*đồ chặn giấy*) y tự tay nung, chỉ to bằng bàn tay

nhỏ, chỉ trắng một lớp men trắng, không có bất kì hoa văn hay màu sắc gì. Không ngờ những lời nói ngày đó, Lăng Tuần đều ghi tạc trong lòng, thật sự tự tay làm một cái trấn chỉ cho hắn.

Một giọt trong suốt rơi trên trấn chỉ vỡ vụn, Nhạc Kiêu lẩm bẩm: “Sao bỗng nhiên lại mưa rồi...”

Bầu trời, lại một vẻ trong sáng thanh thản sau trận tuyết đầu mùa.

Hết chương 16

[1] Vũ chúc chi niên (nghĩa đen là “thời kì bắt chúc”): tương ứng với tuổi từ 13-15 [↑]

17. Chương 17

Từ sau ngày Lăng Tuần đoạn tuyệt cùng Nhạc Kiêu, quan hệ của hai người trực tiếp hạ xuống điểm đóng băng. Bình thường đều ở nhà thì không sao, đến khi bắt buộc đi thăm hỏi, hai người liền vất hết óc mượn cớ ở nhà hoặc là chạy ra ngoài, nói chung đánh chết cũng không đến nhà đối phương. Dù cho không tránh khỏi, hai người gặp nhau cũng trực tiếp xem đối phương như không khí, nói chung là nhất định coi như không thấy. May mà hai nhà gần đây bận bịu chuyện lễ trưởng thành của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư, hoàn toàn không để ý đến quan hệ của hai người đã đến mức so với kẻ thù còn không bằng, cho dù có tí mỉa để ý tới khác lạ của hai người, thì cũng không đủ tinh lực mà xen vào, chỉ coi như chuyện âm ỉ bình thường của tiểu hài tử, qua mấy ngày lại chơi chung một chỗ ngay.

Kỳ thực, Lăng Tuần cảm thấy có chút may mắn, chí ít hai người hiện tại đang được nghỉ, không cần bị Chu Hoài Lễ hỏi đông hỏi tây. Hoài Lễ từ nhỏ đã cùng họ lớn lên, có cái gì khác thường làm sao tránh được ánh mắt hắn?

Đông chí vừa qua, niên quan (*ngày cuối năm*) lại đến. Nhạc Lan Thư và Lăng Giác đều sinh vào mùa đông, hơn nữa chỉ cách nhau năm ngày, cho nên phụ mẫu hai nhà cùng định lễ thành nhân vào ngày sinh thần của mỗi người.

Ngày hôm đó, Nhạc phu nhân lại mang Nhạc Lan Thư cùng Nhạc Kiêu chưa kịp chạy trốn tới chơi, Lăng Tuần đã sớm nghe tin liền cầm theo dù, mạo hiểm giữa trời gió tuyết len lén chuồn ra từ cửa hông.

Nhạc phu nhân dắt Nhạc Lan Thư, mỉm cười đi vào thiên thính, tỳ nữ hầu hạ một bên nhanh chóng tiến tới giúp nàng cởi áo choàng, đưa lên khăn ẩm để lau tay. Nhạc phu nhân cầm thủ lô ấm áp cho vào ngực, ngồi bên cạnh Lăng phu nhân, Nhạc Lan Thư thì lại làm mặt nhu thuận ngồi ở một bên.

“Kiêu Nhi đâu rồi? Không phải đã nói là nó cũng tới sao, giờ đâu rồi? Lâu rồi không gặp, thật nhớ nó.” Lăng phu nhân thân thiết kéo tay Nhạc phu nhân, vừa ngoác quanh phía ngoài vừa hỏi.

“Muội muội không cần để ý đến hỗn tiểu tử ấy làm gì, chắc lại chạy đi tìm Lăng Tuần chơi rồi, chờ hần chơi tới đói bụng thì tự khắc về tìm điểm tâm.”

Lăng phu nhân dịu dàng cười, gọi hạ nhân mang thực hạp tới, tự tay bày vài đĩa điểm tâm tinh tế, nói: “Tiểu hài tử đã chơi thì làm sao biết đói nữa? Mang chút điểm tâm cho bọn nó, để lát nữa không cần bắt chấp tuyết to mà chạy tới ăn điểm tâm.” Đưa thực hạp cho tỳ nữ, sai bảo: “Đưa qua cho hai vị thiếu gia, sau đó gọi đại thiếu gia đến.”

“Vâng ạ.” Tỳ nữ hành lễ, cầm thực hạp đi.

“Thế nào, những thứ cần thiết trong lễ đội nón của Giác Nhi đã chuẩn bị xong chưa? Lễ thiếp đã mời hết chưa?” Nhạc phu nhân vừa uống trà nóng vừa hỏi, sinh thần của Lăng Giác sớm hơn Nhạc Lan Thư năm ngày, lại là nam tử, những thứ cần chuẩn bị đương nhiên cũng nhiều hơn một chút.

“Cần chuẩn bị thì đều đã chuẩn bị xong, nhi tử ngốc này nói nó mới mười sáu, vẫn còn nhỏ, không muốn làm lễ đội nón sớm như vậy.” Lăng phu nhân không nhịn được cười, nói: “Hần nào biết, muội chẳng qua là mong nó sớm ngày làm lễ đội nón để có thể sớm ngày thành gia thất, có thể thú Lan Thư của chúng ta về nhà.”

“Ha ha.” Nhạc phu nhân lấy tay áo che miệng cười khẽ, đùa nói: “Ai, muội vậy mà lại muốn sớm thú Lan Thư vào cửa, tỷ lại đang muốn giữ nó thêm một thời gian nữa. Nếu không, lễ đội nón của Giác Nhi dời lại hai năm đi?”

“Hảo tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy chứ!” Lăng phu nhân đỏ khốc đỏ cười, cầm tay Nhạc phu nhân, nói: “Lễ thiếp đã phát ra ngoài còn thay đổi ngày được sao?”

“Ha ha ~”

Hai vị phu nhân trò chuyện vui vẻ, không ai chú ý tới Nhạc Lan Thư đang ngồi ngay ngắn một bên vẫn giữ nụ cười đúng mực, trong mắt lại tràn đầy bi ai. Nàng không thích Lăng Giác, từ nhỏ đã không thích. Nàng càng không rõ vì sao phụ mẫu luôn miệng nói muốn nàng hạnh phúc lại đem nàng gả cho người mà nàng không thích. Dù cho nàng vẫn rất thích Lăng gia.

Bầu trời âm u, hoa tuyết rỉ rả rơi xuống như mưa, lạnh lùng thổi vào mặt người đến phát đau. Bởi trận gió tuyết này, những người bán hàng rong sôi nổi khắp các đường lớn hẻm nhỏ của kinh thành đã sớm không còn thấy đâu, ngay cả thực tử tửu gia (*quán ăn quán rượu*) cũng đều đóng cửa nghỉ ngơi, trên đường cái, khách bộ hành lại càng lác đác. Trong kinh thành rộng lớn, chỉ có gió tuyết khắp trời càn quét, một mảnh trắng xóa mênh mông.

Lăng Tuần giương cao dù, trong gió tuyết khó khăn cất bước, nhiều lần gió tuyết thổi mạnh cơ hồ quật ngã thân thể gầy nhỏ của y. Trong lòng Lăng Tuần hối hận, cho dù Nhạc Kiều muốn tới, y cũng có thể trốn mình trong phòng không ra ngoài, nếu nương muốn y gặp thì có thể làm bộ khó chịu nằm trên giường. Sao y lại ngu dốt lựa chọn giữa lúc gió xé trời thế này chạy tới phủ của Hoài Lễ tị nạn chứ?

Lăng Tuân rét run cầm cập, tay chân đã tê cứng, may mà đã mặc kiện áo khoác dày ra ngoài, nếu không nhất định sẽ chết cứng trên đường cái. Lăng Tuân liền giữ thật chặt nón, chỉ lộ ra hai con mắt to, gian nan tiến bước.

Một mã xa hoa lệ nghiêng trên mặt tuyết, Lăng Tuân không để ý lắm, thậm chí đầu cũng không quay lại. Y hi vọng có thể đến Vương phủ nhanh một chút, uống chén canh nóng làm ấm thân thể chẳng hạn.

Chiếc mã xa chạy như bay bỗng nhiên dừng lại, ngay sau đó, một cảm y công tử từ mã xa bước xuống.

“Tiểu Tuân!” Thanh âm còn mang cả mừng rỡ và nghi hoặc, cũng không lớn, vừa ra khỏi miệng đã bị gió tuyết thổi tan, Lăng Tuân cái gì cũng không nghe thấy.

Chu Hoài Đức vừa chạy về phía Lăng Tuân, vừa la lớn: “Tiểu Tuân! Tiểu Tuân!”

Lần này Lăng Tuân lại nghe thấy, bất quá nhất thời y không nhớ được là ai, chỉ thấy thanh âm này quen tai. Nghi ngờ quay người nhìn lại, đã thấy một người mạo hiểm gió tuyết chạy về phía y. Nhìn kỹ, đúng là Huệ Vương Chu Hoài Đức!

“Vương gia?” Lăng Tuân chớp mắt một cái, Chu Hoài Đức đã chạy đến trước mặt.

Chu Hoài Đức thở ra khói trắng, vừa thở gấp vừa nói: “Ta còn tưởng mình nhận lầm, thật đúng là người.”

Lăng Tuân cuống quýt hành lễ với hắn: “Lăng Tuân kiến quá Vương gia.” Dứt lời, thấy hắn còn đang đứng giữa gió tuyết, liền tiến lên một bước, che cho hắn dưới tán dù của mình.

Lăng Tuân còn nhỏ, người chỉ cao tới vai Chu Hoài Đức, giờ tán dù có chút khó khăn. Chu Hoài Đức lại nở nụ cười từ tận nội tâm, Lăng Tuân quan tâm hắn, hắn đương nhiên vui vẻ.

Do hắn thuận lý thành chương tiếp nhận dù trong tay Lăng Tuân, Chu Hoài Đức rất tự nhiên khoát tay lên vai Lăng Tuân, ôn nhu hỏi: “Tiết trời xấu thế này, người sao lại một mình chạy ra ngoài? Muốn đi đâu?”

Lăng Tuân không tránh né cánh tay Chu Hoài Đức, bởi một cây dù nhỏ như vậy, che hai người tự nhiên sẽ phải chen chúc một chút. Suy nghĩ một lúc, liền trả lời: “Ta muốn đi tìm Hoài Lễ, muốn hỏi hắn chút vấn đề về công khóa.”

Chu Hoài Đức biết Lăng Tuân không nói thật, cũng không vạch trần y, chỉ cười cười: “Tiểu Tuân chắc không biết, hôm nay Hoàng thúc và Hoài Lễ tiến cung diện thánh, bởi vì Cẩm Vương đã về, còn cả Hoài Dương nữa. Tiểu Tuân còn nhớ rõ Hoài Dương chứ? Y từng học chung với người ở Mông Quán.”

Đúng rồi, Lăng Tuân ngẫm nghĩ, trước khi nghỉ Hoài Lễ đã nói với y chuyện Hoài Dương trở về, không ngờ lại là hôm nay.

“VẬY à...” Lăng Tuần có chút đau đầu khổ não, vậy bây giờ làm sao? Hoài Lễ không có nhà, nếu bây giờ mà về, thăm thăm còn chưa đi, cái tên Nhạc Kiêu thối kia nhất định cũng còn ở đó, y thật sự không muốn gặp lại Nhạc Kiêu.

Nhìn ra nét thất thần của Lăng Tuần, Chu Hoài Đức trong lòng khẽ động: “Ta mới từ trong cung ra, cách tiếp phong yến (*tiệc tầy trần, đón khách từ phương xa*) vẫn còn sớm, không bằng Tiểu Tuần nể chút mặt mũi, theo ta chơi cờ thư giãn có được không?”

“Cái này...” Lăng Tuần có chút do dự, y chưa từng du ngoạn Huệ Vương phủ, hiện tại nếu đi, nếu bị Nhạc Kiêu biết, thật không biết sẽ bị hấn hiếp lắm vụ tội bao nhiêu lần. Nhưng nếu không đi, y lại không biết phải đi nơi nào khác.

“ĐƯỢC rồi được rồi, cứ hạ hai ván cờ, giúp ta giết bớt thời gian, bằng không đêm nay trước khi tiến cung ta cũng không biết phải làm gì nữa.” Chu Hoài Đức không để Lăng Tuần có cơ hội cự tuyệt, không nói lời nào đã nắm vai y hướng về mã xa, “Người coi như giúp đỡ một Vương gia cô độc tịch mịch như ta đi!”

Lăng Tuần bị một câu vui đùa sau cuối của hấn chọc cho bật cười, cũng không do dự nữa, theo Chu Hoài Đức lên mã xa.

Ban đầu, Chu Hoài Đức khiến Lăng Tuần chơi cờ cùng hấn, bắt quá là muốn mượn cơ được ở một mình với y, thế nhưng sau khi hấn bại liên tiếp hai ba ván dưới tay Lăng Tuần, cuối cùng cũng thu lại tâm tư, nghiêm túc lên.

Hai người trên bàn cờ người tới ta đi suốt mấy hiệp, Chu Hoài Đức cuối cùng bán tử chi soa (*chỉ thua kém một ly*) bại dưới tay Lăng Tuần.

“Tiểu Tuần, kỳ nghệ của người thật sự...” Chu Hoài Đức nhìn những quân đen thất linh bát lạc (*tan tác, rải rác*) của mình, vừa kinh ngạc vừa thán phục, hấn tự nhận kỳ nghệ của mình cũng ở hàng cường thủ, vậy mà lại liên tiếp bại bởi một hài tử mới lớn! Chu Hoài Đức thua tâm phục khẩu phục, chấp tay với Lăng Tuần, nói: “Cam bái hạ phong, cam bái hạ phong (*tâm phục khẩu phục*)!”

“A~~” Lăng Tuần ngáp một cái, miễn cưỡng nói: “Ừm, kỳ thực kỳ nghệ của Vương gia rất tốt, chỉ là kỳ nghệ của ta là kế thừa từ lão sư Công Tôn Mặc. Bắt quá, ván cuối cùng nếu không phải đã mệt, ta sẽ không chỉ thắng Vương gia nửa quân.”

Chu Hoài Đức lắc đầu cười khổ, hấn chưa từng thấy người trong sạch thẳng thắn như vậy, ngay cả mặt mũi của Vương gia cũng không chịu cho, thật không thẹn với danh học trò của “Thiên hạ đệ nhất nho sĩ”.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, sắc trời đã tối hẳn. Chu Hoài Đức cả kinh, vội hỏi thị đồng ở một bên hiện tại là lúc nào, nghe nói vừa mới đến canh một mới thở phào nhẹ nhõm. May mà đang là mùa đông, trời rất nhanh tối, nếu không thì nhất định là đã sai giờ.

“Tiểu Tuần, ta đưa người hồi phủ, sau đó tiến cung.” Chu Hoài Đức kéo Lăng Tuần đứng dậy mang giày,

Lăng Tuần vừa ngáp vừa đi theo Chu Hoài Đức.

Lúc ở mã xa, Lăng Tuần cũng không chịu nổi nữa, dựa trên vai Chu Hoài Đức mà ngủ. Chu Hoài Đức cúi đầu nhìn khuôn mặt tinh tế của Lăng Tuần, ôn hòa nở nụ cười, trong mắt đều là thân ảnh của Lăng Tuần. Khi còn bé theo phụ hoàng lên núi dịp Trùng dương, trong số nhiều hài tử như vậy, hắn liếc mắt liền thấy Lăng Tuần, một đứa bé mềm mềm nhỏ nhỏ, lúc thức dậy liền mỉm cười, hai mắt thật to sáng lấp lánh, khiến hắn nhìn không chớp mắt, sau đó liền ghi nhớ đứa nhỏ này. Tám năm sau, tiểu oa nhi trưởng thành, đã không còn vẻ khả ái mũm mĩm trắng trẻo như trước, mà trở thành thiếu niên thanh thoát, vẻ tuấn mỹ vẫn như trước làm người ta không rời mắt được.

Chu Hoài Đức vươn tay, nhẹ nhàng sờ trên gò má Lăng Tuần, nếu hắn nói, hắn muốn y bầu bạn với hắn cả đời thì sao?

Rất nhanh đã đến Lăng phủ, Chu Hoài Đức không để Lăng Tuần tỉnh giấc, mà tự mình ôm người xuống khỏi mã xa.

Lúc này, nhóm Nhạc phu nhân vẫn còn ở Lăng phủ, Lăng phu nhân giữ họ lại dùng bữa tối. Vừa chuẩn bị xếp thức ăn lên bàn, đã thấy hạ nhân vào thông báo, nói là Huệ Vương tới thăm, còn ôm tiểu thiếu gia Lăng Tuần nữa! Chuyện Lăng Tuần không có trong phủ, bọn họ vậy mà nửa điểm cũng không biết, thấy Huệ Vương cư nhiên ôm Lăng Tuần hồi phủ, đều giật mình, kinh nghi bất định nhìn Huệ Vương và Lăng Tuần đang ngủ say trong lòng hắn.

Nghe hạ nhân báo lại, Nhạc Kiêu nhanh chóng chạy tới, gương mặt tuấn tú càng thêm âm trầm, trực tiếp tiến lên tiếp nhận Lăng Tuần từ trong tay Huệ Vương, không nói lời nào đã xoay người rời đi, ai quản hắn có phải Vương gia hay không!

Lăng phu nhân tự nhiên sẽ không lo lắng Nhạc Kiêu, nàng biết Nhạc Kiêu đang đưa Lăng Tuần về phòng.

Mọi người ngây người kinh ngạc rồi cuộc cũng phục hồi tinh thần, nhất tề hành lễ: “Kiến quá Vương gia.”

“Đều đứng lên đi.” Huệ Vương ôn hòa nói, hôm nay vì Cẩm Vương hồi kinh, đại thần trong triều cũng phải tham gia yến hội, Lăng Bá Thao là Hộ bộ Thượng thư, đương nhiên phải tham gia. Nhạc Tung Hoàn đương nhiên cũng thế, vậy nên hiện tại ở đây đều là nữ quyến. Chu Hoài Đức hiển nhiên không tiện ở lâu, chỉ giải thích một chút sự tình hôm nay, liền vội vã rời đi để kịp giờ tiến cung.

Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân hai mặt nhìn nhau, Nhạc Lan Thư lại ngồi một bên uống trà, đùa giỡn miếng bánh bày trong bàn tay. Thì ra hôm nay Lăng Tuần cũng ra ngoài, nàng còn tưởng chỉ có Lăng Giác bỏ chạy chứ. Vừa nghĩ tới Lăng Giác, Nhạc Lan Thư liền tức không có chỗ xả, ngày hôm nay biết rõ nàng và mẫu thân đến đây thương lượng chuyện lễ thành hôn, hắn chạy cái gì mà chạy? Làm hại nàng muốn thương lượng một chút với hắn chuyện hủy hôn thì lại tìm không thấy người đâu, uống công nàng đợi cả một ngày!

Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuần một mạch về phòng ngủ, sắc mặt còn đáng sợ hơn cả Diêm Vương. Tội tở trong phủ đều né tránh, chỉ sợ chạm vào Nhạc Kiêu liền gặp xui xẻo.

Nhạc Kiều một cước đá văng cửa phòng, tới mép giường định bụng quăng luôn người xuống, vừa mới giơ tay lên thì chợt khựng lại, Nhạc Kiều cuối cùng vẫn ôn nhu đặt Lăng Tuần lên giường. Lăng Tuần bị khó chịu lắm bầm câu gì đó, co ro trở mình chui vào trong chăn.

Nhạc Kiều bực bội giúp y cởi tất và áo khoác, rồi bỏ vài cái hỏa lô nhỏ vào trong chăn, ghém chăn cẩn thận cho y, sau đó thở dài. Chồm hồm ngồi trước giường, Nhạc Kiều có chút đau khổ nhìn gương mặt vô tư say ngủ của Lăng Tuần, lại nghĩ tới việc y bị Chu Hoài Đức ôm về nhà, ngực lập tức khó chịu như bị dao cắt. Hôm nay theo tới Lăng phủ, hẳn thật ra muốn trộm nhìn Lăng Tuần một lần, đã qua những nửa tháng không có y, nhẩn nại của hắn đã đến cực hạn. Đến Lăng phủ thì lập tức đến thẳng viện tử nơi Lăng Tuần ở, len lén trốn sau hòn giả sơn trong sân, hi vọng có thể không bị phát hiện mà nhìn mặt Lăng Tuần. Thế nhưng, hắn trốn trốn tránh tránh trong trời gió tuyết suốt một ngày, đến tận khi đông cứng mình đến mất cả tri giác, hắn vẫn không thấy Lăng Tuần. Đến lúc vừa rồi khi Lăng Tuần bị Huệ Vương đưa về, hắn mới biết thì ra Lăng Tuần đã tránh né hắn đến nước này.

Nhạc Kiều nhịn không được bước tới, áp trán mình vào trán Lăng Tuần, thấp giọng than: “Ta thích người, không muốn người vì bị ta thích mà phải nghe người đời mắng người không biết xấu hổ. Thế nhưng, thế nhưng vì sao, ta vẫn bảo hộ người như vậy, người lại chẳng chịu hiểu gì hết? Đừng thân cận với Huệ Vương nữa, nếu không...” Nhạc Kiều nhắm mắt lại, có chút tuyệt vọng nói: “Nếu không, ta thà rằng tự tay mình hủy hoại người!”

Lăng Tuần ngủ một giấc đến khi trời sáng bánh, nếu không phải vì đói bụng, chắc y vẫn còn tiếp tục ngủ được. Lăng Tuần cào cào móng tóc rối tung, một tay gãi gãi bụng, bỗng nhiên chấn động, ngừng tay, trong mắt kinh nghi bất định (*ngạc nhiên, nghi ngờ*).

Tối hôm qua, y làm sao về được nhà? Là Huệ Vương đưa y về sao? Lăng Tuần suy nghĩ hồi lâu, nhún nhún vai, hẳn là hắn đưa y về rồi. Lại thật, vậy tại sao tối qua y lại mơ thấy Nhạc Kiều đưa y về phòng?

Hừ, Lăng Tuần bĩu môi, sáng sớm đã nhớ đến cái khuôn mặt đáng ghét đó, thiệt làm cho người ta ngán ngẩm. Mặc quần áo rời giường, Lăng Tuần quyết định trước tiên cứ tể ngũ tạng miếu[1]cái đã.

Hết chương 17

[1] Tể ngũ tạng miếu: Chỉ việc ăn uống. “Ngũ tạng miếu” còn được dùng để chỉ cơ thể của bản thân.

18. Chương 18: Hòa Thân

Ngày hai mươi sáu năm đó, Lăng Tuần nhận được thư từ Hoài Vương phủ. Nội dung trong thư không nhiều lắm, chỉ vồn vện vài chữ nhưng lại khiến Lăng Tuần kinh hồn táng đảm.

Cái gì gọi là “Hoài Dương xúc phạm ngự giá, khiến long nhan đại nộ”? Lăng Tuần có thể đoán được hiện tại Hoài Lễ đã hoảng loạn đến mức nào! Chả trách Hoài Dương về đã nhiều ngày như vậy mà không thấy trong cung có động tĩnh gì, chuyện khôi phục tước vị càng không thấy đề cập tới. Nhưng nghĩ thêm một

chút lại thấy không đúng, thư này hôm nay mới nhận được, nói cách khác, Hoài Dương hôm nay mới chọc gặt long nhan. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lăng Tuần vừa qua quét cất thư vừa suy tư, khoác tấm áo lông cáo vào, vội vội vàng vàng xuất môn.

Khi mã xa đến Hoài Vương phủ thì đã có sẵn một chiếc mã xa ở đó, Lăng Tuần liếc mắt nhìn mã xa kia, chân chừ đứng ngoài cửa.

Mã xa này y rất quen thuộc, là của Nhạc Kiều. Nói cách khác, Nhạc Kiều cũng ở bên trong.

“Lăng tiểu thiếu gia, ngài tới rồi!” Người gác cổng nhận ra mã xa của Lăng Tuần, vừa thấy người tới liền tiến lên, khom lưng, vẻ mặt chờ đợi nhìn y.

“Thế tử làm sao vậy?” Lăng Tuần nhìn người gác cổng, hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Người gác cổng vẻ mặt đau khổ nói: “Hồi bẩm tiểu thiếu gia, tiểu nhân cũng không rõ sao lại náo loạn như vậy. Chỉ biết là hôm nay thế tử từ trong cung trở về đã nổi trận lôi đình, sau đó cho người truyền tin cho tiểu thiếu gia và Nhạc tiểu thiếu gia. Tin vừa mới truyền đi, thế tử liền bắt đầu đập phá thư phòng, đã đập mất một nửa, cả Vương gia lẫn Vương phi đều không khuyên được! May mà Nhạc tiểu thiếu gia tới, chỉ là dù không làm loạn lên nữa nhưng vẫn tự giam mình trong thư phòng không chịu ra, đến cả Nhạc tiểu thiếu gia cũng không cho vào.”

“Mau dẫn ta vào trong.” Lăng Tuần nghe xong cũng không nói gì thêm, biết Hoài Lễ nhất định là vì Hoài Dương, chỉ có gặp trực tiếp mới có thể biết rõ tiền căn hậu quả (*nguyên nhân, hậu quả*).

Tới tiểu viện của Hoài Lễ, Vương gia và Vương phi đang ngồi trước bàn đá trong đình nghỉ mát, thở dài nhìn cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt lo âu. Nhạc Kiều đứng bên cạnh họ, nhỏ giọng an ủi.

“Lăng Tuần kiến quá Vương gia, Vương phi.” Lăng Tuần không đoái hoài đến sự hiện diện của Nhạc Kiều, vắn an Vương gia và Vương phi xong, trực tiếp gõ cửa phòng Hoài Lễ. Mà Nhạc Kiều cũng chỉ nhìn y một cái, sau đó khuyên hai vị trưởng bối không nên quá lo lắng.

“Hoài Lễ! Mở cửa, ta là Tiểu Tuần đây!” Lăng Tuần ra sức gõ cửa phòng Hoài Lễ, hét lớn, vốn tưởng Chu Hoài Lễ sẽ bắt y đứng chờ vô ích ở ngoài như với Nhạc Kiều, không ngờ vừa gõ một hai cái, cửa đã kèn kẹt mở ra.

“Hoài Lễ!” Vương phi kích động đứng lên, kinh hãi nhìn hắn.

Hoài Lễ sắc mặt u ám đứng trước cửa, không để ý đến tiếng gọi của Vương phi, nhưng nhìn thấy Lăng Tuần thì dòng nước trong mắt một hồi xao động, cố nén để không khóc ra.

Chu Hoài Lễ nghiêng người cho Lăng Tuần bước vào, lại nhìn về phía Nhạc Kiều, nói: “Người cũng vào đây.”

Hoài Vương và Vương phi vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Chu Hoài Lễ, Hoài Lễ chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn họ, chờ Nhạc Kiều vào phòng liền trực tiếp đóng cửa lại.

Hoài Vương Vương phi vẻ mặt chán nản, họ biết Hoài Lễ trách họ. Thế nhưng tình huống lúc đó, nếu họ không làm như vậy, ắt sẽ bị Hoài Dương liên lụy, bọn họ, bọn họ cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi!

“Người sao...” Lăng Tuần còn chưa nói tròn câu đã bị Chu Hoài Lễ ôm chầm lấy.

“Hoài Lễ?” Lăng Tuần bị Hoài Lễ ôm thật chặt, lúng túng vô cùng, y không cần nhìn sắc mặt Nhạc Kiều cũng biết hẳn hiện giờ nhất định là dùng ánh mắt khinh bỉ cười nhạo mà nhìn y! Đáng tiếc y đoán sai rồi, Nhạc Kiều đứng sau lưng bọn họ chỉ khẽ nhíu mày, lạnh mặt nhìn về nơi khác.

Hoài Lễ cao xấp xỉ Lăng Tuần, chôn mặt vào trong ngực y, lộ ra thanh âm nức nở: “Tiểu Tuần, Hoài Dương có thể không bao giờ hồi kinh được nữa! Hoàng thượng nói, cả đời cũng không muốn nhìn thấy y nữa... Tiểu Tuần, ta phải làm sao bây giờ? Là ta hại y rơi vào tình cảnh này, là lỗi của ta, là lỗi của ta người biết không?”

Lăng Tuần chấn động, vô thức ôm chặt lấy Hoài Lễ, mặc hẳn ở trước ngực mình trút hết nước mắt và ảm ức. “Đây không phải là lỗi của người, Hoài Lễ, đây đều là mệnh...”

“Không đúng, không đúng!” Chu Hoài Lễ gào khóc, hai mắt đầm lệ vừa thống khổ vừa áy náy: “Nếu trước đây ta không cả tin Lý Nam Thanh, Hoài Dương cũng sẽ không ra mặt giúp ta, là ta hại Hoài Dương, là ta hại y!”

Nhạc Kiều cúi đầu, hai tay siết chặt, trong nhất thời suy nghĩ hỗn loạn. Nếu năm đó, người chịu nhục là Lăng Tuần, hẳn có làm được như Hoài Dương đã làm vì Hoài Lễ, đặt cược tất cả không? Đáp án là gì, chính hắn cũng không biết.

Lăng Tuần ôm Hoài Lễ, an ủi một hồi lâu, thẳng đến khi Hoài Lễ không còn khóc lớn mà chỉ còn nhỏ giọng nức nở mới nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoài Dương đến tận cùng là làm sao vậy?”

Chu Hoài Lễ tựa trước ngực Lăng Tuần, đã bình tĩnh trở lại, chỉ là nước mắt không cầm được mà rơi. “Hôm ấy, Hoài Lễ hồi cung, Hoàng thượng có ý muốn khôi phục tước vị cho Hoài Dương, thế nhưng lại mập mờ đưa ra một điều kiện kèm theo, đó là bắt y hòa thân cùng công chúa Mông Cổ, nếu y nguyện ý hòa thân, liền lập tức khôi phục tước vị cho y. Thế nhưng, thế nhưng Hoài Dương hẳn lại thẳng mặt cự tuyệt! Khi ấy Hoàng thượng cũng không trách tội, mà để hắn suy nghĩ thật kĩ, nghĩ kĩ rồi thì cho Hoàng thượng một câu trả lời thuyết phục.”

“Hòa thân?! Muốn hẳn cưới công chúa Mông Cổ? Nhưng Hoài Dương mới mười ba tuổi!” Lăng Tuần cả kinh, Hoàng thượng sao có thể có ý nghĩ hoang đường như vậy? Hơn nữa, Hoàng thượng có nhiều hoàng tử như vậy, vì sao nhất định phải là Hoài Dương vẫn còn là hài tử?

“Người không hiểu.” Hoài Lễ khẽ buông Lăng Tuần ra, nhìn y nói: “Công chúa Mông Cổ năm nay mới mười

hai, là nữ nhi duy nhất của vua Mông Cổ. Nghe nói vua Mông Cổ cực kỳ thương yêu nữ nhi duy nhất này, liền muốn ở triều đình ta tìm cho nàng một hôn sự tốt. Vua Mông Cổ là tai họa ngầm lớn nhất ở biên cảnh, hắn cùng Hoàng thượng lập điều kiện hòa thân, trong vòng trăm năm không xâm phạm, điều kiện trao đổi duy nhất là tìm một người trong họ hàng Hoàng thất có tuổi tác không chênh lệch để kết thân cùng nữ nhi của hắn, chờ nữ nhi của hắn tròn mười lăm liền chính thức làm lễ. Vì lần hòa thân này, họ hàng Hoàng thất phải rời xa kinh thành đến Mông Cổ, cho nên căn bản khiến người ta không nguyện ý. Cuối cùng, Hoàng thượng liền chọn Hoài Dương...”

“Đây, đây đúng là khinh người quá đáng!” Lăng Tuần vừa kinh sợ vừa tức giận, “Hoài Dương là cháu ruột Hoàng thượng, Hoàng thượng sao, sao có thể...”

“Cháu ruột? Vậy thì sao?” Chu Hoài Lễ vẻ mặt thất thần nhìn Lăng Tuần, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, “Người không nhìn thấy, hôm nay trên đại điện, ngay cả phụ vương ta cũng không dám vì Hoài Dương mà nói một câu. Trong dòng họ nhiều người như vậy, dám đứng lên cầu tình chỉ có ta và Hoàng thúc. Hoài Dương cự hôn, là xúc phạm thiên nhan trước mặt mọi người, Hoàng thượng nói một câu, liền đầy hắn đến Lĩnh Nam, vĩnh viễn không được hồi kinh. Lĩnh Nam? Đó là nơi so với Mông Cổ còn gian khổ xa xôi hơn, Hoài Dương thân phận tôn quý, làm sao chịu được khuất nhục như vậy?”

Chu Hoài Lễ chậm chậm nhắm mắt, nước mắt rốt cuộc cũng không rơi nữa.

Lăng Tuần hai mắt phấp phồng, tiến lên cầm tay Hoài Lễ, nói: “Hoàng thượng vẫn chưa chính thức hạ chỉ, tất cả vẫn còn khả năng xoay chuyển, ta sẽ đi xin cha ta ngày mai lên triều cầu tình cho Hoài Dương. Còn có...” Lăng Tuần quay đầu liếc Nhạc Kiêu vẫn đang im lặng, nháy nháy mắt.

“Ta cũng sẽ xin cha và đại ca, nhị ca. Yên tâm đi, trừ khi là quyết định của chính Hoài Dương, bằng không, ta nhất định sẽ giúp đến cùng.” Nhạc Kiêu nhìn Hoài Lễ, trịnh trọng hứa.

“Cám ơn người, Nhạc Kiêu.” Chu Hoài Lễ nhìn về phía Nhạc Kiêu, rừ mắt thấp giọng nói: “Kỳ thực lần này mời người tới là muốn người đi khuyên nhủ Hoài Dương, hắn không chịu gặp ta. Hoài Dương ngày trước thân với người nhất, hơn nữa ta cũng biết bao nhiêu năm qua, các người vẫn thư từ qua lại... Vậy nên, vậy nên mong người khuyên hắn một chút, so với việc ở đất Nam man bị người khi dễ, không bằng tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ít nhất, làm con rể của vua Mông Cổ còn có thể vĩnh viễn hưởng vinh hoa phú quý.”

Nhạc Kiêu ngưng mắt nhìn Hoài Lễ hồi lâu mới nói: “Ta sẽ tận lực thử xem.”

“Cám ơn người.” Chu Hoài Lễ lần thứ hai nói tiếng cảm ơn, lau nước mắt trên mặt, nói với hai người: “Hôm nay đúng là khiến các người chê cười rồi, thật xin lỗi.”

“Nói nhảm gì đấy!” Lăng Tuần vươn tay giúp Hoài Lễ lau nước mắt, nói: “Chúng ta là bạn bè lớn lên bên nhau, bạn bè gặp nạn, chúng ta sao lại khoanh tay đứng nhìn.”

“Cám ơn, thực sự cảm ơn các người...” Hoài Lễ cầm lấy tay Lăng Tuần, lần thứ hai khóc không thành tiếng.

Khi Nhạc Kiêu và Lăng Tuần từ Vương phủ bước ra, trời đã tối mịt, hơn nữa còn đổ trận tuyết nhỏ.

Lăng Tuần rung mình, áo lông cáo run rẩy, áo khoác bên trong bị Hoài Lễ khóc ướt, hiện tại vừa ra tới đại môn đã rét run cầm cập.

Nhạc Kiêu đứng sau lưng Lăng Tuần nhú mào, không nói gì, trực tiếp lướt qua bên cạnh y, tiện tay vút áo khoác màu đen của mình lên đầu y.

“Ai u!” Lăng Tuần không hề phòng bị, bị áo khoác đập một cái trùm lên đầu, kinh hô một tiếng. Vất vả lắm mới tìm được chỗ hở trên áo để chui ra ngoài, Nhạc Kiêu đã lên mã xa.

“Ngươi!” Lăng Tuần một chữ “ngươi” vừa ra khỏi miệng, mã xa của Nhạc Kiêu đã nhanh chóng chạy khuất.

“Ngươi, ngươi hỗn đản!” Lăng Tuần nổi cáu hò hét nhìn mã xa rời đi, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhìn áo khoác trong tay còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Nhạc Kiêu, vừa lăm bầm vừa bất đắc dĩ khoắc vào.

“Ta ghét nhất màu đen, vậy mà lại ném cái áo khoác màu đen cho ta! Hừ, sao lại rộng như vậy? Thông thượt hết cả! Thật ra hẳn là giả bộ hảo tâm thôi đúng không? Còn nhân tiện sỉ nhục chiều cao của ta!” Nhưng nhìn khoe miệng khe nhếch và ánh mắt mang theo ý cười của Lăng Tuần, nào có lấy một tia mắt húng?

Lên mã xa, tâm tình Lăng Tuần còn chút nặng nề, buồn chán quá lại nhìn hoa tuyết nhẹ bay ngoài cửa sổ. Khi đi qua phố Chu Tước, Lăng Tuần thoáng thấy một thân ảnh cực kì quen thuộc. Xốc mào vội bị gió thổi dập dờn lên, vừa định gọi người kia lại, thân ảnh ấy đã biến mất ở góc đường.

“Đại ca sao lại xuất môn trong cái thời tiết này? Cũng không ngồi mã xa, lại dùng kiệu mà đi!” Lăng Tuần còn đưa đầu nhìn nơi Lăng Giác biến mất, trong lòng nghi ngờ, vừa rồi y hình như còn thấy bên cạnh đại ca có một người nữa. Nghĩ đến một góc màu hồng kia, Lăng Tuần vẽ mặt nghi ngờ rụt đầu vào trong xe.

Nhạc Kiêu chưa về phủ Tướng quân mà trực tiếp cho phu xe đánh mã xa tới Cẩm Vương phủ.

Chu Hoài Dương tuy bị biếm làm thứ dân, mới đây còn chống đối thiên nhan, nhưng Cẩm Vương phủ vẫn là nhà hắn. Tuy hôm nay lấy thân phận con vợ lẽ mà ở lại Vương phủ, nhưng từ trên xuống dưới Vương phủ không có ai thật sự dám bất kính với hắn. Nhạc Kiêu tới cửa báỉ phỏng, lại là con của danh tướng, vậy nên rất nhanh được Cẩm Vương tiếp kiến.

Cẩm Vương vừa thấy Nhạc Kiêu, mặt liền cười khổ, sau đó thỉnh cầu Nhạc Kiêu một chuyện, là chuyện về Hoài Dương.

Vào tiểu viện của Chu Hoài Dương, Nhạc Kiêu ở trong sân nhìn một vòng mới thấy thân ảnh của Hoài Dương, tên kia đang xách bình rượu nằm trên mái nhà thưởng tuyết!

Nhạc Kiều sai hạ nhân Vương phủ mang dù tới, mượn lan can của hành lang gấp khúc mà tung mình, cũng lên mái nhà.

“Người cũng sắp bị tuyết chôn luôn rồi.” Nhạc Kiều giương dù tới trước mặt Hoài Dương, vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Hoài Dương một tay cầm bình rượu, một tay ngấm nghía ngọc bội bên hông, thấy người tới liền nhú nhú mày, ngồi dậy lắc lắc rũ tuyết trên người, dính đầy mặt đầy cổ Nhạc Kiều.

“Tiểu tử thói này, mấy năm không gặp mà vẫn thèm ăn đòn như thế!” Nhạc Kiều cuống quýt thối lui, trên mái, tuyết đọng dày cộm, dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa rơi xuống! Đứng vững rồi liền dùng ngón tay nắm lấy dây cương ngựa, vội vàng chạy xuống sân.

“Ai u, này! Người đánh thật à!” Chu Hoài Dương vuốt mặt, bị đau mà nhìn Nhạc Kiều.

“Được rồi, đừng quậy nữa.” Nhạc Kiều không nhìn ánh mắt lên án của hắn, trực tiếp ngồi bên cạnh, như chuyện đương nhiên mà đoạt lấy rượu trong tay hắn, đưa lên miệng uống ực một hớp, thiếu chút nữa phun ra! Gắng gượng nuốt xuống, ném bình rượu về cho Hoài Dương, Nhạc Kiều hít một hơi, nói: “Rượu này đúng là lạnh thấu tim! Người cũng không nhắc một tiếng!”

“Hừ, người chính là không chịu được khổ.” Hoài Dương giơ bình rượu giữa đầu ực một hớp, sau đó thoải mái thở dài, nói: “Rượu lạnh thật tốt, lúc này mới ném được nhân tình ấm lạnh, toan điềm khổ lực (*cay đắng ngọt bùi*).”

“Tiểu tử, người mới mười ba, đừng học kiểu nói chuyện của lão đầu sáu mươi ba tuổi được không?” Nhạc Kiều một tay che dù, một tay nâng cằm, lạnh lạnh nói. Hoài Dương cười nhạo một tiếng, tiếp tục uống rượu.

Hai người ở trên mái tĩnh tọa một hồi, bên tai đều là tiếng tuyết rơi vi vu.

“Người quyết định rồi? Thật sự không muốn làm con rể của vua Mông Cổ?” Nhạc Kiều nhìn cảnh tuyết trong sân, đột nhiên hỏi.

“Người biết không? Kỳ thật ta rất ghét trời tuyết rơi, cũng rất sợ lạnh.” Hoài Dương hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, sóng sánh rượu trong bình, vuốt ve ngọc bội bên hông.

“A, ta nghe nói Lĩnh Nam là nơi bốn mùa như xuân, mùa hè còn có vải, có nhãn, có các loại hoa quả tươi ngon hiếm lạ để ăn, Tiểu Tuần thích nhất là ăn vải.” Nhạc Kiều cũng lạnh nhạt nói, hắn biết Hoài Dương đã quyết định.

“Đúng rồi, Hoài Lễ cũng thích ăn. Tô Thức thời Tống triều chẳng phải cũng bị biếm tới Lĩnh Nam sao? Còn làm một bài thơ “Nhật đạm lệ chi tam bách khóa, bất từ trường tác lĩnh nam nhân”[1]. Nơi Nam man,

cũng rất tốt.” Hoài Dương lại uống một hớp rượu, nói.

“Người không chịu gặp Hoài Lễ, cũng không giải thích rõ với hần, hần đau lòng lắm, cũng rất khổ sở, hần cho rằng người vì chuyện của năm năm trước mà oán hận hần. Hôm nay còn khóc ướt cả y phục của Tiểu Tuần.” Nhạc Kiêu liếc nhìn ngọc bội bên hông Hoài Dương, hần nhận ra đây là thứ mà năm năm trước Hoài Lễ đã nhờ Cẩm Vương chuyển lại cho Hoài Dương. “Người biết không, kỳ thực hần đã viết thư cho người suốt năm năm trời? Chỉ là, một phong thư hần cũng chưa từng gửi đi, gom đầy cả một rương.”

Chu Hoài Dương chấn động, vuốt ve ngọc bội một hồi, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Nhạc Kiêu, nói: “Vậy sao? Nhưng người có biết vì sao ta thà rằng tới Linh Nam cũng không chịu làm phò mã Mông Cổ?” Chu Hoài Dương lại quay đầu nhìn cảnh tuyết rơi trên mái, “Ta đời này sẽ không thích nữ nhân, ta căn bản không thể dậy được hứng thú với nữ nhân.”

Gương mặt Nhạc Kiêu khiếp sợ, kinh nghi bất định (*ngạc nhiên nghi ngờ*) nhìn Chu Hoài Dương, lại nhìn ngọc bội trong tay hần, một lúc lâu sau mới thốt nên một câu: “Cái thằng này, sẽ không phải là, thích ta đấy chứ?”

Thân thể Chu Hoài Dương chợt ngã nhào, thiếu chút nữa ngã từ trên mái nhà xuống đất, chết không toàn thây. Xoay bình rượu trong tay thẳng hướng Nhạc Kiêu mà đập, cười mắng: “Người muốn làm ta phát ói à! Chỉ cần cái tướng măng phu cao lớn thô kệch lưng hùm vai gấu này thôi, có mà bị mù mới để ý người!”

“Ha ha ha!” Nhạc Kiêu vừa né vừa cười to: “Ý của người là nữ tử khắp kinh thành này đều là người mù? Đại gia ta vậy mà rất được ngưỡng mộ đó, năm trước còn có đại thần tìm bà mối tới phủ Tướng quân bàn chuyện làm mai, đều là những mỹ nữ khuê các những nhà chức to quyền trọng, sống chết nịnh bợ muốn kết thân!”

“Phi! Người cứ khoác lác đi!” Chu Hoài Dương phì nhổ.

Hai người cãi nhau ầm ĩ một trận, rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

“Người từ lúc nào phát hiện mình... không thích nữ nhân?” Ánh mắt Nhạc Kiêu thoáng hiện tia nghi vấn, trên mặt còn ửng đỏ đáng ngờ, may mà mặt hần không trắng, sắc trời lại tối, căn bản không nhận ra được.

“Ách... Ta, cứ như vậy.” Chu Hoài Dương đỏ mặt ấp úng một hồi, lại hàm hàm hồ hồ nói: “Năm năm trước, ta nằm mộng... người biết... đúng là loại mộng đó đấy. Nhưng trong mộng, là một nam tử. Ừ, cứ như vậy, sau khi tỉnh lại là biết.”

Đầu óc Nhạc Kiêu lơ mơ, liền buột miệng nói: “Người mộng thấy Hoài Lễ?!”

“Làm sao người biết?!” Chu Hoài Dương đại kinh thất sắc (*sợ trắng cả mặt*), sau đó phản ứng kịp, liền ho khan để che giấu sự mất tự nhiên của mình, cuống quýt giải thích: “Kỳ thực ta cũng không biết tại sao lại như vậy! Hoài Lễ từ nhỏ đã rất tốt với ta, tốt vô điều kiện, cho dù ta hung dữ với hần, mắng hần, hần vẫn luôn ở bên cạnh quan tâm đến ta. Năm đó, ta biết Lý Nam Thanh muốn làm chuyện bất chính với Hoài

Lễ, ta thật sự rất tức giận, cho nên mới ra tay phết hấn! Ta, ta ở Kim Lăng năm năm, không phút giây nào không nhớ Hoài Lễ, ta và hấn từ nhỏ chưa bao giờ xa nhau. Thẳng đến cơn mộng nửa năm trước, ta mới biết... biết mình đối với Hoài Lễ đã không giống xưa...” Hoài Dương thống khổ ôm đầu, khóe mắt ửng lên mang chút mịt mờ và tuyệt vọng. “Ta thích hấn, ta thích Hoài Lễ, ta vậy mà... thích ca ca của mình... Ta lại có loại tâm tư này với ca ca của mình, ta, ta so với Lý Nam Thanh còn không bằng!”

Trong mắt Nhạc Kiêu cũng mơ hồ hiện lên vẻ thống khổ, tâm tình của Hoài Dương, hấn cũng rất rõ ràng.

Chu Hoài Dương nhắm mắt lại, hít sâu, sau đó lại mở mắt, trầm giọng nói: “Vậy nên, ta chọn tới Linh Nam, thứ nhất là bởi ta thật sự không muốn lấy công chúa. Hai là, ta muốn để mình triệt để chặt đứt niệm tưởng đối với Hoài Lễ. Tới Mông Cổ, ta còn có thể ở lại kinh thành đợi cho công chúa tròn mười lăm, mấy năm ấy nhất định sẽ thời thời khắc khắc nhìn thấy Hoài Lễ, ta sợ bản thân sẽ không nhịn được! Tới Linh Nam, ta liền có thể cả đời cũng không gặp hấn... Nhạc Kiêu, ta nhất định phải rời xa kinh thành, cách Hoài Lễ thật xa, ta không thể làm hại hấn, không thể!”

Tâm tình của Nhạc Kiêu ngày càng nặng nề, cũng ngày càng tuyệt vọng. Hoài Dương làm như vậy là đúng, tựa như bản thân hấn quyết định rời xa Lăng Tuân, bọn họ, đều không có lỗi.

Hết chương 18

[1] Trích từ bài thơ “Thực lệ chi” (Ăn vãi chín) của Tô Thức thời Bắc Tống. 2 câu trên là 2 câu cuối trong bài, tạm dịch là “Ngày ăn vãi chín ba trăm quả/ Muốn mãi làm dân đất Linh Nam” (nguồn: Lịch sử văn học Trung Quốc, tập 2, NXB Giáo dục, 2003). Xem chi tiết tại đây. [↑]

19. Chương 19: Ly Thương

Hai mươi tám Tết, sổ phận Hoài Dương đã định, đi tới Linh Nam, trọn đời không được hồi kinh.

Đương nhiên, chỉ có những người biết chuyện mới rõ ý chỉ thật sự. Đối với bên ngoài chỉ tuyên bố rằng hoàng ân (*ơn vua*) bao la, phong thưởng tử của Cẩm Vương – Chu Hoài Dương – làm Vạn Hộ Hầu, đất phong ở Linh Nam. Ngoài sáng thì là phần thưởng phong hầu, nhưng bên trong kì thực là lưu đầy nơi Nam man. Dù vậy, kết quả này cũng đã mất một phen trắc trở. Nếu không có Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoàn giao thiệp từ bên trong, liên kết với trọng thần trong triều đệ đơn cầu tình, lại mời cả lão thần tử của Lễ bộ lật tổ huấn điển tịch ra, dương dương sải sải (*dào dạt*) viết một thiên tấu chương dài để thượng trình. Nói rằng Chu Hoài Dương tuy không có công nhưng cũng không có tội, cho dù năm năm trước đã từng phạm một sai lầm không lớn không nhỏ, nhưng cũng là vì tình mà nên. Huống hồ, chiếu theo lễ giáo tổ tông, con cháu hoàng tộc đang tuổi vị thành niên, nếu thân không mang tội, khi bị buộc phải rời xa kinh thành thì phải thăng quan tiến chức, truyền bá được cái uy của hoàng tộc. Chu Hoài Dương bất quá chỉ cự hôn, hơn nữa hấn tuổi còn nhỏ, việc hòa thân vốn không tới phiên hấn, nếu vì chuyện này mà Hoàng thượng thực hiện trừng phạt, e sẽ vấp phải hoài nghi của thiên hạ. Lại thêm Thái hậu tuy bệnh nhẹ cũng giả thành bệnh nặng ba lần bốn lượt tạo áp lực cho Hoàng thượng, cuối cùng Hoàng thượng cũng phải thỏa hiệp, tùy ý cấp đất phong và một chức vị Vạn Hộ Hầu vô danh vô thực cho hấn, thưởng nghìn mẫu ruộng tốt rồi đuổi người đi.

Cũng có thể vì nhiều ngày liên tiếp bị đại thần trong triều và Thái hậu tạo áo lực, Hoàng đế tâm tình vốn không tốt trong đêm ba mươi tùy tiện tìm cớ, một tờ chiếu chỉ, lệnh cho Hoài Dương tức khắc khởi hành đi Lĩnh Nam, liên tục nhiều năm không cho phép hần ở lại kinh thành.

Sau khi phong tước, Chu Hoài Dương ở Cẩm Vương phủ thay triều phục, định cùng người nhà tiến cung dự tiệc, thánh chỉ vừa đến, hần có chút sững sốt, mỉm cười lĩnh chỉ tạ ơn. Sau đó hướng về phía Cẩm Vương đang kinh ngạc cung kính khấu đầu ba cái, gập đầu một cái với Vương phi tái giá của Cẩm Vương, cuối cùng xoa đầu ba đứa đệ đệ và muội muội, lạnh nhạt về phòng thay triều phục ra.

Khi đồ đạc đã thu dọn xong, vừa đi ra, Cẩm Vương đã đứng giữa cửa phòng hần, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt hổ thẹn.

“Hoài Dương...” Cẩm Vương chỉ vừa gọi một tiếng “Hoài Dương” đã khóc không thành tiếng, “Là phụ vương vô dụng, phụ vương... không giữ được người...”

“Người nói cái gì đó?” Chu Hoài Dương móc tấm khăn lụa trong tay áo ra lau nước mắt cho lão, nhàn nhạt cười ôm người phụ thân tuy đã qua tuổi tam tuần (30) nhưng vẫn phong thần tuấn lãng như cũ: “Từ năm năm trước, nhi thần lần đầu bắt kính với Hoàng thượng, ngài đã lập tức không khoan hồng. Dù ngài biết Lý gia có lỗi trước, thế nhưng nhi thần coi rẻ hoàng quyền, so với việc làm nguy hại giang sơn của ngài thì còn là tội không thể tha thứ hơn. Có thể có kết quả như ngày hôm nay, nhi thần đã rất thỏa mãn. Thật sự, phụ vương không cần lo lắng cho nhi thần.” Nói rồi, hần buông Cẩm Vương ra, trong mắt còn nổi lưu luyến với phụ thân, Hoài Dương hiểu rõ cả đời này sẽ không còn được gặp phụ thân của mình nữa. Và còn cả, người kia...

Cẩm Vương phi là một nữ nhân rất biết gánh vác và quyết đoán, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, những gì Hoài Dương cần đem theo nường đều đã chuẩn bị xong, hành trang chất đầy năm mã xa. Lại chọn ra những thị vệ và gia nô tốt nhất trong Vương phủ theo Hoài Vương tới Lĩnh Nam. Lần này không giống năm năm trước. Năm năm trước, Hoài Dương còn có một Cẩm Vương phủ để có thể dựa vào, năm năm sau, hần thật sự chỉ còn một thân một mình. Vậy nên Vương phi gần như đem những người có năng lực nhất trong Vương phủ phái đến bên người Hoài Dương, thậm chí còn có hai mươi thân binh của Vương phủ.

Hoài Dương cùng Cẩm Vương ra khỏi Vương phủ, nhìn thấy “trận địa” kia thì liền sững sốt, lập tức vái chào Vương phi, nói: “Làm phiền di nương vất vả vì Hoài Dương, Hoài Dương đi rồi, mong người chăm sóc phụ vương thật tốt. Vương phủ vẫn còn đệ đệ và muội muội, nhất định có thể phần vinh hưng thịnh.”

“Hoài Dương,” Vương phi tiến tới chào cho Hoài Dương chiếc áo lông cáo trong tay, ôn nhu nói: “Tới Lĩnh Nam phải chăm sóc bản thân thật tốt, không có người nhà ở bên, dù sao vẫn thua thiệt. Nếu gặp chuyện khó xử, nhất định phải viết thư về, chúng ta nhất định sẽ giúp người, biết chưa?” Chu Hoài Dương qua năm sau mới mười bốn tuổi, một tiểu thiếu niên còn chưa trưởng thành, từ nay về sau đã phải một thân một mình, trong lòng nường cũng vô cùng khó chịu, đã nhiều năm như vậy, nường từ lâu đã coi Hoài Dương như cốt nhục của mình.

Vành mắt Hoài Dương nóng lên, cong khóe miệng cười: “Di nương yên tâm, người đã quên Hoài Dương từ nhỏ đã được xưng là Hồn Thể Ma Vương sao? Tối tận bây giờ mới chỉ có con bắt nạt người khác, đâu thể để người khác bắt nạt chứ?” Dứt lời, cầm tay Vương phi đặt lên tay Cẩm Vương, lần thứ hai cung kính kính vái chào, cao giọng nói: “Nhi tử đã đến lúc phải bái biệt cha nương!” Nói xong liền phát

tay áo, xoay người, đầu không ngoảnh lại mà nhảy lên mã xa, mặc cho tiếng kêu khóc từ phía sau truyền đến không thôi.

Cầm Vương phi đã khóc không thành tiếng.

Đội mã xa gần hai trăm người bắt đầu chậm rãi tiến bước, bên trong mã xa rộng lớn, xa hoa, ấm áp nhất, Hoài Dương khoan khoái tựa lên đệm ấm, nhìn cái nồi âm ấm bắc giữa mã xa, nhàn nhạt cười. Đây là Vương phi cố ý chuẩn bị cho hắn, có thịt dê và thịt vịt mà hắn thích ăn nhất, còn có cả rượu đã được hâm sẵn. Hoài Dương gấp một miếng thịt dê bỏ vào nồi, nhìn màu thịt đỏ chậm rãi sậm dần.

“Hoài Dương! Hoài Dương!”

Bàn tay cầm đũa chấn động, Hoài Dương bỗng ngừng đầu, trong mắt tràn ngập nỗi kinh ngạc.

“Hoài Dương! Hoài Dương dừng đi!” Chu Hoài Lễ vừa kêu khóc vừa chạy theo đoàn xe, thế nhưng một cặp chân chung quy cũng không đuổi kịp mã xa, đoàn xe càng lúc càng xa, Hoài Lễ càng ngày càng tụt lại, cuối cùng, tại nơi khúc quanh, Hoài Lễ lao đảo dừng bước, nhìn đoàn xe biến mất trước mắt mình.

“Hoài Dương, dừng đi, chờ ta một chút...” Nước mắt đầy mặt, Hoài Lễ kiệt sức đổ rạp xuống đất, thất hồn lạc phách nỉ non: “Hoài Dương, dừng đi, đừng bỏ ta lại ...”

Tuyết từng bông từng bông rơi xuống, Chu Hoài Lễ si ngốc ngừng đầu nhìn bầu trời ảm đạm, cuối cùng vẫn không kịp, cuối cùng, vẫn không đuổi kịp hắn.

Chu Hoài Lễ biết Hoài Dương phải đi khi đang trên đường tiến cung, nếu không phải nghe được thái giám đang làm nhiệm vụ ở cửa cung huyền thuyên nói đến chuyện này, hắn có lẽ vĩnh viễn cũng không biết Hoài Dương sẽ ở ngay đêm ba mươi hôm nay bị đuổi khỏi kinh thành. Một mạch chạy tới Cầm Vương phủ, cuối cùng vẫn không đuổi kịp hắn.

Bên trong mã xa, Hoài Dương nhìn lớp khói lượn lờ trên miệng nồi, vuốt ve ngọc bội bên hông, mặc cho nước mắt thấm ướt khuôn mặt.

Hoài Lễ, hẹn gặp lại.

Mùng hai Tết, khi Lăng Tuần tới Hoài Vương phủ chúc Tết mới hay tin Hoài Dương từ khuya đêm ba mươi đã mạo hiểm trời tuyết to mà rời kinh, thẳng tới Lĩnh Nam.

Chu Hoài Lễ từ khi Chu Hoài Dương đi liền không ăn gì nữa, còn phát sốt cao, cả người nóng rực mơ mơ màng màng, trong mộng không ngừng xin lỗi Hoài Dương.

Lăng Tuần đến khiến Hoài Vương và Vương phi như thấy tia hi vọng, họ biết Hoài Lễ từ nhỏ đã thân với

Lăng Tuần, hôm nay cũng chỉ có Lăng Tuần mới khuyên được Hoài Lễ.

Lăng Tuần cùng hạ nhân vào phòng của Hoài Lễ, khắp phòng ngập ngụa mùi thuốc đông y khiến Lăng Tuần nhú mảy.

Một tỳ nữ đang quỳ gối bên giường, vừa khóc vừa đỡ Hoài Lễ dùng thuốc. Hoài Lễ nằm trên giường đưa lưng về phía nàng, không nhúc nhích.

Lăng Tuần cởi áo khoác đưa cho hạ nhân ở cạnh bên, bước vài bước tới bên giường, nhận thuốc từ tỳ nữ, ra hiệu cho tất cả lui xuống.

Đám người rời đi, Lăng Tuần mới đặt chén thuốc ở một bên, nhẹ nhàng vỗ lưng Hoài Lễ.

Hoài Lễ xoay người, hai mắt đầm lệ nhìn Lăng Tuần.

Lăng Tuần thở dài, đỡ Hoài Lễ dậy, Hoài Lễ dựa trước ngực y, vừa rơi lệ vừa dùng thanh âm suy yếu nói: “Hoàng thượng thực sự không tha thứ cho Hoài Dương như vậy sao? Hắn cái gì cũng chưa từng làm, tại sao lại đối với hắn như vậy? Tại sao?!”

Mùng sáu Tết vừa qua, lễ thành nhân của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư cần phải được bắt tay vào chuẩn bị ngay. Ngày sinh của Lăng Giác là vào mùng tám Tết, còn Nhạc Lan Thư thì vào ngày mười ba.

Ngày làm lễ đội mũ của Lăng Giác, phủ Thượng thư náo nhiệt vô cùng, người đến chúc mừng đếm không xuể. Lăng Giác vẻ mặt đau khổ ngồi trong phòng, nhìn một thân hoa phục cẩm quan (*áo hoa mũ gấm*) mà lòng buồn bực hết sức. Trước đây, hắn rất chờ mong nghi lễ đội mũ, vì đội mũ rồi có nghĩa là hắn đã lớn, đã trưởng thành, đã có thể tự mình làm chủ việc của mình. Nhưng hôm nay, chỉ cần vừa nghĩ tới nguyên nhân hắn được làm lễ đội mũ sớm bất quá chỉ vì hai nhà muốn hắn mau mau thành thân là hắn lại buồn khổ nói không nên lời. Hắn căn bản không yêu Nhạc Lan Thư, làm sao thành thân với nàng được? Huống hồ, huống hồ hắn đã sớm...

Lăng Giác nghĩ đến hình bóng của người kia, hung hăng đấm một quyền lên án kỷ.

“Ca ca?!” Đúng lúc Lăng Tuần đến xem Lăng Giác đã chuẩn bị xong chưa, vừa vào cửa đã bị sự hung hãn của Lăng Giác làm cho hoảng sợ, vội vàng lại hỏi: “Ca ca làm sao vậy? Ai chọc người giận?”

Lăng Giác thấy mình dọa dẫm, cơn tức có lớn hơn nữa cũng không xả ra được, kéo y vào trước ngực, buồn bực nói: “Tiểu Tuần, làm người sợ rồi à?”

Lăng Tuần giãy giụa, lại tránh không được. Y và ca ca từ nhỏ đã gần gũi, nhưng bây giờ y cũng đã mười bốn tuổi rồi mà còn hay bị ca ca ôm, dù sao cũng thấy xấu hổ, liền ngượng ngập cười: “Không có, nương nói đệ đến thăm ca một chút, tân khách đều đã tới đông đủ rồi, canh giờ cũng không hơn kém bao nhiêu nữa, ca cũng nên ra ngoài đi.”

“Ai!” Cảm nhận được sự lúng túng của Lăng Tuần, Lăng Giác đau thương thở dài, buông Lăng Tuần ra, cô đơn nói: “Tiểu Tuần lớn rồi, ngày trước lúc nào cũng kêu gào đòi ca ca ôm, giờ ca ca ôm một cái người cũng không muốn.”

“Ca ca!” Lăng Tuần vừa xấu hổ vừa nổi cáu, ầm ỉ một trận đỏ bừng cả mặt.

“Ha ha,” Lăng Giác thương yêu xoa đầu Lăng Tuần, bỗng thốt ra một câu: “Nếu chị dâu của người là một người khác, người có trách ca ca không?”

Lăng Tuần sững sốt, không phản ứng kịp lời Lăng Giác nói là có ý gì, đến khi tỉnh ngộ lại thì liền cả kinh, xoay người muốn hỏi Lăng Giác thì Lăng Giác đã sớm ra ngoài từ khi nào.

Trong lòng Lăng Tuần kinh nghi bất định (*ngạc nhiên, nghi ngờ*), bỗng nhớ một ngày của năm trước, y thấy bên cạnh Lăng Giác có một bóng dáng màu hồng mờ mờ lung.

Lẽ nào, lẽ nào ca ca y đã coi trọng nữ tử nhà khác? Lăng Tuần hoảng sợ ôm ngực, tựa như làm như vậy có thể đem trái tim sắp nhảy ra ngoài của y đè trở lại.

Lễ đội mũ đã bắt đầu, Lăng Tuần vẫn không yên lòng. May mà y là tiểu bối (*người vai dưới, người nhỏ*), bị an bài ở một chỗ rất xa, nếu không Lăng phu nhân mà nhìn thấy nhất định sẽ hỏi lung tung hết cả. Bất quá, không may là Nhạc Kiều đến xem lễ lại cùng vai phải lứa với Lăng Tuần, hai nhà Nhạc Lăng lại là thế giao, đương nhiên là bị an bài chung một bàn.

Nhạc Kiều lắc lư phần rượu nhạt nhẽo như nước, đôi mắt lại không tự chủ được mà nhìn về phía Lăng Tuần. Từ sau ngày ấy gặp nhau ở Hoài Vương phủ, Nhạc Kiều không gặp Lăng Tuần nữa, y dường như lại gầy đi nhiều. Nhìn vẻ mặt sầu khổ của y, Nhạc Kiều nhíu mày khe khẽ đến độ không thể nhận ra. Nghĩ thầm, chẳng lẽ bệnh của Hoài Lễ còn chưa dứt? Không thể nào, ngày hôm qua hẳn mới tới thăm Vương phủ, tinh thần của Hoài Lễ đã khá lên nhiều.

Nhạc Kiều bỗng có một nỗi kích động muốn gọi Lăng Tuần một tiếng, nhưng lại cứng rắn nhịn xuống, nhớ tới Hoài Dương, hẳn liền cảm thấy bản thân cũng không thể vì dục vọng của bản thân mà hại Lăng Tuần.

Nhạc Kiều an vị ở đối diện Lăng Tuần, Lăng Tuần không thể nào không nhìn thấy hắn. Kỳ thực, Lăng Tuần vẻ mặt sầu khổ, hơn phân nửa là vì chuyện Lăng Giác đã nói, còn gần một nửa là bởi Nhạc Kiều đang ngồi đối diện y. Đến giờ, y vẫn không hiểu vì sao y và Nhạc Kiều lại thành ra như hiện tại, ngày trước bọn họ đã từng đánh nhau ầm ỉ còn quá đáng hơn thế này, bất quá cũng chỉ không thèm nhìn mặt nhau ba ngày, sau đó thì lại tay nắm chân đá cùng nhau lăn lộn. Thế nhưng, lúc này đây không giống trong dĩ vãng, bọn họ thực sự đoạn tuyệt rồi. Kỳ thực, Lăng Tuần đã tự giấu lại bản thân, cảm thấy mình quá hiểu thấu, trước đây khi Nhạc Kiều hiểu lầm, y nên kịp thời giải thích rõ chứ không phải đấu với hắn tới cùng. Thế nhưng, y đã vài lần chủ động hòa giải cùng Nhạc Kiều, Nhạc Kiều đều không cảm kích, tựa như thật sự không muốn để ý tới y nữa.

Lăng Tuần càng nghĩ càng phiền, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ủy khuất! Ngẩng đầu hung ác trừng Nhạc Kiều, rượu nằm trong tay liền dốc thẳng vào miệng. Y từ trước đến giờ chưa từng uống rượu, cho dù

uống phải loại rượu đã bị đổi mùi vị thành như nước trắng cũng vẫn bị sặc thê thảm.

Che miệng chặt vật ho khan vài tiếng, Lăng Tuần liền cầm bầu rượu rót một chén, lần thứ hai nhắm mắt ngửa đầu nốc cạn! Lần này hoàn hảo, ít nhất cũng không bị sặc. Đầu óc Lăng Tuần bắt đầu choáng váng, nhìn cái gì cũng thấy bóng chông, cũng không quan tâm mà lại rót một chén, ngửa đầu nốc cạn.

Nhạc Kiều ở đối diện thấy y ho khan sặc sụa thì tim muốn nhảy ra ngoài, muốn ngăn y lại thì phát hiện mình căn bản không có tư cách, không thể làm gì khác hơn ngoài việc vừa nóng ruột vừa đau lòng nhìn y rót hết chén này đến chén khác. Cho đến khi một tiếng “phịch” truyền đến, Nhạc Kiều liền không khống chế bản thân được nữa, vội vàng đứng dậy chạy đến bên Lăng Tuần, đỡ Lăng Tuần đã gục xuống bàn dậy, vội la lên: “Tiểu Tuần? Tiểu Tuần? Cái thằng ngốc này, đúng là không hổ danh “Tam Bôi Đảo” (*3 ly là gục ==*’), không biết uống thì đừng có uống!”

Ngồi cùng bàn hầu như đều là đồng môn trong thư viện, thấy Lăng Tuần say khướt liền ồn ào, Nhạc Kiều tức giận liếc mắt trừng bọn họ, cũng không quản tình huống đang thế nào nữa, ôm lấy Lăng Tuần đi thẳng.

Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân đều chú ý tới bàn của Nhạc Kiều, ban đầu thấy Lăng Tuần say còn có chút bận tâm, bất quá thấy đã có Nhạc Kiều trông nom thì an tâm hơn. Lăng phu nhân phân phó tỷ nữ sau lưng đi nấu canh giải rượu cho Lăng Tuần, sau đó liền đi chào hỏi khách nhân.

Nhạc Kiều đưa Lăng Tuần về phòng, đắp hai lớp chăn bông lên người y. Uống rượu kỳ nhất là trúng gió, bị nhiễm phong hàn thì nguy to.

Thu xếp ổn thỏa cho Lăng Tuần rồi, Nhạc Kiều mới thở phào nhẹ nhõm ngồi ở đầu giường, ánh nhìn dừng trên gò má vì uống rượu mà ửng đỏ của Lăng Tuần, không nhìn được mà vuốt ve mặt y. Từ hàng lông mày cong cong cho tới lông mi rậm dài, xuống chóp mũi cao cao rồi lưu luyến nơi hai gò má ửng hồng, cuối cùng, đường nhìn dừng lại nơi đôi môi đỏ mọng.

“Tiểu Tuần...” Nhạc Kiều chỉ uống có một chén rượu, tửu lượng lúc nào cũng tốt như hấn lại cảm giác như mình cũng say mất rồi. Tựa như bị đôi môi đỏ mọng cám dỗ, Nhạc Kiều lần thứ hai kìm lòng không đậu, cúi người dè dặt hôn lên môi Lăng Tuần. Giống như trong kí ức, ngọt ngào mềm mại, chóp mũi truyền đến mùi hương trẻ con ngọt ngào từ thưở bé của Lăng Tuần, còn xen lẫn mùi rượu làm say lòng người, Nhạc Kiều chỉ cảm thấy lòng mình nhanh chóng bị tâm tình xa lạ mà kích động này xâm chiếm.

“Ừm...” Một tiếng rên rỉ khó chịu của Lăng Tuần thức tỉnh Nhạc Kiều, hấn lập tức đứng dậy, vỗ về trái tim đang đập thình thịch, đỏ bừng mặt nhìn Lăng Tuần.

“Ừm, ừm...” Lăng Tuần khó chịu rên rỉ hai tiếng, Nhạc Kiều gắng sức bình ổn tâm tình hít sâu một hơi, sau đó mới thấp giọng ghé vào tai y, hỏi: “Tiểu Tuần? Khó chịu chỗ nào?”

Lăng Tuần nghe được thanh âm quen thuộc, giây giũa mở mắt, thấy gương mặt quen thuộc đang ân cần nhìn mình, bỗng nở nụ cười.

Nhạc Kiều bị nụ cười ngây ngô ấy dọa cho sợ hãi, cho rằng y đã say bí tỉ, vội đỡ y dậy, ôm vào lòng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tuần? Tuần Nhi? Đừng dọa ta, làm sao vậy? Có phải khó chịu hay không? Có muốn nôn không?”

Thanh âm quen thuộc thật ôn nhu, không hề lạnh lùng giễu cợt như thường ngày – mỗi câu nói ra đều như cắt một dao trong lòng y. Lăng Tuần rất thích Nhạc Kiều như vậy, cũng thích Nhạc Kiều dùng giọng nói như vậy nói chuyện với y, trong lòng Lăng Tuần bỗng thấy vui vẻ không giải thích được, thế nhưng y cười, rồi đột nhiên lại khóc.

“Ô ô ô ~” Lăng Tuần khóc ô ô, gương mặt càng đỏ bừng.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Nhạc Kiều sợ nhất là Lăng Tuần khóc, y vừa khóc, tim hẳn liền khó chịu. Nhẹ nhẽ vỗ ngực Lăng Tuần, Nhạc Kiều nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng khóc, Tiểu Tuần đừng khóc...”

Lăng Tuần khóc lóc, bỗng dùng sức mà nhéo đùi Nhạc Kiều một cái, Nhạc Kiều đau xanh cả mặt, nhưng một tiếng cũng không dám thốt. “Ô ô, chẳng đau chút nào cả, ta biết mình đang nằm mơ mà, Nhạc Kiều có khi nào lại tốt với ta như vậy chứ, hẳn chỉ biết khi dễ ta thôi! Nhưng mà cũng đừng mau tỉnh như vậy có được không? Ta muốn Nhạc Kiều như thế, cái đứa ngoài giấc mộng kia ta không thích, lòng ta rất khó chịu! Ô ô ô...”

Nếu là trước đây, Nhạc Kiều nhất định sẽ bóp cổ Lăng Tuần mà nói: “Người nằm mơ lại đi nhéo người khác, đương nhiên sẽ không đau!” Nhưng bây giờ, Nhạc Kiều trái lại một câu cũng không thốt nên lời, không thể làm gì khác hơn là ôm Lăng Tuần dỗ dành, ôn nhu hôn trán và đôi má y: “Xin lỗi, Nhạc Kiều là thằng khốn, Tiểu Tuần muốn hận thì cứ hận đi, đừng tự làm khổ mình... Xin lỗi, Tiểu Tuần, xin lỗi...”

Cuối cùng cũng dỗ được Lăng Tuần ngủ, Nhạc Kiều gọi hạ nhân ngoài cửa mang một chậu nước nóng vào, lau sạch sẽ dấu vết nước mắt cho Lăng Tuần.

“Tiểu Tuần, xin lỗi, chỉ vào thời điểm này, ta mới dám không chút kiêng kỵ mà gần gũi người. Tình cảm ta dành cho người không giống tình cảm người dành cho ta, ta thà để người hận ta vô tình, chứ không muốn người chán ghét ta vì đã có tình cảm với người. Cho dù, cho dù người nguyện ý đáp lại ta, ta cũng không muốn hủy hoại người, người có hiểu không?” Nhạc Kiều nói xong, hôn lên vành tai Lăng Tuần, đứng dậy ép buộc bản thân rời đi.

Hết chương 19

20. Chương 20: Tương Ái Thật Khó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Tuần từng đọc một câu của Trang Tử: “Nhân sinh thiên địa chi gian, nhược bạch câu quá khách, hốt nhiên nhi dĩ [1]”, khi ấy, y bắt quá mới chỉ là một đứa trẻ con bảy tám tuổi, còn chưa biết đến khái niệm

thời gian, ngoại trừ ăn uống chơi bời ra thì cũng chỉ đấu đá hơn thua với Nhạc Kiều mà thôi.

Đến khi Lăng Tuần lần thứ hai lật xem đến câu danh ngôn của cổ nhân thì liền sững sốt, ngơ ngác nhìn câu nói kia hồi lâu, mới lặng lẽ khép lại quyển sách trong tay. Đúng vậy, thời gian như bóng câu qua khe cửa, hai năm cứ như vậy qua đi, bản thân đã lớn thêm hai tuổi.

Nhớ ra bản thân còn có hẹn với người ta, y vội trở về phòng thay một bộ đồ mới, khi chạy qua tấm gương đồng lớn trong phòng ngủ, Lăng Tuần chợt dừng bước.

Chậm rãi xoay người, trong gương phản chiếu một thân ảnh thanh tú có chút vặn vẹo. Lăng Tuần nhìn thiếu niên trong gương, có chút mê muội, Hoài Lễ nói hai năm qua y càng lớn càng đẹp, môi hồng răng trắng, phong thần tuấn lãng. Còn Huệ Vương cũng thường nói y mi mục như họa. Thậm chí ngay cả ca ca cũng hay đem y ra chọc, nói năm nay bà mới tới dặm hỏi y gần như đập đổ cả cổng phủ Thượng thư luôn rồi. Lăng Tuần quay lại với thân hình đang đứng thẳng trước gương, chỉ cảm thấy bản thân cao hơn nhiều so với hai năm trước, khi trước y xấp xỉ Hoài Lễ, bây giờ đã cao hơn Hoài Lễ vài phân. Ngoại trừ cao lên, y thật sự không cảm thấy bản thân đã thay đổi chỗ nào, dáng dấp vẫn là dáng dấp trước đây, bất quá chỉ mất đi nhiều tính nết trẻ con. Nếu nói thay đổi, thì hẳn người kia mới thay đổi nhiều...

Hai năm trước, Hoài Dương bị dày tởi Linh Nam. Đối với chuyện của hai năm qua, Lăng Tuần chỉ có một câu thơ để khái quát: “Nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong [2]”.

Một Hoài Lễ ôn văn hữu lễ rạng rỡ vui cười đã thay đổi, trở nên trầm tĩnh kiệm lời, giữa hai hàng lông mày mang theo chút sầu tư bất bình tựa như vịnh viễn cũng không thể xóa sạch. Dù là đối với Lăng Tuần thì nét tươi cười cũng chỉ nhàn nhạt, gương mặt không giãn ra nữa.

Nhạc Kiều ngày trước vẫn như cặp môn thần dân ngược với Lăng Tuần, vừa thấy mặt đã âm ỉ, vừa tiếp xúc đã đánh nhau, giờ cũng đã thay đổi. Không, kỳ thực ở điểm ghét Lăng Tuần vô cùng thì hẳn vẫn không thay đổi. Chỉ là khi còn bé, hẳn dùng nắm đấm và lời nói để biểu lộ sự chán ghét Lăng Tuần, còn khi lớn lên, hẳn đổi thành sự thờ ơ không thèm đếm xỉa. Cái sau càng làm người ta tổn thương hơn cái trước. Trong lòng Lăng Tuần bức bối suốt một năm, rốt cuộc cũng minh bạch Nhạc Kiều thực sự vô cùng ghét y, ghét đến mức không muốn gặp lại y nữa. Bởi vì một năm trước, Nhạc Kiều rời khỏi thư viện, bỏ qua cả khoa thi và công danh đã gần ngay trước mắt, gia nhập Tam Thiên Doanh [3] kinh thành, làm một gã kỵ binh nho nhỏ. Công Tôn phu tử từng nói, trong thư viện nếu có một người có thể sánh ngang với Lăng Tuần, đó chỉ có thể là một mình Nhạc Kiều. Nhưng Nhạc Kiều đã đi không quay đầu lại, vô cùng kiên quyết.

Cứ như thế, hai năm qua, người kia thay đổi không nhiều sao? Đã cao hơn so với trước kia, mới mười lăm tuổi đã có thể sánh vai cùng đại ca hắn. Còn về ngoài, cho dù Lăng Tuần có cảm thấy Nhạc Kiều đáng ghét, chướng mắt đến mức nào, cũng không thể không thừa nhận hắn lớn lên quả thực anh tuấn phi phàm. Mày kiếm mắt sáng, thân thể cường tráng, nếu đứng trên đường lớn Chu Tước, nhất định có thể làm say đắm rất nhiều nữ tử. Nghe nói, mấy hôm trước, mấy lão gia trong quân đội vì muốn tranh giành Nhạc Kiều về làm con rể mà động tay động chân, chuyện này truyền tới tai Hoàng thượng, mấy lão gia kia còn bị phạt ba tháng bổng lộc, lý do là làm tổn hại uy phong hoàng gia.

Lăng Tuần nhếch khóe miệng cười nhạt, chắc ngay cả Hoàng thượng cũng muốn tuyển Nhạc Kiều làm rể chứ? Không nhìn bản thân trong gương nữa, Lăng Tuần xoay người xuất môn. Hôm nay Huệ Vương hẹn y đi du hồ, không thể tới trễ.

Hai năm nay, bạn bè từng chơi chung cũng dần xa cách y, chỉ duy có Huệ Vương là gần gũi với y không ít. Một hai năm trước, quan hệ của y và Nhạc Kiều ngày càng lạnh nhạt, sau đó Nhạc Kiều lại vào quân doanh, hai nhà gặp gỡ nhau cũng chỉ vì hôn sự của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư càng lúc càng gần, y và Nhạc Kiều còn không bằng người xa lạ. Không phải Lăng Tuần không chủ động phá vỡ cục diện bế tắc khiến người ta khó chịu kia, chỉ là mỗi lần y mở miệng, Nhạc Kiều liền lạnh mặt bỏ đi, liếc cũng không muốn liếc y một cái. Sau đó, Lăng Tuần chỉ cần biết Nhạc Kiều đang ở gần đó, y có thể cười lớn đến đâu liền cười lớn đến đó, khóe miệng muốn kéo đến tận mang tai, tựa như muốn nói với Nhạc Kiều rằng, kỳ thực y cũng chẳng thêm quan tâm! Thế nhưng, bất luận nụ cười trên mặt Lăng Tuần có sáng lạn đến đâu, cũng không cách nào quên đi nỗi trống trải và đau xót trong lòng. Mà đúng lúc này, Huệ Vương lại không chút che giấu gần gũi và ôn nhu với y, còn có cả quan tâm, khiến y nhớ lại Nhạc Kiều trong mộng cái ngày say khướt ấy. Sau đó, y không cự tuyệt ý tốt của Huệ Vương nữa, thỉnh thoảng còn có thể cùng hắn ra ngoài du ngoạn.

...tựa như ngày hôm nay.

Tuy đã cuối xuân nhưng người chơi thuyền trên hồ cũng không ít. Lãng Tuân ghé vào bệ cửa sổ trong khoang thuyền nhìn ra ngoài, Kính Hồ lớn như vậy, chằng chằng chịt chịt đều là phưởng thuyền nhỏ, thuyền ra đủ loại thanh âm đàn sáo. Cách đó không xa có một con thuyền truyền tới tiếng Côn khúc [4] êm dịu làm đau lòng người nghe. Tơ liễu (hạt của cây liễu có tơ) ven hồ tản mát khắp trời, chẳng hề mĩ cảm. Lãng Tuân bỗng thấy thiếu hứng thú, có chút hối hận vì đã đồng ý ra ngoài cùng Huệ Vương.

“Tiểu Tuân, đang nhìn gì vậy?” Huệ Vương cầm chén rượu đi tới, ở sau lưng Lãng Tuân cúi người xuống, đầu đặt trên vai y mà nhìn ra ngoài, hơi thở ấm áp mang theo men rượu phả vào tai y, thanh âm có chút biếng nhác.

Lãng Tuân khẽ nhú mày, y nằm úp sấp luôn lên bệ cửa sổ, lui về phía sau khác nào trực tiếp nhảy vào lòng người ta mà ôm ấp, liền thản nhiên nói: “Không có gì, chỉ là ở trong thuyền có chút buồn bực, muốn lên mạn thuyền hít thở không khí thôi.”

Chu Hoài Đức khẽ cười một tiếng, lui ra, nhìn Lãng Tuân đứng lên, nói: “Sớm biết hôm nay nhiều người du hồ như vậy thì đã chọn đi buổi tối rồi.”

Lãng Tuân vừa ra khỏi khoang thuyền liền sửng sốt: “Du hồ buổi tối? Đen như mực, có gì mà xem?”

“Hừ hừ,” Huệ Vương cười khẽ hai tiếng, bước tới vừa kéo y ra khỏi khoang thuyền vừa cười nói: “Lần sau theo ta tới xem một lần, chẳng phải sẽ biết có gì để xem sao?”

Lãng Tuân nhún nhún vai, tuy nói qua lại gần gũi với Huệ Vương, nhưng y vẫn không hiểu rõ vị Đại Minh Vương gia này thường nghĩ cái gì. Hơn nữa, hành động của hắn hôm nay cũng quá kì lạ, thậm chí có chút mạo phạm. Những lần ra ngoài trước đây, hắn rõ ràng đều là dáng vẻ nho nhã lịch sự, ôn tồn lễ độ, có khi nào lại như hôm nay – bộ dạng ngả ngớn. Chẳng lẽ là uống rượu?

Lãng Tuân vừa suy đoán vừa đi theo Huệ Vương lên mạn thuyền, ngẩng đầu nhìn lại, chợt chấn động. Chu Hoài Đức thấy Lãng Tuân cứng đờ, liền ân cần hỏi thăm: “Tiểu Tuân, làm sao vậy? Khó chịu à?”

Lãng Tuân vội vã thu đường nhìn lại, sắc mặt cực xấu kéo Huệ Vương sang bên kia, nói: “Ừm, có chút khó chịu.” Y nhìn thấy gì? Ca ca của y vậy mà cùng một nữ tử xa lạ gặp gỡ vụng trộm?! Cho dù chiếc thuyền vừa rồi cách y rất xa, cho dù nam tử kia đầu đội mũ trụ [5] nhìn không rõ diện mạo, nhưng đó là ca ca cùng chung huyết mạch sớm tối bên nhau của y, chỉ cần một cái bóng thôi y cũng có thể nhận ra! Nữ tử nhỏ nhắn kia cũng không phải Lan Thư tỷ tỷ! Bỗng dưng, Lãng Tuân nhớ tới câu mà Lãng Giác đã nói với y vào lễ thành nhân hai năm trước – “Nếu chị dâu người là một người khác, người có trách ca ca không?”

Chu Hoài Đức thấy sắc mặt Lãng Tuân càng lúc càng tái nhợt, trong lòng lo lắng cũng mất hứng du ngoạn, sai người chèo thuyền lên bờ, tự mình đưa Lãng Tuân về nhà.

Nhưng Lãng Tuân không biết, ngày đó ở trên hồ, trừ y và Lãng Giác ra, còn có cả Nhạc Kiều. Hắn vừa nhìn thấy Lãng Tuân tay trong tay cùng Chu Hoài Đức, cũng nhìn thấy Lãng Giác dựa dẫm thân mật cùng nữ tử xa lạ kia. Chỉ là, hắn nhận tất cả, coi như cái gì cũng không biết, xoay người tiếp tục cùng các huynh đệ trong quân doanh chén nói chén.

Khi Nhạc Kiều về đến nhà, trăng đã lên giữa trời. Hôm nay hắn uống hơi nhiều, đẩy hạ nhân tới đỡ ra, một mình xiêu xiêu vẹo vẹo về phòng. Đầu tưởng đau cứ liên tục hiện lên khuôn mặt Lãng Tuân, còn cả khi y tay trong tay cùng Huệ Vương. Đi qua hành lang nơi hoa viên, Nhạc Kiều đâm một quyền vào cây cột.

Hồn hển ngã ngồi dựa vào lan can, Nhạc Kiều thất thần nhìn khoảng không đen kịt. Lãng Tuân ngu ngốc kia, vì sao không hiểu dụng ý của Huệ Vương? Nghĩ đến ánh mắt Huệ Vương nhìn Lãng Tuân, Nhạc Kiều hận không thể móc cặp mắt kia ra! Người mà bản thân vẫn luôn bảo hộ, không nỡ thương tổn, làm sao có thể dễ dàng chấp tay nhường cho người khác như vậy? Thế nhưng, nếu thật sự làm việc lỗ mãng mà tổn thương Lãng Tuân, bọn họ thật sự không thể trở về như trước được nữa.

Trong ngực không ngừng có hai luồng âm thanh xé rách lí trí của Nhạc Kiều, một kêu gào thà tự mình kéo y xuống địa ngục, cũng không nguyện nhìn người khác đoạt lấy y; một đang khổ cực khuyên lơn, nếu người làm như vậy, Lãng Tuân sẽ hận người cả đời.

Nhạc Kiều thống khổ ôm đầu, gầm khê: “Câm miệng!”. Chợt bên tai lướt qua một tiếng sột soạt rất nhỏ. Nhạc Kiều chợt ngừng đầu, cảnh giác xem chừng bốn phía, tòng quân đã một năm, hắn đã sớm luyện được đôi tai có thể nghe bốn phương tám hướng.

Nhạc Kiều vẫn không nhúc nhích, cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng, đợi một hồi. Trong vườn hoa, tiếng sột soạt khê khằng hầu như không thể nghe thấy lại vang lên lần nữa! Nhạc Kiều ra tay nhanh như cắt, trong chớp mắt đã nghiêng mình tới phía sau bên phải, một đòn nắm chặt thân ảnh lén lút vụng trộm.

“Trộm vật phương nào! Dám to gan xâm phạm phủ Tướng quân!” Nhạc Kiều tuy chưa đầy mười lăm, nhưng từ nhỏ đã luyện võ nên lực cánh tay mạnh kinh người, một tay đã bắt được người nửa đêm lén vào phủ Tướng quân. Người nọ bị bóp cổ, gương mặt sưng huyết đến đỏ bừng, liều mạng giãy giụa đập tay của Nhạc Kiều ra, phát ra tiếng “ô ô” thống khổ.

Thanh âm có chút quen tai, lòng Nhạc Kiều khê xao động, theo ánh nến yếu ớt nhìn rõ mặt người kia, liền thất thanh kêu lên: “Tỷ tỷ?”

“Ừ!” Nhạc Lan Thư cũng không đau hay không đau, vội vã đưa tay bịt chặt miệng Nhạc Kiều lại, một đôi mắt hạnh vì kinh sợ mà trừng lớn. Nhạc Kiều từ khi nhận ra người lạ mặt thì liền thả nạng ra, cẩn thận nhìn xung quanh, may mà không có người nào ngang qua đây, lại khẩn trương lôi Nhạc Lan Thư chạy về phòng.

Đẩy mạnh Nhạc Lan Thư vào phòng mình, Nhạc Kiều đóng cửa lại, sắc mặt tái xanh nhìn Nhạc Lan Thư.

Nhạc Lan Thư hoảng hồn sờ cổ, nhỏ giọng oán giận: “Vừa rồi người lớn tiếng như vậy làm gì? Thiếu chút nữa bị người hại chết!”

“Tỷ vừa đi đâu?” Nhạc Kiều trầm giọng hỏi, trong mắt hiện lên nét lạnh lùng.

Nhạc Lan Thư cứng đờ, tròn mắt đảo quanh, cười ha hả nói: “Thế người vừa đi đâu? Sao nào, người được về muộn, còn ta thì không à? Xem người cả người hôi rình mùi rượu, không phải là cùng mấy nam nhân thối trong quân doanh kia đi chơi thanh lâu kỹ quán chứ?”

Nhạc Kiều không để ý đến Nhạc Lan Thư, xoay người mở cửa, nói: “Tỷ không nói cũng chẳng sao, nếu để cha nương thấy tỷ mặc đồ này, họ tự nhiên sẽ có biện pháp cho tỷ nói.”

“Ôi ôi ôi!” Nhạc Lan Thư vội vã nhảy dựng lên kéo Nhạc Kiều lại, vừa lấy lòng vừa cầu xin: “Đệ đệ tốt của ta, tỷ tỷ này van cầu người được không? Đừng gọi người nhà tới, người muốn hỏi gì ta cũng trả lời.”

Nhạc Kiều lạnh mặt ngồi xuống, nhìn Nhạc Lan Thư một thân cải trang nam tử, nói: “Quần áo tỷ đang mặc là ở đâu ra?”

“Hi hi ~” Nhạc Lan Thư đang cải trang nam tử ngượng ngùng sờ sờ mũi, kéo kéo vạt áo, nói: “Nhìn đẹp không? Ta tìm trong rương quần áo của người, hình như là quần áo từ năm trước, tuy ta mặc thì có hơi lớn, bất quá cái này đã là vừa người nhất rồi!”

Khóe miệng Nhạc Kiều co rút, bất quá không thể phủ nhận Nhạc Lan Thư mặc như vậy nhìn rất được. So với nam tử thì hơn vài phần dịu dàng đáng yêu, so với nữ tử thì kém vài phần bên lên, tư thế oai hùng hiên ngang, càng thu hút ánh nhìn.

“Đi đâu? Với ai?” Nhạc Kiều tuy trong lòng tán thưởng tỷ tỷ mình so với những thiên kim đại tiểu thư khác còn đẹp hơn mấy phần, nhưng ngoài miệng lại lạnh lùng chất vấn, bởi trong lòng hắn có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

Quả nhiên, để chứng thực dự cảm của Nhạc Kiều, Nhạc Lan Thư cũng không giả bộ đáng thương nữa, đặt mông ngồi bên cạnh hắn, mặt hung hăng ác nói: “Sao, người đây là muốn thăm vấn tỷ tỷ của người à?”

Nhạc Kiều ngược mắt nhìn biểu tình có chút tức giận của Nhạc Lan Thư, bỗng thở dài, thấp giọng nói: “Đệ chỉ không muốn trước khi sự tình đi đến nước không thể vãn hồi lại cứ thế mặc kệ tỷ tỷ chìm sâu. Tỷ tỷ, đã biết rõ là sai, vì sao còn muốn làm?”

“Ta có lỗi gì chứ?!” Nhạc Lan Thư bỗng cất cao thanh âm, lạnh lùng nói: “Ta căn bản không yêu Lăng Giác, không muốn gả cho hắn, như vậy là sai sao?”

Nhạc Kiều lẳng lẳng nhìn Nhạc Lan Thư, lúng túng thốt ra một câu: “Thế nhưng, tỷ và hần từ nhỏ đã đính hôn...”

“Đính hôn thì sao?” Nhạc Lan Thư bình tĩnh, thanh âm trầm thấp có chút đau thương, “Đây đều là cha nương quyết định, không phải là ta, bọn họ cần bản chưa cho ta cơ hội lựa chọn. Kiều Nhi, ta thương người kia, vì hần, ta có thể vứt bỏ tất cả.”

“Hần là ai?” Nhạc Kiều gần giọng hỏi.

“Phó tướng bên người cha, Đằng Văn.” Nhạc Lan Thư nhớ tới người yêu của mình, trên mặt tản đi ưu thương, ngọt ngào cười.

Đằng Văn? Nhạc Kiều suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nhớ ra người kia là ai. Là một nam tử trầm mặc ít nói, có chút chất phác, ba năm trước mới được cha tán thưởng, đề bạt làm phó tướng. Tỷ tỷ vậy mà lại đi coi trọng người vô vị như thế sao?

Nhạc Lan Thư nhìn thấu suy nghĩ của Nhạc Kiều, nhàn nhạt cười: “Đằng Văn biết ta đã sớm đính hôn, người thật thà như hần sao dám đem lòng dạ đặt lên người ta, cho dù có đặt thì hần cũng không dám nói. Là ta trêu chọc hần trước, vốn chỉ định đùa giỡn một chút thôi, đơn giản là muốn xem bộ dạng hần vì ta mà đỏ mặt luống cuống. Thế nhưng càng về sau, ta cũng không biết tại sao lại thực sự động tâm. Ta nói với hần, nếu người thật sự là đàn ông thì hãy nói rõ ràng với cha ta, cho dù kết quả có ra sao, thì ta cũng sẽ bên người trọn đời. Hôm nay cùng hần ra ngoài chính là vì chuyện này. Người vĩnh viễn cũng không tưởng tượng nổi, một người nam nhân như hần, cực khổ suốt bao lâu mới leo lên được vị trí này. Nhưng hần lại nói với ta, vì ta, hần có thể vứt bỏ tất cả. Hần nói, nếu cha nương không đồng ý, hần sẽ lập tức dẫn ta đi, lưu lạc thiên nhai cũng tốt, làm thường dân cũng tốt, hần đều cùng ta đi hết cuộc đời này.” Trong nụ cười của Nhạc Lan Thư là hạnh phúc chưa bao giờ có. Nhạc Kiều nhìn thấy, trong ngực không rõ là tư vị gì, nhưng hần biết nhất định có nỗi ước ao.

“Điều muốn nói cũng đã nói xong, nếu người muốn nói cho cha nương và các ca ca, ta sẽ không ngăn cản, cũng sẽ không hận người oán người, dù sao cũng là ta phá hủy lễ giáo trước. Kỳ thực ta càng hi vọng cha nương đều biết, bởi vì ta không muốn cùng hần trốn trốn tránh tránh.” Nói xong, Nhạc Lan Thư đứng lên, chậm rãi đi tới gần cửa lại dừng bước, rũ mắt thấp giọng nói: “Kiều Nhi, người còn chưa biết yêu, vậy nên sẽ không hiểu được nỗi đau khi yêu nhau mà lại không thể gặp nhau.”

Nhạc Lan Thư mở cửa, chậm rãi khuất bóng dưới ánh trăng.

Nhạc Kiều cúi đầu, tay để trên bàn nắm chặt thành quyền.

Lăng Giác về phòng, châm đèn xong liền giặt mình, thả chiếu tử [6] trong tay xuống, sau đó vỗ lên đầu Lăng Tuần một cái, cười mắng: “Tiểu tử này không về viện tử của mình, tới phòng ca ca làm gì?”

Lăng Tuần đang gục trên bàn ngủ say bị đánh tỉnh, vuốt mắt mơ mơ màng màng nói: “Ca ca, ca vừa mới về à?”

Thấy trên mặt Lăng Tuần có dấu hồng hồng vì nằm ngủ đè lên, Lăng Giác vừa cười vừa ngồi xuống bên cạnh, nhéo mặt y, nói: “Thế người đặc biệt tới đây chờ ca ca sao? Tiêu hết bạc rồi à? Hay mới vừa ý thứ đồ chơi gì mới?” Lăng Giác nằm ngoài dưới sự tiến cử của Lăng Bá Thao đã vào triều làm quan, trở thành Tả Tham Nghị [7] ở Thông Chính Ti, sau khi có bổng lộc thì Lăng Tuần thường quần lấy hần đòi này đòi nọ. Lăng Giác rất thương đệ đệ duy nhất này, mọi chuyện lúc nào cũng tùy ý y.

Lăng Tuần dụi dụi mắt, rốt cuộc cũng thanh tỉnh, hoảng hốt đứng lên đi đóng chặt cửa, sau đó ghé sát vào tai Lăng Giác, nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, cô gái hôm nay cùng ca đi du hồ là ai?”

Trong mắt Lăng Giác lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, sau đó ưu tư trên mặt liền biến mất, khẽ mỉm cười hỏi: “Tuần Nhi nghe được lời đồn nào sao?”

Lăng Tuần cắn răng, thấp giọng nói: “Nếu lời đồn đã nổi khắp nơi, ca ca người còn có thể bình yên ngồi đây sao? Hôm nay đệ du ngoạn ở Kính Hồ, tận mắt đệ đã thấy!”

Lăng Giác thu lại nụ cười trên mặt, ngược mắt nhìn vẻ mặt chất vấn của Lăng Tuần, giọng nói có chút lạnh lùng: “Vậy thì sao? Ta và Thanh Dao yêu nhau, có gì xấu xa mất mặt chứ.”

“Thanh Dao? Nàng kia tên Thanh Dao?” Lãng Tuần có chút nóng nảy, kéo tay Lãng Giác, nói: “Ca ca, dù cho ca yêu nữ tử này, nhưng ca cũng không thể ở giờ phút quan trọng này mà thân mật với nàng như vậy được! Ba tháng sau đã là hôn sự của ca và Lan Thư tỷ tỷ rồi, ba tháng này cho dù thế nào ca cũng phải nhẫn nhịn, chờ Lan Thư tỷ tỷ vào cửa rồi, ca lại nạp Thanh Dao làm thiếp là được. Nếu không, không chỉ tổn hại mặt mũi Nhạc gia, về sau lại càng làm cho Lan Thư tỷ tỷ không ngóc đầu lên làm người được!” Vị hôn phu còn chưa thành thân đã có nữ nhân khác ở bên ngoài, điều này khiến người có lòng tự trọng cực cao như Nhạc Lan Thư về sau phải giải quyết làm sao đây?

“Ta sẽ không nhẫn.” Lãng Giác trầm giọng nói, nhìn Lãng Tuần, ánh mắt kiên định: “Ba tháng sau ta cũng sẽ không cưới Lan Thư, ta đời này chỉ chấp nhận một mình Thanh Dao. Chỉ có nàng, mới là thê tử danh chính ngôn thuận của ta.”

“Ca ca!” Lãng Tuần sững sờ nhìn Lãng Giác, “Ca có biết mình đang nói cái gì không?”

“Ta rất rõ ràng mình đang nói cái gì.” Lãng Giác nói, “Lan Thư cũng biết ta đang làm gì.”

“Cái gì?” Lãng Tuần sợ hãi, cái gì gọi là “Lan Thư cũng biết”?

“Từ hai năm trước ta đã nói rõ với Lan Thư, Lan Thư căn bản cũng không để tâm. Hai người chúng ta, có thể làm bằng hữu, có thể làm huynh muội, nhưng vĩnh viễn không thể làm phu thê. Nếu không phải vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp nói rõ với cha nương, từ năm ngoái Thanh Dao đã thành chị dâu của người rồi.” Lãng Giác thản nhiên nói.

Lãng Tuần bị dọa cho ngây người, ngã ngồi trên ghế, nhẹ giọng hỏi: “Hai người quen nhau như thế nào?”

Lãng Giác liếc nhìn Lãng Tuần, thở dài rồi nói: “Nàng là con gái một của lão sư.” Lãng Tuần biết “lão sư” trong lời của Lãng Giác chính là ân sư vỡ lòng của hắn – Cố tiên sinh – năm năm trước đã qua đời vì bệnh hiểm nghèo.

Chuyện cũ rất đơn giản, ân sư qua đời, ngoài một gian nhà của tổ tiên và vài mẫu đất bạc màu, cùng với số thư tịch đếm không xuể, thì chẳng còn gì để lại cho nữ nhi. Sư mẫu cũng mất sớm, một nữ cô nhi không cha không mẹ đương nhiên sẽ phải chịu sự ức hiếp và đối xử bất công. Lãng Giác thương tiếc nữ tử chỉ lớn hơn đệ đệ mình có một tuổi này, liền thường xuyên giúp đỡ cả trong tối lẫn ngoài sáng. Giúp đỡ nhiều lần, hai người liền sinh tình cảm. Cố Thanh Dao biết Lãng Giác có hôn ước, nàng cũng từng cự tuyệt, tránh né, cuối cùng lại bại bởi thâm tình của Lãng Giác và trái tim của mình. Hai người liền cứ thế bên nhau, nhưng tất cả tình cảm chỉ dừng lại ở mức lễ nghi, chưa từng vượt quá khuôn phép. Dưới sự thỉnh cầu của Cố Thanh Dao, Lãng Giác vẫn giấu giếm chuyện này, nếu không phải hôm nay hắn kiên quyết lôi kéo Cố Thanh Dao đi du hồ thì cũng sẽ không bị Lãng Tuần phát hiện.

“Các người nên làm sao bây giờ?” Lãng Tuần nghe xong, liền hỏi thẳng vấn đề mà y lo lắng nhất, cho dù Nhạc Lan Thư biết và nguyện ý thành toàn chuyện tình của ca ca và Thanh Dao, thế nhưng lời mới mai đã là lệnh của phụ mẫu, bản thân bọn họ hoàn toàn không thể làm chủ.

“Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao, chúng ta không giết người không phóng hỏa, bất quá chỉ là yêu nhau, bên nhau mà thôi, tìm ngày nói thẳng sự tình ra là được.” Lãng Giác cười, nhéo nhéo mặt Lãng Tuần, nói tiếp: “Cho dù cha nương không đồng ý, sống chết ép ta thành thân cùng Lan Thư, ta đây liền noi theo Tương Như – Văn Quân [8], cùng Thanh Dao xa chạy cao bay. Đến lúc đó, Tuần Nhi phải giúp ca ca một tay.”

Lãng Tuần chấn động, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lãng Giác một lúc lâu, lâu đến mức Lãng Giác thiếu chút nữa đã nói mình chỉ đùa thôi, chợt nghe tiếng y ngập ngừng nói: “Nếu như, thật sự là như vậy, đệ nhất định sẽ giúp ca ca.”

Lãng Giác ngẩn ra, sau đó ôn nhu nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Coi như không uống công ca ca thương người.”

Lãng Tuần nghe lời Lãng Giác, rời đi, một mực vẫn trong trạng thái như đi vào cõi tiên. Y đang nghĩ, nếu ca ca hồi hôn, thậm chí mang theo Thanh Dao bỏ trốn, Nhạc Kiều sẽ thế nào?

Không sai, chính là Nhạc Kiều sẽ thế nào. Bất kể Nhạc Lan Thư nghĩ sao, cuối cùng nàng vẫn là bên bị bỏ rơi trước, với tính nết của Nhạc Kiều, khi thân tỷ bị khi dễ, hẳn tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Đến lúc

đó, Lăng Tuân kéo khoe miệng cười khỏ, Nhạc Kiêu nhất định sẽ còn ghét y hơn, nói không chừng ánh mắt lạnh lùng từ nay về sau sẽ biến thành ánh mắt oán hận.

Lăng Tuân cúi đầu nhìn ánh trăng, bỗng bi thương theo đó mà tới, y và Nhạc Kiêu có lẽ cả đời này cũng không thể trở về quá khứ được nữa.

Hết chương 20

[1]Nhân sinh thiên địa chi gian, nhược bạch câu quá khích, hốt nhiên nhi dĩ: Câu thơ trích trong “Tri Bắc Du” của Trang Tử (365-290 trước CN, thời kì Chiến quốc), tổng kết về quá trình tồn tại của đời người. Dịch nghĩa: Con người sống giữa trời đất, sinh mạng ngắn ngủi giống như ánh sáng mặt trời xuyên qua khe cửa, đột nhiên kết thúc (người xưa thường ví mặt trời với ngựa trắng (bạch câu), vì vậy “bóng câu” cũng được hiểu là “ánh mặt trời”). Xem thêm tại đây. [↑]

[2]Nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong: Câu thơ trích trong “Đề đô thành nam trang” của Thôi Hộ (thời Đường). Dịch nghĩa: Mặt người chẳng biết đã đi đâu/ Vãn hoa đào năm ngoái đang cười giỡn với gió xuân. Xem thêm tại đây.

Hai câu thơ này cũng được Nguyễn Du mượn ý trong Truyện Kiều, diễn tả tâm trạng của Kim Trọng khi về tìm lại Thúy Kiều. Câu thơ được Nguyễn Du viết lại trong Truyện Kiều như sau:

Trước sau nào thấy bóng người

Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông.[↑]

[3] Tam Thiên Doanh: Một lực lượng binh sĩ kinh thành thời nhà Minh. Có tên gọi Tam Thiên Doanh (đội quan ba nghìn) do đội quân ban đầu được thành lập với ba nghìn kỵ binh Mông Cổ. Tên gọi này sau đó vẫn được giữ nguyên, ngay cả khi số lượng binh sĩ đã lớn hơn con số 3000. Toàn bộ binh sĩ của Tam Thiên Doanh đều là kỵ binh, nhân số tuy không nhiều lắm nhưng lại là lực lượng mạnh nhất dưới tay Chu Lệ (Minh Thành Tổ – vua thứ 3 đời nhà Minh). Trong chiến tranh, lực lượng này chủ yếu đảm nhiệm vai trò xung kích. Biên chế gồm 5 bộ phận, được gọi là Ngũ Ti. (theo Baike) [↑]

[4] Côn khúc: tuồng Côn Sơn, hí khúc lưu hành ở miền Nam Giang Tô, Bắc Kinh, Hà Bắc, dùng giọng Côn Sơn để hát. [↑]

[5] Mũ trụ:[↑]

[6] Chiết tử: Vật để mời lửa thời xưa [↑]

[7] Dưới quan bố chánh, quan thông chánh, có chức quan tham nghị [↑]

[8] Tương Như – Văn Quân: Hai nhân vật dưới thời Hán Vũ Đế, nổi tiếng với mối tình tự do, bất chấp sự ngăn cản của gia đình. Xem chi tiết tại đây. [↑]

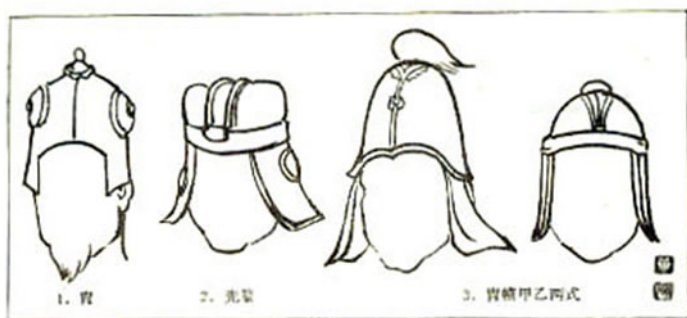

图11 胄式

21. Chương 21: Trạng Nguyên

Mùa xuân năm Nhân Đức thứ mười bảy, gần tới kì thi Hội, sĩ tử khắp các nơi hầu như đều tụ hội tại kinh thành, chờ đợi cuộc thi nửa tháng sau. Hy vọng có thể một lần trúng tuyển ở trường thi, sau đó cá chép hóa rồng, từ nay về sau làm rạng rỡ gia môn, trở thành quý nhân được vạn người ngưỡng mộ.

Lăng Tuần cúi người dựa vào lan can lầu hai ở Trạng Nguyên Lâu, nhàm chán biếng nhác nhìn đoàn người chật như nêm cối ở dưới, sĩ tử thân mặc ba lớp Nho phục, người phú quý thì tơ gấm lụa là, người thường nhân thì vải thô áo gai, muôn hình vạn trạng hỗn tạp vào một chỗ, Lăng Tuần vì chuyện của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư mà buồn bực hơn một tháng nay bỗng nhiên có chút buồn cười.

“Tiểu Tuần, nhìn gì vậy?” Chu Hoài Lễ từ phía sau Lăng Tuần đi tới bên cạnh, cũng nhìn xuống dưới, sau đó cười nói: “Lại là hội thơ.”

“Không phải, không phải.” Lăng Tuần rung đùi đắc ý một trận, sau đó trịnh trọng nói: “Phải là đấu thơ mới đúng, một đám một sách tự cho mình tài hoa hơn người cùng độ sức. Ai tài hơn ai thì nhìn không ra, nhưng lại thấy một đám đông người sau còn ngốc hơn người trước.”

“A,” Chu Hoài Lễ cười khê, nói: “Cẩn thận bị người ta nghe được, ép người đi tỷ thí bây giờ.”

“Hừ,” Lăng Tuần liếc mắt, tức giận nói: “Là người không biết, từ lúc sĩ tử các nơi vào kinh, chỉ cần gia thế lớn một chút thì đều tới phủ Thượng Thư đưa bái thiếp. Nói là ngưỡng mộ đại danh của ta đã lâu, mời ta tới hội thơ. Lúc đầu thật ra cũng không có gì, thế nhưng đi tới lần thứ ba ta mới biết chủ ý những người đó hướng về phía ta chính là muốn chèn ép ta! Ngược lại lại khiến cho ta tức giận, sau đó có bái thiếp tới ta cũng để cho người gác cổng từ chối. Thật không hiểu có cái gì hay mà so, đến trường thi có thể có thêm lợi thế hay sao? Nếu muốn so thì ở ngay tại trường thi mà phân cao thấp!”

“Ha ha,” Chu Hoài Lễ cười cười vỗ vai Lăng Tuần, đồng tình nói: “Người cũng đừng mất hứng, nghe nói Công Tôn phu tử còn thăm hơn cả người, để tránh né danh sĩ thiên hạ tới thăm hỏi, lão ngày nào cũng lên núi trốn. Đúng rồi, lão còn kéo cả Nhạc Kiêu theo, hôm trước gặp Nhạc Kiêu còn nghe hần mặt ủ mảy ẽ oán giận với ta.”

“Oán giận cái gì?” Lăng Tuần gần ba tháng chưa gặp mặt Nhạc Kiêu, thậm chí một cái liếc mắt từ đằng xa thôi cũng không có, hôm nay nghe Chu Hoài Lễ bỗng nhắc tới hần, lại không tự chủ được mà hỏi ra miệng, thoáng chốc trong lòng ngập tràn hối hận. Nhạc Kiêu làm sao, mắc mớ gì tới y?

May mà Chu Hoài Lễ không phát hiện ảo não trên mặt y, tự ý cười nói: “Công Tôn phu tử lấy hần làm bia đỡ đạn, mỗi ngày gọi hần tới đánh cờ. Các danh sĩ nghe ngóng được, biết thì ra còn có nhân vật số một như Nhạc Kiêu, tất cả đều ma quyền sát chưởng nóng lòng muốn tỷ thí, nhưng vừa nghe tin hần đã sớm đầu quân thì liền yên tĩnh trở lại. Bất quá, vẫn có người thường đệ thiếp mời tới phủ Tướng quân, hy vọng có thể thông qua quan hệ của hần mà gặp Công Tôn phu tử một lần.”

“Ta mới là học trò chính tông của lão sư, sao lão sư tìm hần mà không tìm ta?” Lăng Tuần có chút thất lễ nói, cũng không biết là vì Công Tôn Mặc, hay là vì Nhạc Kiêu.

Chu Hoài Lễ bất đắc dĩ cười: “Người tỵ cái gì mà tỵ, người còn bận hơn cả phu tử, sao lão có thể không biết chứ? Đương nhiên sẽ không kéo người xuống nước rồi!” Dứt lời, hắn bỗng lấy cùi chỏ đụng đụng Lăng Tuần đang cúi đầu buồn bực, nhỏ giọng nói: “Ồ, người xem, đó không phải Nhạc Kiêu sao?”

Lăng Tuần giật mình, chợt ngẩng đầu nhìn lại, ngẩn ra.

“Người kia là ai?” Chu Hoài Lễ nghi ngờ nhìn thiếu niên tuấn mỹ bên người Nhạc Kiêu, mắt ngọc mây ngài, khí chất tao nhã như ngọc, vóc người cao ráo đứng bên người Nhạc Kiêu nhưng vẫn còn thấp hơn nửa cái đầu. Chu Hoài Lễ nhìn thiếu niên dựa vào Nhạc Kiêu nói cười khúc khích, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được đó là cảm giác gì.

“Đi.” Lăng Tuần bỗng nhiên lạnh mặt, ánh mắt không tốt nhìn hai người ở xa xa, xoay người xuống lầu.

Chu Hoài Lễ đầu đầy nghi vấn đuổi theo Lăng Tuần bỗng dừng trở mặt, bọn họ vừa mới tới, trà còn chưa lên mà sao đã đi rồi! Bất quá chỉ cần nghĩ một chút là hiểu ngay, Nhạc Kiêu và thiếu niên kia đi về phía Trạng Nguyên Lâu, có lẽ cũng muốn tới nơi này. Ai, thì ra Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vẫn không hòa hảo!

Cuộc đấu thơ dưới Trạng Nguyên Lâu đã vào giai đoạn gay cấn, chỗ nào cũng thấy người này vừa ngâm thì người kia lại xướng, chỉ mong có thể dốc hết công đèn sách bao năm ra để thể hiện tài hoa của mình. Lăng Tuần và Chu Hoài Lễ mắt nhìn thẳng đi qua đại sảnh, mặc cho các sĩ tử ầm ĩ ồn ào.

Bởi vì quá nhiều người, Lăng Tuần và Chu Hoài Lễ vẫn mất một phen thời gian công sức mới ra ngoài được, trùng hợp cùng lúc với Nhạc Kiêu và thiếu niên kia.

Hai bên đều sững sốt một chút, Lăng Tuần liền lạnh lùng quay đi không nhìn bọn hắn, đứng bất động, rõ ràng là muốn nhường bọn hắn đi trước.

Chu Hoài Lễ âm thầm kéo ống tay áo Lăng Tuần, cười nói với Nhạc Kiêu: “Nhạc Kiêu, trùng hợp như vậy? Tới dùng cơm à?”

Nhạc Kiêu còn chưa trả lời, thiếu niên kia đã lên tiếng: “Đại nhân, hai vị công tử này là bằng hữu của người?” Dứt lời, một đôi mắt to tò mò đánh giá hai người, thần sắc vừa khả ái lại hoạt bát.

Nhạc Kiêu vào quân doanh đã hai năm, dựa vào sự nỗ lực và bản lĩnh của bản thân liền đạt được quan vị Tọa Tì, là Võ quan Thất phẩm, thuộc tì Sát Hổ Thủ trong ngũ tì, chấp chương mã kiện cùng đội mã quân tiền tiêu, đội mình giáp chính quy, đội tùy thị Đông Cung, đội quân trở về từ phòng tuyến Liêu Đông, là tỵ đứng đầu trong ngũ tì (*). Trong số những đồng liêu cùng đọc sách năm đó, Nhạc Kiêu là người sớm đạt quan vị nhất, hơn nữa còn là vị trí võ tướng. Hôm nay, rất nhiều người nhìn thấy Nhạc Kiêu đều gọi hắn là đại nhân, thiếu niên kia cũng không ngoại lệ. Cho nên khi nghe Chu Hoài Lễ gọi thẳng kỳ danh của Nhạc Kiêu, Lăng Tuần lại còn nhìn cũng không thèm nhìn, lòng hắn liền tràn ngập nghi hoặc, thầm nghĩ lẽ nào địa vị hai người này so với Nhạc Kiêu còn lớn hơn?

“Ừm.” Nhạc Kiêu không giải thích cho thiếu niên kia thân phận của hai người Lăng Tuần, biểu cảm lạnh

lùng lên tiếng.

Thiếu niên kia nhìn chăm chăm Lăng Tuần một chút, vừa nghĩ thầm Nhạc Kiêu và bọn họ cũng không quá thân mật, chắc là con cháu thế gia quen biết từ trước, liền cười nói: “Nhưng thế thì sao, đại nhân ngài thân trong quân doanh, lại có chức quan trên người, hai vị này cho dù là người quen cũ cũng không nên dĩ hạ phạm thượng mà cản đường đại nhân.”

Mắt Chu Hoài Lễ neho lại, đang muốn xuất lệnh bài Vương phủ ra cho thiếu niên không biết suy nghĩ này biết mặt một chút, liền nghe Lăng Tuần quát lạnh một tiếng: “Người nhường hay không nhường!”

Thiếu niên kia bị Lăng Tuần dọa sợ, viên mắt đỏ hồng, đang muốn nói gì đó với Nhạc Kiêu, liền bị Lăng Tuần không nhin được mà đẩy ra không chút lưu tình.

“Ai u!” Thiếu niên bị Lăng Tuần đẩy cho lão đảo một phen, thiếu chút nữa ngã sấp xuống! May mà Nhạc Kiêu nhanh tay lẹ mắt đỡ hấn, nếu không khẳng định sẽ rất khó coi.

“Lăng Tuần! Người đừng trê con như thế được không!” Nhạc Kiêu sắc mặt khó coi khê quát một tiếng, mặt nhần mảy nhú, trong mắt Lăng Tuần thì đây đúng là trách móc và chán ghét!

Lăng Tuần cắn mạnh môi dưới, cổ nén nổi chua xót trong mắt, hung hấn liếc mắt trừng hai người rồi chạy.

“Tiểu Tuần!” Chu Hoài Lễ sốt ruột muốn đuổi theo, suy nghĩ một chút lại quay đầu nói với Nhạc Kiêu: “Người có thể để một ngoại nhân như vậy làm tổn thương Tiểu Tuần sao?” Nói rồi liền đuổi theo.

Nhạc Kiêu chấn động, buông thiếu niên kia ra, nói: “Nơi này chính là Trạng Nguyên Lâu, tự người vào đi, cáo từ!” Nói xong cũng hấp tấp đuổi theo.

“Đại nhân!” Thiếu niên tức giận trừng mắt, thiếu niên thô lỗ vừa rồi kia chính là Lăng Tuần? Dự măn kính sư (*đanh tiếng khắp kinh thành*) Lăng đại tài tử? Hừ, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi! Đợi hấn đỗ đầu Trạng nguyên kì thi Hội, nhất định phải rửa bằng sạch nỗi nhục hôm nay!

Chu Hoài Lễ vất vả đuổi theo Lăng Tuần, thở hồng hộc kéo y, nói: “Tiểu Tuần, người đừng giận, người cũng biết Nhạc Kiêu từ nhỏ đã như vậy rồi, người đại nhân đại lượng nghìn vạn lần đừng chấp nhặt với hấn.”

Lăng Tuần hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, quay đầu cười với Chu Hoài Lễ, sáng lạn còn hơn nắng tháng ba: “Vừa nãy ta giả bộ giống không? Lần này có thể cho ta xả giận rồi!”

Chu Hoài Lễ sững sốt, hơn nửa ngày mới tìm lại được miệng lưỡi của mình: “Người vừa nãy là giả bộ?” Giả bộ giống như vậy?!

“Đúng vậy, ta cố ý khiến tên khốn Nhạc Kiêu phải khó xử, cho tên ông ọ ẻo lả kia phiền chết hần!” Lăng Tuần chống hông, cười dị thường ác độc.

Chu Hoài Lễ nhìn y cả buổi cũng không nhìn ra một kẽ hở nào, liền tin lí do thoái thác của Lăng Tuần, cười nói: “Cái tên này, từ nhỏ đã lắm mưu ma chước quỷ, ta thấy Nhạc Kiêu sẽ phải hảo hảo dỗ dành cô nương... thiếu niên kia một trận, chiêu này của ngươi, tuyệt cú!”

“Chứ còn gì nữa, cũng không chịu xem ta là ai!” Lăng Tuần hếch mũi, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Được rồi, ngươi không có việc gì thì ta về phủ đây, sắp thi Hội rồi, ngươi cũng nên chịu khó ôn tập công khóa.” Chu Hoài Lễ vỗ vai Lăng Tuần.

“Đó là đương nhiên!” Lăng Tuần nói, “Được rồi, được rồi, ngươi mau về Vương phủ đi.”

Chu Hoài Lễ đi rồi, Lăng Tuần mới suy sụp đôi vai, quẹo phải vào một đường hẻm. Chẳng biết đã đi bao lâu trong cái ngõ hẻm quanh co khúc khuỷu, Lăng Tuần mới vừa đắm chân vừa ngồi xổm xuống nghỉ ngơi. Nắm cái chân đau, Lăng Tuần bỗng nhiên bật khóc, âm thầm rơi lệ, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng khóc dề nén.

Nơi khúc quanh phía sau Lăng Tuần, Nhạc Kiêu khoanh tay dựa vào tường đá, hạ tầm mắt, trong ngực một lần lại một lần thầm nói: “Xin lỗi”.

Thời gian trôi qua dù rất căng thẳng, nhưng thi Hội cũng sẽ không vì thế mà hủy bỏ hay hoãn lại, ngày mười lăm tháng ba, trường thi đầu tiên bắt đầu.

Trong trường thi, gần nghìn thí sinh nối nhau tham dự, cầm bảng hiệu tìm đúng phòng thi[1] của mình. Nội dung của trường thi đầu tiên gồm ba đạo Tứ thư nghĩa và bốn đạo Kinh nghĩa[2], Tứ thư Ngũ kinh Lăng Tuần đã bắt đầu học từ lúc ba tuổi, đương nhiên không làm khó được y, mới chỉ hai canh giờ, Lăng Tuần đã viết xong hết, đóng quyển tử lại.

Trường thi thứ hai gồm một đạo sách luận, năm đạo phán quyết, cùng chiếu, cáo, biểu[3], mỗi phần một đạo. Phần này đối với Lăng Tuần mà nói thì độ khó cũng không cao, ngày trước dù y mới có tám tuổi cũng đã viết ra một thiên “Vạn Dân Phú” kia; chỉ cần một điểm rằng cha y là Hộ bộ Thượng Thư thôi thì mấy thứ này phải viết thế nào, viết sao cho hay nhất, Lăng Tuần từ nhỏ đã mưa dầm thấm lâu, trường thi thứ hai tốc độ còn nhanh hơn trường thi thứ nhất. Trường thi cuối cùng là năm đạo văn sách[4], Lăng Tuần tuyệt bút vung lên, tả hoàn thu công[5]!

Sau khi từ trường thi ra, Lăng Tuần khoác vai Chu Hoài Lễ, lớn tiếng than thở: “Rốt cuộc cũng thi xong rồi!”

“Ừ, xong rồi.” Chu Hoài Lễ xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, sau đó liền cảnh giác nhìn bốn phía, cảm thấy không có ai chú ý hai người bọn họ, mới nhỏ giọng nói: “Mấy ngày trước, ta nghe phụ vương nói Trạng nguyên đầu bảng năm nay có thể sẽ trực tiếp được phong làm Hàn Lâm Thị giảng học sĩ[6].”

“Cái gì?” Lăng Tuần cả kinh, cũng thấp giọng nói: “Trước giờ Trạng nguyên đều nhậm chức Hàn Lâm Viện Tu soạn[7], làm sao lập tức được phong Thị giảng học sĩ cấp Ngũ phẩm được?”

“Nghe nói là chủ ý của Hoàng thượng và Đại học sĩ, năm nay Thị giảng học sĩ của Hàn Lâm Viện cáo lão quy điền, Hoàng thượng lại không vừa lòng những người bên dưới, nên không muốn nâng người nào trong những người ở dưới lên. Đại học sĩ liền dâng lên Hoàng thượng một ý kiến, muốn trực tiếp phong Trạng nguyên lang năm nay.” Chu Hoài Lễ nhỏ giọng nói, “Bởi vì Trạng nguyên lang là người mới, vừa bước vào quan trường, cái gì cũng không biết, dễ dàng nắm trong tay, khả năng tiếp thu cũng tương đối mạnh, xem ra Hoàng thượng là muốn an bài người của mình vào trong nội các, sau này dễ dàng nắm chặt Hàn Lâm Viện.”

Lăng Tuần nghe đến đó đã bắt đầu thấp thỏm bất an, Hàn Lâm Viện từ thời Thái Tổ đã nắm giữ quyền lợi cực lớn, bàn tay của nội các có thể vươn đến mọi ngõ ngách, thậm chí đối với cha y cũng có đôi lúc không tránh khỏi chuyện bằng mặt chứ không bằng lòng[8]. Lăng gia là cây to đón gió lớn, cha y – Lăng Bá Thao – là đương triều Hộ bộ Thượng Thư, ca ca Lăng Giác lại là Thông Chính ti Tả Tham nghị[9], đồng thời lại có giao hảo với Nhạc bá phụ thống suất tam quân, vạn nhất bản thân mình vào nội các, Lăng gia liền thực sự trở thành cái bia cho mọi người nhắm vào! Huống hồ gần vua như gần cọp, cho dù y thực sự được Hoàng thượng tán thưởng, vạn nhất một ngày kia lão nhân gia kia mất hứng một cái thôi cũng có cả vạn kiểu viện cớ để giết người. Vết xe đổ nhiều lắm rồi, Lăng Tuần không thể không sợ!

Trong nhất thời, nỗi lòng Lăng Tuần trở nên phức tạp, đảo mắt nhìn về phía Chu Hoài Lễ, liền hỏi: “Còn người, người cũng không khác gì ta, Hoàng thượng có thể nào tuyển chọn người trong nhà không?”

Chu Hoài Lễ minh bạch suy nghĩ của Lăng Tuần, cười nhạt lắc đầu, nói: “Lúc thi văn sách, ta toàn đáp phi sở vấn[10].”

“A?” Lăng Tuần nghe không hiểu, hỏi: “Là sao?”

“Trường thi cuối cùng, ta cố ý viết bậy một hơi, cho nên tuyệt đối không thể đạt vị trí tốt được, có lẽ có thể miễn cưỡng chen vào tam giáp.” Chu Hoài Lễ lơ đãng cười nói.

“Vì sao...” Lăng Tuần ngây ngốc hỏi, vốn dĩ Hoài Lễ có thể nhận tước vị mà không cần tham gia khoa thi, thế nhưng hắn lại bỏ qua tước vị, rồi lại ở khoa thi qua quýt làm cần, y thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ trong lòng Hoài Lễ.

“Ta...” Hoài Lễ nhìn Lăng Tuần, do dự một hồi mới nói: “Ta định đi Lĩnh Nam...” Thứ tự càng gần cuối, chức quan có thể nhận ít lại, phẩm cấp cũng thấp hơn, thông thường, tiến sĩ đệ tam giáp đều bị nhận chức quan bên ngoài, ví như loại địa phương nam man như Lĩnh Nam, cũng chỉ có tiến sĩ đệ tam giáp mới phải tới.

“Thế nhưng người chung quy vẫn còn thân phận Thế tử, cho dù người có rớt xuống chót bảng cũng không thể nào phái người đến nơi hẻo lánh đó.” Lăng Tuần dù sao cũng lớn lên cùng Hoài Lễ, hiểu được ý của hắn rồi lại nhin không được đau lòng, vì Hoài Dương mà hi sinh tiền đồ của mình, có đáng không?

“Cái này không cần phải lo, ta đã nghĩ rồi, trước tiên ngoan ngoãn ở kinh thành này ngây ngốc hai năm. Sau đó sẽ lên thuyền chuyển tới Lĩnh Nam, đến lúc văn hàm được đưa xuống, cho dù là phụ vương ta cũng không ngăn được.” Chu Hoài Lễ cười nói.

Lăng Tuần trong nháy mắt không còn lời nào để nói, chỉ có thể bất đắc dĩ khẽ xoa đầu Hoài Lễ, nói: “Có chuyện phiền phức nhớ phải nói với ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

“Ừ.” Hoài Lễ cảm kích gật đầu, sau đó lại nói: “Ta nghĩ, hiện tại người cần lo lắng nhất là ngươi. Nếu như ngươi thực sự được Trọng nguyên...”

Lăng Tuần khoát khoát tay: “Đừng vội lo, Trọng nguyên này cũng không nhất định là ta, trong thiên hạ, người tài hoa nhiều không kể xiết. Có thể ta ngay cả Thám hoa cũng vớt không được đây.”

Đang nói chuyện, mã xa hai nhà đã tới. Lăng Tuần và Chu Hoài Lễ từ biệt, mang tâm sự riêng trở về nhà.

Năm ngày sau, thi Hội yết bảng. Có người mừng vui, có người buồn bã, toàn bộ kinh thành đều bao phủ trong tiếng pháo đi mừng, tiếng cười đùa chúc mừng truyền khắp các ngõ ngách. Lăng Tuần đã sớm y phục chỉnh tề cùng người nhà ngồi ở đại sảnh, chờ tổng bảng quan sai (*quan sai chuyên đưa thông báo*) đến.

Lăng Tuần căng thẳng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, còn chạy vài chuyến vào mao phòng (*nhà xí*). Lăng Bá Thao và Lăng phu nhân chỉ coi như tiểu hài tử đang hồi hộp, cười an ủi vài câu, Lăng Giác cầm bàn tay đầm mồ hôi của Lăng Tuần, nói: “Không có chuyện gì đâu, cho dù không được Trọng nguyên thì cũng chẳng mất mặt, Lăng gia chúng ta vẫn tự hào vì ngươi.”

Lăng Tuần miễn cưỡng cười cười với người đối diện, lòng nói y là đang lo phải làm Trọng nguyên đây!

“Boong boong boong”, tiếng chiêng đồng từ xa tiến lại, bọn hạ nhân trời còn chưa sáng đã ra đứng ngoài đại môn liền một đường lão đạo chạy vào, vừa khấn trương vừa vui mừng la lớn: “Đại nhân! Tới rồi! Bọn họ tới rồi!”

Lăng Bá Thao dẫn theo người nhà đứng dậy, tổng bảng quan sai một đường khua chiêng gõ trống đi tới, cúi đầu với Lăng Bá Thao, lớn tiếng chúc mừng: “Chúc mừng Thượng Thư đại nhân, chúc mừng Thượng Thư đại nhân! Lệnh công tử Lăng Tuần đã bằng vàng đề tên, trở thành đầu bảng Trọng nguyên lần này!”

Lăng Bá Thao cất tiếng cười to, lệnh quần gia ban thưởng thật hậu. Trong đầu Lăng Tuần “âm” một tiếng, trong sự vây quanh của mọi người, y hoàn toàn không nghe được bất kì tiếng chúc mừng nào, trong đầu chỉ không ngừng vang vọng một câu – Tiêu đời rồi!

Hết chương 21

[1] Nguyên văn là “hào phòng” [↑]

[2] Theo mình hiểu là sẽ hỏi 3 mục về Tứ thư và 4 mục về Ngũ kinh, yêu cầu thí sinh giải thích, bình luận. [↑]

[3] Chiếu, cáo, biểu: Các thể loại văn tấu ngày xưa. (*Chiếu* là chiếu thư, ví dụ như “Chiếu dời đô”; *Cáo* dùng để báo cáo, ví dụ như “Bình Ngô Đại Cáo”; *Biểu* là biểu tấu, sớ dâng lên vua). [↑]

[4] Văn sách: Hỏi về các vấn đề chính trị hoặc kinh tế để người ứng thí đối đáp [↑]

[5] Tả hoàn thu công: Viết xong hết, kết thúc công việc [↑]

[6] Hàn Lâm Viện Thị giảng: Chức quan ngũ phẩm [↑]

[7] Hàn Lâm Viện Tu soạn: Chức quan chuyên biên soạn ở Hàn Lâm Viện, là chức bát phẩm. [↑]

[8] Nguyên văn là “hư dữ ủy xà”: Chỉ việc hư tình giả ý, xã giao chiếu lệ. [↑]

[9] Thông Chính ti Tả Tham nghị: Thông Chính ti là nơi nhận và sắp xếp tấu chương đầu tiên. Chức Tham nghị là chức quan ngũ phẩm. [↑]

[10] Đáp phi sở vấn: Hỏi một đằng, trả lời một nẻo [↑]

(*) Phần về chức quan của Nhạc Kiêu, sự thật là mình không hiểu và cũng không biết rõ lắm đâu, vậy nên bạn nào biết thì làm ơn nhắc mình nha ;_____;

22. Chương 22: Ngã Ngựa

Lăng Tuấn làm thành hình chữ “Đại” (大) nằm trên giường, lỗ tai do nghe quá nhiều tiếng pháo mà cứ ong ong, đầu óc rối như tơ vò, cái gì cũng nghĩ, nhưng lại cái gì cũng không hiểu.

Trạng nguyên, Trạng nguyên, Trạng nguyên... Lăng Tuấn lấy tay gõ đầu, lòng đầy đau thương, vì sao Hoài Lễ không cho y biết cái tin kia sớm hơn một chút, nếu biết trước thì y cũng trả lời tùy tiện, cho dù không thi đậu Trạng nguyên, chịu mất mặt cho thiên hạ cười nhạo, thì cũng không cần mỗi ngày xách cái đầu đi làm quan!

Không hiểu sao, y lại nhớ tới Nhạc Kiêu. Trước đây hắn nghỉ học tại thư viện, mang thân phận công sinh mà vào quân doanh, từ thấp nhất đi lên, ngay cả lính hầu của một hộ nhân gia cũng không bằng. Người trong thiên hạ đều nói tiểu nhi tử nhà Nhạc tướng quân là một kẻ ngốc, tiền đồ tốt đẹp thì không muốn, lại đi làm một tiểu tốt không có phẩm cấp. Y cũng từng nghĩ như thế, cao hứng nhìn hắn tự hủy tương lai, nhưng trong lòng cũng mất mát, bởi Nhạc Kiêu cứ vậy mà đi. Duy chỉ có Công Tôn phu tử là nói với y,

Nhạc Kiều mới là người thông minh. Hôm nay ngẫm lại, Nhạc Kiều quả thực thông minh. Hẳn từ hai năm trước đã biết hậu quả cây to đón gió lớn, vậy nên hẳn quả quyết bỏ ý định vào triều làm quan, gia nhập nơi quân doanh khổ sở nhất, mệt mỏi nhất. Vừa cho Hoàng thượng thấy rằng Nhạc gia vĩnh viễn thần phục, vừa biểu thị rằng Nhạc gia không quan tâm đến tranh chấp đảng phái của triều đình.

Trong đầu hiện lên gương mặt anh tuấn đã bắt đầu mất đi nét ngây ngô mà trở nên chín chắn của Nhạc Kiều, Lăng Tuân nghĩ hẳn quả thật thông minh hơn mình, đáng đáp lại khôi ngô, nếu không thì đã không có nam tử theo đuôi... Ách? Mình đang nghĩ miên man cái gì vậy!

“A!” Lăng Tuân lấy tay ôm đầu làm tóc tai rối loạn, xoay người nằm nghiêng úp mặt vào tường. Nằm một hồi lâu, gương mặt Nhạc Kiều ở trong đầu chậm rãi tan biến, tâm tình Lăng Tuân cũng bình ổn trở lại. Vừa bắt bản thân không nghĩ đến cái tên khốn vô tình vô nghĩa kia nữa, vừa nghĩ đối sách giải quyết. Bỗng nhiên, Lăng Tuân trợn to hai mắt ngồi bật dậy.

“Ai nói bây giờ ta là Trạng nguyên?” Lăng Tuân vừa hưng phấn vừa kích động tự lẩm bẩm, “Đúng, đây chẳng qua là dân chúng nói thôi, ta còn chưa phải là Trạng nguyên, mà chỉ là Hội viên... Chỉ cần ta không thể tham gia thi Đình ba ngày tới, không có ngự bút Hoàng thượng đích thân ban, thì ta ngay cả rắm cũng không phải!” (*ẩn nói thô tục =))))*)

Dân gian có xưng “Tam Nguyên[1]” khoa cử, Giải nguyên ở kì thi Hương, Hội viên ở kì thi Hội, cùng Trạng nguyên ở kì thi Đình, vậy nên người đứng đầu cả ba kì thi chính là Liên Trung Tam Nguyên. Bất quá người đứng đầu kì thi Hội thì chủ yếu sau đó đi thi Đình cũng đứng đầu, vậy nên dần dà người đứng đầu kì thi Hội cũng được gọi luôn là Trạng nguyên, quan sai tới báo tin cũng gọi thẳng là Trạng nguyên, cũng coi như đem tới một điềm tốt. Tuy còn chưa qua cửa ải cuối cùng, nhưng cũng đã không sai biệt lắm.

Lăng Tuân bỗng nhiên có loại cảm giác tuyệt xử phùng sanh (*tìm được đường sống giữa chỗ chết*), trong lòng lập tức thả lỏng, lại nằm vật xuống giường. Không đi thi Đình, vậy thì phải nghĩ một biện pháp trốn thi thật tốt. Giả bộ bệnh? Không nên không nên, đại phu tới thì cái gì cũng lộ hết. Thực sự làm mình đổ bệnh? Không nên không nên, bây giờ khí trời tuy không nóng, nhưng muốn nhiễm phong hàn rất khó, cho dù đi hứng nước lạnh gió lạnh các loại, cùng lắm cũng chỉ chảy ít nước mũi, ho hai ba tiếng mà thôi.

Ai! Lăng Tuân nặng nhọc thở dài, lại trở mình, lòng mơ hồ lại có nỗi tuyệt vọng. Thẳng đến khi trời sáng bảnh, Nhạc Kiều sớm đã bị y ném ra sau đầu, gà trống đã gáy không biết bao nhiêu lần, Lăng Tuân vẫn không nghĩ ra biện pháp vẹn toàn nào.

Mặt trời đã cao quá ba sào, Lăng Tuân rốt cuộc chậm rãi đứng lên mặc quần áo. Người nhà Lăng gia thông cảm cho y vừa mới thi xong nên cho y ngủ nhiều một chút, trong viện tử cũng dị thường an tĩnh, có lẽ là sợ quấy rầy việc nghỉ ngơi của y.

Lăng Tuân vừa ra khỏi phòng đã bị ba gia đình dẫn tới từ đường. Lăng Tuân đầu óc mơ hồ bị đưa tới từ đường rồi mới biết, thì ra vì y đỗ đầu kì thi Hội, Lăng Bá Thao đã mời thúc bá huynh đệ trong tộc tới lễ bái tổ tiên. Lăng gia tuy mấy đời làm quan, cũng đã có không ít đại quan thuộc hàng Chánh Nhị phẩm, thế nhưng cả trăm năm qua, người đạt được Trạng nguyên mới chỉ có người đầu tiên, chính là Lăng Tuân. Bởi Lăng gia là vọng tộc, vào triều làm quan chỉ cần tiền cử là được, trường hợp như Lăng Tuân quả thật là đã ít lại càng ít.

Choáng choáng váng váng bị người nhà náo loạn lắc lư suốt một buổi sáng, Lăng Tuần đã đói đến mức bụng réo ầm ĩ, y hướng về phía các vị tổ tông trong từ đường xin một nguyện vọng, đó chính là để y không cần thi Đình nữa!

Mơ mơ màng màng lại qua một ngày đêm, Chu Hoài Lễ tới cửa hỏi thăm. Lăng Tuần mới sức nhớ bản thân hai ngày rồi chưa phái người tới hỏi Hoài Lễ thi đứng thứ mấy, đợi Hoài Lễ vừa vào cửa, Lăng Tuần liền kéo hẳn, hỏi: “Người thi thế nào?”

“Tam giáp thứ hai mươi hai, ngoài dự liệu của ta.” Chu Hoài Lễ thuận thế kéo Lăng Tuần ngồi xuống, lễ độ mỉm cười với thị nữ đến dâng trà, nhìn mọi người đi rồi mới nói với Lăng Tuần: “Ta vốn cho rằng mình sẽ đứng chót bảng, nào biết thí sinh năm nay vô dụng như thế, lại vẫn để ta đứng thứ hai mươi hai.”

Lăng Tuần nghe xong cũng rất đồng cảm, cả giận nói: “Đúng vậy! Tại sao ở trường thi Hội không biết cố gắng hơn một chút, suốt ngày chỉ biết hội thơ hội thơ. Ta biết cái tên nhị bảng kia, hẳn còn tới cửa mời ta tới tham gia hội thơ, nếu trước đây hẳn đi bớt một buổi, không chừng hiện giờ cái danh đầu bảng chính là của hẳn!”

“Phốc ~” Chu Hoài Lễ không nhịn được cười, vỗ vỗ đầu y, nói: “Người thế này chính là thuần túy giận chó đánh mèo, đổ hết oán hận lên đầu người ta à?”

Lăng Tuần ghen hòng, không nói được lời nào, tức giận chống cằm không lên tiếng.

“Ai, đừng tức giận.” Chu Hoài Lễ thấy bộ dạng này của y cũng không đành lòng, liền nói: “Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, nói không chừng chúng ta chỉ lo bò trắng răng mà thôi? Tới đây, nói cho người chuyện này. Ngày chúng ta thi Đình, nghe nói Tam giáp đồng bảng tiến sĩ năm nay được phép cưỡi ngựa, người không phải thích cưỡi ngựa nhất sao?”

“Cưỡi ngựa dạo vườn? Ta đây còn chưa phải Trạng nguyên, cưỡi ngựa cái quái gì, không cưỡi!” Lăng Tuần hất mặt.

“Quái cái gì mà quái, cũng đâu phải diễu hành của mình Trạng nguyên, mà là toàn bộ những người thi đậu đều có thể cưỡi ngựa diễu hành. Nghe nói là ý của lão Thái phó, nói là muốn để người trong thiên hạ thấy được sự uy nghi của tài tử Đại Minh ta. Nói thẳng ra là làm cho người ta hâm mộ, sau đó khích lệ họ cũng học theo chúng ta thôi.” Chu Hoài Lễ giải thích, lão Thái phó trong lời hẳn nói chính là viện trưởng của thư viện Điểm Mặc.

“Ta...” Lăng Tuần vừa muốn nói gì đó, bỗng linh quang lóe lên, nghĩ ra một biện pháp vô cùng tốt để có thể không cần lên Kim Loan Điện!

“Ta đây đúng là phải cảm tạ liệt tổ liệt tông thật hậu rồi!” Lăng Tuần hưng phấn nhảy dựng lên, tuy biện pháp này có chút phiêu lưu nhất định, nhưng đi hết đường tử mới có đường sinh (*trí chi tử địa nhi hậu sinh, giống câu “vào hang cọp mới bắt được cọp con”*) chứ!

“A?” Chu Hoài Lễ vẻ mặt đại ra, không phải chỉ là cười một con ngựa thôi sao, cảm tạ liệt tổ liệt tông làm gì?

Cách ngày thi Đình, Lăng Tuần thừa dịp trời còn chưa tối, mặc một thân xiêm y mộc mạc, che mặt rồi đến một hiệu thuốc bắc nhỏ, mua thứ mình cần rồi lại lén lén lút lút về nhà.

Ngày hai mươi ba tháng ba, mới tờ mờ sáng, tổng cộng hai trăm tiến sĩ Tam giáp cùng mặc Chu tử thâm y giống nhau. Vừa đến canh ba giờ Mão, trời sáng hẳn, các tiến sĩ dưới sự hướng dẫn của các quan sai tìm đến vị trí của mình, cưỡi con ngựa riêng của mình. Hai trăm con ngựa này là thánh ân của Hoàng thượng, đặc biệt tuyển lựa từ mã tràng của Hoàng gia, mỗi con đều cao to uy mãnh, thần khí không gì sánh được. Các tiến sĩ hưng cao thái liệt (*vô cùng phấn khởi*) ngồi trên lưng ngựa, đồng thời phải thận trọng giữ thăng bằng, nếu ngã từ trên lưng ngựa xuống thì cũng coi như xấu hổ đến chết!

Lăng gia có giao hảo với Nhạc gia, thuật cưỡi ngựa của Lăng Tuần là do đích thân Nhạc Tung Hoành chỉ dạy, vậy nên việc cưỡi ngựa với y mà nói thì dễ như ăn cháo. Ra hiệu cho hạ nhân tới dìu mình lên ngựa lui ra phía sau, Lăng Tuần trước tiên vươn tay sờ sờ miệng ngựa, con ngựa nhu thuận phì phò mũi, vươn lưỡi liếm liếm tay Lăng Tuần, tỏ vẻ bạn tốt.

“Hắc, con ngựa này đúng là biết nhận thức, biết ngài là Trạng nguyên gia tương lai mới ngoan ngoãn nhu thuận như vậy.” Mã quan dẫn ngựa cười nói, vừa khéo vỗ mông ngựa (*nịnh bợ*).

Lăng Tuần cười cười, dứt khoát nhảy lên lưng ngựa, động tác lưu loát tiêu sái, cộng thêm Lăng Tuần trời sinh đã có tướng mạo như Phan An, lập tức khiến các cô nương đã sớm tụ tập hai bên đường xem náo nhiệt hét chói cả tai.

Lăng Tuần cưỡi trên lưng ngựa, nghe được những lời ca ngợi hâm mộ của các cô nương, trong lòng có chút đắc chí, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh bất động thanh sắc. Bỗng cảm giác có một ánh nhìn lạnh lùng, Lăng Tuần nhìn lại, cả người cứng đờ. Vậy mà lại thấy Nhạc Kiêu ở bên người nọ, liền cúi mặt xuống, hồi đáp cho bọn họ một ánh nhìn kiêu căng.

Người đứng cạnh Nhạc Kiêu chính là thiếu niên gặp được ở Trạng Nguyên Lâu ngày đó, Tổng Tương Tổng Thiệu Hiên, đệ Tam danh trong kì thi Hội năm nay. Cha hắn là Binh bộ Thị lang, từng có giao tình với Nhạc Tung Hoành, Tổng Tương từ nhỏ sinh trưởng ở Nam Kinh, lần này vì khoa thi mới tới kinh thành. Tổng Tương lớn hơn Nhạc Kiêu hai tuổi, năm ngoài mới làm lễ đội mũ, lấy tự là Thiệu Hiên. Nhưng do hắn lớn lên nhỏ nhắn xinh xắn lại thích ăn mặc như thiếu niên nên thường bị người khác hiểu nhầm niên kỷ. Nhạc Tung Hoành thấy trong số hài tử Nhạc gia chỉ có Nhạc Kiêu là có tuổi tác không cách biệt với hắn lắm nên để Nhạc Kiêu tiếp đón hắn vài ngày, một lần tiếp đãi này, Tổng Tương liền suốt ngày dính lấy Nhạc Kiêu, gỡ cũng gỡ không xong, khiến Nhạc Kiêu đau cả đầu.

Nhạc Kiêu thấy Lăng Tuần nhìn sang, nhìn y một cái rồi liền quay đầu giúp Tổng Tương lên ngựa.

Hắn là kỵ binh của Tam Thiên Doanh, cũng là đứng đầu trong ngũ ti, hôm nay tiến sĩ Tam giáp diễu hành vào cung thi Đình, quân doanh bọn hắn điều động không ít kỵ binh đi trước mở đường, hắn đương nhiên cũng ở đây. Lăng Tuần vừa rồi tuy che giấu tâm tư, thế nhưng khoe miệng khê nhếch vẫn tiết lộ nội tâm của y đang vui vẻ. Trong lòng Nhạc Kiêu có nỗi khổ khó nói, hắn biết Lăng Tuần thích nữ tử, thế nhưng

để hấn tận mắt nhìn thấy y vì nữ tử mà thích thú, hấn vẫn khó chịu không thở nổi.

“Đa tạ đại nhân.” Tổng Tương ngọt ngào nhìn Nhạc Kiêu nói lời cảm tạ, tiện thể khiêu khích liếc mắt nhìn Lăng Tuần, Lăng Tuần đã sớm quay lưng đi, khó mà để ý đến hấn!

Đúng lúc nghi trượng phía trước vang lên một tiếng chiêng, Nhạc Kiêu không để ý đến Tổng Tương, xoay người lên ngựa sải bước đi lên trước, sắp xếp tâm tình của mình rồi cao giọng hạ lệnh: “Xuất phát!”

Đội ngũ khổng lồ bắt đầu điều khiển ngựa chậm rãi tiến lên. Lăng Tuần là Hội viên, đương nhiên đi đầu đội ngũ tiến sĩ. Mà trước mặt y lại là nghi trượng mở đường, phía trước và hai bên nghi trượng là kỵ binh hộ tống. Nhạc Kiêu ở ngay phía bên trái đằng trước Lăng Tuần, chỉ cách nhau một trượng.

Ánh mắt Lăng Tuần không chịu nghe lời mà hướng về bên trái, lén nhìn bóng lưng Nhạc Kiêu. Rõ ràng không muốn nhìn hấn, trong lòng cũng không ngừng tức giận mắng bản thân không có tiền đồ, nhưng Lăng Tuần vẫn không nhịn được ngắm nhìn bóng lưng rộng lớn kia. Khoác bộ phục sức đen tuyền của võ tướng kỵ binh, một tay kéo dây cương, một tay nắm bội đao, tấm lưng ưỡn thẳng chẳng biết từ bao giờ đã bắt đầu trở nên cao lớn, dày rộng, không chút khúm núm. Nhạc Kiêu vẫn chưa thành niên, vậy nên chưa đội mũ, vẫn giữ búi tóc buông thả của thiếu niên, tóc dài tung bay, lại càng lộ nét tuấn dật tiêu sái.

Trong nhất thời, Lăng Tuần có chút ngây ngẩn. Lăng Tuần phát hiện bản thân vậy mà lại nhìn bóng lưng Nhạc Kiêu đến ngây người, vội vã quay đầu, gương mặt càng nóng rực. Y bị quỷ che mắt sao? Cư nhiên nghĩ Nhạc Kiêu đẹp!

Lăng Tuần hãy còn cúi đầu ảo não, không phát hiện con ngựa mình cười bắt đầu có gì đó khác thường. Con ngựa không ngừng khịt khịt mũi, bước đi có chút mất trật tự, ánh mắt cũng bắt đầu mất đi sự ôn thuận, càng lúc càng trở nên nóng nảy.

“Hí!” Ngựa của Lăng Tuần bỗng nhiên ngẩng cao đầu đau đớn hí vang, hai chân trước không ngừng tung vó, nổi cơn điên nhảy chồm lên liên tục.

Mã quan tùy thị bên cạnh cũng giật mình hoảng sợ, nỗ lực nắm lấy cương ngựa, ngược lại bị con ngựa đạp một cước ngã văng ra ngoài! Đám người xung quanh cũng bắt đầu kinh hô, tản ra bốn phía.

“Ôi!” Lăng Tuần một thân một mình chịu một trận vùng vẫy rối loạn, dây cương trong tay thiếu chút nữa không giữ được, “Xuy! Dừng lại! Dừng lại!” Sắc mặt Lăng Tuần trắng bệch, nắm lấy dây cương, nỗ lực ổn định con ngựa mất kiểm soát. Thế nhưng không có tác dụng, con ngựa bắt đầu chồm ra xung quanh, vượn cổ hí vang.

“Tiểu Tuần!” Đôi mắt nóng của Nhạc Kiêu đỏ lên, nhưng hấn bị đám tiến sĩ hoảng sợ chen lấn phía sau chặn đường, không xông lên được, nhất là Tổng Tương sợ hãi kêu “Oa oa” cứ ra sức nép vào hấn! Mắt thấy Lăng Tuần sắp không trụ nổi nữa, Nhạc Kiêu đành bất chấp, một roi quất vào lưng con ngựa của mình. Con ngựa bị đau, hí vang xông về phía trước.

Đúng lúc này, ngựa của Lăng Tuần điên cuồng quẫy một phát, Lăng Tuần rốt cuộc không nắm được dây cương, thốt lên sợ hãi, bị con ngựa hất văng ra ngoài! Nhạc Kiêu đã vọt tới trước mặt Lăng Tuần, hai chân đạp một hơi – từ trên lưng ngựa vọt lên, rút đao, một kích kết liễu con ngựa hóa rồng, tay kia đã sắp bắt được Lăng Tuần bị hất ra ngoài.

Nhưng ngay khoảnh khắc tay của Nhạc Kiêu đưa qua, Lăng Tuần bỗng chốc rụt lại, né tránh sự cứu giúp của Nhạc Kiêu!

Nhạc Kiêu kinh ngạc nhìn Lăng Tuần, trong mắt tràn ngập nỗi hoảng sợ và không dám tin!

Lăng Tuần nặng nề ngã xuống đất, nỗi đau lan khắp toàn thân, một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ khuôn mặt Nhạc Kiêu.

Lăng Tuần vẫn chưa mất ý thức nhưng ánh mắt lại mờ lung, nhìn về phía Nhạc Kiêu đang sững sờ lại thấy xuất hiện thật nhiều bóng chong.

“Tiểu Tuần, Tiểu Tuần...” Nhạc Kiêu nửa quỳ nửa ngồi bên Lăng Tuần, tay run run cẩn thận đỡ y dậy, vỗ về khuôn mặt y. Lúc này, khuôn mặt đầm máu của Lăng Tuần tựa như thứ đồ sứ tinh xảo dễ vỡ, không thể chịu thêm chút xóc nảy nào nữa.

“Ta...” Lăng Tuần chật vật vươn tay nắm tay Nhạc Kiêu, hơi thở mong manh, “chỉ là không muốn... làm Trạng nguyên...”, không phải vì người cứu ta là người nên mới né tránh.

“Tiểu Tuần! Mau gọi đại phu! Đi gọi đại phu tới đây!” Nhạc Kiêu đã mất đi lý trí, tựa như một mãnh thú bị thương, tuyệt vọng mà điên cuồng rống giận.

“Tiểu Tuần!” Chu Hoài Lễ xếp cuối đội ngũ đã sớm nhảy khỏi ngựa, chạy về phía Lăng Tuần. Nhìn Lăng Tuần hơi thở mong manh, yếu ớt nằm trong lòng Nhạc Kiêu, nước mắt liền rơi xuống.

Chu Hoài Lễ dù sao vẫn còn một chút lý trí, túm lấy quan viên Lễ bộ đi theo, quát to: “Còn ngây ra đó làm gì! Sai người thỉnh đại phu tới Lăng phủ!”

Tên quan viên Lễ bộ kia đã sớm bị biến cố bất ngờ dọa cho ngây người, bị Chu Hoài Lễ quát như thế lại tỉnh ra, vội vàng cho người đi thỉnh đại phu.

“Người đưa toàn bộ tiến sĩ tiến cung đi, đem chuyện vừa rồi báo cáo chi tiết cho Hoàng thượng!” Chu Hoài Lễ nói với tên quan viên Lễ bộ rồi đẩy hắn ra, hướng về phía Nhạc Kiêu.

“Nhạc Kiêu, mau đưa Tiểu Tuần về Lăng phủ!” Chu Hoài Lễ gọi Nhạc Kiêu, thấy Nhạc Kiêu vẫn thất hồn lạc phách ôm Lăng Tuần, liền đâm mạnh vào lưng hắn, quát: “Đưa Tiểu Tuần về Lăng phủ mau! Người muốn hại chết y sao?!”

Nhạc Kiêu lúc này mới hoàn hồn, vô cùng cẩn thận ôm Lăng Tuần chạy đi. Lăng Tuần không biết ngã trúng chỗ nào, Nhạc Kiêu không dám cưỡi ngựa, chỉ có thể ôm y mà chạy. Cước bộ như bay, trên tay lại vô cùng vững chắc, cố hết sức không để Lăng Tuần bị xóc nảy.

Chu Hoài Lễ thấy Nhạc Kiêu đưa Lăng Tuần đi, liền gọi mấy kỵ binh của quân doanh tới, sai bọn họ mang ngựa về, mời năm ngũ tác tới điều tra. Con ngựa này bỗng nhiên phát rồ, thật quá kỳ lạ. Sắp xếp xong xuôi, Chu Hoài Lễ mới chạy tới Lăng phủ. Lăng Tuần bị thương, hẳn thật sự chẳng còn lòng dạ nào tham gia thi Đình.

Đội ngũ tiến cung lần thứ hai chinh trang hàng ngũ, trùng trùng điệp điệp tiến về hoàng cung, bất quá lần này tất cả các tiến sĩ đều nơm nớp thấp thỏm kéo dây cương, hận không thể dứt khoát ôm luôn cổ ngựa, rất sợ mình sẽ trở thành Lăng Tuần kế tiếp.

Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuần đã hôn mê xông thẳng vào Lăng phủ, Lăng phu nhân thấy thảm trạng của Lăng Tuần, lập tức hôn mê bất tỉnh. Lúc này, Lăng Bá Thao và Lăng Giác đều đang thượng triều, ở nhà, người duy nhất có thể làm chủ đã bất tỉnh, Nhạc Kiêu tự cắn lưỡi để giữ đầu mình tỉnh táo.

Lệnh cho mấy tỷ nữ đưa Lăng phu nhân về phòng, bản thân thì ôm Lăng Tuần về phòng của y, lệnh cho hạ nhân trực tiếp dẫn đại phu vào.

Đi vào cùng đại phu còn có Chu Hoài Lễ lòng như lửa đốt, đại phu nhìn thấy thảm trạng của Lăng Tuần thì cả kinh, vội sai đồ đệ lấy ra một lọ thuốc, đổ ba viên thuốc màu nâu cho Lăng Tuần uống.

Chẩn mạch, xem vết thương, bận rộn khoảng nửa canh giờ mới nghỉ tay. Đại phu viết mấy toa thuốc, sai đồ nhi cầm theo.

Lăng Tuần thương thế rất nghiêm trọng, vì ngã quá nặng nên bị thương nội phủ, may mà xương sườn không gãy. Nhưng tay trái lại gãy, đắp thuốc xong phải nẹp cố định lại. Vết thương trên đùi cũng không sao, chỉ tụ máu thôi, xoa rượu thuốc nửa tháng là ổn. Nặng nhất lại là nội thương, trong bụng xuất huyết, tích trong ngũ tạng, nếu không để y nhổ hết ra thì e rằng thương thế sẽ càng nghiêm trọng. Đơn thuốc đầu tiên đại phu khai chính là để tiêu trừ máu tụ trong cơ thể Lăng Tuần, dùng hết ba chén thuốc, Lăng Tuần liền bắt đầu nôn ra từng ngụm từng ngụm máu tụ màu đen, sắc mặt tái xanh.

Nhạc Kiêu một tay ôm Lăng Tuần, một tay cầm chậu đồng, nhìn máu tụ đen đúa thấm bẩn chậu đồng. Đôi mắt hiếm khi rơi lệ của hắn đỏ bừng, lặng im chảy giọt lệ nam nhi, lòng đau như thể đang chết đi vậy. Chu Hoài Lễ quỳ gối trước giường nhìn Lăng Tuần hấp hối, vừa khóc vừa gọi tên y. Từ khi Hoài Dương đi, hắn chưa từng khóc lần nào nữa.

Lăng Bá Thao và Lăng Giác được ân chuẩn rời triều sớm, vừa trở về đã thấy bộ dạng Lăng Tuần nôn ra máu, hai mắt Lăng Bá Thao mờ đi, thiếu chút nữa cũng ngã quỵ!

“Cha!” Lăng Giác vội đỡ Lăng Bá Thao ngồi xuống, bọn hạ nhân đều chạy tới lấy trà và quạt cho Lăng Bá Thao. Lăng Bá Thao phục hồi lại, đẩy đám người ra, thất tha thất thểu chạy đến trước giường, nhìn đứa con tối hôm qua còn vui vẻ, hôm nay đã hơi thở mong manh nằm đó, mở miệng há miệng, khuôn mặt già nua

òa khóc.

Lăng Giác hai mắt đỏ ngầu, thanh âm dữ tợn nói: “Con ngựa kia đâu?!”

Chu Hoài Lễ lau khô nước mắt nhường chỗ cho Lăng Bá Thao, trả lời Lăng Giác: “Đã chết, Nhạc Kiêu một đao chém nó rồi.”

“Con ngựa kia sao lại tự nhiên phát điên? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Lăng Giác cũng không để ý cái gì thân phận hay không thân phận, trực tiếp quát Chu Hoài Lễ.

“Ta cũng không rõ lắm.” Chu Hoài Lễ còn đang khóc, khe lắc đầu, nức nở: “Lúc đó ta ở cuối đội ngũ, lúc chạy lên thì Tiểu Tuần đã ngã khỏi ngựa.”

“Nhạc Kiêu!” Lăng Giác lập tức chĩa mũi nhọn về phía Nhạc Kiêu, xông lên quát hấn: “Người lúc đó là hộ vệ, vì sao không bảo vệ Tiểu Tuần!”

Nhạc Kiêu khe run lên, ôm chặt Lăng Tuần trong lòng, giọng khàn đi: “Là lỗi của ta...”

“Giác Nhi, im ngay!” Lăng Bá Thao trầm giọng quát ngăn, Lăng Giác cắn răng ngậm miệng, hấn biết mình chỉ là giận chó đánh mèo, chuyện này căn bản không liên quan đến Nhạc Kiêu, nhưng vừa nhìn đứa đệ đệ từ nhỏ đã được mình nâng trong bàn tay mà thương yêu giờ biến thành bộ dạng này, hấn liền vô cùng đau đớn, phẫn hận!

Lăng Bá Thao ngồi ở mép giường, thay Nhạc Kiêu cầm chậu đồng, Lăng Tuần nôn hết máu tỵ, dựa vào vai Nhạc Kiêu, hôn mê bất tỉnh.

“Kiêu Nhi, đây không phải lỗi của ngươi, Giác ca của ngươi chỉ là lo quá hóa hồ đồ thôi.” Lăng Bá Thao nhìn chất dịch gai mắt trong chậu đồng, nước mắt không nén được rơi xuống. “Là mệnh Tuần Nhi không tốt, lại xảy ra chuyện vào lúc này...”

“Đại nhân!” Quân gia bỗng vội vàng vàng chạy vào, thở gấp nói: “Đại nhân, doanh vệ Tam Thiên Doanh đến tìm Nhạc tiểu thiếu gia!”

Chu Hoài Lễ trong lòng khe động, thay Nhạc Kiêu đáp: “Cho hấn vào.”

Doanh vệ nhanh chóng tiến vào, quỳ một chân trên mặt đất, nói: “Khởi bẩm Tọa ti quan đại nhân, chúng thuộc hạ tra ra được con ngựa Lăng Hội viên cười bị trúng thạch tín! Vì lượng độc rất ít nên con ngựa kia lúc đó mới phát độc điên cuồng.”

Mọi người ở đây rung mình, có người muốn hại Lăng Tuần!

Về mặt Nhạc Kiều vậy mà lại trầm tĩnh, cho đến khi Lăng Tuần nằm trong lòng hân mớ mớ hồ hồ nói một câu, sát khí trong mắt hân đều hiện ra hết!

Lăng Tuần nói, y chỉ cho con ngựa kia ăn chút thuốc mê!

Hết chương 22

[1] Tam Nguyên: Ba danh hiệu thủ khoa [↑]

23. Chương 23: Tháo Bỏ Khúc Mắc

Ngày ngày thi Đình, lại có người dám ngang nhiên trắng trợn hãm hại đương kim Hội viên, hơn nữa còn là nhi tử của quan Nhị phẩm, khiến toàn thể triều đình trên dưới đều tức giận. Hoàng thượng lại càng long nhan đại nộ, lệnh cho Hình bộ và Đại lý tự tra rõ việc này, nhất định phải đem hung thủ ra chịu tội trước luật pháp!

Lăng Tuần ngoại trừ chút thanh tĩnh ngắn ngủi nói ra chân tướng với Nhạc Kiều, sau đó đều chìm trong trạng thái hôn mê. Người nhà Lăng gia lo lắng không thôi, Lăng phu nhân lại càng lấy lệ rửa mặt. Đại phu lại nói như thế này tốt cho Lăng Tuần hơn, ít nhất hôn mê như vậy sẽ không phải chịu cảm giác đau đớn, đợi đến khi y hồi tỉnh nhất định sẽ bị những vết thương khắp người này dày vò đến chết đi sống lại.

Sự thật quả đúng như vậy, Lăng Tuần hôn mê suốt bốn ngày rồi cuộc cũng tỉnh lại, vậy nhưng lại càng làm mọi người không vui mừng nổi. Bởi Lăng Tuần bị thương rất nặng, mỗi ngày đều đau đến phát khóc, ôm Lăng phu nhân van nài giảm bớt đau đớn cho mình. Lăng phu nhân không có cách nào, mỗi ngày cũng chỉ có thể cùng Lăng Tuần khóc, chờ y khóc mệt rồi hôn mê, chỉ còn mình nàng len lén gạt lệ. Nhạc phu nhân và Nhạc Lan Thư ngày nào cũng đến Lăng phủ làm bạn với Lăng phu nhân, nghe mẹ con Nhạc gia an ủi, trong lòng nàng càng cảm thấy hổ thẹn, vốn dĩ hôn sự của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư đã định vào tháng sau, nhưng Lăng Tuần xảy ra chuyện, hôn sự bị lùi lại.

Vậy nhưng Nhạc Lan Thư và Lăng Giác kì thật chẳng có ý kiến gì, bọn họ vốn cũng không muốn thành thân, vốn dĩ đã sớm giao hẹn sẽ cùng nhau hối hôn, thế nhưng Lăng Tuần xảy ra chuyện, bọn họ dù thế nào cũng không thể mở miệng.

Nhạc Kiều cũng mỗi ngày đều tới, bất quá không một ai biết. Nửa đêm, hân lại tới trốn ở trên xà ngang bên ngoài phòng Lăng Tuần, nghe tiếng gào khóc thống khổ của Lăng Tuần, hân liền tương tự lấy chủ thủ rạch một đường trên cánh tay mình, không sâu, nhưng đủ để thấy máu. Đường như chỉ là hân mang phương pháp tự ngược này tới cùng chịu đau với Lăng Tuần, cũng giảm bớt đau đớn ngọt ngào trong lòng mình. Người mình yêu thương nhất đang chịu khổ, hân lại chẳng thể làm được gì. Nhiều lần nghe thấy Lăng Tuần khóc đến ngất đi, hân gần như không muốn khống chế bản thân mà chạy ào vào trong phòng ôm Lăng Tuần thật chặt, nói cho y biết hân thương y, cho y biết hân hận không thể thay y chịu khổ. Thế nhưng hân không thể, vậy nên hân chỉ có thể len lén trốn bên ngoài, chịu đau cùng Lăng Tuần. Trời sáng, hân trở về doanh trại, điều tra hung thủ làm tổn thương Lăng Tuần.

Tam Thiên Doanh lệ thuộc trực tiếp Hoàng đế, chỉ nghe lệnh Hoàng đế. Chuyện lần này, Hoàng thượng rất coi trọng, không ngừng lệnh cho Hình bộ và Đại lý tự cùng nhau điều tra, còn phái hai mươi doanh vệ của Tam Thiên Doanh hỗ trợ, trong đó bao gồm cả Nhạc Kiều. Có Nhạc Kiều ở đó, Tam Thiên Doanh, thậm chí cả Hình bộ và Đại lý tự lại càng tích cực.

Kỳ thực, áp lực của Hình bộ và Đại lý tự rất lớn. Phụ thân Lăng Tuần là Đại Minh triều Hộ bộ Thượng thư, bạc khắp cả nước đều nằm trong tay lão, vạn nhất tra không xong, cuộc sống sau này của bọn họ coi như chỉ còn biết cười khổ qua ngày. Còn có Thiên hạ đệ nhất nho sĩ Công Tôn Mặc, là thân thụ lão sư của Lăng Tuần, vạn nhất đắc tội lão chẳng khác nào đắc tội nho sĩ khắp thiên hạ, nếu bị đám người này viết bài rêu rao, vậy thì đúng là chết chắc! Hơn nữa, Nhạc Kiều lúc nào cũng cầm cây đại đao dẫn mười mấy doanh vệ Tam Thiên Doanh cả ngày mặt mũi âm u đi qua đi lại ở trước mặt, bọn họ lại càng khổ không tả nổi, vô cùng lo sợ Nhạc Kiều lúc nào tâm trạng bất ổn liền đem bọn họ ra tể đao đầu tiên. Ngày đó, Nhạc Kiều một đao chém chết một con ngựa cao lớn, uy danh trong kinh thành lưu truyền rất rộng! Càng không cần bàn đến phía sau còn có Huệ vương Chu Hoài Đức, suốt ngày tùm tĩm tới hỏi tiến triển, chỉ thiếu nước nói thẳng ra rằng nếu không bắt được hung thủ thì các người cứ vào trong lao ngồi đi!

Hình bộ Thượng thư cùng Đại lý tự Khanh ngày đêm chỉ rửa trên hung thủ đáng chém nghìn đao này, hại ai không hại lại hại đúng Lăng Tuần, địa vị người ta rất lớn! Đắc tội không nổi đâu!

Dưới áp lực nặng nề, bảy ngày sau cuối cùng cũng có kết quả, người hạ độc chính là một mã phu trong mã tràng Hoàng gia. Ban đầu, tên mã phu này còn cứng đầu cứng cổ, đến chết cũng không chịu thừa nhận. Chờ Hình bộ đem đủ mọi hình cụ trong đại lao lên, ném qua hai loại hình cụ, tên mã phu liền khóc rống nhận tội. Hắn bị người khác xui khiến, cụ thể là ai thì hắn cũng không rõ lắm, bởi người nọ khi tới tìm hắn thì che mặt, đưa cho hắn một bao thạch tín và một trăm lượng bạc, bảo hắn dựa theo phương pháp người kia nói mà hạ độc, sau đó liền rời đi. Trong đàn ngựa ngày đó, trên đầu con ngựa của Hội viên có buộc hoa lụa đỏ, rất dễ nhận ra, mã phu liền đem thạch tín hòa với nước tắm trong lòng bàn tay, mượn lí do đi kiểm tra ngựa rồi cho con ngựa kia liếm bàn tay dính thạch tín của hắn, hạ độc con ngựa. Bởi lượng thuốc không nhiều lắm, cho nên khi con ngựa đi được nửa đường mới phát độc, cuối cùng khiến Lăng Tuần trọng thương.

Theo chỉ dẫn của tên mã phu, Đại lý tự tra lại nguồn gốc, một mạch tìm được người đã mua chuộc mã phu. Hắn chính là gia nô của người đứng đệ nhất thi Đình – tân khoa Trạng nguyên! Tên Trạng nguyên lang này do Lăng Tuần bị thương, không đi thi, nên thuận lý thành chương thay Lăng Tuần trở thành Trạng nguyên. Nhưng ai ngờ hắn lại dối trá, thủ đoạn như vậy!

Khi Nhạc Kiều mang theo doanh vệ tới bắt người, Trạng nguyên lang chết đến nơi rồi còn kêu gào mình là Trạng nguyên, bọn họ không có tư cách bắt hắn. Nhạc Kiều trực tiếp một chưởng đánh ngất hắn, đưa tới Hình bộ.

Trạng nguyên lang vào Hình bộ, chịu đủ loại hình cụ vẫn không chịu nhận tội, âm ỉ kêu oan. Cuối cùng, dưới trọng hình, hắn rốt cuộc cũng nhận tội, lập tức bị bắt ra phố chợ xử trảm. Nhưng khiến tất cả mọi người cảm thấy kì lạ là Trạng nguyên lang đã nhận tội, vậy mà trước khi chết lại gào thét oan uổng, cuối cùng đao phủ vung tay chém xuống, cho hắn vĩnh viễn ngậm miệng.

Rốt cuộc cũng báo thù cho Lăng Tuần, nhưng Nhạc Kiều một chút cũng không vui. Báo thù rồi thì sao, Lăng Tuần cũng không vì vậy mà giảm được chút đau đớn nào.

Tân khoa Trạng nguyên do có ý đồ mưu sát mà bị chém đầu, vậy nên vị trí Trạng nguyên sẽ do Bảng nhãn bổ khuyết, chính là Tổng Tương Tổng Thiệu Hiên. Lãng Tuân không thi Đình, tuy có nguyên nhân, nhưng cũng không cách nào cho y thi lại được. Nhưng y là người đỗ đầu thi Hội, Hoàng thượng vung tuyệt bút, trực tiếp ban cho y làm Hàn Lâm thứ Cát sĩ, đợi vết thương hồi phục ổn thỏa rồi sẽ tới Hàn Lâm Viện nhậm chức. Bất quá không thể nhậm chức quan có phẩm cấp cao, tối đa cũng chỉ là Hàn Lâm Kiểm thảo, đứng hàng Tòng Thất phẩm[1].

Lãng Tuân nghe tin tức Chu Hoài Lễ mang đến xong, lập tức rên rỉ: “Tiểu gia ta lúc nào cũng dính kiểu này, vẫn nhất định phải vào Hàn Lâm Viện!” Khóc xong thì trực tiếp đi tìm cha, nói mình không muốn vào Hàn Lâm Viện, để phụ thân nghĩ cách phái y tới Lễ bộ bình yên, làm một Chủ sự Thất phẩm nhàn tản là tốt nhất.

Lãng Bá Thao không phải kẻ ngốc, lão ở quan trường lăn lộn hơn mười năm, thấy Hoàng thượng trực tiếp bổ nhiệm tân khoa Trạng nguyên làm Hàn Lâm Viện Thị giảng học sĩ, liền hiểu ngay nguyên cớ bên trong. Trong lòng còn thấy may mắn Lãng Tuân trong họa có phúc, nếu người Lãng gia thực sự vào nội các, thì đúng là thân bất do kỷ[2]. Đến lúc đó, Hoàng thượng một mặt cần dùng người, mặt khác lại xem Lãng gia như cái gai trong mắt, sớm muộn cũng sẽ nhổ cỏ tận gốc. Thiên tử Chu gia từ xưa đã vậy, ví dụ nhiều đến mức Lãng Bá Thao cũng lười nghĩ. Hiện tại thấy Lãng Tuân có ý không muốn vào Hàn Lâm Viện, lão càng cao hứng, lần này trải qua sự việc nguy hiểm đến tính mạng, lão càng không muốn Lãng Tuân vào triều làm quan. Thế như lệnh vua khó trái, Lãng Tuân muốn tới Lễ bộ thì cứ tới Lễ bộ, đó là Bộ tầm thường nhất, lại tìm cho y một chức vị tầm thường, an an ổn ổn mà sống, thật không còn gì tốt hơn. Lãng Bá Thao giữ chức Hộ bộ Thượng thư đã lâu, tiếng bàn tính cứ “tạch tạch” vang lên.

Sự việc đã qua nửa tháng, trên người Lãng Tuân dần dần không còn đau như trước, máu tụ trong cơ thể đã sớm loại bỏ sạch sẽ, không ho ra máu nữa, nói chuyện cũng không đau. Dù hai tay cử động còn khó khăn, vết bầm trên lưng và đùi cũng chưa tan, nhưng đã không còn đau đớn khổ sở như ban đầu.

Hôm nay, Huệ Vương lại mang một đồng lớn thuốc bổ quý giá tới thăm Lãng Tuân, ở trước giường Lãng Tuân tự mình nói chuyện thật lâu, thấy Lãng Tuân ngáp liên tục, cuối cùng cũng biết điều mà đi. Huệ Vương chân trước vừa đi, Nhạc Kiêu chân sau đã tới.

Trong suốt nửa tháng, đây là lần đầu tiên Nhạc Kiêu mặt đối mặt tới thăm Lãng Tuân. Kỳ thực hẳn đã tới từ sớm, nhưng lại ngại có Huệ Vương ở đây, hẳn không muốn gặp Huệ Vương cho nên mới kiên nhẫn đợi đối phương đi rồi mới vào.

Lãng Tuân đang định thở phào một hơi, thấy Nhạc Kiêu đến, lập tức giật bắn lên, động tới vết thương toàn thân, đau đến nhe răng trợn mắt, khóe mắt phấp phồng.

“Người cẩn thận một chút!” Trong lòng Nhạc Kiêu thất lại, cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy tới đỡ Lãng Tuân, thật cẩn thận ôm y nằm xuống.

Lãng Tuân ngoại trừ lần suýt chết đuối và những lúc trong mộng ra, thì chưa hề thấy Nhạc Kiêu quý trọng y như vậy, nhất thời trừng mắt nhìn, vẻ mặt như thấy quỷ!

“Làm sao vậy?” Nhạc Kiêu bị đôi mắt to trong veo như nước của Lãng Tuân trừng đến mức phát hoảng,

gượng gạo quay đầu, làm bộ xem vết thương cho y.

“Không có gì.” Lãng Tuân lắc đầu, sau khi nhìn hẩn lại chậm chạp hoài nghi: “Người, người là Nhạc Kiêu sao?”

Nhạc Kiêu: “...”

“Khụ khụ, xin lỗi, người cứ coi như ta chưa hỏi đi.” Lãng Tuân biết mình làm chuyện ngu ngốc, cúi đầu nỗ lực giả ngu.

Hai người trầm tĩnh lặng im phát ngốc, bầu không khí bắt đầu từ xấu hổ chuyển sang ái muội, Lãng Tuân chỉ cảm thấy mặt mình có chút nóng. Lấy tay không bị thương làm quạt phe phẩy, thâm nghĩ, mùa hè đến rồi.

Một cơn gió mát lướt qua mặt, Lãng Tuân kinh ngạc nhìn lại, Nhạc Kiêu đang cầm cây quạt quạt mát cho y, thế nhưng lại không quay mặt nhìn y.

Chuyện ngã ngựa ngày đó Lãng Tuân gần như chẳng nhớ gì, nhưng khi nhìn gò má cương nghị của Nhạc Kiêu, y bỗng nhiên lại nhớ tất cả. Đang muốn mở miệng nói gì đó thì Nhạc Kiêu lại lên tiếng trước.

“Ngày đó người nói người cho ngựa ăn thuốc mê, chuyện đó là sao?” Nhạc Kiêu rốt cuộc cũng hỏi điều thắc mắc vẫn quanh quẩn trong lòng hẩn nửa tháng nay.

Lãng Tuân sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi ấp úng nói: “Cái đó, ta chỉ là không muốn làm Trạng nguyên... Nếu phải làm, sẽ rất phiền.”

Chân mày Nhạc Kiêu nhíu lại nhìn Lãng Tuân một lúc lâu, nhìn đến khi Lãng Tuân cũng thấy chột dạ, mới nói: “Ta hiểu rồi”. Tình thế trong triều hẩn cũng không phải không biết, cha hẩn và hai ca ca cũng đã nói Lãng Tuân lần này có lẽ là trong họa có phúc, nghĩ sơ qua là hiểu ngay. Chỉ là hẩn thật không ngờ Lãng Tuân luôn hồn nhiên, vô tư mà cũng nhìn ra sự gay gắt trong đó, còn lựa chọn phương thức cực đoan như vậy để trốn tránh.

“Cho dù người không muốn, cũng không được đem mình ra làm trò đùa.” Hiểu thì hiểu, nhưng Nhạc Kiêu vừa nghĩ đến Lãng Tuân khắp người đều là máu ngày đó, trong lòng liền sợ hãi, nghiêm mặt trách cứ: “Người có biết ngày đó thắm thắm sợ đến ngất đi không? Thúc thúc còn vì người mà khóc một ngày một đêm!”

Trong lòng Lãng Tuân cũng rất áy náy, le lưỡi, nói: “Ta cũng không ngờ con ngựa kia lại bị người khác hạ độc, ta vốn chỉ muốn cho nó ăn chút thuốc mê, đi được nửa đường rồi ngất. Ta cùng lắm cũng chỉ ngã nhẹ một chút, bị chút thương tích nhỏ mà không cần phải đi thi Đình thì tốt rồi.”

“Người!” Nhạc Kiêu chán nản, bất quá Lãng Tuân sợ dĩ bị thương nặng như vậy, đúng là không thể trách

y, muốn trách thì trách tên Trọng nguyên lang đã chết kia.

Lăng Tuấn nhìn khuôn mặt vừa vội vừa tức của Nhạc Kiều, bộ dạng như muốn trách y mà lại không nỡ, trong lòng dâng lên một loại rung động xa lạ, thốt ra một câu: “Ngày ta thụ thương, người khóc.” Nói xong, bản thân cũng sững sốt. Sao lại nói ra?

Bàn tay phe phẩy quạt của Nhạc Kiều dừng lại, vẻ mặt thoáng chốc đỏ bừng, mím đôi môi mỏng không nói lời nào, cũng không nhìn Lăng Tuấn.

Lăng Tuấn lập tức cúi đầu, vẻ mặt đỏ bừng, nói: “Người cứ coi như ta chưa nói.” Nói xong, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

Lại qua một lúc lâu, cái khô nóng trong phòng dần tan đi, Nhạc Kiều mới nói bằng giọng khàn khàn: “Kỳ thực hai năm trước, ta cũng dựa trên đủ loại suy tính mới rời bỏ thư viện, gia nhập quân doanh.”

“Ta hiểu, sau khi thi Hội, ta liền hiểu.” Lăng Tuấn không dám ngắt đầu nhìn Nhạc Kiều, chỉ một mực cúi đầu, không thấy ánh mắt ôn nhu say đắm Nhạc Kiều nhìn y. “Ta chỉ giận người vì sao trước đây không nói gì với ta, sau đó một mình tự ý rời đi. Nếu ngày trước người nói cho ta biết, ta có thể cũng sẽ cùng đi với người, sự tình hôm nay cũng sẽ không xảy ra. Nói cho cùng, là người không có nghĩa khí!” Lăng Tuấn chỉ một mực trách cứ, không phát hiện trong lời nói của mình còn mang theo ẩn ý làm nũng.

Trong lòng Nhạc Kiều thất lại, đau đến gần như không thở nổi. Hít sâu một hơi, mới ôn nhu nói: “Sẽ không, sau này, sẽ không như vậy nữa...” Hắn thậm chí sẽ còn từng giây từng phút trông chừng y, cho dù phần tình yêu này vĩnh viễn không được đáp lại, cho dù phải nhìn y thành thân nối dõi, hắn cũng không muốn phải trải qua chuyện như thế này nữa.

“Là người nói đó, nói mà không giữ lời thì làm tiểu cẩu nhé!” Khúc mắc suốt mấy năm trong phút chốc cũng được tháo bỏ, trong lòng Lăng Tuấn mừng rỡ và nhẹ nhõm không gì diễn tả được. Người thoải mái hơn một chút, Lăng Tuấn liền thấy buồn ngủ, ngáp một cái nói muốn ngủ.

Nhạc Kiều cẩn thận đỡ y nằm xuống, ghé chặn cho y, nói: “Người ngủ đi, ta ở đây quạt cho người.”

Lăng Tuấn chớp mắt nhìn hắn, bỗng vươn tay bắt lấy cánh tay để không của Nhạc Kiều, gối đầu mình lên, nói: “Ta muốn ngủ thế này.”

Trong mắt Nhạc Kiều lướt qua một tia đau đớn, lại bị che giấu đi. Không lên tiếng, thầm chấp nhận hành vi của Lăng Tuấn. Nhạc Kiều điều chỉnh tư thế, sợ động đến vết thương của Lăng Tuấn.

Nhìn gương mặt ngủ say mang theo tiểu ý của Lăng Tuấn, Nhạc Kiều cảm thấy vết thương trên cánh tay cũng không đau. Nghiêm túc giúp y quạt mát, hưởng thụ lần đầu tiên sau ba năm cùng ở bên y thật ấm áp.

[1] Tòng Thất phẩm: Thấp hơn Chánh Thất phẩm 1 bậc, chỉ trên Bát phẩm và Cửu phẩm.[↑]

[2] Thân bất do kỉ: chuyện bất đắc dĩ, không thể tự làm chủ [↑]

24. Chương 24: Lại Thêm Hiểu Lắm

Một tháng sau, Lăng Tuân sau rất nhiều ngày nằm liệt giường, cuối cùng cũng có thể xuống giường đi lại.

Nhạc Kiều nhìn Lăng Tuân đứng trong sân ra đang sức hít thở không khí trong lành, khoe miệng khê cong lên. Mấy ngày Lăng Tuân dưỡng thương, trừ việc vận động ra thì không thiếu thứ gì, được mọi người chăm sóc đến trắng trắng mập mập, cằm cũng tròn ra nhiều. Mặc dù không có cảm giác mồm mồm như khi còn bé, nhưng vẫn là có da có thịt. Nhạc Kiều không vừa mắt nhất chính là cái bộ dạng gầy không kém con gà ốm là bao của y, ốm yếu cứ như chỉ cần một cơn gió thổi qua thôi cũng ngã, thật không biết cơm thịt y ăn vào đã đi đâu hết cả.

Nhớ tới bộ dạng ngày bé của Lăng Tuân, Nhạc Kiều nhin không được, cất tiếng: “Bánh bao, qua đây nghỉ một lát đi.”

Đang ngồi chồm hõm trong vườn hăng máu nhỏ cổ, Lăng Tuân chợt khựng lại, quay đầu âm u nhìn Nhạc Kiều: “Người mới gọi ai?”

Nhạc Kiều cứng đờ, biết mình lại vừa phạm vào chỗ cấm kỵ của Lăng Tuân, con mắt lảo liên, ấp úng nói: “Ách, cái gì, khụ khụ, được rồi, là ta nói sai.”

Lăng Tuân nghe xong lời của hắn, chau mày, đứng lên phui tay sạch sẽ, ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Nhạc Kiều, nhón chân lên, lại vươn tay sờ sờ trán Nhạc Kiều, vừa sờ vừa nghi hoặc nói thầm: “Không phát sốt, sao lại như biến thành người khác vậy? Người hồi trước không phải như thế...”

Nhạc Kiều đỏ mặt quay đi, muốn kéo tay Lăng Tuân xuống rồi lại lưu luyến độ ấm của y, liền khẽ ho một tiếng: “Ta hồi trước như thế nào?”

“Hồi trước?!” Lăng Tuân đột nhiên cao giọng, thu tay lại giấu ở sau lưng, đi tới đi lui cạnh Nhạc Kiều, tốc độ nói vừa nhanh vừa gấp: “Trước đây nếu ta hỏi người như vậy, người nhất định sẽ nói ‘Ai trả lời thì là người đó’! Người có khi nào khách khí nhã nhặn với ta như vậy đâu? A, đúng rồi, những lúc duy nhất người nhã nhặn với ta đều là những lúc ta sống dở chết dở. Một lần là lúc ta chết đuối, còn một lần là bây giờ! Sao lại như vậy chứ? Người bỗng dưng lại tốt với ta, cứ như biến thành một người khác, ta đây rất thấp thỏm bất an! Người không nên làm như vậy!” Nói xong, Lăng Tuân lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhào tới trước mặt Nhạc Kiều, hai tay cấu nhéo da mặt hắn, nói: “Ta nghe nói trong chốn giang hồ võ lâm có một thứ gọi là thuật dịch dung gì đó, người nhất định là giả mạo, phải không? Người giả mạo Nhạc Kiều, đúng không? Người khỏi phải gạt ta, ta đã vạch trần người rồi! Nói, Nhạc Kiều thật đang ở đâu?”

Trên trán Nhạc Kiều đỏ đầy hắc tuyến, giật hai bàn tay mềm mềm của Lăng Tuân ra, hai bên mặt đã bị nhéo đỏ bừng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, muốn xả giận thì cũng đừng nhéo, còn nhéo nữa thì da mặt sẽ hỏng hết đấy.”

Lăng Tuân nhếch miệng cười, thu tay lại.

“Văn hàm (công văn, công hàm) của người đã được hạ rồi, đầu tháng sau sẽ nhậm chức. Nếu người thấy văn cần tính dưỡng thì để thúc thúc cho kéo dài thời hạn, dù sao vị trí Chủ sự ở Chủ khách thanh lại ti Lễ bộ cũng chỉ là chức quan nhàn tản, đến muộn cũng không có gì đáng ngại.” Nhạc Kiều thuận thế kéo Lăng Tuân ngồi xuống, rót cho y chén trà.

Lăng Tuân bưng trà, ngửi hương trà một hơi thật sâu, nói: “Hàng cú[1], không sai không sai, không biết có bỏ đường chưa.” Dứt lời liền nhàn nhạt nhấp một ngụm, cau mày nói: “Quả nhiên không bỏ đường, đắng quá.”

“Đắng rồi sẽ chuyển thành ngọt, uống ngay đi.” Nhạc Kiêu bắt đắ dĩ nhìn Lăng Tuần, “Được rồi, ta biết người không muốn nhậm chức nhanh như vậy, vậy cứ xin kéo dài đi.”

“Ai!” Lăng Tuần đang bưng trà thở dài một hơi, cất giọng ai oán: “Ta không muốn làm quan. Đến giờ ta mới hiểu vì sao lão sư thân mang tài học tuyệt thế lại cam nguyện làm một phu tử nho nhỏ, quân tử độc thiện kì thân (quân tử chỉ lo giữ thân mình thanh cao), thế gian này chẳng ai thông suốt minh bạch bằng lão sư.”

“Nói sai rồi!” Tiếng nói dịu dàng hòa nhã bỗng vang lên, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần nhảy dựng, xoay người nhìn lại thì thấy Công Tôn Mặc một tay vuốt chòm râu dài, tay kia phe phẩy quạt, chậm rãi đi tới.

“Học trò kiến quá lão sư (phu tử).” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần lập tức đứng dậy, hành đại lễ với Công Tôn Mặc.

Công Tôn Mặc tủm tỉm nhận lễ, rồi nói: “Đều đứng lên đi. Nhiều năm như vậy rồi, chưa bao giờ thấy hai người các người hành đại lễ, hôm nay thật đúng là làm vi sư thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà lo sợ)!”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần liếc nhau, ngượng ngùng nở nụ cười, khi còn bé thường cùng Công Tôn Mặc đấu trí so mưu, bây giờ nhớ lại thật không biết nên khóc hay nên cười.

Nhạc Kiêu bước lên trước một bước, vái chào Công Tôn Mặc, nói: “Học trò năm đó ngang bướng không hiểu chuyện, xin phu tử đại nhân đại lượng đừng so đo với học trò.”

“Ha hả, không sao, không sao. Ở thư viện mấy chục năm cũng buồn chán, may mà gặp hai người các người, mang lại cho vi sư rất nhiều hứng thú.” Công Tôn Mặc vuốt râu, cười nói.

“Người đương nhiên là hứng thú, chỉ khổ hai chúng ta. Cũng không thêm để ý chúng ta mới còn nhỏ, suốt ngày soi mói “bể lưng” không biết bao nhiêu lần, còn nhớ đêm đó ở chùa, ta gặp ác mộng đúng một tháng!” Lăng Tuần bĩu môi lầm bầm, âm lượng lớn đến người điếc cũng nghe thấy.

Khóe miệng Nhạc Kiêu giật giật, len lén kéo ống tay áo Lăng Tuần, Lăng Tuần bĩu môi.

Công Tôn Mặc chân mày khẽ nhướn, phe phẩy cây quạt cũ mềm, nói: “Khụ khụ, kỳ thực đồ nhi nếu không thích vị trí Lễ bộ Chủ sự, vi sư có thể vì người mà nói với Hoàng thượng một câu, cho người quay về Hàn Lâm...”

Công Tôn Mặc còn chưa dứt lời, đã thấy Lăng Tuần cúi thật thấp vái lão, cao giọng cất lời: “Lão sư ở trên xin nhận một lạy của đồ nhi! Đồ nhi thấy hiện giờ khắp người đều hăng hái, quyết định ngày mai sẽ tới Lễ bộ báo danh, Hàn Lâm Viện các thứ cũng không nhọc người lo lắng.”

Nhạc Kiêu thấy Công Tôn Mặc còn đang nín cười, để tránh lão lại chọc ghẹo Lăng Tuần, hần liền tiến lên che trước mặt Lăng Tuần, hỏi: “Vừa rồi phu tử bảo nói sai rồi, là có ý gì?”

Công Tôn Mặc vô cùng hứng thú liếc mắt nhìn Nhạc Kiêu, cũng không vạch trần, giải thích: “Mạnh Tử dạy: “Cùng tắc độc thiện kỳ nhân, đạt tắc kiêm tế thiên hạ[2]”. Lời Tuần Nhi vừa nói, là vi sư chỉ độc thiện kì nhân, kỳ thực không phải. Vi sư cho dù thân không trong triều đình, nhưng vẫn có thể đủ để kiêm tế thiên hạ.”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần sững sốt, sau đó đồng thời hiểu ra. Tuy đệ tử được đích thân Công Tôn Mặc nhận chỉ có năm người, nhưng số học trò lão đã dạy thì nhiều không kể xiết, có thể nói là đào lý mãn thiên hạ[3]. Những người đang nắm địa vị cao trong triều đình hiện nay hầu như đều là học trò của lão, tạo phúc cho bách tính, phò tá cho Đại Minh. Đây cũng chính là kiêm tế thiên hạ.

Công Tôn Mặc thu quạt lại, dùng giọng nói nghiêm túc hiếm có mà nói: “Trên đời này, có thể thật sự độc thiện kỳ thân cũng chẳng có bao nhiêu người, vi sư cũng không đủ khả năng. Những gì vi sư có thể làm chỉ là dẫn đường cho những người lạc lối, để bọn họ có thể đi theo con đường ngay thẳng. Thế nhưng, nước quá trong ắt không có cá[4], ở quan trường không thể nào chỉ độc thiện kỳ nhân, phải hiểu rõ đạo lý “quá cương dịch chiết[5]”. Tuần Nhi thông minh có thừa nhưng khôn khéo thì chưa đủ, làm việc gì cũng dễ xúc động, vào quan trường phải xử sự cẩn thận, chớ đắc tội người khác. Kiêu Nhi tuy hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm, cũng chưa đủ khí phách mà người làm tướng cần có, phải tôi luyện thêm.

Như vậy, nếu các người hiểu được đạo đối nhân xử thế, cho dù quan lộ không suôn sẻ, cũng có thể giữ cho các người yên ổn mà sống.”

Nhạc Kiều và Lăng Tuần đều cúi đầu trầm tư, một lúc sau, hai người mới chậm rãi gật đầu.

Công Tôn Mặc thấy Nhạc Kiều và Lăng Tuần đã hiểu thấu, liền đổi trở về bộ mặt hòa ái dễ gần thường ngày, đứng dậy cười nói: “Thời gian không còn sớm, vì sư còn hẹn chơi cờ với lão bằng hữu, ta đi trước đây.”

“Học trò cung tiễn lão sư (phu tử).”

Bước chân của Công Tôn Mặc dần dần đi xa, cho đến khi khuất hẳn, hai người mới ngẩng đầu lên.

Lăng Tuần nhìn hai chén trà trên bàn đá, nói: “Quên dâng trà cho lão sư rồi.”

“Không sao, sau này vẫn còn nhiều cơ hội.” Nhạc Kiều nhàn nhạt cười nói.

Lăng Tuần bỗng ngẩng đầu nhìn Nhạc Kiều, nghiêm túc hỏi: “Người sau này có khi nào lại giống trước đây, đột nhiên xa lánh ta không?”

Nhạc Kiều sửng sốt, nhìn đôi mắt to long lanh của Lăng Tuần, bỗng không thốt được lời nào.

“Thực ra người có trả lời hay không thì cũng vậy thôi. Sau này nếu người còn vô cớ xa lánh ta, ta thề, từ đó về sau ta sẽ coi người như người đứng, không quan hệ gì nữa.”

Nhạc Kiều nhìn Lăng Tuần kiên quyết mà nghiêm túc, chỉ cảm thấy thanh âm của y như sét đánh ngang tai, như xa tận chân trời, lại như gần trong gang tấc. Trong tim một cơn hoảng hốt không tên, Nhạc Kiều cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, liền tiến lên ôm Lăng Tuần thật chặt, một lần lại một lần ghé vào tai y mà nói: “Không đâu, ta sẽ không xa lánh người nữa, ta không-thể-xa người...”

Đây là lần đầu tiên Nhạc Kiều – ở thời điểm Lăng Tuần tỉnh táo – ôm y, nói với y những hứa hẹn và thổ lộ.

Lăng Tuần không hề đẩy hăn ra, để mặc cho hăn ôm, thậm chí còn đưa tay ôm lưng Nhạc Kiều thật chặt. Lúc này, y cũng tâm trạng rối bời.

Bên ngoài cổng hồ lô[6] của viện tử, Lăng Giác đứng ở một góc khuất gần đó, nhìn hai người thân mật ôm nhau, chau mày.

Lăng Tuần nằm rạp trên quan án (bàn làm việc), nhàm chán cầm cây bút lông lắc tới lắc lui. Nhậm chức đã nửa tháng, ngoại trừ ngày đầu tiên bị đại thúc Lễ bộ Thị lang lôi kéo đi làm quen hết thầy người, vật, nơi chốn trong ngoài nha môn Lễ bộ, thì hầu như ngày nào của y cũng nhàn nhã. Không chỉ y, mà toàn bộ nha môn Lễ bộ đều rất nhàn nhã.

Triều đình được chia làm sáu Bộ: Lại, Hộ, Binh, Hình, Công, Lễ. Lễ bộ chính là nơi nhàn nhã nhất, không có việc gì để làm nhất, đồng thời cũng là nơi không có tiền đồ nhất. Lễ bộ Thương thư là một ông lão hoa giáp[7] hòa ái dễ gần, sở thích lớn nhất là viết phông theo các bậc thầy thư pháp, bởi vậy tích góp được không ít tranh chép. Chương quản Lễ bộ chính là đại thúc Lễ bộ Thị lang nhìn có vẻ rất nghiêm túc nhưng kì thực lại rất nhiều chuyện. Ngày Lăng Tuần tới báo danh, lão liền đem gần hết chuyện trên trời dưới đất ở nha môn Lễ bộ nói cho Lăng Tuần nghe. Nếu không phải Lăng Tuần kịp thời tìm được cơ hội chuẩn trước, chắc lão còn có thể nói cho Lăng Tuần nghe trong nhà nuôi mấy con chó canh cửa. Phạm vi quyền hạn của Lễ bộ không lớn, chỉ quản năm loại lễ gồm cát lễ, gia lễ, quân lễ, tân lễ, hung lễ; quản lý sự vụ của trường học toàn quốc, chuyện khoa cử khảo thí; cùng việc tiếp đón các nước chư hầu và ngoại quốc tới thăm viếng. Bên dưới có bốn ti, gồm Nghi chế thanh lại ti chương quản gia lễ, quân lễ và quản lý học vụ, khoa cử khảo thí; Từ tế thanh lại ti chương quản cát lễ, hung lễ; Chủ khách thanh lại ti chương quản tân lễ và tiếp đón khách khứa ngoại quốc; Tinh thiện thanh lại ti chương quản những việc về yến tiệc, lương thực và vật nuôi. Thiên hạ hiện đang thái bình, việc tiến cống của ngoại triều đều được định ngày riêng, còn lại thì cũng chẳng ai đến. Mà việc bói toán hung cát cũng không phải ngày nào cũng xem, trừ ngày nào trời có dị tượng hoặc những ngày đặc thù, còn lại thì cũng không cần bói toán. Khoa thi văn văn thì càng không cần phải nói, vừa mới tổ chức kì khoa cử ba năm một lần xong, muốn bận rộn thì phải tới ba năm sau. (ai muốn tìm hiểu thêm về Lễ bộ và công việc của em Tuần thì có thể xuống dưới cùng tham khảo)

Vậy nên, nhìn chung toàn bộ nha môn Lễ bộ hầu như chẳng có việc gì làm. Vậy nên Lăng Tuần mỗi ngày hầu như chỉ đợi hạ ban (hết giờ làm), Nhạc Kiều tới đón y, hai người cùng nhau ở trên đường vai kề vai dạo

chơi tới khi trời tối, lấp đầy bao tử rồi mới về nhà.

Lăng Tuần xoay mặt đối bên, tiếp tục nằm dài, trong lòng suy tính tới nay Nhạc Kiều lại dẫn y đi đâu chơi. Nhạc Kiều vào triều sớm hơn y, lại thân ở quân doanh, hiểu biết đương nhiên nhiều hơn y, vậy nên Lăng Tuần đi theo hần, hầu như ngày nào cũng kinh hỉ bất tận. Bất quá, mỗi khi y đề nghị muốn vào thanh lâu sở quán mở mang kiến thức một chút, Nhạc Kiều đều tuyệt đối không chịu, nếu y càn quấy, hần liền trực tiếp xách cổ y về nhà.

Lăng Tuần có chút thở dài, còn nhớ lần đầu tiên cùng Nhạc Kiều đi qua chỗ đó, tú bà ngoài cửa vậy mà lại lắc lắc mông chạy tới kéo kéo Nhạc Kiều, miệng gọi “Đại nhân”, còn nói cái gì Hồng Nhi, Thúy Nhi trong viện nhớ hần đến suýt sinh bệnh tương tự, ngày nào cũng ngóng trông hần tới. Khi đó Lăng Tuần mới biết thì ra Nhạc Kiều đã sớm tới chỗ thế này! Nhìn bề ngoài thì còn là khách quen của thanh lâu, còn đi câu hồn kỹ nữ nhà người ta đến ngày nhớ đêm mong.

Nhớ tới chuyện ngày đó, trong ngực Lăng Tuần khó chịu như bị kim đâm. Bất quá y cũng không đào sâu suy nghĩ, chỉ coi như bản thân đang đổ kị vì Nhạc Kiều am hiểu chuyện phong nguyệt sớm hơn mình.

Ngay khi Lăng Tuần đang trầm nghĩ đêm nay nhất định phải bắt Nhạc Kiều dẫn y vào, bằng không có chết cũng không đi, thì ngoài cửa lại truyền đến âm thanh.

“Lăng Tuần Lăng đại nhân có ở đây không?” Ngoài cửa, một tên tiểu tư bộ dáng còn thiếu niên khom người gọi, một đôi mắt tinh tế đang hướng vào bên trong thăm dò.

Lăng Tuần bật dậy gạt bỏ mấy suy nghĩ băng quơ, đứng lên sửa sang quan phục quan mào, bộ dạng nghiêm chỉnh bước ra.

Thiếu niên kia vừa thấy có người đi ra, còn là thiếu niên tuần tú tuổi tác không hơn kém mình bao nhiêu, liền biết ngay đây chính là Lăng Tuần. Còn không chờ Lăng Tuần đi ra, liền tiến lên vái chào, nói: “Tiểu nhân kiến quá Lăng đại nhân! Tiểu nhân là tiểu tư của Huệ Vương, được Vương gia phân phó tới truyền lời.”

Lăng Tuần dừng bước, nghe là tiểu tư của Huệ Vương phủ, liền nói: “Vương gia từ đất Mân[8] về rồi sao? Vẫn mạnh khỏe chứ?”

Tháng trước Huệ Vương tới Phúc Kiến tuần tra, một là để thị sát thành tích của quan viên địa phương cùng đời sống của bách tính; hai là vì Phúc Kiến giáp biển, phụ cận với Phù Tang, vùng duyên hải thường xuyên bị giặc Oa[9] quấy nhiễu, phiền không chịu nổi, hần đi lần này chính là để tập hợp tư liệu về bọn người Oa, sau này cùng bọn chúng thanh toán rõ ràng.

Gã tiểu tư lại vái chào Lăng Tuần, nói: “Vương gia hết thấy đều tốt, làm phiền đại nhân quan tâm.”

Lăng Tuần gật đầu, hỏi: “Vương gia sai người tới làm gì?”

“Vương gia nhà tiểu nhân nói, thỉnh đại nhân tới giờ Thân ra chờ ở cửa nha môn, Vương gia chuẩn bị tiệc cho ngài, nói là lúc ngài nhậm chức thì ngài ấy chưa kịp về để đích thân chúc mừng, bây giờ làm bù.” Gã tiểu tư nói.

Lăng Tuần ngần ra, y không nghĩ Huệ Vương còn có thể vì y mà nhớ tới việc nhỏ như vậy. Lại nhớ hai năm qua khi tâm trạng còn bức bối, đều là hần làm bạn bên cạnh mình, hôm nay vừa về kinh thành đã muốn ăn mừng vì y, nếu nói trong lòng không cảm động thì là nói dối, liền trả lời: “Được, người quay về nói với Vương gia, Lăng Tuần nhất định sẽ chờ đứng giờ.”

“Vâng, tiểu nhân sẽ về bẩm báo lại với Vương gia ngay. Tiểu nhân xin cáo lui.” Gã tiểu tư cúi đầu với Lăng Tuần rồi mới chạy đi.

Lăng Tuần cười cười, xoay người lại tiếp tục chờ ra, đang tính chạy ra nhờ người gác cổng nói với Nhạc Kiều là đừng chờ y.

Hôm nay Nhạc Kiều rời Tam Thiên Doanh sớm, lại háo hức chạy đến nha môn Lễ bộ đón Lăng Tuần, nghe nói hôm nay tâu lâu Phúc Lâm có một gánh hát trứ danh từ Ngô Việt tới, Lăng Tuần từ bé đã thích nghe điệu nhạc êm ái ngọt ngào của nước Ngô, hần muốn đưa Lăng Tuần tới nghe, cho y vui vẻ một trận. Nhưng

ai ngờ lại chỉ uống công, gác cổng nha môn nói với hắn rằng Lãng Tuân đã về lâu rồi, là được một chiếc mã xa cực kỳ xa hoa đón đi.

Nhạc Kiều như bị sét đánh, sững sốt tại chỗ một lúc lâu mới xoay người rời nha môn.

Mã xa xa hoa? Chắc không phải mã xa nhà Lãng Tuân, bằng không thì viên gác cổng kia đã nhận ra. Chẳng lẽ là Hoài Lễ tới đón Lãng Tuân? Nhạc Kiều lắc đầu phủ định, Hoài Lễ vào Hộ bộ, gần đây bận đến sứt đầu mẻ trán, còn đâu thời gian rảnh rỗi mà hẹn Lãng Tuân? Nhạc Kiều suy nghĩ một chút, bỗng níu mày, nghe nói hôm nay Huệ Vương hồi kinh, chẳng lẽ lại là hắn?

Bất tri bất giác, Nhạc Kiều chạy tới trước cửa tửu lâu Phúc Lâm, bên trong đã chiêng trống ngập trời, khách khứa kín sảnh. Hắn vẫn không thích hí nhạc, đang định xoay người rời đi, khỏe mắt lại thoáng thấy ở bãi đậu mã xa có một chiếc mã xa hoa lệ. Nhớ tới lời viên gác cổng, Nhạc Kiều ma xui quỷ khiến xoay người, đi vào tửu lâu Phúc Lâm.

Nơi trung tâm nhất của tửu lâu Phúc Lâm có dựng một vũ đài tạm thời rất lớn, trên vũ đài đã có đào kép xinh đẹp hóa trang thật dày, cất tiếng oanh oanh, xướng đoạn nhạc nghe mà cắt ruột cắt gan, Nhạc Kiều nghe xong mà não muốn quặn thắt. Vừa định lui ra ngoài thì bị người từ đằng sau đi vào đẩy một cái, Nhạc Kiều muốn lui cũng lui không được, chỉ có thể xuôi theo biển người đi vào tửu lâu.

Đại sảnh lầu một đã ngồi chật kín, đều đồng loạt nhìn đào kép xinh đẹp trên đài mà trầm trồ tán thưởng. Nhạc Kiều vốn muốn ra ngoài, nhưng dù không thích thì cũng đã tới rồi, liền dự định tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn quanh tứ phía đều chỉ thấy người chứ chẳng thấy cái ghế không nào. Vừa mới quay người định lên lầu hai, ngẩng đầu liền thấy một dáng người trên lầu hai, toàn thân như bị tưới nước lạnh, buốt giá từ đầu đến chân.

Lãng Tuân cùng Chu Hoài Đức ngồi trong một nhả lô ở lầu hai, vị trí của bọn họ là nơi có tầm nhìn tốt nhất tửu lâu, đối diện vũ đài, mọi thứ trên đài đều có thể thấy rất rõ. Lãng Tuân quay một đầu ghế tới đối diện lan can, ngồi trên ghế, thân trên lưng dựa vào lan can, nhìn đào kép dưới đài mà nghe như say như dại, thỉnh thoảng còn lẩm nhẩm hát theo.

Chu Hoài Đức lại ngồi bên Lãng Tuân, vẻ mặt cứng chiều mỉm cười nhìn y, thấy y trầm mê trong hí khúc đến mức cơm cũng quên ăn, sợ y bị đói, liền tự tay cầm đũa dứt cho y.

Lãng Tuân cũng nhất thời mê muội, nghe thấy tiếng nhạc lả lướt thì quên luôn mình đang ở đâu, càng không để ý hành vi của mình, Chu Hoài Đức dứt thức ăn vào miệng y cũng không biết.

Đôi mắt sáng của Nhạc Kiều phẫn nộ, rồi dần dần nguội lạnh, ánh mắt nhìn Lãng Tuân còn đang dương dương tự đắc cũng dần dần giá buốt, cuối cùng xoay người rời khỏi tửu lâu Phúc Lâm.

Dưới đài có tiếng hô lớn, Lãng Tuân bị dọa sững sốt, mới biết vở kịch này đã xướng xong, rồi mới từ trong tiếng nhạc hoàn hồn lại. Đúng lúc thấy Chu Hoài Đức giơ đũa tới miệng mình, Lãng Tuân cả kinh, quay đầu né tránh.

Chu Hoài Đức cũng không trách y thấy lễ, cười nói: “Vừa rồi mới dứt cho ngươi vài miếng, sao bây giờ mới hoàn hồn?”

Lãng Tuân xấu hổ, mặt đỏ muốn chảy máu, cúi đầu ấp úng: “Hạ quan, hạ quan thật thất lễ, mong Vương gia thứ tội.”

“Ha ha,” Chu Hoài Đức đặt đũa xuống, ôn hòa nói: “Không sao. Bất quá bây giờ ngươi phải ăn hết thức ăn, bằng không bao tử bị bỏ đói, bản vương nhất định không tha cho ngươi tội trầm mê gánh hát.”

Lãng Tuân âm thầm lè lưỡi, nhớ ra người này không phải Nhạc Kiều, thiếu chút nữa lại đắc ý huênh hoang mà hại bản thân. Lập tức không dám lên tiếng nữa, cầm đũa đau khổ mà ăn.

Chu Hoài Đức cầm chén rượu, hứng thú dạt dào nhìn Lãng Tuân cúi đầu ăn cơm, tia sáng trong mắt khẽ động, nở nụ cười ý vị bất minh.

Hết chương 24

[1] Hàng cúc: Hoa cúc trồng ở Hàng Châu, một trong “Tứ đại danh cúc” của Trung Quốc. Tên đầy đủ là Hàng bạch cúc, là loại hàng xuất khẩu truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc, được mô tả là có vị hơi lạnh, hơi ngọt, có nhiều thành phần ích lợi cho cơ thể, có tác dụng thông phế khí, chỉ khái nghịch,..[↑]

[2] “Cùng tắc độc thiện kì nhân, đạt tắc kiêm tể thiên hạ”: Nếu đến mức bi đát nhất thì ta chỉ cần giữ cho bản thân mình được thanh cao; nếu được vua chúa tin dùng thì ta giúp mọi người được thanh cao như ta.[↑]

→ “kiêm tể thiên hạ” nghĩa là cùng giúp mọi người.

→ “độc thiện kì nhân” nghĩa là chỉ lo bồi dưỡng đạo đức cá nhân, chỉ giữ bản thân mình thanh cao.

[3] Đào lý mẫn thiên hạ: Xem lại chú thích chương 3 [↑]

[4] Nước quá trong ắt không có cá: Người quá xét nét sẽ không có ai thân [↑]

[5] Quá cương dịch chiết: Quá cứng rắn thì sẽ dễ gãy [↑]

[6] Cổng hồ lô là cái này[↑]

[7] Hoa giáp: Khoảng sáu mươi tuổi [↑]

[8] Đất Mân: Mân Giang, tỉnh Phúc Kiến [↑]

[9] Giặc Oa: còn gọi là giặc lùn, là toán hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV-XVI [↑]

.

25. Chương 25: Thổ Lộ

Từ sau ngày theo Huệ Vương tới tửu lâu Phúc Lâm nghe hát, Lăng Tuần phát hiện Nhạc Kiêu không tới nha môn tìm y nữa. Lăng Tuần cũng không coi chuyện này giống chuyện trước đây, chỉ nghĩ chắc trong quân doanh đang bận. Bởi vì gần đây nha môn cũng đang bận, nghe nói Phù Tang phái sứ thần tới đi sứ, tuy nói đây chỉ là một quốc gia bé như hạt gạo, nhưng dù sao cũng là một nước, còn là phiên quốc (*quốc gia phụ thuộc*) của triều đình, đương nhiên mọi thứ cũng nên chuẩn bị hoàn hảo, đợi sứ thần tới thăm. Lăng Tuần là Chủ sự Thanh lại ti, việc tiếp đãi khách nước ngoài đương nhiên rơi xuống đầu y. Thật ra, Lăng Tuần không muốn lo liệu những việc này lắm, mấy hôm trước nghe cha y nói Phù Tang phóng túng để người của mình tới vùng duyên hải Mân Giang đốt phá, giết người, cướp của, khiến dân chúng lầm than hỗn loạn. Nếu không phải trong triều có đa số quan văn chủ hòa, thì các võ tướng đã sớm dự định xuất binh giáo huấn cho đám người lùn không biết sống chết này một trận nên thân rồi.

Tuy Lăng Tuần bắt quá chỉ là một Lễ bộ Chủ sự nho nhỏ, nhưng y cũng là một nam nhi trẻ tuổi nhiệt huyết, trong lòng cũng tán thành phương án chủ chiến. Có vài người nếu cứ một mực nhẫn nhịn, sẽ chỉ khiến đối phương càng được thể làm càn. Chỉ khi đem đối phương ra đánh cho một trận thật nghiêm, đánh đến mức từ đó về sau đối phương nhìn thấy người lập tức đi đường vòng, đó mới là đường lối giải quyết tốt nhất!

“Lăng đại nhân.” Một ông lão trung niên mặc quan phục đi tới, là Lễ bộ Thị lang.

Lăng Tuần vội đứng dậy bái kiến: “Hạ quan kiến quá Thị lang đại nhân.”

Lễ bộ Thị lang khoát tay áo, nói với y: “Không cần đa lễ.”

Lăng Tuần đứng dậy, hỏi: “Chẳng biết đại nhân đến đây có chuyện gì quan trọng?”

“À, bản quan phải tới Tam Thiên Doanh, nghe nói người có quen biết với Tọa ti quan Nhạc Kiêu của Tam Thiên Doanh, bản quan muốn người đi cùng bản quan tới đó.” Thị lang đại nhân vuốt hai cọng râu cá trê, nói.

“A? Sao lại như vậy?” Lăng Tuần khó hiểu nhìn đối phương, cho dù y và Nhạc Kiêu có quen biết, thì chuyện này có liên quan gì đến việc Thị lang đại nhân tới Tam Thiên Doanh?

“Khụ khụ,” Nét mặt già nua của Thị lang đại nhân ửng đỏ, lúng túng nói: “Bản quan muốn tới Tam Thiên Doanh để bàn bạc với Đề đốc đại nhân về việc sứ thần Phù Tang. Nghe nói kỵ binh của Tam Thiên Doanh, mỗi người đều rất dũng mãnh thiện chiến, cũng không thiếu người Hồ ở trong đó. Người cũng biết, gần đây vì chuyện giặc Oa tác loạn, trong triều chia làm hai phe chiến – hòa...”

Hiểu rồi! Lăng Tuần bĩu môi, Lễ bộ cũng thuộc phe chủ hòa, Lễ bộ Thị lang phải đến Tam Thiên Doanh thuộc phe chủ chiến để bàn công sự, chỉ sợ sẽ bị người ta làm khó dễ. Cho nên mới phải kéo y đi cho thêm dũng khí, biết đâu có Lăng Tuần thì những người ở đó sẽ cho lão chút mặt mũi.

“Ra vậy, hạ quan đã hiểu, hạ quan sẽ đi cùng đại nhân!” Dù sao cũng đã mấy ngày không gặp Nhạc Kiêu, lên mang theo chút điểm tâm tới thăm hỏi hân luôn!

Lăng Tuần mượn cớ để Thị lang đại nhân đi trước chuẩn bị, mình thì đi lấy thực hạp, chọn mấy thứ điểm tâm tinh xảo gói kỹ lại giấu trong ngực, định mang đi cho Nhạc Kiêu. Thực hạp này vốn là Lăng phu nhân chuẩn bị cho y, khi nào đói thì ăn chút điểm tâm lót dạ, hiện giờ vừa khéo cầm theo đãi Nhạc Kiêu, mong hân nể mặt y mà không làm khó Lễ bộ.

Mã xa Lễ bộ lắc lư dừng lại ở Tam Thiên Doanh, Lăng Tuần xuống trước, sai tùy thị cầm thủ dụ đi thông báo. Đợi một lúc liền có bốn người nhìn có vẻ là thị vệ cầm theo đại đao bước tới, sắc mặt khó coi liếc mắt nhìn Lăng Tuần và Thị lang đại nhân.

Lăng Tuần cao đầu ưỡn ngực, phong thái thản nhiên, Thị lang đại nhân lại vã hết mồ hôi hột, hai chân thiếu điều run rẩy.

Một người trong đám cong khốe miệng cười với Lăng Tuần, tựa như bội phục vẻ gan dạ sáng suốt của y: “Hai vị đại nhân, mời, Đề đốc đại nhân chờ đã lâu.”

Lăng Tuần len lén kéo ống tay áo Thị lang đại nhân, ý bảo lão đi trước đi. Thị lang đại nhân hoàn hồn lại, vội bước lên đằng trước, Lăng Tuần mới cất bước đi theo.

Tam Thiên Doanh đóng quân cách hoàng thành hơn trăm dặm, trong quân doanh có hàng trăm trưởng, ngoại trừ hai vị Đề đốc văn – võ, cùng Tọa ti quan của ngũ ti, thì những người còn lại đều ở trong doanh trưởng, không có lệnh thì không được rời doanh.

Vì vậy mà trên đoạn đường tới trường của chủ doanh, khắp nơi đều có thể thấy những kỵ binh cao to cường tráng, vóc dáng khỏe mạnh đang thao luyện, tiếng hiệu lệnh vang lên đinh tai nhức óc.

Hai chân Thị lang đại nhân run run tiến bước, Lăng Tuần thì lại âm thầm buồn cười, Đề đốc đại nhân cố ý đặt địa điểm nghị sự ở đây, xem ra là muốn dọa Thị lang đại nhân một trận rồi?

Vào chủ trường, Lăng Tuần đánh mắt đã thấy Nhạc Kiêu đứng ở bên phải, hai tay khoanh lại, mắt hơi rũ xuống, nghe có tiếng người vào cũng không động đậy một cái. Hai vị Đề đốc cùng Tọa ti quan Ngũ ti đều ở trong trường, còn có phụ thân của Nhạc Kiêu – Nhạc Tung Hoàn – vậy mà cũng có mặt, cộng thêm vài phó tướng của lão nữa. Trong trường, Nhạc Tung Hoàn ngồi ở vị trí thủ lĩnh, hai viên Đề đốc chia ra ngồi ở hai bên, cùng nhìn bản phác thảo sơ đồ tác chiến, những người còn lại đều đang đứng.

“Hạ quan kiến quá Tướng quân, Đề đốc đại nhân!” Lễ bộ Thị lang đại nhân cùng Lăng Tuần cúi đầu với những người lớn nhất.

Nhạc Tung Hoàn nghe thấy thanh âm quen thuộc, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Lăng Tuần, hơi nhíu mày. Có lẽ lão hồ ly Lễ bộ sợ tới đây bị mắng nên mới lúi Lăng Tuần theo để chống lưng. Trong bụng Nhạc Tung Hoàn thầm cười giễu, nhưng không lộ hẳn ra mặt, liền trầm giọng nói: “Đứng lên đi.”

“Đa tạ đại nhân.” Lăng Tuần ngẩng đầu, len lén chớp mắt nhìn Nhạc Tung Hoàn, hàm ý là “Bá bá thủ hạ lưu tình (*giơ cao đánh khẽ*)”.

Nhạc Tung Hoàn thấy buồn cười, liền ho nhẹ một tiếng, nói: “Được rồi, ở đây không có chuyện của các người, tất cả lui xuống đi. Tuần Nhi... Khụ khụ, Tiểu Lăng đại nhân, cũng lui xuống đi, cứ đợi ở ngoài doanh trường là được.”

Lăng Tuần khước miệng khê cong, bá bá thân yêu là muốn đuổi mình ra ngoài cho tiện bàn việc sao? Cũng không nhìn ánh mắt cầu cứu của Thị lang đại nhân, Lăng Tuần cúi đầu với Nhạc Tung Hoàn, liền theo mọi người lui xuống.

Lăng Tuần ra ngoài doanh trường, cũng không quản xung quanh có người, chạy lên đem Nhạc Kiêu đã đi tuốt đằng trước kéo vào một góc.

“Ta mang thứ tốt đến cho người đây!” Lăng Tuần dứt lời liền cúi đầu móc túi giấy dầu trong ngực ra, như thể dâng bảo vật mà đưa tới trước mặt Nhạc Kiêu, cười nói: “Bánh ngọt nướng làm cho ta, mang cho người một chút, nếm thử đi!”

Nhạc Kiêu không nhận, chỉ rũ mắt nhìn xuống Lăng Tuần, trưng ra bộ mặt tuần tú nhưng trong mắt lại chứa sự lạnh lùng.

Lăng Tuần bị ánh mắt của hắn ghim chặt, trong ngực bắt đầu bất an, loại ánh mắt này y quen lắm, cái cảm giác bối rối bất an ngày trước lại trở về. Giờ bánh lên, Lăng Tuần có chút dè dặt nhìn Nhạc Kiêu, hỏi: “Này, người làm sao vậy? Không thích à?”

Trong lòng Nhạc Kiêu nhức nhối khó chịu, Lăng Tuần trước mắt cùng Lăng Tuần ngày ấy thân mật tựa tình nhân với Huệ Vương ở tửu lâu Phúc Lâm từng chút từng chút chồng chéo lên nhau. Lạnh lùng nhếch miệng, vươn tay cầm lấy túi điểm tâm, nhìn cũng không thèm nhìn vút cho một doanh binh vừa đi ngang qua, nói: “Cầm lấy chia cho các huynh đệ.”

Doanh binh nhận lấy theo phản xạ, kinh ngạc nhìn Nhạc Kiêu, lại thoáng nhìn Lăng Tuần sắc mặt khó coi, thúc thời chạy đi.

“Người có ý gì?” Lăng Tuần cứng nhắc nặn ra một câu, lồng ngực vì cực lực chịu đựng lửa giận mà phập phồng run rẩy.

Nhạc Kiêu nhướn mày, giọng nói không mang chút tình cảm: “Như người thấy đấy, ta không thích.”

Lăng Tuần run lên, ngực không ngừng khó chịu, cay đắng nói không nên lời, chỉ cảm thấy đến hô hấp cũng khó khăn.

“Tọa ti quan đại nhân!” Một người bộ dạng như tùy thị mang theo một thực hạp tinh xảo chạy tới, sau khi thấy còn một người khác thì sững sốt, lại lập tức nói với Nhạc Kiêu: “Đại nhân, Tổng đại nhân vừa sai người đưa điểm tâm tới, ngài xem...”

“Đưa đây, đi nói với người đưa đồ, ta cảm tạ tâm ý của Tổng đại nhân.” Nhạc Kiêu nhàn nhạt quét mắt nhìn người nọ, nói.

Tùy thị rõ ràng ngần ra, thấy ánh mắt Nhạc Kiêu có vẻ không vui, liền vội vàng đưa thực hạp trên tay cho hắn, nghe lời chạy đi. Trong bụng thâm khó hiểu, bình thường Tổng đại nhân kia đưa đồ tới, đại nhân đều sai hắn trả lại, sao lần này vậy mà lại nhận?

“Tổng đại nhân?” Lăng Tuần nhìn Nhạc Kiêu cứ nhiên nhận đồ của người khác, cắn răng run giọng hỏi: “Là Tổng Tương kia sao? Người với hắn thân thiết như vậy từ bao giờ, lại còn mang đồ tới cho người? Không phải lần đầu đúng không?”

Nhạc Kiêu hừ lạnh: “Ta thân thiết với ai, có quan hệ gì tới người?” Người có thể bỏ rơi ta mà đi ăn với Huệ vương, ta lại không thể nhận đồ người khác tặng sao? Lăng Tuần, hôm nay ngươi làm bộ dạng khởi binh vẫn tội này cho ai xem?

Lăng Tuần gần như cắn nát cả răng, lửa giận bốc lên não, vươn tay đoạt lấy thực hạp trong tay Nhạc Kiêu, hung hăng ném xuống đất, thức ăn trong hộp rơi đầy đất.

“Có quan hệ tới ta đó! Ta không có phép người qua lại với tên Tổng Tương đó, người nghe chưa! Ta không cho phép! Ta không cho phép!” Lăng Tuần đỏ mắt đẩy Nhạc Kiêu, bốn chữ “ta không cho phép” gần như thét lên.

Nhạc Kiều chần động, mặc cho Lăng Tuần đăm đắ, khàn giọng hỏi: “Vì sao không cho phép?”

Lăng Tuần bị câu hỏi của hắn làm sững sốt, quên cả động tác, theo bản năng đáp: “Bởi vì ta không thích.”

Nhạc Kiều lại chần động, ánh mắt lộ ra nét mừng rỡ điên cuồng, lại hỏi: “Vì sao không thích?”

Lăng Tuần có chút mông lung nhìn Nhạc Kiều, mơ màng đáp: “Trong lòng, không vui, ta không muốn người qua lại với cái tên Tống Tương kia.”

Nhạc Kiều hít sâu một hơi, kích động trong lòng thật khó kìm nén, run run giọng hỏi: “Vì sao lại không vui?”

Lăng Tuần càng mông lung, lần này y không trả lời ngay, mà cúi đầu bắt đầu cẩn thận tự hỏi mình. Sao lại không thích, sao lại không vui? Vì sao? Ngày trước Nhạc Kiều và Hoài Dương cũng rất thân, nhưng mình lại chưa từng có suy nghĩ bài xích và khó chịu như hôm nay, rốt cuộc là vì sao? Tim Lăng Tuần đập thình thịch, có một đáp án dường như rất sống động, song đào sâu suy nghĩ thì lại như không đầu không đuôi. Mắt thấy một miếng bánh rơi bên chân mình, Lăng Tuần không chút suy nghĩ liền thốt ra: “Bởi vì bánh? Ta mang bánh cho người thì người không nhận, lại đem cho người khác. Nhưng của Tống Tương thì người lại nhận, ta đương nhiên không vui.” Nói xong, bản thân lại càng mơ hồ hơn, thật sự là như vậy sao? Hình như, có chút không đúng...

Nhạc Kiều nghe được đáp án này, có chút tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Lăng Tuần vốn chẳng hiểu gì cả, hắn còn có thể trông cậy đối phương hiểu tình cảm của hắn, thậm chí là đáp lại hắn sao? Si nhân thuyết mộng (*người ngốc nói mê/mơ giữa ban ngày*), là đang nói hắn sao? Nhạc Kiều mở mắt, vẻ kích động và phần khích trong mắt sớm đã không còn.

“Ta...” Lăng Tuần còn muốn nói gì đó, liền bị Nhạc Kiều nhẹ nhàng đẩy ra. Lăng Tuần ngẩng đầu nhìn lại, Nhạc Kiều đã nghiêng người đi.

“Sau này, tránh xa ta một chút.” Bằng không, ta sợ bản thân có một ngày không kiềm chế được nữa, làm ra chuyện tổn thương Lăng Tuần, khiến bản thân hối hận cả đời.

Lăng Tuần mở to hai mắt, nhìn Nhạc Kiều càng đi càng xa.

“Đồ bịp bợm...” Lăng Tuần thì thào, trên mặt đã sớm ứa đẫm.

Ngày đó, Nhạc Kiều ôm y thật chặt, nói với y sẽ không bao giờ rời đi nữa, thì ra tất cả đều là gạt y.

Lăng Tuần theo Thị lang đại nhân rời khỏi Tam Thiên Doanh, đôi mắt đỏ hồng như thỏ. Thế nhưng Thị lang đại nhân cũng không lo đến Lăng Tuần, lão ở quân doanh bị Nhạc Tung Hoành dọa liên tục, sớm đã buồn thối ruột, còn hơi sức đâu mà đi quan tâm Lăng Tuần?

Trái lại, trong Tam Thiên Doanh trời yên biển lặng, ai cũng biết Nhạc Kiều và Lăng Tuần từ nhỏ đã không hợp nhau, hôm nay bất quá chỉ là chút chuyện mờ mờ. Lúc Nhạc Kiều và Lăng Tuần đứng trong góc, những người khác cũng không dám tới nghe trộm, vậy nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không rõ lắm. Huống chi lúc đó, người đứng ngoài nhìn vào đều thấy là một mình Lăng Tuần cố tình gây sự, Nhạc Kiều lại còn rộng lượng không tính toán với y.

Đàm phán giữa triều đình và sứ thần Phù Tang không được thuận lợi cho lắm. Một mặt, người Phù Tang tâm không thành thật; mặt khác, những người đứng ra đàm phán của bên ta hầu như đều là người phe chủ chiến. Cuối cùng, song phương đều không đạt được thỏa thuận, mất hứng bỏ về. Ôn ào cả buổi, rốt cuộc vẫn là muốn đánh. Ai thắng ai thua, kết quả cuối cùng sẽ thấy trên chiến trường, tạm thời không đề cập đến.

Cứ như thế qua nửa tháng, thời tiết càng lúc càng nóng, dưới cái nóng bức của mùa hạ, vạn vật tựa như đều mất đi sức sống, không khí nặng nề trong cái thiêu đốt của mặt trời.

Lăng Tuần nhìn tích lậu^[1] (*đồng hồ nước*), thời gian cũng không còn nhiều, dọn dẹp chút đồ đạc rồi rời nha môn. Hôm nay Huệ Vương hẹn y ra ngoài dạo Kính Hồ về đêm, thời tiết oi bức, chưa kể gần đây chuyện của Nhạc Kiều cũng đủ làm y tâm phiền ý loạn, buổi tối đi chơi hồ hóng mát hạ hỏa cũng hay.

Lăng Tuần dựa vào cửa sổ trên thuyền, vẽ mặt hồ hững, trong lòng lại vô cùng phiền muộn. Nhạc Kiều thối! Tránh xa người một chút thì tránh xa người một chút, bỗng đại nhân gặp phải người còn thấy mất vui đây! Người mới là đứa tránh xa ta một chút! Hừ! Kỳ thực, y càng giận chính mình, Nhạc Kiều tuyệt tình như thế, y lại không thể thốt được câu “Xem nhau như người lạ”. Vừa nghĩ tới việc từ nay về sau thật sự không còn qua lại với Nhạc Kiều nữa, trong lòng lại mơ hồ đau. Suy nghĩ một chút, Lăng Tuần thiếu chút nữa bóp nát chén rượu trong tay, nổi bực tức vẽ hết trên mặt, không che giấu được.

Chu Hoài Đức không thể không nhận ra, phát tay cho lui những thị nữ và ca nữ đang đàn hát, đến khi bên trong thuyền chỉ còn hai người bọn họ, mới lộ vẻ ôn nhu thường ngày, mỉm cười ấm áp tới gần Lăng Tuần, ghé vào lỗ tai y, nhẹ giọng nói: “Hôm nay sao thế, cứ buồn bực không vui?”

“Không có gì, Vương gia đa nghi rồi.” Lăng Tuần nhướn mày nghiêng đầu né tránh, y vẫn không quen nói chuyện với người khác lại dựa gần như vậy.

Chu Hoài Đức hai má ửng đỏ, ánh mắt trầm xuống, hần uống không ít, sớm đã hơi say. Đối với sự né tránh của Lăng Tuần, trong lòng hần không vui, nhưng vẫn ôn hòa nói: “Vậy sao? Thế nhưng đêm nay người còn chưa uống với ta một chén đây.”

Lăng Tuần có chút hối hận vì đã nhận lời đi chơi hồ của Chu Hoài Đức, lúc này y chỉ muốn giả ngơ, thế nhưng đối phương lại là Vương gia tuyệt đối không thể đắc tội, chỉ có thể nhắm mắt nói: “Là hạ quan thất lễ, thỉnh Vương gia thứ tội.” Trong bụng lại lờ Nhạc Kiều ra mắng một nghìn tám trăm lần, đều tại hần!

Chu Hoài Đức mỉm cười, mặt không biến sắc đặt tay lên mu bàn tay của Lăng Tuần, khẽ cười nói: “Tuần Nhi vì sao lần nào cũng xa lạ với ta như vậy? Ở trước mặt ta, Tuần Nhi không cần tuân theo những lễ nghi phiền phức.”

Tuần Nhi?! Lặng Tuần nổi gai ốc khắp người, lặng thinh rút tay về, giống như lắp liếm mà nâng ly với Chu Hoài Đức, nói: “Vương gia nói gì vậy, chén rượu này hạ quan kính ngài.”

Chu Hoài Đức nheo mắt, cười nhạt nhận chén rượu của Lặng Tuần, uống xong còn liếm khóe môi, nói: “Rượu do Tuần Nhi kính, mùi vị quả nhiên thuần khiết.”

Hự! Lặng Tuần hoảng hồn, thối lui, phía sau lưng đã dán vào vách thuyền, muốn lui cũng không lui được. Trán Lặng Tuần đổ mồ hôi lạnh, kéo khóe miệng, gương cười: “Vương gia, ngài say rồi. Hạ quan thấy sắc trời cũng không còn sớm, chỉ bằng về sớm một chút?”

Chu Hoài Đức thấy Lặng Tuần lại né tránh mình, trong lòng bỗng dưng đau xót, không giả bộ nữa, bắt lấy cổ tay Lặng Tuần, chất vấn: “Tiểu Tuần, lẽ nào nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không rõ bản vương muốn gì sao?”

Lặng Tuần giãy một cái nhưng không tránh được, chỉ có thể tiếp tục giả bộ hồ đồ: “Hạ quan ngu dốt, không rõ ý của Vương gia.”

“Không rõ sao? Tiểu Tuần, ngươi thực sự không rõ sao? Bản vương thích ngươi! Thế nhưng vì sao nhiều năm như vậy, ngươi lại không để mắt đến ta? Vì sao trong mắt ngươi chỉ có Nhạc Kiều!” Trong mắt Chu Hoài Đức tràn ngập đau khổ kìm nén, càng nhiều hơn nữa chính là dục-vọng-trần-trụi đối với Lặng Tuần.

Lặng Tuần chấn động, sững sờ tại chỗ. Một nửa là vì lời bày tỏ đột ngột của Chu Hoài Đức, còn một nửa là vì câu nói “Chỉ có Nhạc Kiều” của hắn. Trong mắt y chỉ có Nhạc Kiều? Trong mắt của y chỉ có Nhạc Kiều? Trong đầu bỗng nhớ tới nửa tháng trước, Nhạc Kiều hỏi y ba câu “Vì sao”, đúng vậy, đến tận cùng là vì sao?

“Tiểu Tuần, ta thực sự thích ngươi, rất thích ngươi. Nhạc Kiều không hiểu phong tình, hắn không đáng cho ngươi thích, chỉ có ta, chỉ có ta mới xứng với ngươi!” Chu Hoài Đức vừa nói vừa áp sát Lặng Tuần, mắt thấy đã sắp được hôn lên gò má trắng hồng thì lại bị y hung hãn đẩy ra.

“Vương gia, thỉnh tự trọng!” Lặng Tuần sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, trong tim lại càng bị câu nói “Thích Nhạc Kiều” của hắn quấy nhiễu. Y thích Nhạc Kiều?

“Tự trọng? Tiểu Tuần, ta yêu ngươi nhiều năm như vậy, hôm nay ngươi bảo ta làm sao tự trọng? Hôm nay ta nhất định phải đoạt được ngươi, ngươi là của ta!” Chu Hoài Đức không quản xem có thể làm bị thương Lặng Tuần hay không nữa, bắt y lại đặt dưới thân, tùy tiện lại vùi và hôn y.

“Vương gia! Buông ta ra!” Lặng Tuần quay đầu giãy giụa tránh né, hai tay liều mạng chống cự, “Đừng!”, Lặng Tuần co chân, ra sức đập mạnh vào bụng Chu Hoài Đức! Chu Hoài Đức lập tức hô đau, buông tay, Lặng Tuần thừa cơ xoay người muốn chạy, Chu Hoài Đức lúc này lại như mù quáng, níu chân Lặng Tuần giật xuống! Lặng Tuần ngã mạnh xuống đất, thấy Chu Hoài Đức lần thứ hai đè lên, trong lòng tuyệt vọng, nhắm mắt hét: “Nhạc Kiều cứu ta!”

“Lại Nhạc Kiều!” Chu Hoài Đức cảm hận, giật đứt đai lưng của Lăng Tuần, quát: “Ta muốn người nhìn cho rõ, hôm nay người chiếm được người là ta, Chu Hoài Đức!”

Trên thuyền bỗng chòng chành dữ dội, ngay sau đó là vài tiếng kêu đau đớn cùng tiếng vật gì đó rơi xuống nước.

“Có thích khách!” Một gã thị vệ bên ngoài khoang thuyền hô to, tiếp theo là một tiếng kêu đau đớn, sau đó lập tức không còn âm thanh gì nữa.

Chu Hoài Đức cả kinh, vừa định đứng dậy ra ngoài xem xét tình hình, một gã bịt mặt áo lam đã đứng sau lưng hắn. Kẻ vừa tới hai mắt sắc bén tàn nhẫn, Chu Hoài Đức còn chưa kịp lên tiếng đã bị người nọ xách lên quăng ra ngoài! Ngay sau đó, người nọ nhanh như chớp điểm huyết đạo của Lăng Tuần. Lăng Tuần bỗng chốc không thể động đậy, hoảng sợ nhìn người nọ, khi đối diện với cặp mắt quen thuộc của hắn, tim y khe siết, sau đó liền mừng rỡ, kích động.

Kẻ bịt mặt khom người, vác Lăng Tuần lên vai.

Chu Hoài Đức bị quăng một cái, rượu đã tỉnh hơn phân nửa, thấy kẻ kia bắt Lăng Tuần, mắt lộ ra nét hoảng sợ, lại vẫn cố giữ bình tĩnh nói: “Kẻ tới là người phương nào, dám cả gan xông vào thuyền của bản vương, mau thả y xuống, bản vương có thể sẽ cho người một con đường sống!”

“Hừ,” kẻ bịt mặt cười nhạt, nghiêng đầu về phía Chu Hoài Đức, cười nói: “Hái hoa tặc.”

Chu Hoài Đức chấn động, còn chưa kịp mở miệng đã nghe kẻ bịt mặt nói: “Về chuyện đường sống, người yên tâm đi. Bản đạo tặc bị mù đường, chỉ đi đường quen chứ không đi đường sống!” Sau đó lại nhếch miệng cười: “Người yên tâm, ta không để ý người đâu!”

Chu Hoài Đức cũng không giả bộ bình tĩnh được nữa, kẻ kia vóc người cao lớn, nhìn thôi cũng biết là con nhà nòi, bản thân chắc chắn không phải đối thủ của hắn, thế nhưng Lăng Tuần lại đang trong tay hắn...

“Người muốn bao nhiêu mỹ nhân cũng được, bản vương có thể cho người, chỉ cần người thả y.” Chu Hoài Đức chỉ có thể giao dịch cùng kẻ kia, hắn không thể trơ mắt nhìn Lăng Tuần bị hủy hoại trong tay dâm tặc!

“Mỹ nhân, ta chỉ cần một người này là đủ!” Kẻ bịt mặt dứt lời liền dùng tốc độ nhanh như chớp vọt đến trước mặt Chu Hoài Đức, đầu ngón tay lướt qua đã điểm huyết đạo của hắn, sau đó một cước đá cho hắn nằm rạp xuống đất.

Kẻ bịt mặt cười gian: “Sau này còn gặp lại!”, sau đó khiêng Lăng Tuần chạy khỏi khoang thuyền, vận khinh công lướt qua mặt hồ, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Tới một nơi yên tĩnh, kẻ bịt mặt không chút thương tiếc vứt Lăng Tuần xuống đất, sau đó giật khăn bịt mặt xuống, lạnh lùng nhìn y.

“Ai da!” Mông Lăng Tuần tiếp đất đầu tiên, y đau đến nhe răng, hung dữ trừng kẻ kia: “Nhạc Kiêu chết tiệt! Sao ngươi dám vút!”

“Hừ, ta đã ôn nhu lắm rồi.” Nhạc Kiêu cười lạnh, giải huyệt cho Lăng Tuần.

“Ta nói sao ngươi không đi chết luôn đi!” Lăng Tuần vừa động dậy được liền nhảy dựng lên, chỉ thẳng Nhạc Kiêu mà mắng: “Có kẻ đi cứu người như ngươi sao! Nếu Vương gia phát hiện ra ngươi, thì còn liên lụy cả ta!”

Tức giận và tàn nhẫn chợt ánh lên trong mắt Nhạc Kiêu, nhanh đến mức Lăng Tuần hoàn toàn không kịp nhận ra.

“Thì ra là ta nhiều chuyện, xin lỗi, ta không biết là ngươi cam tâm tình nguyện trở thành kẻ mua vui của Vương gia. Nếu ta biết sớm thì nhất định sẽ không ngăn cản ngươi đi hưởng vinh hoa phú quý!” Khóe miệng Nhạc Kiêu mang theo châm biếm, trong mắt ngập vẻ giễu cợt.

“Khốn kiếp!” Lăng Tuần nghiêng răng nghiêng lợi đánh về phía Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu không biết Lăng Tuần lại đột nhiên nổi loạn, còn chưa kịp phản ứng đã bị y đẩy nhào xuống đất. Lăng Tuần ngồi dè lên người Nhạc Kiêu, giơ nắm tay ra sức nhằm thẳng mặt hắn mà xuống đòn. “Là bản thân ngươi thích xen vào chuyện của người khác, ta vốn không hề xin ngươi tới cứu ta! Ta làm sao cũng không liên quan đến ngươi! Ngươi không phải muốn cách xa ta một chút sao, không phải là không muốn nhìn thấy ta sao! Vậy ngươi còn tới làm gì! Thấy ta xấu mặt thì vui đến vậy sao! Thấy ta bị ức hiếp, ngươi rất khoái chí có đúng không!” Nắm đấm của Lăng Tuần không theo quy tắc nào cứ ra sức hạ xuống người Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu bối rối chống cự cũng không dám thực sự đẩy y ra, Lăng Tuần càng nói, ra tay càng độc, tủi thân, mờ mịt và khổ sở trong lòng suốt mấy ngày qua, toàn bộ đều bộc phát trong nháy mắt này! “Từ nhỏ đến lớn, ở đâu ngươi cũng ức hiếp ta! Ta đã làm chuyện ác tày đình gì mà phiền ngài thời thời khắc khắc đều nhớ phải đập ta một cước như vậy! Để ta thật sự biến mất vĩnh viễn trước mắt ngươi thì ngươi mới hài lòng có phải không!”

Lăng Tuần bỗng ngừng tay, giơ nắm đấm yên lặng nhìn Nhạc Kiêu: “Nếu vậy, ta sẽ xin ý chỉ của Hoàng thượng, cho ta rời khỏi kinh thành.” Nước mắt cứ vậy nhỏ xuống, nhỏ vào mắt Nhạc Kiêu, chảy xuống khóe mắt, “Đời này, chúng ta, vĩnh viễn không gặp nhau.” Y mệt rồi, đấu đá hơn mười năm, ngay cả y cũng không biết tại sao phải để ý một người đến mức ấy, lúc nào gặp nhau cũng không vừa mắt, lúc không gặp thì không hiểu sao lại nhớ nhung, sau đó gặp nhau lại cãi nhau đánh nhau. Y không biết mình và Nhạc Kiêu được coi là gì, trúc mã? Oan gia? Đối thủ? Huynh đệ? Hay chẳng là gì cả, Nhạc Kiêu chưa từng để y trong lòng. Mà bản thân y, lại bởi một lời nói của Chu Hoài Đức mà đi hiểu thứ không nên hiểu!

“Đừng nhìn ta như vậy.” Nhạc Kiêu chăm chú nhìn ánh mắt của Lăng Tuần, bên trong không còn nét phẫn chấn và kiêu ngạo của ngày xưa, cũng không có sự tự tin. Nước mắt bi thương, ảm đạm, vô vọng, một chút cũng không hợp với y. “Ta nói lại lần nữa, đừng nhìn ta như vậy!” Nhạc Kiêu gần như nghiêng răng gầm nhẹ, trái tim đã sớm đau quặn.

“Ha, không đâu, ta sau này sẽ không nhìn ngươi nữa.” Lăng Tuần cười thê lương, Chu Hoài Đức nói trong mắt y chỉ thấy mình Nhạc Kiêu, có lẽ là sự thật. Thế nhưng sau này, y sẽ không đuổi theo bóng hình hắn nữa...

“Ta đã cảnh báo ngươi, đừng hối hận.” Nhạc Kiêu trầm giọng nói xong, chợt xoay người đặt Lăng Tuần dưới thân mình, nhân lúc Lăng Tuần đang sưng sốt liền điên cuồng cắn lên môi y. Ngươi đã không tránh, vậy ta sẽ kéo ngươi cùng xuống địa ngục!

Hết chương 25

[1] Tích lậu: Sử dụng hệ thống chậu nước để đo thời gian bằng. Hình dáng như thế này.[↑]

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhạc Kiêu một tay nắm cằm Lăng Tuần ép y hé miệng, một tay giữ chặt đầu y không cho y thối lui. Đầu lưỡi đã cưỡng ép cạy mở khớp hàm cắn chặt của y, mạnh mẽ mà lại ôn nhu trượt vào trong miệng y, công thành đoạt đất.

Đầu óc Lăng Tuần đã rối như tơ vò, ấm nóng hừng hực trên môi không ngừng cướp đoạt chút ý thức ít ỏi còn sót lại của y. Khuôn miệng bị ép mở phải chịu hành vi có chút thô bạo của Nhạc Kiêu đã bắt đầu đau, nhưng hắn lại không hề từ bỏ ý định, đầu lưỡi mềm dẻo nóng bỏng không ngừng dây dưa cùng môi lưỡi y, thậm chí liếm láp mọi góc ngách trong miệng y. Thế nhưng, y lại không cảm thấy bài xích, tuy tư thế có chút khó chịu, nhưng loại cảm giác môi lưỡi hòa quyện này càng khiến y có chút trầm mê. Vì người này là Nhạc Kiêu sao? Y, dường như, thật sự, thích Nhạc Kiêu...

Hơi thở của Lăng Tuần càng lúc càng gấp, càng lúc càng khó khăn, sắc mặt bắt đầu trở thành đỏ tía. Tận đến khi chút không khí cuối cùng trong phổi cũng bị cướp mất, đôi tay ôm chặt rồi cuộc cũng bắt đầu thành ra giãy dụa, không ngừng nện lên lưng Nhạc Kiêu.

Nhạc Kiêu biết Lăng Tuần không chịu nổi nữa, mới hờn hển buông môi Lăng Tuần ra. Nhìn đôi môi vốn đã đầy đặn của Lăng Tuần bị mình giầy vò đến mức lại càng sưng đỏ ửng ửng, liền không nhìn được cúi đầu hôn nhẹ hai cái, khàn giọng cười trêu: “Đồ ngốc, hôn môi sao lại không biết lấy hơi? Muốn nín đến chết à?”

Khi nói lời này, Nhạc Kiêu vẫn còn nằm trên người Lăng Tuần, khoảng cách giữa hai khuôn mặt chưa tới nửa ngón tay, hơi thở nóng bỏng phả trên mặt Lăng Tuần. Trái tim Lăng Tuần rung động một cách lạ lùng, nhưng lời nói kia của Nhạc Kiêu lại làm y giận tím cả gan!

Không chút lưu tình nện một đấm lên lưng Nhạc Kiêu, Lăng Tuần hung tợn nói: “Ngươi có vẻ hiểu biết quá nhỉ, chắc là tìm Hồng Nhi, Thúy Nhi để tập không ít lần rồi phải không? Còn có Tống đại nhân ôn nhu hiền lành nữa, phải ngày nào cũng hôn ngươi thì ngươi mới luyện được một thân phong nguyệt cao siêu lành nghề như vậy chứ?!”

Nhạc Kiêu không ngờ Lăng Tuần không những không nổi giận vì hành động của mình, mà còn vì kỹ xảo của mình quá tốt mà nổi ghen bậy bạ, trái tim vốn đang bất an thoảng chốc trở nên kích động. Nhớ lại lời nói và hành vi vừa rồi của Lăng Tuần, hắn mới biết thì ra tới tận bây giờ, không phải chỉ có mình hắn đơn phương chịu đựng. Lăng Tuần, cũng thích hắn! Không quản đến cơn nóng của Lăng Tuần nữa, Nhạc Kiêu liền giữ khuôn mặt y, hôn một cái thật sâu, rồi mới dán vào môi y mà nói: “Ta quả thật đã từng thử với người khác. Chẳng qua...” Nhạc Kiêu ôm chặt Lăng Tuần đang vùng vẫy loạn xạ, khẽ cắn tai y, thấp giọng giải thích: “Chỉ có một lần, thật sự chỉ có một lần! Ta, ta khi đó đối với ngươi... Ta đã phải kìm nén rất lâu, cũng rất đau khổ, đúng lúc hôm đó mấy đại ca trong Tam Thiên Doanh nói muốn dẫn ta đi mở mang tầm mắt. Cô gái kia, nàng chỉ mới hôn ta, ta lại thật sự không thể, liền bỏ nàng mà chạy.” Nhạc Kiêu hơi dừng lại, giọng nói khàn khàn tựa đang thổ lộ tất cả những đau khổ kìm nén và nỗi bất đắc dĩ suốt bao lâu nay: “Ngày hôm đó ta mới nhận ra, nếu không phải ngươi, thì thật sự không thể...”

Lăng Tuần chần động, vô thức ôm chặt Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu cũng không lên tiếng nữa, lặng lẽ ôm lấy Lăng Tuần. Một lúc lâu, Lăng Tuần mới chậm rãi buông lỏng tay, đỏ mặt mắng: “Tên ngốc, đứng lên!”

Trên mặt Nhạc Kiêu cũng lộ nét ửng đỏ lúng túng, tay chân luống cuống đứng dậy, sau đó lại kéo Lăng Tuần lên. Sắc mặt hai người đều đỏ ửng, cũng không dám nhìn đối phương. Bởi vì vừa rồi, “hảo huynh đệ” của Nhạc Kiêu ngóc đầu dậy, còn đang dè mạnh vào bắp đùi Lăng Tuần, cũng khó trách Lăng Tuần lại nổi điên với hắn.

Lăng Tuần đã là một thiếu niên mười lăm mười sáu, dù cho có chút ngây thơ ngốc nghếch, nhưng cái nên hiểu thì vẫn hiểu một chút. Biết trong đầu Nhạc Kiêu có một ít suy nghĩ không sạch sẽ với y, nhưng ngoại trừ xấu hổ, y lại chẳng có chút cảm giác chán ghét bài xích nào. Không giống Huệ Vương, chỉ thoáng chạm vào y, y đã muốn nôn.

Nhạc Kiêu niệm đi niệm lại tinh tâm quyết, đợi dục vọng giữa hai chân từ từ hạ xuống, mới lúng túng mở miệng nói: “Khuya lắm rồi, ta đưa ngươi về. Bằng không, thúc thúc và thẩm thẩm sẽ lo lắng.”

Vừa nói đến về, Lăng Tuần mới từ trong xấu hổ hoàn hồn trở lại, thở phà phò tròng Nhạc Kiêu: “Giờ bộ dạng ta thế này rồi thì về kiểu gì? Về nhà phải giải thích cả người toàn bùn đất này thế nào đây?” Chẳng lẽ lúc cha nương hỏi lại nói là do đứa cháu Nhạc Kiêu ngoan ngoãn của hai người dè y ra đất làm xằng làm bậy sao?!

Nhạc Kiêu lúc này mới phản ứng được, cả người Lăng Tuần đều nhếch nhác, về nhà đúng là không biết giải thích làm sao. Do dự một lúc, Nhạc Kiêu mới thận trọng mở miệng: “VẬY, về nhà ta?”

“Bá bá và bá nương nhìn thấy thì không hỏi à?” Lăng Tuần tức giận nói.

“Không sao, ta dẫn ngươi leo tường vào! Rồi tìm cơ cho hạ nhân tới Lăng phủ truyền tin, nói ngươi đêm nay ở lại chỗ ta.”

Lăng Tuần cúi đầu nhìn bùn đất trên người mình, bất đắc dĩ thở dài: “Chỉ có thể làm vậy thôi. May mà mai là mọc nhật[1], không cần tới nha môn, không cần lo tới vấn đề quan phục.”

Trong lòng Nhạc Kiêu dù đã sung sướng đốt hẳn hai mươi bốn hồi pháo, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ bình tĩnh, nói: “Ừ, về thôi.” Dứt lời, liền như không có chuyện gì xảy ra dắt tay Lăng Tuần, nắm thật chặt.

Lăng Tuần có chút mất tự nhiên, nhưng cuối cùng cũng không buông tay, để mặc Nhạc Kiêu dẫn y về phủ Tướng quân.

Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuần bay qua tường rào phủ Tướng quân, cũng không thả người xuống, mà một mạch lén lén lút lút chạy về phòng mình. Sau khi đặt Lăng Tuần xuống, Nhạc Kiêu lọ mọ thấp đèn.

“Ngươi chờ ta một chút, ta sai người tới Lăng phủ truyền tin.” Nhạc Kiêu theo ánh nến ảm áp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Lăng Tuần, nói xong nhẹ nhàng néo néo mặt y, xoay người ra ngoài.

Lăng Tuần đỏ mặt cắn môi, sờ lên nơi bị Nhạc Kiêu néo, trong mắt có chút vui, lại có chút sợ, còn thêm chút mù mờ khó hiểu. Bọn họ, cứ ở chung như thế này sao? Nhạc Kiêu có còn vô duyên vô cớ nói hắn không cần y liền lập tức bỏ mặc y nữa không? Hắn có còn qua lại với cái tên Tống Tương kia nữa không? Sau đó nữa? Cha nương mà biết thì phải làm sao đây?

Câu hỏi nối tiếp câu hỏi xuất hiện trong lòng Lăng Tuần, cho đến khi Nhạc Kiêu trở về vẫn không ra được đáp án.

“Làm sao vậy? Mặt nhẩn mày nhú, không vui à?” Nhạc Kiêu cầm một cái khay tiến đến, thấy vẻ mặt suy tư sâu não của Lăng Tuần, khó hiểu hỏi.

Lăng Tuần lắc đầu, thấy Nhạc Kiêu mang cả thức ăn về, hai mắt sáng lên, mũi ngửi ngửi, tốt quá, là mì thịt bò!

Nhạc Kiêu thấy bộ dạng tham ăn toàn tập của y, chỉ cảm thấy đáng yêu không tả nổi, đoán chắc do y đói bụng nên mới nhẩn nhó. Vội dâng thức ăn trong tay lên, lấy lòng nói: “Ta sai trù phòng làm đó, đều là món ngươi thích.”

“Ừ!” Lăng Tuần cầm đũa, bưng tô mì ăn ngấu nghiến. Y ở trên thuyền chưa ăn gì cả, đã sớm đói muốn chết!

Có hai tô mì, thêm nửa con gà quay, Nhạc Kiêu không thấy đói, hầu như chỉ toàn gấp thức ăn cho Lăng Tuần, nhìn y ăn, trong lòng ngập tràn thỏa mãn và hạnh phúc.

Lăng Tuần lót bụng một tô mì, lại ăn thịt bò trong tô của Nhạc Kiêu và hơn nửa phần gà quay, cái bụng đã no căng mới thỏa mãn thở dài. Giương mắt thấy Nhạc Kiêu đang tằm tằm nhìn y, mới giật mình phát hiện bản thân ăn nhiều quá. Hai người đã tâm ý tương thông, Lăng Tuần nghĩ bộ dạng lúc ăn của mình bị Nhạc Kiêu nhìn thấy, cho dù cùng nhau lớn lên thì ở trước mặt người mình thích mà lại thô lỗ như vậy, vẫn luôn cảm thấy ngượng ngùng.

Lăng Tuần có chút xấu hổ cúi đầu, lí nhí giải thích: “Ta đói quá, mới như vậy...”

Khỏe miệng Nhạc Kiêu ôn nhu mỉm cười, vươn tay lau đi vệt canh còn vương trên khóe miệng Lăng Tuần, nói: “Trước mắt cứ súc miệng rồi nghỉ ngơi một chút đi, giờ này chắc nước tắm đã đun xong rồi, ta đi lấy nước cho người.”

Lăng Tuần không dám ngẩng đầu nhìn hấn, mặt đỏ từng bừng gật gật đầu, cho đến khi nghe tiếng Nhạc Kiêu mở cửa ra ngoài mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên. Sao y lại có cảm giác mất tự nhiên như thế chứ? Rõ ràng lúc trước không phải thế này, chẳng lẽ là do tình cảm thay đổi?

Có lẽ sợ Lăng Tuần ngại, Nhạc Kiêu hầu như đều tự thân vận động, không gọi hạ nhân tới hầu hạ. Đi tới đi lui bốn năm chuyến, cuối cùng cũng đổ đầy dục dũng trong phòng, thử độ ấm một chút, vừa đủ.

“Được rồi, lại đây tắm đi.” Nhạc Kiêu từ sau tấm bình phong đi ra, ý bảo Lăng Tuần đi tắm.

“A...” Lăng Tuần lại lần nữa mặt đỏ bừng, đi qua người Nhạc Kiêu, vào buồng tắm.

Nhạc Kiêu buồn cười lắc đầu, hấn thế nào lại không biết Lăng Tuần thích xấu hổ như vậy nhỉ!

Lăng Tuần cởi quần áo bắn trên người xuống, dẫm lên chiếc ghế đẩu nhỏ bước vào dục dũng rộng thênh. Nước không nóng, chỉ ấm ấm, trời mùa hè tắm thế này là vừa vặn.

Lăng Tuần thoải mái thở dài, dựa vào vách dục dũng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên tai truyền đến tiếng vải cọ xát, sau một hồi sột soạt, “ào” một tiếng, có người bước vào dục dũng!

Lăng Tuần mở choàng mắt, như thể gặp quỷ mà trừng mắt nhìn Nhạc Kiêu ở phía bên kia dục dũng.

Nhạc Kiêu cầm bầu nước tự ý giội lên người, làm như không thấy nét kinh ngạc và hoảng loạn của Lăng Tuần, còn cố ý hỏi: “Người làm sao vậy? Chỉ ngâm mình thôi thì tắm không sạch đâu.”

“Không, không, không không không không!” Lăng Tuần hốt hoảng liên tục nói không, “ào” một tiếng từ trong nước đứng lên, xoay người định leo ra khỏi dục dũng, nói: “Ta, ta tắm xong rồi! Người cứ tự nhiên!” Tuy cũng không phải lần đầu tiên tắm chung với Nhạc Kiêu, nhưng bây giờ quan hệ hai người không giống xưa, Lăng Tuần tuyệt đối không dám cùng hấn nhìn nhau xích lõa!

Tấm lưng tuyết trắng non mềm của Lăng Tuần trần trụi hết thấy trước mặt Nhạc Kiêu, đôi mắt Nhạc Kiêu tối sầm lại, nín thở đưa tay kéo người lại, giam trong ngực mình.

“Vừa mới vào mà đã bảo tắm xong rồi?” Nhạc Kiêu ôm thật chặt cái người đang không ngừng giãy dụa, cái ôm khiến da thịt trần trụi của hai người nổi lên màu ửng đỏ nhàn nhạt, cảm giác chân thực mà lại ấm áp khiến người ta phát điên! Nhạc Kiêu thấy hơi thở bắt đầu gấp gáp: “Ta kiểm tra một chút, xem có thật là tắm xong rồi không.”

“Nhạc Kiêu —— ưm!” Thanh âm mang theo nức nở của Lăng Tuần bỗng biến điệu, có chút thống khổ, lại có chút ngọt lịm.

Tay Nhạc Kiêu đã nắm lấy “tiểu Tuần”, bắt đầu ôn nhu mà thuần thực đùa giỡn. Lăng Tuần bị hấn giầy vò, cả người như nhũn ra, muốn quát lên cự tuyệt, nhưng lại thoải mái đến nỗi không nên lời, chỉ có thể nằm dựa lưng vào khuôn ngực nóng bỏng dày rộng của Nhạc Kiêu, vô lực thở dốc, kìm nén tiếng rên rỉ gần như sắp bật ra.

Tay kia của Nhạc Kiều cũng không nhàn rồi, vuốt ve khuôn ngực trắng nõn của Lăng Tuần, ngón tay tìm đến điểm hồng anh bên phải của y nhẹ nhàng ấn nắn. Môi lưỡi lại càng không ngừng lưu luyến bên lỗ tai, gò má, bờ môi y, khi y ngửa cần cổ tao nhã lên thì liền hạ lên đó hết nụ hôn này đến nụ hôn khác.

Cho đến khi mãnh thú ở hạ thân của Nhạc Kiều kêu gào cọ xát vào đùi Lăng Tuần, Lăng Tuần đang vô lực giãy dụa mới sợ đến mở choàng mắt.

“Đừng...” Thanh âm Lăng Tuần mang theo nỗi nghẹn ngào khó chịu, cơ thể cũng vì cảm giác quá thẹn thùng mà khẽ run.

Nhạc Kiều thấy Lăng Tuần thực sự hoảng sợ, cũng không nỡ ép buộc y. Hắn xoay người Lăng Tuần lại, đặt dựa vào thành dục dũng, hôn y.

Tư thế đối thành mặt đối mặt, Nhạc Kiều dễ hoạt động hơn. Hai người trong tư thế vững vàng cọ xát nhau, thỉnh thoảng lấy tay làm tăng thêm kích thích, cái cảm giác khó nhịn xa lạ này khiến Lăng Tuần không chịu nổi ôm cổ Nhạc Kiều, đôi chân chìm dưới nước càng cứng.

Nhạc Kiều sau khi hôn môi Lăng Tuần, liền vội vã nhắm nháp những vị trí khác, từ cần cổ trắng nõn duyên dáng, tới xương quai xanh tinh xảo, hôn cần hạt châu đỏ non mềm dẽo mơ ước từ lâu, sau đó dần dần trượt xuống. Cả người Nhạc Kiều chìm trong nước, liền theo dòng nước ấm ngâm lấy “tiểu Tuần” đã sớm dựng thẳng, bắt đầu vụng về nhắm nuốt.

“A ——” Lăng Tuần không kiềm chế được, ngửa cổ hoảng hốt kêu, ngay sau đó liền đè nén tiếng rên rỉ khó chịu. Ý thức của Lăng Tuần sớm đã bị kỹ xảo ngây ngô mà dịu dàng của Nhạc Kiều cướp sạch, đã lâu không gặp loại cảm giác thẹn thùng xen lẫn sợ hãi như vừa rồi, nhưng khác biệt chính là còn có một niềm khoái cảm lạ lẫm, tay chân thả lỏng, để mặc Nhạc Kiều ở dưới nước điều khiển.

“Kiêu Nhi, Tuần Nhi?” Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gọi của Nhạc phu nhân, “Kiêu Nhi, các người ở trong đó chơi gì vậy? Sao lại khóa cửa thế này? Mở cửa ra, nương mang đồ lót dạ tới cho các người đấy.”

“A—— Ừm!” Lăng Tuần suýt nữa thét lên, cứng rắn nhìn xuống, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, trong mắt ngập nỗi hoảng loạn, xấu hổ và giận dữ.

Nhạc Kiều từ dưới nước ngoi lên, dùng ngón cái xoa xoa khóe môi, nhìn Lăng Tuần, trong mắt để lộ tiểu ý, vừa rồi Lăng Tuần trong cơn hoảng loạn mà lại tiết ra!

Lăng Tuần quả thật xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, chỉ có thể cam chịu đẩy Nhạc Kiều một cái, lí nhí: “Còn không mau ra mở cửa!”

Nhạc Kiều chợt ghét sát vào tai Lăng Tuần, hơi thở ấm áp phả ra: “Tuân lệnh, tiểu thiếu gia của ta.”

Ngay khi Lăng Tuần sắp nóng đến bốc cháy, Nhạc Kiều rút cuộc cũng ra khỏi dục dũng, tùy tiện mặc quần áo rồi ra mở cửa.

“Sao lâu vậy?” Nhạc phu nhân bưng thức ăn vào, thấy Nhạc Kiều cả người ướt nhẹp, nói: “Đang tắm à? Sao không lau khô tóc đi? Tuần Nhi đâu?”

“Y à? Còn đang trong dục dũng ấy.” Nhạc Kiều cong khóe miệng cười.

Từ dục gian truyền đến tiếng của Lăng Tuần: “Bá nương, con tới ngay!” Tiếng nói mỗi một, tiếp theo là tiếng nước, chỉ chốc lát sau Lăng Tuần đã đi ra.

“Tuần Nhi, người thật là, sao lại học theo Kiêu Nhi thế này, tới đây tới đây, bá nương giúp người lau tóc. Ôi, sao mặt lại đỏ như vậy?” Nhạc phu nhân nghi hoặc nhìn hai gò má đỏ bừng của Lăng Tuần.

Lăng Tuần rất muốn hung ác trừng Nhạc Kiều một cái, nhưng lại sợ Nhạc phu nhân nhìn ra chuyện gì, chỉ có thể cứng nhắc cười nói: “Nước nóng quá...”

Nhạc phu nhân biết vậy, kéo Lăng Tuần qua lau tóc, đang lau bỗng nhiên cười nói: “Quần áo người mặc là của Kiêu Nhi phải không? Hơi rộng một chút nhỉ.”

“Vâng, vâng!” Lăng Tuần có tật giật mình, không dám nói nhiều, chỉ có thể đáp qua loa.

Trong lòng Nhạc Kiêu cười đủ rồi, mới ho nhẹ một tiếng, kéo Nhạc phu nhân, nói: “Được rồi, nương, bọn con tự lau cũng được, cũng đâu phải tiểu hài tử nữa.”

Nhạc phu nhân tức giận trừng Nhạc Kiêu: “Người thì biết gì, trong mắt của nương, các người mãi mãi chỉ là hài tử chưa trưởng thành.” Nói xong lại nghĩ tới điều gì, nói tiếp: “Được rồi, các người cũng sắp mười sáu, ta lần trước đã bàn với mẫu thân Lăng Tuần, trước khi tổ chức lễ thành thân cho Lan Thư và Lăng Giác thì giúp các người làm lễ thành nhân đã. Đều đã vào triều làm quan cả rồi, cứ làm hài tử như vậy cũng không tiện.”

Khóe miệng Nhạc Kiêu giật giật, ai vừa mới nói bọn họ mãi mãi là hài tử thế?

Lăng Tuần suy nghĩ một chút, nói: “Xin nghe theo phân phó của nương và bá nương.” Trong lòng lại lo hôn sự của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư, hai người bọn họ đến giờ còn chưa ngã bài với gia đình hai bên! Đến lúc đó phải làm sao đây? Còn Nhạc Kiêu, nếu hắn biết ca ca có người khác, có thể trở mặt với mình lần nữa không?

Nhạc phu nhân thấy Lăng Tuần cúi đầu trầm tư, nghĩ là y mệt, liền bỏ khăn xuống, nói: “Các người ăn lót dạ rồi đi nghỉ sớm đi, cho dù ngày mai là một nhật được nghỉ thì cũng không nên ồn ào khuya quá, biết chưa?”

Hai người đáp ứng, đến khi tiễn Nhạc phu nhân đi hẳn mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhạc Kiêu ngồi bên Lăng Tuần, nhìn đồ ăn trên bàn, hỏi: “Muốn ăn không?”

Lăng Tuần lắc đầu, bộ dạng có chút rầu rĩ không vui. Nhạc Kiêu nghĩ chắc y còn để bụng chuyện vừa rồi, liền cọt nhả xấp tới, dụ dỗ: “Đừng nóng, sau này nhất định không làm thế nữa.” Câu cuối lại đổi đề tài: “Nhất định, sẽ đưa người lên giường.”

Mặt Lăng Tuần lập tức sa sầm, ra tay đâm liên tục vào mặt Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu nhẹ nhàng tránh thoát. Thuận thế kéo tay y lại, cười hì hì kéo người vào ngực mình, để y ngồi lên đùi mình rồi ôm thật chặt.

“Luuu mạnh!” Lăng Tuần nhỏ giọng lầu bầu.

“Lầu bầu cái gì thế? Hả?” Nhạc Kiêu giả vờ nổi giận sấn tới, để chóp mũi chạm chóp mũi y, vừa hôn vừa cắn.

Trong lòng Lăng Tuần có muốn sàu nào nữa cũng bị hắn chọc cười, chợt nhớ ra điều gì, lại đưa tay cởi áo Nhạc Kiêu, nói: “Vừa nãy ở trong nước, hình như ta thấy tay người bị thương...” Lăng Tuần sưng sốt, trên cánh tay trái của Nhạc Kiêu đều là những vết thương vẫn vẹn.

Nhạc Kiêu không kịp ngăn lại, trong lòng cười khổ, vẫn là không gạt được y.

“Cái này, làm sao mà có?” Lăng Tuần buồn bã hỏi, trong mắt là nỗi đau lòng.

Nhạc Kiêu hôn mặt Lăng Tuần, nói: “Vốn không bao giờ muốn cho người biết, bất quá ta nghĩ cứ để người biết thì hơn.” Lăng Tuần ngẩng đầu, chờ Nhạc Kiêu nói.

“Nhớ lần người ngã ngựa bị thương không? Ta ngày nào cũng ở ngoài đợi người, nghe tiếng người khóc vì đau, ta lại không làm được gì, chỉ có thể cầm dao rạch lên cánh tay, để cùng đau với người.”

Lăng Tuần chấn động, không dám tin nhìn Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu lại vân đạm phong khinh cười với y.

Lăng Tuần run rẩy vươn tay, vuốt ve từng miếng vết thương đã khép từ lâu, rầu rĩ hỏi: “Người từ khi nào đối với ta...”

“Từ lâu lắm rồi.” Nhạc Kiêu cười cười, vươn tay bắt lấy tay Lăng Tuần, ấn vào trong ngực, “Lâu đến mức người không tin đâu.”

“Ta tin.” Lăng Tuần nằm trong lòng Nhạc Kiêu, viên mắt đỏ lên, “Nhạc Kiêu, mặc kệ tương lai chúng ta có thể đi được bao xa, ta sẽ cố gắng yêu người như người đã yêu ta, thậm chí còn nhiều hơn nữa, người có muốn không?”

“Muốn! Sao lại không muốn chứ?” Nhạc Kiêu hôn môi Lăng Tuần, ánh mắt kiên định mà thâm tình: “Người cả đời này đều là của ta, ta cả đời này cũng chỉ thuộc về người, được không?”

“Được!” Lăng Tuần nhắm chặt mắt lại, đôi môi lần thứ hai quắn quýt cùng Nhạc Kiều.

Khi Nhạc Kiều đưa Lăng Tuần về Lăng phủ, mã xa của Huệ Vương cũng vừa đến đại môn.

Nhạc Kiều xuống mã xa trước, sau đó ôm Lăng Tuần xuống.

Chu Hoài Đức đứng ở mã xa của mình nhìn bọn họ ở đằng trước, vẻ mặt chán nản. Tối hôm qua Lăng Tuần bị bắt đi, hắn vừa sợ hãi vừa hồ thẹn, nếu không phải vì chuyện này không thích hợp để gióng trống khua chiêng, thì hắn đã định lật ngược cả cái kinh thành để tìm bằng được Lăng Tuần. Đêm qua, hắn phái đội thị vệ của mình tìm khắp cả trong ngoài thành suốt một đêm mà không có tin tức, cuối cùng khi đã hết hi vọng, hắn dự định tới Lăng phủ, thông báo lại sự tình tối qua. Vừa tới Lăng phủ, liền thấy Nhạc Kiều cùng Lăng Tuần thân mật với nhau. Nhớ tới những lời tối qua, trong đầu hắn liền sáng tỏ. Không hề cảm thấy giận dữ với Nhạc Kiều vì chuyện tối qua, trái lại, hắn lại thấy có chút may mắn, may mà người hôm qua tới là Nhạc Kiều, may mà Nhạc Kiều ngăn hắn làm điều sai trái.

Lăng Tuần đứng cạnh Nhạc Kiều, liếc thấy Chu Hoài Đức, liền rũ mắt vái chào hắn vô cùng cung kính: “Hạ quan báỉ kiến Vương gia, Vương gia đích thân tới phủ Thượng thư, hạ quan không thể tiếp đón từ xa, mong Vương gia thứ tội.” Thái độ lạnh nhạt xa cách, giọng điệu chỉ đơn thuần là công sự.

Nhạc Kiều nhìn Chu Hoài Đức, cười khiêu khích, hơi cúi người, lạnh lùng nói: “Hạ quan tham kiến Vương gia.”

Chu Hoài Đức vẫn còn mặc bộ y phục tối hôm qua, cầm lún phún râu xanh, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, trên người còn tản ra mùi rượu, hoàn toàn không có phong độ thanh tao, nho nhã và đáng vẻ tự tin thường ngày.

“Về là tốt rồi, bản vương lo suốt cả buổi tối, người không sao là tốt rồi.” Chu Hoài Đức mệt mỏi cười nói.

“Hại Vương gia phải lo lắng, Lăng Tuần thật sợ hãi.” Lăng Tuần không ngẩng đầu lên, vẫn giữ nguyên tư thế chấp tay thi lễ.

Chu Hoài Đức sắc mặt buồn bã, miễn cưỡng mỉm cười.

Nhạc Kiều đứng dậy, cũng không thèm quan đối phương có thân phận gì, lạnh lùng nói: “Vương gia nếu không có chuyện gì hệ trọng, hạ quan và Tiểu Tuần xin vào trong, Tiểu Tuần đêm qua bị kinh sợ, hiện giờ phải về phủ nghỉ ngơi, thỉnh Vương gia thông cảm. Huống hồ, hạ quan thấy Vương gia ăn mặc như vậy, cũng không tiện tới làm khách đâu? Chúng hạ quan không dám giữ Vương gia lại, Vương gia đi thông thả.”

Trong con người Chu Hoài Đức hiện lên vẻ thống khổ, giật giật môi như muốn nói gì, rốt cuộc vẫn lặng im như cũ.

Lăng Tuần vẫn cúi đầu, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng lộc cộc của mã xa, Nhạc Kiều ôm vai y, nói: “Người đi rồi, chúng ta vào thôi.” Lăng Tuần mới rầu rĩ ngẩng đầu.

Nhạc Kiều cúi đầu nhìn y, đưa tay véo véo mũi y, nhỏ giọng nói: “Nếu người còn chưa xả được cơn giận, ta sẽ tìm một ngày nguyệt hắc phong cao[2] trời hắt lại, tổng vào trong bao đánh cho một trận, xả giận giúp người, có được không?”

Lăng Tuần xì một tiếng bật cười, lấy cùi chỏ không nặng không nhẹ đâm vào ngực Nhạc Kiều một cái, cười mắng: “Đồ thổ phỉ!”

Nhạc Kiều cũng cười, vừa ngốc nghếch theo Lăng Tuần vào phủ, vừa ghé vào tai y nhỏ giọng nói: “Người tối qua mắng ta lưu manh, giờ lại mắng ta thổ phỉ, cần thận thổ phỉ ta đây ngày nào cũng đùa giỡn lưu manh với người!”

“Phi!” Lăng Tuần đỏ mặt phỉ nhổ hắn, không chút lưu tình ra sức đập cho hắn một phát, sau đó khấn trương chạy. Vừa chạy vừa quay vào trong phòng, hô: “Cha! Nương! Con về rồi!”

Nhạc Kiều ôm chân cười khỏ, tên vô lại này!

“Tuần Nhi về rồi à? Kiều Nhi cũng tới nữa.” Lăng phu nhân mỉm cười ra đón, Lăng Tuần liếc nhìn xung quanh, hỏi: “Cha và ca ca đâu rồi?”

“Ca ca người sáng sớm đã ra ngoài, cũng không biết làm gì. Cha người thì còn đang ngủ, lão đầu này, còn nói đi chơi hồ với ta, vậy mà giờ này còn chưa chịu tỉnh.” Lãng phu nhân vừa cười vừa kéo tay Lãng Tuân, oán giận. Quay về hướng Nhạc Kiều ở sau lưng Lãng Tuân, nói: “Kiêu Nhi, mau tới ngồi đi. Tuân Nhi tới qua chắc phiền người không ít? Ừ, rất có tinh thần, xem ra nghỉ ngơi không tệ.” Lãng phu nhân biết Lãng Tuân hai tháng nay lại giận đối Nhạc Kiều, thấy bọn hắn giờ lại chơi với nhau, trong lòng vừa vui vừa buồn cười, hai đứa đều đã mười lăm mười sáu rồi mà còn giống y như tiểu hài tử.

Nhạc Kiều sang sảng cười, nói: “Thấm thấm, người lo quá rồi, Tiểu Tuân ngủ rất ngoan, không hề gây phiền, con tới qua ngủ rất thoải mái.” Dứt lời, ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn Lãng Tuân.

Mặt Lãng Tuân bỗng dưng đỏ ửng, âm thầm trừng Nhạc Kiều, trong bụng mắng: Người đương nhiên là thoải mái rồi, đồ lưu manh! Hôm qua ấy ấy y như vậy còn chưa đủ, còn dám ôm y ngủ cả đêm, sáng nay nếu không phải y giặt mình thì sớm đã bị bá nương thấy cảnh bọn họ quần áo xốc xếch ôm nhau chặt cứng rồi!

“Đúng rồi, không phải Tuân Nhi nói tới qua ra ngoài chơi hồ với Huệ Vương sao? Sao lại cùng Kiêu Nhi về phủ Tướng quân?” Lãng phu nhân nghi hoặc hỏi.

“À, đêm qua con cũng đi chơi hồ, Huệ Vương bèn mời cả con. Tiểu Tuân nhất thời nổi hứng nên uống quá chén, phủ Tướng quân lại tương đối gần nên cứ dẫn y về phủ Tướng quân trước.” Nhạc Kiều nói dối không chớp mắt, bộ dạng tươi cười rất thành thật.

Lãng phu nhân gật gật đầu, còn đang muốn nói gì đó, Lãng Tuân liền cố ý ho khan cắt ngang bọn họ.

“Nương, người nói xong chưa? Con từ phủ Tướng quân về còn chưa ăn gì cả, người đi làm đồ ăn thật ngon cho con đi chứ?” Lãng Tuân kéo tay áo Lãng phu nhân, làm nũng.

“Người đó, y như trẻ con, không sợ Kiêu Nhi chê cười sao.” Lãng phu nhân cứng chiều véo mũi Lãng Tuân, cười nói: “Được rồi, hai người các người cứ ngồi trước, ta tự tay xuống bếp nấu một bữa ngon cho các người.”

“Cảm ơn thấm thấm.” Nhạc Kiều đưa mắt nhìn Lãng phu nhân rời đi, chờ đến khi xác định là nàng đã đi xa, lập tức xoay người nhéo mặt Lãng Tuân: “Tiểu tử thôi, thiếu chút nữa đập gãy chân ca ca rồi!”

“Buông ra, buông ra!” Lãng Tuân đỏ mặt giãy dụa, nhỏ giọng quát: “Ở đây đều là hạ nhân, lỡ bị nhìn thấy thì còn muốn sống nữa hay không?”

Ánh mắt Nhạc Kiều trầm xuống, chậm rãi “À” một tiếng, tiếp theo, trong nháy mắt liền túm lấy Lãng Tuân, trong tiếng kinh hô của hạ nhân nhảy ra sân, sau đó xoay xoay vài bước liền nhảy lên cây ngô đồng già đã năm mươi tuổi ở giữa sân.

Tới đầu hạ, cây ngô đồng đã sớm trở cành mới, vòm lá xanh non rậm rạp hoàn toàn che phủ hình bóng hai người.

Gió hè lướt qua, thổi đám lá cây kêu xào xạc, che giấu tiếng sột soạt bất thường trong vòm lá.

Hơn nửa buổi, Nhạc Kiều mới ôm Lãng Tuân từ trên cây nhảy xuống. Sắc mặt Lãng Tuân đỏ bừng, đôi môi đỏ hồng lúc này lại càng đỏ tươi, ửng ửng.

Lãng Tuân cúi đầu nhìn ngón chân, cơ thể cứng nhắc không nói tiếng nào trở về nội sảnh. Nhạc Kiều theo sau lưng y, cười như mèo trộm được cá.

Hạ nhân Lãng phủ đã sớm quen nhìn Nhạc Kiều và Lãng Tuân động chân động tay, chỉ nghĩ vừa rồi Nhạc Kiều chẳng qua chỉ túm Lãng Tuân lên cây dọa một trận, cơ bản cũng không nghĩ sâu xa.

Lãng phu nhân quay lại nội sảnh thì thấy tình cảnh thế này: Lãng Tuân cúi đầu lặng thinh, vừa như tức giận vừa như xấu hổ, Nhạc Kiều thì lại cầm ly trà, thản nhiên uống.

“Sao thế này?” Lãng phu nhân tò mò nhìn hai cậu ấm này, quay sang bảo tỳ nữ mang thức ăn lên, hỏi: “Tuân Nhi, sao mặt người đỏ vậy? Không phải tối hôm qua uống rượu bị trúng gió nên cảm lạnh đấy chứ?” Nói rồi liền lo lắng tới sờ trán Lãng Tuân.

“Không sao cả, trán không nóng.” Vẻ mặt Lãng phu nhân khó hiểu.

Mặt Lăng Tuần lại càng đỏ hơn, ấp a ấp úng chẳng biết trả lời thế nào.

“Khụ khụ,” Nhạc Kiêu nhanh chóng bỏ chén trà xuống, giúp Lăng Tuần giải vây: “Không phải đâu, y có nóng mà.”

Lăng phu nhân cau mày, hiển nhiên là không tin lời Nhạc Kiêu nói, nhưng cũng không hỏi rõ thêm, liền nói: “Kì kì cục cục, hai huynh đệ các người chẳng đứa nào làm người ta bớt lo.”

Lăng Tuần lúc này mới ngẩng đầu, sắc mặt ửng đỏ, hỏi: “Ca ca gần đây sao vậy ạ?”

“Giác Nhi mấy ngày nay cũng không biết làm sao, cứ rảnh rỗi là lại chạy ra ngoài, đi sớm về khuya cũng chẳng biết để làm gì.” Lăng phu nhân lắc đầu nói.

Tim Lăng Tuần đập thình thịch, mấy ngày nay nhiều chuyện xảy ra khiến y quên luôn chuyện của ca ca mình cùng Thanh Dao cô nương. Trong lòng căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ không có chuyện gì: “Ca ca hẳn thì có chuyện gì được chứ? Có lẽ là cùng bằng hữu ra ngoài chơi thôi, nương, người đừng lo lắng quá.”

Lăng phu nhân chỉ biết gật đầu, nói: “Xem ra cũng chỉ biết chờ Lan Thư được gả qua rồi trông nom hẳn thật tốt, đỡ mất công hẳn suốt ngày ra ngoài làm bậy.” Dứt lời liền nói với Nhạc Kiêu: “Kiêu Nhi, thẩm thẩm có một cây trâm hoa ngọc lan, đợi lát nữa giúp thẩm thẩm tặng cho tỷ tỷ người, nàng nhất định sẽ thích.”

“Cảm tạ thẩm thẩm, tỷ tỷ thích nhất là hoa ngọc lan, thẩm thẩm tặng thì nàng nhất định sẽ thích.” Nhạc Kiêu không biến sắc mỉm cười trả lời, thầm nghĩ chuyện hôn sự này có thành được hay không cũng chưa chắc...

Lăng phu nhân cười, nói: “Có điều, trước khi tổ chức hôn sự cho Giác Nhi và Lan Thư thì phải chọn ngày lành cho hai người đã. Ta đã bàn với cha nương của người, dù sao hai người cũng chỉ cách nhau vài ngày, cứ tổ chức lễ thành nhân vào chung một ngày luôn, vừa tiết kiệm vừa đỡ phiền phức. Địa điểm cũng không tổ chức trong nhà nữa, mà sẽ tới thư viện Điểm Mặc, Công Tôn phu tử cũng đồng ý rồi, còn tự mình nghĩ ra tên chữ cho các người rồi. Các người nhất định sẽ thích.”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần liếc nhau, sau đó không hề gì nhún vai, nói: “Cứ theo vậy đi, chúng con không có ý kiến gì.”

“Dạ, xin nghe theo sắp xếp của cha nương.” Lăng Tuần cũng nói. Nói thật, y cũng không muốn làm lễ thành nhân sớm như vậy, cứ có cảm giác sau khi đã đội mũ thì sẽ thành người lớn, sau đó sẽ không bao giờ được thoải mái tự do, thích gì làm nấy nữa, những khuôn khổ phép tắc cũng ngày càng nhiều. Còn một việc nữa, là khi hoàn thành lễ thành nhân, cũng có nghĩa là hôn lễ của Lăng Giác và Nhạc Lan Thư cũng chẳng còn cách mấy ngày...

Lăng phu nhân bày đồ ăn cho bọn họ xong thì rời đi, hôm nay là mồng nhật hiếm có, nàng muốn đi đánh thức lão già nhà mình dậy, ra ngoài du hồ!

Lăng Tuần và Nhạc Kiêu lại ăn uống trong bất an, trong bụng không hên mà cùng lo lắng cho tương lai của ca ca và tỷ tỷ.

Lăng Tuần lén liếc nhìn Nhạc Kiêu, lại phát hiện Nhạc Kiêu vậy mà đang nhìn lén y, nhất thời lại càng hoảng sợ, chột dạ cười cười với hắn, lại cúi đầu tiếp tục ăn. Thẩm nghĩ, chi bằng chờ sau khi kết thúc lễ thành nhân rồi nói cho Nhạc Kiêu...

Cùng lúc đó, trong lòng Nhạc Kiêu cũng tự nhủ, chi bằng chờ qua lễ thành nhân rồi sẽ thẳng thắn nói cho Lăng Tuần chuyện của Nhạc Lan Thư...

Nửa tháng sau, Nhạc gia và Lăng gia cùng tề tụ tại thư viện Điểm Mặc.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cùng mặc một thân lễ phục hoa lệ, nghiêm trang quy củ đứng trước mặt Khổng Tử. Tộc trưởng hai tộc cùng thực hiện “Lễ tam quan” cho bọn họ. Trước tiên là đội bố quan, mang ý nghĩa kết thúc thời niên thiếu non nớt chưa biết suy nghĩ, bước vào thời kì trưởng thành biết cân nhắc mọi chuyện; sau đó sẽ trao bì biện, mang ý nghĩa gìn giữ uy nghi, bồi dưỡng đạo đức; cuối cùng là trao tước biện, mang ý nghĩa vạn thọ vô cương, đại phúc đại lợi.[3]

Sau lễ tam quan, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cùng hướng về phía Nhạc phu nhân và Lăng phu nhân, lạy một lạy, cảm tạ mẫu ân.

Lúc này, Công Tôn Mặc thân là khách quý của buổi lễ tiến tới, mở cuộn giấy đỏ trong tay, cất cao giọng nói: “Từ hôm nay, tên tự của Kiêu Nhi sẽ là Tử Mân[4], vì sư mong người có thể không ngừng cố gắng, trở thành rường cột nước nhà. Tuần Nhi tự là Mộ Khanh[5], người là thiên chi kiêu tử, vì sư mong người có thể được người người kính trọng.”

“Học trò tạ ơn phu tử ban tự.” Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đồng loạt bái lạy Công Tôn Mặc.

Cuối cùng, hai người mặc chính trang, thất phát quan[6], bái kiến phụ thân, sau khi hướng về phía Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao quỳ bái, cuối cùng thông báo kết thúc.

Mời các tân khách nhập tiệc, hai nhân vật chính Nhạc Kiêu và Lăng Tuần sau khi đã kính rượu các vị trưởng bối ở bàn chủ, liền cùng nhau chuẩn đi.

Ngọn núi phía sau thư viện, nơi hồ nước xanh ngọc trong khe núi.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cùng nằm trên mặt đất, Nhạc Kiêu gối đầu trên thảm lá rừng dày dưới đất, Lăng Tuần thì lại gối lên cánh tay Nhạc Kiêu, đôi chân cả hai đều ngâm trong làn nước hồ mát lạnh. Phát quan vừa được thất gọn giờ bị vứt một bên, một thân lễ phục đã sớm cởi sạch sẽ, bên trong chỉ mặc áo đơn màu trắng, bộ dạng cả hai đều là tóc tai bù xù, áo quần xốc xếch.

Đôi chân cả hai nò đùa dưới nước, người kẹp ta, ta cọ người, thản nhiên đắc chí mà chơi đến quên đất quên trời.

“A,” Nhạc Kiêu bỗng nở nụ cười, nghiêng đầu dán vào lỗ tai Lăng Tuần, nhẹ giọng nói: “Người nói vừa rồi chúng ta cùng nhau bái lạy cha nương và phu tử, như vậy có giống bái đường thành thân không?”

Hơi thở ấm áp thổi vào tai, lỗ tai Lăng Tuần nháy mắt đỏ bừng. Do sợ nhột nên né ra, Lăng Tuần nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng cười nói: “Ừ, đúng là giống thật.”

Cánh tay đang ôm Lăng Tuần của Nhạc Kiêu thoáng dùng sức, giam chặt Lăng Tuần, không cho y tránh, vừa khê hôn vành tai y, vừa khàn giọng nói: “Vậy hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, ta và người đã thành thân, nương tử...”

Lăng Tuần vừa tránh vừa cười, nói: “Dựa vào đâu mà ta lại là nương tử? Người mới là nương tử của ta!”

Nhạc Kiêu cắn vành tai Lăng Tuần, nhẹ nhàng dùng răng kéo kéo, sau đó xoay người đè lên y, tay trượt vào trong vạt áo đơn bạc, nhẹ nhàng trượt xuống bụng. Nhạc Kiêu dán vào môi y, trầm giọng nói: “Đương nhiên là dựa vào, thực lực ——”

“A!” “Tiểu Tuần” bị nắm, Lăng Tuần kêu đau một tiếng, trong nháy mắt mất hết khí lực.

Ráng chiều phủ lên thư viện Điểm Mặc, trong ánh hoàng hôn, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cả người bắn thiu xốc xếch, trong ngày lễ thành nhân đứng ngay ngay ngắn trước mặt gia trưởng nhà mình, lần lượt nghe giáo huấn...

“Vừa mới thất quan xong đã chạy ra ngoài rồi, còn làm y phục dơ bẩn như vậy, bị người ta thấy thì không biết còn chê cười các người đến mức nào!” Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn Nhạc Kiêu đã phá hỏng cả bộ lễ phục, hận không thể xách tai hắn mà mắng cho một trận, “Người không tiến bộ được một chút sao? Ném một đồng khách khứa ở ngoài kia rồi chuồn mất, mặt mũi lão nương cũng bị người làm cho mất hết rồi!”

Nhạc Kiêu nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng, nói một hơi hết “Mẫu thân dạy phải” cho đến “Nhi tử sau này không dám nữa” các loại.

Lăng phu nhân lộ vẻ vô cùng đau đầu nhìn Lăng Tuần, muốn mở miệng hung dữ mắng cho một trận, rồi lại không đành lòng, không thể làm gì hơn là trừng mắt nhìn phát quan xiêu xiêu vẹo vẹo trên đầu y, nói: “Người làm sao mà ra bộ dạng này vậy? Trên đầu sao còn có cả lá cây? Người rút cuộc chạy đi đâu chơi?”

Lăng Tuần liếm liếm môi, trong miệng còn sót lại độ ẩm trên môi Nhạc Kiêu, lơ đãng trả lời: “Là con không để ý nên bị ngã, tiện tay kéo theo Nhạc Kiêu, sau đó chúng con lăn lăn lăn, liền biến thành thế này.”

Lăng phu nhân chưng hửng, Nhạc phu nhân bên cạnh cũng chưng hửng, sau đó đồng loạt giật giật khoe miệng.

“Khụ khụ,” Lăng phu nhân lấy lại tinh thần, làm vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Ngươi và Kiều Nhi đều thành niên cả rồi, không thể cứ gọi thẳng họ tên như thế được, đây là hành vi không lễ phép, không tôn trọng, sau này phải gọi là Tử Mân, biết chưa?”

Lăng Tuần ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, “Vâng” một tiếng, nói: “Là con không để ý nên bị ngã, tiện tay kéo theo Tử Mân, sau đó chúng con lăn lăn lăn, liền biến thành thế này.”

Khoe miệng Lăng phu nhân co giật dữ dội, miễn cưỡng cười cười, xoay người nói với Nhạc phu nhân: “Tuần Nhi còn nhỏ, tỷ tỷ đừng trách.”

Nhạc phu nhân thở dài, cũng cười nói: “Là chúng ta quá vội vàng, Kiều Nhi, Tuần Nhi vẫn chưa quá mười lăm, đương nhiên còn tâm tính trẻ con. Mà thôi mà thôi, cứ để bọn nó đi đi.”

“Hai người các ngươi, còn không mau theo vi nương đến thỉnh tội với phu tử.” Lăng phu nhân cũng bắt đầu dĩ cười cười, quay đầu nói với hai người.

“Vâng.” Nhạc Kiều và Lăng Tuần rất cung kính nói, sau đó đi theo.

Nhạc Kiều và Lăng Tuần vai kề vai đi sau hai vị mẫu thân, bỗng nhiên, Nhạc Kiều ghé sát vào tai Lăng Tuần, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe, nói: “Lần sau, ta sẽ không mềm lòng buông tha cho ngươi nữa đâu.”

Lăng Tuần cứng đờ, vẻ mặt đỏ bừng.

Hết chương 26

[1] Mộc nhật: Lệ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội. [↑]

[2] Nguyệt hắc phong cao: Thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết. [↑]

[3] Bố quan – Bi biện – Tước biện (theo thứ tự) [↑]

[4] Tử Mân: “Tử” chỉ người đàn ông có học thức, “Mân” nghĩa là cố gắng. [↑]

[5] Mộ Khanh: “Mộ” trong ngưỡng mộ, “Khanh” để chỉ chức quan. [↑]

[6] Phát quan [↑]

27. Chương 27: Hợp Cản Giao Bôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tình cảm của Nhạc Kiều và Lăng Tuần ngày một tốt đẹp, người thiếu niên khí huyết hùng hực, mỗi ngày đều không thể không tìm một nơi vắng người, lén lén lút lút thân mật một phen, hoặc nói những lời ân ái khiến kẻ khác đỏ cả mặt.

Chỉ là, bọn họ vẫn luôn không tiến đến bước cuối cùng kia. Cũng không phải Nhạc Kiều không muốn, để có thể chân chính gắn kết với Lăng Tuần, hắn đã sớm chuẩn bị đủ chuyện, thậm chí còn cải trang tới tiểu quan quán, hỏi kỹ những điều phải chú ý trong chuyện long dương, còn mua không ít thuốc bôi. Tất cả là để tới khi đó, Lăng Tuần ngây ngô khờ khạo đỡ phải chịu khổ.

Bất quá, “chí lớn” của hắn vẫn không cách nào thực hiện được. Một là Lăng Tuần không được tự nhiên, nếu cứ bất chấp cảm nhận của y, chỉ e y sẽ thực sự nổi giận. Chưa kể hai người không có nhiều thời gian bên nhau, cho dù có thời gian ở bên nhau thì cũng không tìm được nơi thích hợp...

Những điều kể trên, chính là nguyên nhân mà Nhạc Kiều vẫn khoanh tay chịu chết.

“Ai!” Vừa xong bài tập buổi sớm, Nhạc Kiều tiu nghỉu thở dài, tối qua là một cơ hội tuyệt vời, Lăng Tuần cũng phát tín hiệu rồi, vậy mà lại bị nhị ca hắn cắt ngang. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể đưa Lăng Tuần về nhà. Nếu có biệt viện của mình thì tốt rồi...

“Ai!” Nhạc Kiều dục cầu bất mãn, lần nữa thở dài.

“Đại nhân, người sao thế? Bộ dạng mặt ủ mày chau này thật đúng là hiếm thấy nha!” Bọn thuộc hạ của Nhạc Kiều chen nhau tiến lại, vô phép vô tắc nháo nhào đùn đẩy hóng chuyện thị phi. Trong đám thiếu niên này, có thiếu niên người Hán, cũng có nam tử Mông Cổ.

Thời kì mới lập ra Tam Thiên Doanh, toàn bộ đội ngũ đều do kỵ binh Mông Cổ hợp thành. Về sau thì dần dần thay đổi, Tam Thiên Doanh ngày hôm nay là Hán Mông lẫn lộn, người Hán gần như chiếm phân nửa toàn doanh.

“Đại nhân, người là thao luyện quá sức nên mệt mỏi à? Hay là tối qua ngủ không ngon?” Một thiếu niên tuần tú chừng mười bốn mười lăm rưỡi cổ chúc đầu qua vai Nhạc Kiều, mở to hai mắt tò mò hỏi.

“Nhất định là tối qua ngủ không ngon! Đại nhân bình thường luyện tập còn nhiều hơn hôm nay, sao mà mệt được?” Một nam tử Mông Cổ thoát nhìn lớn hơn Nhạc Kiều hai tuổi một phen khoác vai thiếu niên tuần tú, cười hì hì nhìn Nhạc Kiều, nói: “Đại nhân tối qua làm gì rồi? Nghe nói Quyên Quyên cô nương của Ý Thúc Lâu ngày nào cũng nhắc đại nhân, hôm qua có phải đánh lể đi an ủi người ta rồi không?”

“À! Bởi vì an ủi cả buổi tối, cho nên hôm nay mới mệt mỏi vô cùng nha!” Một thiếu niên thấp bé phía bên phải nắm lấy tay, nói như giặc ngộ chân lý.

“Các người có thấy phiền không vậy!” Nhạc Kiều có chút bức bối phát phát tay như đuổi ruồi, “Đừng tán chuyện nữ tử phong nguyệt này với ta nữa, ta căn bản không có gì với các nàng cả!”

Trong doanh trại Nhạc Kiều chỉ huy, hơn phân nửa tuổi tác không chênh lệch với hắn là bao, bình thường đùa giỡn cũng quen cả trên dưới, ngoài miệng thì gọi “Đại nhân”, nhưng thực tế lại là thái độ không trên không dưới. Đương nhiên, đây chỉ là trong lúc nghỉ ngơi, còn khi có công vụ thì cũng nghiêm túc. Vậy nên, đôi lúc Nhạc Kiều cũng bị bọn họ âm ỉ đến đỏ khóc đỏ cười.

“À! Đều không phải những chuyện kia sao!” Nam tử Mông Cổ khôi ngô vạm vỡ sờ cằm, nửa đùa nửa thật nói: “Lẽ nào Nhạc đại nhân của chúng ta đang khốn khổ vì tình?”

“Hừ! Đại nhân của chúng ta chính là mỹ nam tử nổi danh nhất kinh thành, sao có thể khốn khổ vì tình chứ? Chỉ có người ta khốn khổ vì đại nhân thôi!” Thiếu niên tuần tú đùa cợt đẩy nam tử ra, ngược lại làm mặt nịnh nọt với Nhạc Kiều, hỏi: “Đại nhân người thực sự khốn khổ vì tình sao? Ai u, là vị thiên tiên nào mà lại làm ngài mê mẩn được như vậy, tìm ngày đưa nàng tới cho các huynh đệ mở mắt một chút với!”

“Cút!” Mọi người cười mắng, một cước đá bay thiếu niên kia.

Nhạc Kiêu đỡ trán, chỉ sợ bản thân nếu còn không chịu khai báo, hôm nay cũng sẽ bị đám huynh đệ như lang như hổ này bắt phải khai báo, chỉ đành nói thẳng: “Đoán trật rồi, ta đang phiền não vì chuyện chỗ ở.”

“Chỗ ở?” Mọi người ngẩn ngơ, vị nhân huynh bị đá tới tận chân trời kia cũng chen lấn trở về, hỏi: “Đại nhân, nhà của người là phủ Tướng quân, có gì mà phải phiền não?”

Nhạc Kiêu thở dài, đang muốn tùy tiện tìm cơ cho qua, chợt nghe một người âm u cất tiếng: “Không phải là muốn kim ốc tàng kiều sao? Phủ Tướng quân bất tiện quá mà?”

Nhạc Kiêu cứng người, ngược mắt lên, chính là lão ca Mông Cổ hơn hẵn hai tuổi. Chỉ thấy mặt hắn ra vẻ kinh nghiệm đầy mình, nói: “Đại nhân không cần ngạc nhiên, ta cũng là người từng trải đó!”

Nhạc Kiêu đảo mắt vòng vòng, đang muốn hỏi kỹ, một tên lính canh chạy tới, khom người cúi đầu với Nhạc Kiêu, nói: “Đại nhân, Lễ bộ Thị lang cùng Lễ bộ Chủ sự lần trước tới bái phỏng hiện đang chờ trong chủ trương. Đề đốc đại nhân không có ở đây, thỉnh đại nhân tới tiếp khách.”

Nhạc Kiêu giật mình, trên mặt lại vẫn tĩnh rụi, nói: “Ừ, biết rồi, ta lập tức tới ngay.”

Nhạc Kiêu trước tiên để mọi người giải tán về vị trí cũ, trước khi đi, nam tử Mông Cổ thầm nói cho hẵn biết, thành Nam có một tòa biệt viện nhỏ, chủ biệt viện phải đi xa nên đang định bán nhà, để Nhạc Kiêu cân nhắc về tòa biệt viện kia một chút.

Nhạc Kiêu vừa đi tới chủ trương vừa trầm tư, những năm gần đây hắn đã tích được không ít bạc, quân lương triều đình cấp phát mỗi tháng hẵn hầu như chẳng hề tiêu tới. Bằng không, cứ mua lại tòa biệt viện kia đi, coi như ngôi nhà nhỏ bí mật của hắn và Lăng Tuần?

Suy nghĩ một chút đã tới chủ trương. Trùng hợp, Đề đốc đại nhân đúng lúc này thì quay lại. Nhạc Kiêu liền thông báo với Đề đốc đại nhân một tiếng, không vào chung mà đứng hầu ngoài trước.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Tuần cũng đi ra, đứng bên người Nhạc Kiêu.

“Thế nào, lại bị Thị Lang đại nhân kéo tới trợ lực?” Nhạc Kiêu khoanh hai tay, hơi nghiêng đầu liếc nhìn Lăng Tuần.

“Hết cách rồi, ai bảo Tam Thiên Doanh uy danh lừng lẫy, đội quân kinh thành Tam Thiên Doanh, một mình các người đã có riêng một ngọn cờ rồi.” Lăng Tuần chấp tay sau lưng, dùng tư thế tương tự liếc nhìn Nhạc Kiêu. Bất quá, bởi chiều cao chênh lệch nên thiếu phần khí thế kia của Nhạc Kiêu.

“Xùy,” Nhạc Kiêu cười giễu một tiếng, nói: “Vây các người vào cơ doanh (bộ phận chuyên về vũ khí) thì có thấy người nào người nấy đều đậm mùi thuốc súng không?” Tam Thiên dù đúng là dựa vào đội ngũ kỵ binh dũng mãnh vô song mà vang danh hậu thế, nhưng sao lại so với những kẻ tay đao tay kiếm sát khí nồng nặc chứ? Sao thế nhân vừa nhắc tới Tam Thiên Doanh lại làm mặt như thế tránh không kịp vậy?

“Thôi đi, người còn so đo với ta?” Lăng Tuần vươn tay, len lén cấu Nhạc Kiêu một cái. Chà chà, ngay cả bắp thịt sau lưng cũng rắn chắc cứng cỏi thế này, nhìn thôi đã biết là không dễ chọc!

Nhạc Kiêu khé miệng khe cong, nhìn xung quanh một chút, liền thoải mái khoác vai Lăng Tuần đi nhanh về phía trước, còn vừa đi vừa lớn giọng nói: “Lăng đại nhân còn chưa thật sự dạo quanh quân doanh của chúng ta phải không? Đi nào, ta dẫn người đi thăm quan!”

Lăng Tuần vẻ mặt khốn quẫn, đồ muốn rỉ máu! Thế nhưng y lại không thể đẩy Nhạc Kiêu ra được, hiện tại mà đẩy hắn ra, trái lại còn mất tự nhiên khiến người ta nghi ngờ hơn, không thể làm gì hơn là mặc kệ cho Nhạc Kiêu ôm, ở trước mắt bao người giả bộ trấn định đi theo Nhạc Kiêu.

Cho đến khi tới một nơi yên lặng không có bóng người, không đợi Lăng Tuần kịp phản ứng đã bị Nhạc Kiêu đẩy tới thân cây, ép lên y, bắt đầu hôn.

Lăng Tuần vừa trốn tránh vừa giãy dụa, nhỏ giọng mắng: “Người nổi điên gì chứ! Nơi này là quân doanh, bị bắt gặp thì phiền to!”

“Đừng sợ, ở đây rất ít người qua lại, sẽ không bị phát hiện. Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, ta muốn hôn người.” Nhạc Kiêu lập tức đặt hai tay quơ loạn của Lăng Tuần sang hai bên, hai chân chen vào giữa hai đùi y, nhắm ngay môi và cổ y mà hôn cắn loạn xạ.

Lăng Tuấn bị Nhạc Kiều áp chế không động đậy được, trong lòng lại sợ bị người khác nhìn thấy, nhưng lại bởi nụ hôn hừng hực mà bá đạo của Nhạc Kiều mà không tự chủ được trầm mê.

Môi lưỡi quấn quýt hồi lâu, Nhạc Kiều mới thả Lăng Tuấn ra. Trên tay vẫn giữ nguyên tư thế áp chế Lăng Tuấn, Nhạc Kiều nhìn chăm chăm Lăng Tuấn đỏ mặt mềm nhũn trong ngực mình, ý do vị tấn (chưa thỏa mãn) liếm liếm khoe môi, lại hôn tiếp.

“Tiểu Tuấn, Tuấn Nhi...” Nhạc Kiều vừa dán vào tai Lăng Tuấn, vừa thấp giọng mê hoặc: “Tuần Nhi của ta, ta muốn người, đáp ứng ta có được không?”

Lăng Tuấn hốt hển, trong mắt ngập hơi nước, dựa vào vai Nhạc Kiều, nói: “Nương nói, có tự (tên tự) rồi thì không thể gọi tên, như vậy là không lễ phép.”

“Ta thích gọi là Tuần Nhi, ta là người thân cận nhất của người, sao lại không thể gọi tên người?” Nhạc Kiều buông lỏng tai của Lăng Tuấn ra, cúi đầu áp trán mình vào trán y, giọng nói trầm khàn: “Tuần Nhi, ta thực sự muốn người!”

Lăng Tuấn ngửa đầu, cùng Nhạc Kiều thân mật đối diện một lúc lâu, mới bứt rứt đỏ mặt nói: “Không có chỗ...”

Thấy Lăng Tuấn mở miệng, Nhạc Kiều mừng rỡ, vội nói: “Có chỗ! Người chờ ta vài ngày, ta sẽ——”

Nhạc Kiều còn chưa nói hết lời, Lăng Tuấn liền giành nói: “Đừng phải là quán trọ, đừng phải là một chỗ tùy tiện nào đó, ta không muốn.”

Nhạc Kiều cong khoe miệng, hôn lướt qua đôi môi Lăng Tuấn, nói: “Người cứ ngoan ngoãn chờ ta, người nhất định sẽ thích nơi ta chuẩn bị cho người.”

Lăng Tuấn cũng hôn hẩn một chút, mặt không chút biểu cảm, nói: “Cứ chờ coi.”

Tòa biệt viện nơi thành Nam kia, do là vùng ngoại thành nên có chút vắng vẻ, nhà cửa xung quanh cũng ít. Nhạc Kiều mang theo nhiều bạc, dạo vài vòng trong viện tử, cảm thấy khá hài lòng với nơi này.

Chủ tòa biệt viện phải rời kinh thành gấp, viện tử này lại hơi cũ, giá đưa ra cũng không cao. Nhạc Kiều hào sảng thanh toán bạc, sau đó cùng người chủ cũ tới nha môn Hộ bộ sửa khế đất.

Viện tử không lớn, xây theo hình chữ “Hồi” (回), có tiền thính và hậu viện, phân chia sương phòng (chái nhà) đông và sương phòng tây. Nếu để làm một ngôi nhà nhỏ cho hai người thì đã đủ rồi. Hết thấy đều hợp ý, hơi cũ một chút, bất quá tìm vài người tới quét tước dọn dẹp một chút, rồi lại xây sửa tân trang một tẹo thì cũng không vấn đề gì.

Tòa biệt viện mất một tháng để chuẩn bị cho tươm tất, đến tận khi tất cả đã bố trí xong xuôi, Nhạc Kiều mới dẫn Lăng Tuấn tới.

Lăng Tuấn vừa xong việc ở nha môn đã được Nhạc Kiều đứng đợi đón đi, chính xác là bị hẩn nhét vào mã xa, không đợi Lăng Tuấn kịp hỏi cho rõ thì Nhạc Kiều đã đánh xe đi rồi.

“Người muốn mang ta đi đâu? Sao lại tự mình đánh xe?” Lăng Tuấn không ngồi bên trong mà ngồi trên giá đánh xe cùng Nhạc Kiều.

Nhạc Kiều thuận thế ôm Lăng Tuấn vào ngực, vừa đánh xe vừa thần thần bí bí nói: “Đợi lát nữa người sẽ biết.”

Lăng Tuấn bĩu môi, ngơ vực nhìn Nhạc Kiều rồi không nói gì nữa, thoải mái tựa trong lòng hẩn, cảm nhận gió đêm ùa vào.

Ba khắc sau (45 phút), Nhạc Kiều dừng mã xa trước cửa viện tử. Nhạc Kiều xuống mã xa trước, sau đó ôm Lăng Tuấn xuống.

Lăng Tuấn vừa xuống liền giẫy khỏi Nhạc Kiều, ngạc nhiên nhìn cửa gỗ sơn son, bên trên treo một tấm biển.

“Mộ Khanh Uyển.” Lăng Tuấn nhẹ giọng đọc dòng chữ trên tấm biển, Lăng Tuấn có thể nhận ra bút tích của Nhạc Kiều, lối chữ thảo[1] hành văn lưu thủy, chính là lối chữ sở trường của Nhạc Kiều.

Nhạc Kiều đậu mã xa xong xuôi, xoay người ôm lấy Lăng Tuân từ đằng sau, giọng nói mang nét cười: “Nhìn xem, ở dưới còn có con dấu của ta nữa, Nhạc Tử Mân. Sau này, đây chính là ngôi nhà nhỏ của chúng ta.”

Cũng không để ý bản thân còn đang trên phố nữa, Lăng Tuân vừa kích động vừa mừng rỡ xoay người ôm chặt lấy Nhạc Kiều, trao hân một nụ hôn thật sâu.

Nhạc Kiều cười ngoác tận mang tai, một phen ôm lấy vòng eo nhỏ của Lăng Tuân đi về phía viện tử, nói: “Đi nào, đi xem nhà mới của chúng ta!”

Lăng Tuân theo Nhạc Kiều vào trong, một đôi mắt to mang theo hiếu kỳ cùng hưng phấn ngó xung quanh, tiền viện không lớn nhưng cũng không phải nhỏ. Ở chính giữa nối liền với tiền sảnh là một con đường rộng một trượng lát đá xanh, thẳng tắp mà rộng mở. Bên phải viện tử trồng một gốc cây xanh mượt, theo độ cao và độ lớn của cây thì có lẽ là một gốc cổ thụ đã sinh trưởng được vài thập niên. Dưới tàng cây được bao bọc bởi một vườn hoa nhỏ, dù hiện tại đã quá mùa hoa, nhưng lại hiển lộ một mảng xanh biếc rất đẹp mắt. Phía bên trái nơi gần sương phòng có trồng vài gốc hoa quế, dù không phải tháng mười, những bông hoa vàng nhạt nhỏ bé cũng không nở nhiều, nhưng vẫn tỏa ra hoa quế nhàn nhạt.

“Ở đây,” Nhạc Kiều một tay ôm hông Lăng Tuân, một tay chỉ một loạt phòng ở phía bên phải, ý bảo Lăng Tuân nhìn theo, nói: “Hai gian phía trước là để hạ nhân ở, hai gian phía sau là trù phòng (phòng bếp) và sài phòng (kho củ), trong sài phòng còn có một cái hầm chuyên dùng để chưng cất rượu.”

Nơi trù phòng truyền tới tiếng nấu cơm và khói bếp lượn lờ, Lăng Tuân vào trong nhìn quanh, hỏi: “Người còn tìm cả hạ nhân rồi sao? Là những ai vậy?”

“Là những người biết kín miệng.” Nhạc Kiều giảo hoạt cười nói, “Một đôi vợ chồng già trên năm mươi, bọn họ chỉ có một nữ nhi, hai mươi năm trước đã gả chồng xa. Ta đã hỏi thăm về bọn họ, là người rất tốt, sẽ không nói lung tung. Còn một tiểu cô nương mười bốn tuổi, một cô bé bị câm, một năm trước ta từng cứu nàng, nàng để báo ân nên vẫn theo ta, tuyệt đối sẽ kín như hũ nút.”

Lăng Tuân gật đầu, biểu thị tán thành.

Thật ra cô bé câm được Nhạc Kiều đã chuộc về là một nha đầu chạy việc ở kỹ quán, bởi người đã câm mà dung mạo lại tầm thường, ngày đó nàng đắc tội ca cơ trong kỹ quán, thiếu chút nữa bị đánh chết, Nhạc Kiều nhất thời không đành lòng liền giúp nàng chuộc thân. Từ lúc cô nương kia được Nhạc Kiều cứu khỏi hổ lửa thì vẫn đi theo Nhạc Kiều, muốn báo đáp hân. Nhạc Kiều giải thích cho nàng hơn nửa ngày, sau đó nàng nhận ra Nhạc Kiều trốn tránh mình, liền biết không thể tới quấy rối ân công nữa. Ở kinh thành tìm một chân rửa chén bát thuê cho người ta, vẫn một mực tìm cơ hội báo đáp cho Nhạc Kiều. Cho đến tháng trước, khi nàng nghe tin Nhạc Kiều gần đây vẫn đang tìm một tỷ nữ thích hợp thì liền tới cửa tự tiến cử. Nhạc Kiều còn nhận ra nàng, liền giữ người lại Mộ Khanh Uyển làm nha đầu sai vặt.

Một đoạn chuyện xưa này, Nhạc Kiều tuyệt đối không dám cho Lăng Tuân biết, Lăng Tuân vẫn canh cánh chuyện ngày trước hân chơi kỹ quán, nếu chuyện này bị y biết từ đầu đến cuối, không chừng còn muốn ồn ào một trận.

Nhạc Kiều lại cho Lăng Tuân xem phía bên trái, nói: “Nơi này là khách sương (khu dành cho khách), ta cho người thu dọn hai gian làm khách phòng, còn dư lại một gian phòng trống để ta làm phòng luyện công lúc ngày thường và để chứa binh khí.”

“Có khách phòng sao? Tốt quá tốt quá, sau này có thể mời Hoài Lễ tới ở vài ngày rồi.” Lăng Tuân cười nói.

“Người không sợ hân biết chúng ta...” Nhạc Kiều thấp thỏm nhìn Lăng Tuân, hỏi. Thật ra hân không sợ người khác biết, nhưng hân sợ Lăng Tuân vì loại tình cảm này mà bị thể nhân thóa mạ và khinh thường.

“Người khác ta không dám nói, nhưng Hoài Lễ thì tuyệt đối sẽ chấp nhận quan hệ của chúng ta.” Lăng Tuân đoán chắc nói: “Không ai hiểu tính hân bằng ta.”

Nhạc Kiều nghe nói như thế, trong lòng có chút chua, ngoài miệng lại bảo: “Đúng đúng đúng, ai lại không biết người và Hoài Lễ từ nhỏ đã thân thiết, hân nhất định sẽ hiểu cho chúng ta.”

Lăng Tuân nghe được cơn ghen trong lời nói của hân, buồn cười liếc hân một cái.

“Xem tiếp, xem tiếp.” Nhạc Kiều vội vàng dứt câu chuyện, lôi kéo Lăng Tuần tới tiền thính. Tiền thính rất lớn, bố trí tao nhã mà tinh tế, toàn bộ được bài trí tuy giản đơn còn hơi lộ ra chút cũ kỹ, nhưng khắp nơi lại mang nét vị đạo cổ xưa. Ngoại trừ trung đường (gian nhà chính), sâu phía trong ở bên trái còn một gian nhà ăn, bên phải còn một gian tiếp đãi khách nhân, đều được treo một tầng sa mỏng màu xanh.

“Ở đây trước kia được bố trí như vậy, khi ta tân trang lại thì hầu như không động tới những thứ kia, cũng không thêm đồ mới. Nếu người không thích, sau này chúng ta lại đổi.”

“Không, ta rất thích.” Khóe môi Lăng Tuần cong lên một nụ cười thỏa mãn, trong mắt ngập tràn hạnh phúc, “Không cần sửa, thế này đã rất tốt rồi.”

“Chúng ta nghỉ ở đâu?” Lăng Tuần hỏi.

“Đi theo ta.” Nhạc Kiều kéo tay Lăng Tuần ra khỏi tiền thính, đi về phía hành lang vòng tới đằng sau.

Hậu viện hiện lên một giàn tử đằng, phía dưới giàn cây xanh mướt đặt một bộ bàn ghế đá, bốn phía đều có vườn hoa, trồng đầy hoa hoa cỏ cỏ. Bên phải phía sau giàn cây có một giá xích đu, giá xích đu được khoắc lớp sơn mới, màu đỏ thắm mới toanh rực rỡ.

Nhạc Kiều lướt qua hoa viên, tới trước chủ viện, tổng cộng có hai gian phòng, một gian lớn, một gian nhỏ. Gian nhỏ để làm thư phòng. Nhạc Kiều trực tiếp đẩy cửa gian phòng lớn.

Lăng Tuần chậm rãi bước vào phòng lớn, trong phòng chia ra gian trong và gian ngoài. Trên nền gian ngoài được trải một tấm thảm đỏ thắm trăm hoa đua sắc, bức tường ngay đối diện cửa chính treo một bức “Cao sơn lưu thủy[2]” bằng mực tàu, bên cạnh còn đề một hàng chữ nhỏ, Lăng Tuần nhìn rõ, đúng là thủ bút của Công Tôn Mặc! Dưới bức thư họa là một tháp[3] bằng gỗ sam rộng bằng năm người, cao tới ngang gối được kê sát tường, một án kỷ (bàn làm việc) bằng bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo đặt ở trung tâm, vừa vặn cách tấm thảm một khoảng bằng hai người.

Bên cạnh gian ngoài mở ra một phòng hông nho nhỏ riêng biệt, một cánh cửa sổ mở ra, ngay bên dưới cửa sổ được đặt một tháp ngủ, bên cạnh tháp ngủ là giá sách, bên trên bày đầy thư tịch (sách vở), tất cả đều là những thư tịch Lăng Tuần thích xem.

Gian trong là phòng ngủ, ngăn cách với gian ngoài bằng một tấm màn gấm, lúc này màn gấm đang được buộc sang hai bên, đập vào mắt là một chiếc giường lớn bằng gỗ lim được khắc hoa, phía trên thành giường treo một tấm màn lụa lớn màu đỏ thắm, trên giường trải một tấm nệm thảm đỏ rộng chừng ba người, vô cùng hoan hỉ. Bên phải phía trên chiếc giường là ngăn tủ được chạm trổ đượm hương gỗ bách dùng để xếp y phục và đồ dụng hằng ngày. Phía dưới bên trái dựng thẳng một bức bình phong hoa điệp đồ án (tranh vẽ hoa và chim), bên cạnh bình phong bày một tấm gương đồng cao chừng nửa người, có vẻ là nơi để tắm rửa vệ sinh. Góc đông bắc phòng ngủ mở ra một cánh cửa sổ chạm hoa, gió hè theo đó nhẹ nhàng thổi tới, màn lụa tung bay.

“Cái này...” Lăng Tuần nhìn thấy, quả thực nói không nên lời, trên mặt vừa mừng vừa sợ, còn có chút nét ngưỡng ngưỡng.

“Có phải rất giống phòng tân hôn không?” Nhạc Kiều ôm y, cúi đầu nhẹ giọng hỏi. Sắc mặt Lăng Tuần ửng đỏ, gật đầu.

“Đây chính là phòng tân hôn của chúng ta.” Nhạc Kiều chăm chú nhìn Lăng Tuần, nói: “Đêm nay, chính là đêm tân hôn của chúng ta.”

Lăng Tuần chấn động, ngẩng đầu nhìn Nhạc Kiều, im lặng một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Được.”

Sắc trời dần tối, sau khi gặp mặt ba hạ nhân trong viện tử, khẳng định thân phận chủ nhân thứ hai của Lăng Tuần, Nhạc Kiều liền dẫn Lăng Tuần trở về hậu viện.

Trên dàn dây leo treo hai đèn lồng đỏ thắm ghi chữ “Hỉ”, trên bàn đá dưới dàn leo đã sắp sẵn tám đĩa thức ăn bốn chay bốn mặn, một bầu rượu ngọc đựng mỹ tửu cùng một đôi chén rượu bạch ngọc.

Trong phòng, nền đỏ đốt lên chiếu sáng khắp phòng trong phòng ngoài.

Nhạc Kiều và Lăng Tuần cùng nhau ngồi xuống, mặt đối mặt. Nhạc Kiều mang rượu tới cho cả hai, cầm một chén đưa tới trước mặt Lăng Tuần. Lăng Tuần nhận lấy, một đôi mắt to lấp lánh nhìn Nhạc Kiều.

“Lễ hợp cần giao bôi, chúc chúng ta đến răng long đầu bạc.” Nhạc Kiều vươn tay nắm tay Lăng Tuần, ý cười trào dâng.

“Hạnh phúc dài lâu.” Lăng Tuần cười, sau đó cùng Nhạc Kiều ngửa đầu, uống cạn chén rượu giao bôi.

Hai người đang tình ý nồng say, nhưng một đêm bất an này rốt cuộc vẫn không thành toàn cho hai người.

Gã sai vật của Nhạc gia đến, phá vỡ hết thủy yên tĩnh cùng thâm tình.

Hết chương 27

[1] Lối chữ thảo: Kiểu chữ Hàn có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh, viết tháu. [↑]

[2] Cao sơn lưu thủy: Mang nghĩa “tri âm tri kỉ”, theo tích truyện về Bá Nha – Tử Kỳ. [↑]

[3] Tháp: [↑]

Tháp ngủ thì cũng gần giống thế này, bỏ cái bàn ở giữa đi.

28. Chương 28: Từ Hôn

Gã tiểu tư thiếp thân của Nhạc Kiều lòng sục khắp kinh thành suốt nửa ngày, rốt cuộc nhìn thấy mã xa của Nhạc Kiều ở một tòa viện nhỏ. Tuy trong lòng có hoài nghi, nhưng phủ Tướng quân xảy ra chuyện lớn, hắn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gõ cửa tiến vào.

Hai lão bộc nghe nói người của phủ Tướng quân tới, cũng không dám nhắm mắt nhắm mũi cứ thế cho hắn vào thẳng hậu viện, chỉ để hắn chờ một chút, ông lão liền xoay người đi hồi báo.

Nhạc Kiều và Lăng Tuần vừa đặt chén rượu xuống, chợt nghe lão bộc hoảng hốt báo lại rằng người của phủ Tướng quân đến.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Kiều và Lăng Tuần chính là – bị phát hiện...

Trong viện một hồi im lặng đè nén, vẫn là Nhạc Kiều mở miệng trước, đưa tay nắm thật chặt tay của Lăng Tuần vẫn chưa hoàn hồn lại, phát hiện ngón tay y lạnh cóng.

“Cho dù xảy ra chuyện gì, bên cạnh ngươi còn có ta, cho dù ngươi nói muốn từ bỏ, ta cũng sẽ tuyệt đối không buông tay.” Nhạc Kiều kiên định nói với Lăng Tuần.

Lăng Tuân rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, nhìn ánh mắt kiên định của Nhạc Kiêu, ngổn ngang trăm mối mà gật đầu.

Gã tiểu tư sốt ruột đứng chờ ngoài viện tử, thấy Nhạc Kiêu đi tới, lại không chút để ý đến bàn tay đang đan chặt vào nhau của hắn và Lăng Tuân. Trực tiếp nhào tới trước mặt Nhạc Kiêu, gã tiểu tư lập tức khóc rống, giọng nói bi thương: “Tiểu thiếu gia của ta, sao người lại ở nơi hẻo lánh thế này chứ? Tiểu nhân tìm người mất hơn nửa ngày đó! Mau cùng tiểu nhân về nhà thôi, trong phủ xảy ra chuyện lớn! Lão gia muốn giết Tam tiểu thư!”

“Cái gì?!” Nhạc Kiêu và Lăng Tuân đồng loạt kinh hô, cứ tưởng người nhà phát giác chuyện của bọn họ, nhưng đưa tới lại là một tin tức còn khủng khiếp hơn!

“Người nói cái gì, lặp lại lần nữa xem?” Khuôn mặt Nhạc Kiêu không dám tin, hắn nghĩ mình nghe lầm rồi!

“Thật, thật đó!” Gã tiểu tư bị biểu cảm có chút dữ tợn của Nhạc Kiêu dọa sợ, lắp ba lắp bắp: “Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì, chiều hôm nay, Tam tiểu thư bỗng nhiên té xỉu, sau khi tìm đại phu tới thì lão gia liền giận dữ, trực tiếp trói tiểu thư lại đưa tới từ đường, nói cái gì mà nếu không làm rõ sự tình, lão gia sẽ coi như thay mặt liệt tổ liệt tông giết chết tiểu thư! Tiểu nhân sợ quá, liền lập tức chạy ra ngoài tìm thiếu gia, đại thiếu gia và nhị thiếu gia ở xa kinh thành, hiện tại chỉ có thể dựa vào thiếu gia mà thôi!”

“Sao có thể như vậy được? Hiểu rõ cha nhất chính là tỷ tỷ, sao có thể muốn giết nàng được?” Nhạc Kiêu chao đảo lùi một bước, vẻ mặt hoảng sợ, “Nương đâu? Sao nương lại không ngăn cản?”

“Phu nhân đã khóc ngất đi rồi, lúc tỉnh lại cũng nói mặc kệ, tùy lão gia xử trí!” Gã tiểu tư đổ mồ hôi hột, “Vậy nên chúng tiểu nhân chỉ có thể đi tìm thiếu gia!”

“Nhạc Kiêu, người dừng gấp, ta và người cùng trở về, Nhạc bá bá sẽ không thật sự giết Lan Thư tỷ tỷ đâu.” Lăng Tuân cầm tay Nhạc Kiêu, giúp hắn tỉnh táo lại, rồi nói với gã tiểu tư: “Người tới Lăng phủ thông tri cho Lăng đại nhân và Lăng phu nhân lập tức tới phủ Tướng quân!”

Gã tiểu tư lúc này mới chú ý tới Lăng Tuân, ngây ngốc gật đầu, lập tức chạy đi. Hắn ở phủ Tướng quân đã mười hai năm, lần đầu tiên thấy Nhạc Tung Hoàn tức giận như vậy, lúc này mang thật nhiều cứu binh tới mới là thượng sách!

“Đi, chúng ta cùng trở về.” Lăng Tuân nhẹ giọng nói.

Nhạc Kiêu nghe thấy giọng nói trầm nhu của Lăng Tuân, rút cuộc cũng lấy lại chút khí lực, cùng y rời khỏi Mộ Khanh Uyển, cưỡi mã xa tới phủ Tướng quân.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuân vừa hồi phủ, bọn hạ nhân nơm nớp lo sợ đứng đợi trong sân tựa như thấy được cứu tinh, hò hét loạn xạ chạy tới kéo Nhạc Kiêu nhanh tới cứu Nhạc Lan Thư, trễ chút nữa chỉ sợ không kịp.

Nhạc Kiêu bị bọn họ làm cho đầu đau muốn nứt, sốt ruột quát lớn: “Tất cả im hết cho ta!”

Thoáng chốc, trong sân yên lặng như tờ.

“Quản gia, người nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhạc Kiêu quay đầu nói với quản gia.

“Bẩm,” Quản gia tiến lên một bước, đem sự tình trần thuật lại một lượt, không khác biệt lắm với lời gã tiểu tư.

Lăng Tuần trong lòng hoài nghi, Lan Thư tỷ tỷ rốt cuộc đã làm gì khiến Nhạc bá bá nổi trận lôi đình như vậy, còn nói muốn giết chết nàng?

“Phu nhân đâu? Phu nhân hiện giờ ra sao?” Lăng Tuần đột nhiên hỏi.

“Lăng tiểu thiếu gia.” Quản gia hành lễ với Lăng Tuần, giọng nói có chút lo lắng: “Phu nhân tự giam mình trong phòng, không cho bất kì kẻ nào tiến vào, Mị Nhi ở trong phòng hầu hạ phu nhân. Bất quá phu nhân vẫn một mực như vậy, không ai khuyên được.”

“Đại phu kia đâu? Kêu hắn tới gặp ta.” Nhạc Kiêu lạnh lùng nói, Nhạc Tung Hoành bắt đầu khác thường từ khi Nhạc Lan Thư gặp đại phu, tay đại phu kia nhất định đã nói gì đó mới khiến lão tức giận như vậy.

“Đại phu kia bị Tướng quân giam lỏng, còn nói khi không có phân phó của ngài thì bất luận kẻ nào cũng không được tiếp xúc với đại phu kia.”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đồng loạt sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt người kia sự nghi hoặc.

“Ta đi gặp cha.” Nhạc Kiêu suy nghĩ một chút, nói.

“Ừm, ta đi cùng người.” Lăng Tuần vừa nói vừa dặn quản gia, nếu Lăng Bá Thao tới thì lập tức dẫn lão theo.

Từ đường Nhạc gia nằm ở phía Nam phủ Tướng quân, ngày trước Nhạc Kiêu là khách quen của nơi này, tỷ tỷ hắn thường lén tới đây đưa đồ ăn cho hắn. Hôm nay, vật đổi sao dời, Nhạc Kiêu lần này tới từ đường lại là để cứu tỷ tỷ.

Cửa sổ từ đường đóng chặt, cửa chính còn được canh giữ bởi hai thân binh của Nhạc gia, đều là phó tướng của Nhạc Tung Hoành.

“Hai vị thúc thúc!” Nhạc Kiêu thấy bọn họ, lập tức bắt lấy, lo lắng hỏi: “Đến tột cùng là có chuyện gì? Tỷ

tỷ của ta hiện giờ thế nào?”

Hai vị phó tướng đều lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tử Mân, việc này không phải chuyện một hài tử như người có thể quản, đưa Mộ Khanh tới chỗ nương của người, chăm sóc nàng đi.” Bọn họ đã sớm rất quen với Lăng Tuần, cũng biết Nhạc phu nhân thương y, mong Lăng Tuần có thể tới chăm sóc, an ủi nàng.

“Hai vị thúc thúc, chúng ta chỉ muốn biết Lan Thư tỷ tỷ hiện giờ thế nào thôi? Bá bá thật sự muốn...” Lăng Tuần ngừng lại, không dám nói những chữ cuối cùng.

“Ai, trở về đi! Có chúng ta ở đây rồi, tuyệt đối sẽ không để Lan Thư gặp chuyện không may.” Một phó tướng khuyên nhủ.

Lăng Tuần nhìn Nhạc Kiêu, vẻ mặt sầu lo. Nhạc Kiêu lúc này ngược lại đã bình tĩnh trở lại, Nhạc Tung Hoành hiện tại chỉ là bị lửa giận làm mờ mắt, nói muốn giết Nhạc Lan Thư cũng chỉ là nói thế thôi, cũng không thật sự cần khuyên nhủ lão. Hiện tại, quan trọng nhất chính là phải biết rõ ràng Nhạc Lan Thư rốt cuộc đã làm chuyện gì, rồi cứu nàng ra khỏi từ đường. Tính tình Nhạc Tung Hoành, Nhạc Kiêu rất rõ ràng, cho dù Nhạc Lan Thư không bị nguy hiểm đến tính mạng, chung quy vẫn không thể tránh một trận đau da đốn thịt. Một nữ nhi nếu phải nhận gia pháp, ít nhất cũng mất nửa cái mạng!

Nghĩ kỹ càng, Nhạc Kiêu liền khẩn cầu nhìn hai vị phó tướng, nói: “Hai vị thúc thúc, xin hai người nói cho cha ta một tiếng, rằng Tử Mân muốn gặp người một lần.”

“Chuyện này...” Một phó tướng do dự hồi lâu, nói: “Tướng quân hiện đang nổi nóng, người đi vào bây giờ chỉ e cũng gặp nạn chung.”

Nhạc Kiêu còn đang muốn nói gì đó, chợt nghe trong từ đường truyền tới một tiếng “ba” dứt khoát, theo sau chính là tiếng rống giận của Nhạc Tung Hoành: “Người có nói không! Nếu người không nói, lão tử hôm nay coi như thay mặt liệt tổ liệt tông đánh chết người!”

Thanh âm của Nhạc Lan Thư có chút run rẩy nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, thản nhiên nói: “Nữ nhi hôm nay, không có gì để nói.”

“Ba! Ba!” Hai tiếng giòn giã, lần này còn lớn hơn lần trước, tiếng rống giận của Nhạc Tung Hoành lại theo đó mà đến: “Người cho là lão tử không thật sự dám giết người phải không! Được lắm, lão tử hôm nay sẽ đánh chết đứa con bất hiếu này, khỏi làm mất mặt liệt tổ liệt tông Nhạc gia!”

“Tỷ tỷ!” Nhạc Kiêu không nhịn được nữa, xông thẳng lên trước, dùng sức đập mạnh cánh cửa vẫn đóng chặt, la lớn: “Cha! Mở cửa ra! Xin cha mở cửa ra!”

“Bá bá, xin người nghìn vạn lần đừng quá xúc động! Lan Thư tỷ tỷ cho dù có trăm sai ngàn sai thì vẫn là cốt nhục của bá, nếu bá thật sự... Bá sẽ hối hận cả đời!”

Lăng Tuần cũng xông lên trước, vừa đập cửa vừa lớn tiếng khuyên giải.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Nhạc Kiều và Lăng Tuần càng thêm lo lắng đập cửa, nếu không phải hai vị phó tướng kia ngăn cản, Nhạc Kiều đã sớm phá cửa mà vào!

“Kiêu Nhi, Tuần Nhi.” Trong từ đường truyền đến thanh âm mỗi một và nặng trĩu của Nhạc Tung Hoành, “Các người về cả đi, đứa con gái không biết liêm sỉ này không xứng để các người gọi là tỷ tỷ!”

Nhạc Kiều và Lăng Tuần cùng chấn động, cái gì gọi là không biết liêm sỉ? Một người cha, sao có thể dùng từ ngữ như vậy làm tổn thương con gái mình?

“Cha! Người nói gì vậy! Cha ra đây đi! Người nói rõ ràng cho con đi, cha!” Hai mắt Nhạc Kiều đỏ rực, ra sức đập cửa, điên cuồng la hét, hấn tựa như đã nắm được điều gì, nhưng sâu trong thâm tâm lại chối bỏ đáp án kia!

“Nhạc Kiều!” Lăng Tuần vội ngăn Nhạc Kiều lại, nắm tay hấn thật chặt, không cho hấn đập cửa nữa, nơi đốt xương trên tay hấn đã bị thương, lộ ra tơ máu.

Phía trong cánh cửa truyền đến tiếng khóc nho nhỏ của Nhạc Lan Thư, hai gã phó tướng cảm thấy đau lòng, nhưng cũng không biết phải khuyên bảo thế nào.

“Tuần Nhi! Kiêu Nhi!” Đúng lúc này, Lăng Bá Thao ra roi thúc ngựa cuối cùng cũng chạy tới nơi.

“Cha!”

“Thúc thúc!”

Lăng Tuần và Nhạc Kiều chạy lên trước, Nhạc Kiều quỳ xuống trước mặt Lăng Bá Thao, cầu xin: “Thúc thúc, xin thúc mau cứu tỷ tỷ của con!”

“Nhạc Kiều người!” Lăng Tuần lần đầu tiên thấy bộ dạng này của Nhạc Kiều, trong lòng nhức nổ, thiếu chút nữa bật khóc, vội vươn tay dìu hấn.

“Kiêu Nhi, người làm gì vậy!” Lăng Bá Thao cũng cả kinh, vội bước tới cùng Lăng Tuần đỡ Nhạc Kiều, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng, mọi chuyện đã có thúc thúc rồi, chỗ nương người đã có thăm thăm lo, đừng lo lắng!” Dứt lời liền đi tới trước cửa từ đường.

Hai phó tướng thủ vệ khom người với Lăng Bá Thao, nhường đường.

“Lão Nhạc, người đang làm cái gì vậy! Người muốn đánh con dâu ta thì cũng phải xem ta có cho phép hay

không chứ! Mở cửa ra mau! Người ra mà xem hai thằng bé bị dọa thành bộ dạng gì rồi!” Lãng Bá Thao cũng không gõ cửa, trực tiếp hướng về phía cửa khí thế hung hãn mà hét.

Phía trong cánh cửa, tiếng khóc của Nhạc Lan Thư càng lớn hơn. Đó là loại tiếng khóc tuyệt vọng, người bên ngoài đều đỏ con mắt.

“Lão Nhạc! Người còn không chịu mở cửa?” Lãng Bá Thao lại quát một tiếng, sau đó ý bảo hai phó tướng đứng canh phá cửa. Hai phó tướng biết giao tình giữa Lãng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành, người khác thì bọn họ sẽ không nghe, nhưng Lãng Bá Thao thì không giống như vậy. Biết ý, hai người xoay người về phía cửa, một cước đạp đại môn.

Một tiếng vang thật lớn, cửa bị phá bung, Lãng Bá Thao đen mặt bước vào. Nhạc Kiêu và Lãng Tuần lập tức vào theo, hai gã phó tướng vẫn ở bên ngoài.

Chỉ thấy Nhạc Lan Thư suy sụp trên đệm hương bồ, búi tóc tán loạn, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra dấu tay sưng đỏ.

“Tỷ tỷ!”

“Lan Thư tỷ tỷ!”

Nhạc Kiêu và Lãng Tuần cũng không để ý đến Nhạc Tung Hoành nữa, vội vã bước tới, đau lòng nâng Nhạc Lan Thư dậy.

“Sao có thể...” Lãng Tuần nhìn gương mặt Nhạc Lan Thư, nước mắt cũng không kìm được nữa. Nhạc Kiêu dù không khóc, nhưng cũng là cắn răng nén lệ.

Nhạc Lan Thư vừa rơi lệ vừa lắc đầu, cái gì cũng không nói.

“Nhạc Tung Hoành! Người đem kiêu đối phó quân địch trên chiến trường về trút lên người cốt nhục của mình có phải không? Ta thấy người càng già càng hồ đồ rồi!” Lãng Bá Thao hiển nhiên là bị dấu tay trên mặt Nhạc Lan Thư kích thích, nhà lão có hai nhi tử, từ nhỏ đến lớn còn không nỡ chứ huống chi là đánh? Nhạc Lan Thư lại còn là khuê nữ phải được cưng chiều nâng như nâng trứng, thân làm cha ruột vậy mà lại không tiếc ra tay nặng như thế, bảo lão sao không tức cho được?

Nhạc Tung Hoành cúi thấp đầu, trong mắt ngập tràn đau khổ, mặc cho Lãng Bá Thao mắng cũng không cãi lại.

“Nếu người không thích khuê nữ này thì ta sẽ đưa nó về nhà! Dù sao Lan Thư hai tháng nữa cũng vào cửa Lãng Gia, ta cũng không sợ bị người ngoài lời ong tiếng ve, nói chung ta sẽ không để ai bắt nạt con dâu của ta!” Lãng Bá Thao tức đến mức dậm ngược cả râu!

Đúng lúc này, Nhạc Tung Hoành vẫn không nói một lời bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Lăng Bá Thao, khiến tất cả mọi người giật mình!

Nhạc Kiêu và Nhạc Lan Thư thân làm con, nào có đạo lý phụ thân quỳ mà con lại không quỳ, cũng đồng thời hướng về phía Nhạc Tung Hoành mà quỳ xuống. Bị liên lụy, Lăng Tuần bị dọa cho bối rối cũng quỳ theo Nhạc Kiêu.

“Lão Nhạc người làm cái gì vậy?” Lăng Bá Thao hoảng sợ tránh ra, vội la lên: “Cho dù người đánh con dâu ta, nó cũng là con gái người mà, có phải không? Ta không phải muốn người nhận lỗi, ta chỉ là...”

Lăng Bá Thao còn chưa nói hết, Nhạc Tung Hoành liền cắt ngang. Một đại tướng quân gần năm mươi lại nức nở nói với lão huynh đệ của mình: “Lăng lão đệ! Là đại ca có lỗi với người! Là đại ca không biết dạy con, Lan Thư, nó không xứng làm con dâu Lăng gia!”

“Người, người có ý gì?” Lăng Bá Thao cũng mờ mịt, Nhạc Tung Hoành có ý gì chứ?

“Không phải con không xứng, mà con căn bản không muốn gả cho Lăng Giác.” Bỗng nhiên, Nhạc Lan Thư thẳng người quỳ trên mặt đất, bình tĩnh nhìn Nhạc Tung Hoành. Nói xong lại nhìn về phía Lăng Bá Thao, nói: “Thúc thúc, con căn bản không yêu Lăng Giác, hấn cũng không yêu con, hủy bỏ hôn sự này đi, xin buông tha cho chúng con.”

“Tỷ tỷ?” Nhạc Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Lan Thư, vẻ mặt không dám tin, chuyện hấn không dám nghĩ tới, cuối cùng vẫn xảy ra. Lăng Tuần cũng ngẩng đầu, nhìn Nhạc Kiêu một chút, lại nhìn Nhạc Lan Thư một chút, tựa như hiểu ra chuyện gì.

“Người cầm miệng cho ta!” Nhạc Tung Hoành quát nàng.

“Có, có ý gì? Lan Thư, người nói rõ xem!” Lăng Bá Thao tựa hồ cũng hiểu, kinh ngạc nhìn Nhạc Lan Thư.

“Con muốn từ hôn.” Nhạc Lan Thư nhìn Lăng Bá Thao, không sợ hãi.

Lăng Bá Thao chấn động, kinh ngạc không nói ra lời. Từ xưa đến nay, hôn sự của con cái đều là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, tới giờ vẫn chưa gặp cô nương nhà nào chính miệng nói muốn từ hôn!

Lăng Tuần nhìn bọn họ lần đầu tiên căng thẳng như vậy, vô thức nắm chặt tay Nhạc Kiêu.

“Người, người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa xem?” Lăng Bá Thao đã đến mức này còn lừa mình dối người, lão nhìn Nhạc Lan Thư lớn lên, thật sự không hi vọng nàng đi làm đường!

“Nàng nói, nàng muốn từ hôn.”

Một giọng nam trầm ồm vang lên, mọi người nhìn lại, là Lăng Giác!

Lăng Giác chậm rãi đi tới, thấy thảm trạng của Nhạc Lan Thư, trong mắt hiện nét hổ thẹn. Vén trường sam, Lăng Giác quỳ gối trước mặt Nhạc Tung Hoành.

“Bá bá, kỳ thực đây là lỗi của con. Con hẳn phải sớm nói rõ ràng với mọi người, hậu quả của lời từ hôn này không nên để một mình Lan Thư gánh chịu. Nàng đi tới bước đường cùng này, cũng không có lỗi.” Lăng Giác thản nhiên nói, “Thực ra, con đã có ý nghĩ này sớm hơn cả nàng, bởi vì bốn năm trước, con đã có người mình yêu. Chỉ là hết chuyện này tới chuyện kia, hôm nay cuối cùng lại làm hại Lan Thư muội.”

Lăng Bá Thao chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

“Đây, đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Lăng Bá Thao thì thào hỏi.

“Người có tội gì chứ?” Nhạc Tung Hoành cắn răng nói, “Dù cho người có người khác ở bên ngoài, nhưng Lan Thư là một nữ tử! Nó lại không giữ đức hạnh, nó, trong bụng nó có dã chủng của người khác!”

Cái gì?!

Tin tức nặng nề này vừa lộ ra, Lăng Bá Thao suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh, Lăng Tuấn và Nhạc Kiều cúi đầu dựa vào nhau, chỉ có Lăng Giác sắc mặt vẫn như cũ.

“Y không phải dã chủng!” Nhạc Lan Thư vẫn giữ tư thế thẳng lưng, “Chúng con từ lâu đã nguyện thề, đời này y là phu quân duy nhất của con, con lại càng là thê tử duy nhất của y! Hôn sự của con và Lăng Giác vẫn luôn là mọi người một phía tự chủ trương, con và trượng phu thật tình yêu nhau ngược lại lại là sai? Đây là đạo lý gì chứ? Hôm nay con quỳ ở đây, không phải vì con nghĩ mình sai, mà là con hổ thẹn với mọi người, con thừa nhận mình phụ lòng mọi người, nhưng con tuyệt đối không sai!”

Lăng Tuấn ngược mắt nhìn Nhạc Lan Thư, ánh mắt càng mờ mịt đau đớn.

“Người!” Nhạc Tung Hoành giận tím mặt, đứng dậy xông lên trước định đập Nhạc Lan Thư!

Lăng Tuấn và Nhạc Kiều đồng loạt tiến lên che cho nàng, Lăng Tuấn chậm một bước chắn trước người Nhạc Kiều, một đập kia của Nhạc Tung Hoành cuối cùng lại đập vào cánh tay của Lăng Tuấn!

“Ừm!” Cả người Lăng Tuấn bị đập bổ ngã, chỉ rên một tiếng chứ không dám kêu đau, cả cánh tay phải gần như mất cảm giác.

“Tiểu Tuấn!” Nhạc Kiều kinh hô, buông Nhạc Lan Thư, ôm lấy Lăng Tuấn, đang muốn cõng y phục của Lăng Tuấn để kiểm tra thương thế.

“Ta không sao!” Lăng Tuần ngăn Nhạc Kiều lại, miễn cưỡng cười với hắn. Thực ra y đã đau đến đổ mồ hôi lạnh.

“Tuần Nhi!” Lăng Bá Thao rút cuộc cũng phản ứng, chạy tới. Lăng Giác tuy rất đau lòng vì đệ đệ, lại quỳ trên mặt đất không hề động đây.

Nhạc Tung Hoành thấy Lăng Tuần bị thương, lúng túng nhìn tình cảnh trước mắt, ngoại trừ đau đớn ai thán một tiếng thì không làm gì được.

“Bá bá, xin bá coi như là vì con, tha cho Lan Thư tỷ tỷ đi. Nàng có hài tử, không thể bị thương, trong bụng nàng là cháu ngoại của bá đó!” Lăng Tuần giãy giụa, quỳ gối trước mặt Nhạc Tung Hoành, “Kỳ thực con đã sớm biết chuyện của ca ca và Lan Thư tỷ tỷ, cũng biết bọn họ vì hôn sự này mà đau khổ bao nhiêu. Chết nhi (*cháu*), chết nhi giúp bọn họ...”

“Tuần Nhi, người...” Lăng Bá Thao kinh ngạc nhìn nhi tử của mình.

“Cha, hài nhi đã sớm biết chuyện của ca ca, xin người, hủy bỏ hôn sự này đi! Người thật sự nhẫn tâm nhìn ca ca và Lan Thư tỷ tỷ miễn cưỡng ở cùng nhau, sau đó đau khổ cả đời sao?” Lăng Tuần cầu khẩn, nước mắt tràn mi.

“Cha, bá bá, là do con nhu nhược, làm hại Thanh Dao đợi con năm năm, cũng hại cả Lan Thư không thể ở bên người mình yêu. Đây hết thảy đều là lỗi của con, xin hai người, hãy hủy bỏ hôn sự này!” Lăng Giác quỳ trước Nhạc Tung Hoành và Lăng Bá Thao, nặng nề dập đầu.

Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành liếc mắt nhìn nhau, sau cùng, Nhạc Tung Hoành khẽ thở dài, nói với Nhạc Kiều: “Kiều Nhi, trước hết hãy đưa Tuần Nhi đi trị thương đi.”

Nhạc Kiều liếc mắt nhìn bọn họ, biết chuyện này có thể tìm được đường sống, liền đáp lời “Vâng”, trực tiếp ôm Lăng Tuần đau đớn sắc mặt tái nhợt rời đi.

29. Chương 29

Nhạc Kiều cỡi y phục của Lăng Tuần, chỉ đủ lộ ra cánh tay phải xanh tím. Một cước của Nhạc Tung Hoành tuy đã giữ lại vài phần lực đạo, nhưng lực đá vẫn đủ để cánh tay và cả phần vai của Lăng Tuần đều xanh tím một mảng.

Nhạc Kiều thận trọng đưa tay sờ thử, Lăng Tuần đau đến phát run.

“Sao người ngốc quá vậy? Nếu không phải cha còn nhớ tỷ tỷ là cốt nhục của mình mà vô thức giữ lại, cánh tay này của người còn không bị phế luôn sao?” Nhạc Kiều đau lòng nhìn Lăng Tuần, nói.

“Giờ bị đá một lần, biết đau đến mức nào, sau này sẽ không sợ nữa.” Lăng Tuần cúi đầu, rầu rĩ nói.

Nhạc Kiều kinh ngạc, hiểu “sau này” mà Lăng Tuần ám chỉ là chuyện gì. Đưa tay ôm y vào ngực, Nhạc Kiều nhẹ giọng: “Nếu ngày đó tới, ta sẽ không để người bị thương, ta sẽ che chắn cho người khỏi mọi chỉ trích.”

“Không, chúng ta phải cùng gánh chịu.” Lăng Tuần dùng cánh tay không bị thương ôm lại Nhạc Kiều, nghiêm túc nói.

“Ừ, cùng gánh chịu.” Nhạc Kiều siết chặt vòng tay ôm lấy Lăng Tuần.

Hạ nhân đưa thuốc cao tán ứ tiêu sưng tới, Nhạc Kiều buông Lăng Tuần, đi mở cửa, cầm thuốc rồi tự mình bôi thuốc cho Lăng Tuần.

Thuốc cao này là Hoàng thượng ban cho Nhạc Tung Hoành, tổng cộng chỉ có hai bình, rất trân quý. Xem ra Nhạc Tung Hoành rất áy náy chuyện ngộ thương Lăng Tuần, lệnh cho người đưa thuốc của hoàng cung tới.

Thuốc cao rất mịn, lại có mùi vị thơm mát, Nhạc Kiều quệt vào lòng bàn tay, cẩn thận bôi lên nơi bị sưng ứ của Lăng Tuần, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Dù cho Nhạc Kiều rất nhẹ nhàng rất cẩn thận, nhưng Lăng Tuần vẫn đau đến mức đầu đầy mồ hôi, chờ đến khi thuốc cao phát huy được hiệu, nơi bị đau bắt đầu nóng lên, Lăng Tuần đã đau đớn tái nhợt cả mặt.

“Tiểu Tuần, người nhìn một chút, thuốc cao này được hiệu rất tốt, ta trước đây bị cha dùng gia pháp, cũng là được bôi thuốc này, dăm ba ngày là khỏi hẳn.” Nhạc Kiều một mặt an ủi Lăng Tuần, một mặt bôi thuốc lên vai y.

Chờ bôi thuốc xong, Lăng Tuần đã đau nói không ra lời.

Nhạc Kiều thu dọn thuốc xong, vừa muốn đỡ Lăng Tuần đi nghỉ, bên ngoài liền truyền tới thanh âm nhao nhao ầm ĩ.

“Người cứ ngồi đi, ta ra ngoài xem một chút.” Nhạc Kiều còn chưa tới cửa, chợt nghe một tiếng hét lớn như tiếng dã thú – “Lan Thư!”

Nhạc Kiều và Lăng Tuần đồng thời chấn động, Lăng Tuần đi tới bên người Nhạc Kiều, nói: “Là ai đang gọi Lan Thư tỷ tỷ vậy?”

Nhạc Kiều kinh nghi bất định, nam nhân kia không phải đã theo đại ca tới Nam Kinh sao? Sao lại xuất hiện ở phủ Tướng quân?! Cha hắn không nỡ giết tỷ tỷ hắn, nhưng đối với nam nhân đã hại tỷ tỷ hắn, cha

hắn nhất định sẽ không bỏ qua!

“Là hắn, để ta đi xem, ngươi cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi.” Nhạc Kiêu dứt lời, định đi.

Lăng Tuần đưa tay trái kéo Nhạc Kiêu một cái, nói: “Đi cùng đi!” “Hắn” mà Nhạc Kiêu nói tới, có phải người trong lòng của Lan Thư tỷ tỷ không?

Nhạc Kiêu không nói gì nữa, dắt Lăng Tuần cùng đi.

Vừa ra khỏi viện tử của Nhạc Kiêu, liền thấy một nam tử tay cầm song đao một đường gạt bỏ đám hộ vệ đang ngăn cản hắn. Hắn tựa như có điều cố kỵ, đao trên hai tay đều hướng sống đao ra ngoài, dùng sống đao nghênh kích.

“Đều rút ngay cho ta! A!” Tư thế của nam tử kia không thể kháng cự, hộ vệ trong phủ Tướng quân thân thủ cũng không phải yếu, vậy mà lại không cách nào ngăn nam tử kia lại!

Nam tử kia một đường lao tới từ đường, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần nhìn thấy, kinh hãi không thôi, vội vã đuổi theo.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần vừa chạy vào viện tử của từ đường, chỉ thấy nam tử cầm song đao kia như đoạn tuyến phong tranh (*như điều đứt dây*) bay ra ngoài, đụng vào tường rồi ngã xuống, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lăng Tuần kinh hô một tiếng, quay đầu liền chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói với Nhạc Kiêu: “Ngươi đi khuyên cha ngươi trước, ta đi tìm nương và bá nương (*bác gái*)tới!”

Nhạc Kiêu cũng không có thì giờ để nghĩ nhiều, tiến lên muốn đỡ nam tử kia dậy, nam tử kia lại không chút để ý đến thương thế của mình, đẩy hắn ra, quỳ rạp trên mặt đất muốn giãy dựa tự đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh gầy yếu trong từ đường.

“Làm càn!” Hai phó tướng một tả một hữu đứng trước cửa từ đường, dùng ánh mắt bén nhọn nhìn nam tử kia. “Trầm giáo úy, ngươi cầm song đao tự xông vào phủ Tướng quân, thế nào, ngươi muốn giết chủ sao?”

“A Ninh!” Nhạc Lan Thư tận mắt chứng kiến Trầm Ninh bị hai phó tướng đánh bay ra ngoài, kêu khóc muốn chạy ra khỏi từ đường, lại bị Nhạc Tung Hoành kéo lại.

“Hắn là tên hạ lưu hủy hoại danh dự của ngươi?” Nhạc Tung Hoành rốt cuộc cũng thấy nam nhân mà nữ nhi nhà mình khổ sở giấu diếm, nhất thời lửa giận đốt lòng, quay về phía hai phó tướng, quát: “Hai người các ngươi còn ngờ ra làm gì? Giết hắn!”

“Không được! Cha, xin người buông tha cho hắn! Buông tha cho hắn đi!” Nhạc Lan Thư giãy dựa trong

vòng tay Nhạc Tung Hoành, ánh mắt tuyệt vọng.

Hai phó tướng sững sờ, do dự không nhúc nhích. Giết hử? Nhưng vừa rồi rõ ràng không phải đang thương lượng với Lăng Thượng thư chuyện có giải trừ hôn ước hay không sao? Nếu bây giờ giết Trầm Ninh, Tam tiểu thư phải làm sao bây giờ?

“Lão Nhạc ngươi sao cả đời đều không nói lí lẽ vậy?” Lăng Bá Thao mắt thấy thật sự sắp có án mạng, vội tiến tới kéo Nhạc Tung Hoành lại, nói: “Ngươi thực sự muốn Lan Thư hận ngươi cả đời à!”

Nhạc Tung Hoành sững sờ, quay đầu nhìn gương mặt đăm lệ của Nhạc Lan Thư.

“Cha!” Nhạc Lan Thư quỳ gối bên chân Nhạc Tung Hoành, thê lương khóc: “Trầm Ninh không có lỗi, hửn tới giờ vẫn chưa từng bắt kính với con. Là con, là con cố ý chuốc say hửn, dụ hửn chiếm lấy con!”

“Sao?” Nhạc Tung Hoành cứng đờ, không dám tin nhìn con gái mình, lão vẫn cho là tên Trầm Ninh kia dụ dỗ Nhạc Lan Thư còn chưa hiểu chuyện, thì ra, chân tướng lại khủng khiếp như vậy!

“Ngươi là đồ không biết xấu hổ!” Nhạc Tung Hoành vừa sợ vừa giận, nếu không có Lăng Bá Thao ngăn lại, Nhạc Tung Hoành dưới cơn tức giận có thể sẽ thật sự giết chết Nhạc Lan Thư.

“Con là đứa không biết xấu hổ.” Nhạc Lan Thư buồn bã cười, nhìn Trầm Ninh ngoài cửa. Trầm Ninh cũng nhìn nàng, trong mắt ngập nước mắt, không ngừng thì thào với nàng hai chữ “Không phải”.

“A Ninh nói y chỉ là một giáo úy nho nhỏ, mà con lại là nữ nhi duy nhất của Tướng quân, y không xứng với con, y nói y không thể cho con hạnh phúc. Rào cản tình cảm giữa chúng con rốt cuộc cũng chỉ là hai chữ “thân phận”!” Nhạc Lan Thư đôi mắt ai oán, nhiều hơn nữa là sự lún sâu không thể kiềm chế, “Con thương y! Con chỉ muốn nói cho y biết, con có thể vì y mà trả giá hết thảy, cũng là con ép buộc y, buộc y tới nhà cầu thân, buộc y cưới con. Con cho rằng tới giờ vẫn chỉ có mình con ở đây nỗ lực, thì ra không phải, y cũng yêu con, y cũng yêu con!” Nhạc Lan Thư đưa ánh mắt về phía Nhạc Tung Hoành, thản nhiên nói: “Cha, nữ nhi bất hiếu, nếu cha muốn giết y, nữ nhi sẽ không ngăn cản. Nữ nhi sẽ cùng đi với y, mang theo hài tử trong bụng, một nhà ba người tương hội dưới âm tào địa phủ.”

“Lan Thư! Sao ngươi cũng hồ đồ rồi!” Lăng Bá Thao tức giận đến giậm chân, thế nào mà hai người không ai coi mạng sống ra gì vậy!

“Các ngươi âm ỉ đủ chưa!” Một thanh âm đồng dạng truyền tới, Nhạc phu nhân cùng Lăng phu nhân sóng vai bước vào, sắc mặt hai người đều không tốt lắm. Lăng Tuấn cũng ở sau lưng họ, trực tiếp đi tới cạnh Nhạc Kiêu, đánh cho hửn một ánh mắt “Yên tâm”.

“Lan Thư, lại đây!” Nhạc phu nhân đang ở giữa sân, liếc mắt nhìn Trầm Ninh ngã dưới đất, sau đó lạnh lùng nói với Nhạc Lan Thư.

“Giác Nhi, người cũng lại đây cho vi nương!” Lãng phu nhân cũng trầm giọng, nói.

Lãng Giác và Nhạc Lan Thư đứng dậy, bởi quỳ đã lâu, cước bộ của cả hai đều có chút lảo đảo. Tới trước mặt Nhạc phu nhân và Lãng phu nhân, vừa muốn quỳ xuống liền bị ngăn trở.

“Không cần quỳ, các người không phải đều luôn miệng nói mình không sai sao? Giờ lại quỳ là có ý gì?” Nhạc phu nhân liếc mắt nhìn bọn họ, ánh mắt dừng lại trên mặt Nhạc Lan Thư. Nhạc Lan bị Nhạc Tung Hoàn dưới cơn thịnh nộ cho vài cái tát, khuôn mặt vốn xinh đẹp tú lệ giờ sưng cao, càng lộ vẻ đáng thương.

“Nương...” Nhạc Lan Thư áy náy nhìn Nhạc phu nhân, một câu còn chưa nói, nước mắt đã rơi xuống.

Đôi mắt Nhạc phu nhân đỏ lên, cắn răng nén lệ. Trái lại, Lãng phu nhân nhìn thấy liền vô cùng đau lòng, rút khăn lụa lau nước mắt cho nàng.

“Đứa con ngốc, sao lại cứ bướng bỉnh như vậy, đầu tiên cứ mềm mỏng với cha người một chút thì cũng đâu ầm ĩ đến tình cảnh này, người là muốn nương người đau lòng sao?” Lãng phu nhân vừa khóc vừa nói.

“Thấm thấm, nương, con xin lỗi...” Nhạc Lan Thư dựa vào lòng Nhạc phu nhân, khóc không thành tiếng. Nhạc phu nhân cũng không nhịn được nữa, ôm nữ nhi mà khóc.

“Nương, bá nương, là Giác Nhi bất hiếu... Phụ lòng mọi người, thật xin lỗi!” Lãng Giác quỳ thẳng xuống, dập đầu ba cái.

“Được rồi, được rồi.” Lãng phu nhân vội đỡ nhi tử dậy, nhìn trán Lãng Giác vì dập đầu mà sưng lên, liền đau lòng một trận.

“Năm đó, hôn sự này là ta và tỷ tỷ quyết định, bất quá là để hai nhà có thể thân càng thêm thân. Nhưng hôm nay, xem ra là chúng ta loạn điểm duyên ương phở (*ý chỉ vun vén nhầm duyên*), ngược lại còn phá hỏng nhân duyên của các người.” Lãng phu nhân cầm tay Lãng Giác, nói.

“Khi Tuần Nhi tới tìm chúng ta, có hỏi chúng ta một vấn đề. Nó hỏi, trước đây ta vì sao lại gả cho lão gia, là bởi phụ mẫu sắp đặt hay là vì lương tình tương duyệt. Khi đó ta mới biết mình sai rồi, là những người làm phụ mẫu như chúng ta đem ý nguyện của bản thân áp đặt lên người hài tử. Lan Thư nói rất đúng, bọn nó không sai, là chúng ta sai rồi.” Nhạc phu nhân ôm nữ nhi của mình, trong mắt ngập tràn hối hận, “Năm đó ta có thể gả bản thân cho nam nhân mình yêu, hôm nay lại muốn ép nữ nhi của mình phải gả cho một người nó không yêu, là lỗi của ta.”

“Lão gia”, Lãng phu nhân nhìn Lãng Bá Thao, nói: “Năm đó ta và người cũng xác định là nhất kiến chung tình rồi đặt lời thề tam sinh, vì sao không thể để nhi tử lấy người mà nó yêu?”

Dứt lời, Lãng phu nhân lấy vật đính ước năm đó đã trao đổi với Nhạc phu nhân ra, một chiếc trâm cài tóc tinh xảo. Nhạc phu nhân cũng lấy trâm cài tóc Lãng phu nhân đưa cho nàng năm đó, hai người nhấc tay

kiên quyết ném trâm cài xuống đất, hoa ngọc trên cây trâm rơi tứ tán, trâm cũng đứt lìa.

“Tín vật bị hủy, hôn sự này cũng không được tính nữa.” Lãng phu nhân nhẹ giọng nói.

“Nương, thăm thăm, cảm ơn hai người!” Nhạc Lan Thư kích động vừa khóc vừa cười, chạy tới bên người Trần Ninh, đỡ hẳn lên, khóc nói: “A Ninh, người có nghe thấy không? Nương đáp ứng rồi! Ta đã không còn hôn ước, người không thể trốn tránh!”

Trần Ninh khuôn mặt đầy máu và nước mắt, nắm chặt tay Nhạc Lan Thư, khàn khàn mở miệng: “Lan Thư, Lan Thư... Là ta vô dụng, có lỗi với người!”

Nhạc Lan Thư cười lắc đầu, đưa tay lau máu trên khóe miệng hẳn.

“Người là người trong lòng của nữ nhi nhà ta?” Nhạc phu nhân tiến lên, cúi đầu đánh giá Trần Ninh. Trần Ninh nước da hơi đen, ngũ quan bình thường, thân hình cao lớn khỏe mạnh, tựa như một con gấu ngốc chất phác. Nam nhân không có chút điểm đặc biệt như vậy, lại có thể khiến Nhạc Lan Thư toàn tâm toàn ý yêu.

Trần Ninh dưới sự nâng đỡ của Nhạc Lan Thư, quỳ gối trước mặt Nhạc phu nhân, dập đầu một cái, nói: “Đúng vậy, con là Trần Ninh.”

“Được, Trần Ninh, ta hỏi người, người có thể vì nữ nhi mà làm gì?” Nhạc phu nhân vẻ mặt mặc nhiên nhìn hẳn.

“Nương!” Nhạc Lan Thư sốt ruột, nương muốn làm khó Trần Ninh sao?

Trần Ninh ngẩng đầu yên lặng đối diện cùng Nhạc phu nhân một hồi lâu, mới trịnh trọng chậm rãi nói: “Con có thể vì Lan Thư mà trả giá tất cả, bao gồm cả tính mạng.”

Nhạc phu nhân nhìn hẳn, chậm rãi nở nụ cười, nói: “Ta đây thật ra đã nhìn ra, đơn thương độc mã dũng cảm xông vào phủ Tướng quân bắt người, từ thời khai quốc đến nay người là người đầu tiên. Bất quá...” Nhạc phu nhân chuyển đề tài, nói: “Ta lại mong người có thể sống cho tốt, yêu thương Lan Thư nhà ta cả đời. Nó không mong muốn một trượng phu bất tài, hiểu không?”

Trần Ninh vui sướng, vội nói: “Trần Ninh đã hiểu!”

“Hiểu rồi thì tốt, hôn sự của hai người các người không thể kéo dài nữa. Sau này người phải tới phủ Tướng quân đưa sính lễ, tam sinh lục lễ tất cả đều không được thiếu thứ gì, hiểu không?” Nhạc phu nhân kỳ thực cũng không muốn hấp tấp vội vàng như thế, nhưng Nhạc Lan Thư có thai đã hơn một tháng, nếu kéo dài để người khác biết, Nhạc Lan Thư sau này sẽ thành trò cười của khắp kinh thành!

“Trầm Ninh đã hiểu! Không cần sau này, ngày mai, ngày mai con sẽ tới! Lễ nghi tất cả sẽ không thiếu, con tuyệt đối sẽ không để Lan Thư tủi thân!” Trầm Ninh ôm chặt lấy Nhạc Lan Thư, cao hứng nói, bộ dạng kia quả thực cứ như sợ chỉ chậm một ngày thôi thì Nhạc Lan Thư sẽ chạy mất.

“Được, Kiều Nhi, người đưa tỷ tỷ người về phòng đi, vết thương trên mặt phải được bôi thuốc.”

Nhạc Kiều vẫn đứng một góc đáp lời, lặng lẽ kéo tay Lăng Tuần, nhỏ giọng nói “Ngày mai ta tới tìm người”, rồi đi về phía Nhạc Lan Thư, đỡ nàng dậy.

“Về phần Trầm Ninh, Chu phó tướng, Trần phó tướng, hãy đem người về, nếu con rể ta giờ phút quan trọng này mà lại xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua!” Nhạc phu nhân nói với hai phó tướng.

“Vâng, thưa phu nhân.” Hai gã tiến lên, đưa Trầm Ninh đang trọng thương đi.

Mấy người Nhạc Kiều đi rồi, từ đường thoáng chốc yên tĩnh trở lại.

Nhạc Tung Hoành biểu cảm có chút đại ra, lão không rõ, vì sao phu nhân nhà mình ra tay một cái liền giải quyết xong xuôi hết đống chuyện hỗn loạn khó xử này rồi!

Lăng phu nhân cúi người trước Nhạc Tung Hoành, nói: “Đại ca, lão gia nhà ta và đứa con bất hiếu đã làm phiền nhiều rồi, hỗn loạn ngày hôm nay, để đệ muội trước hết dẫn bọn hần về nhà đã.” Dứt lời liền nói nhỏ với Nhạc phu nhân câu gì đó, rồi ý bảo Lăng Bá Thao đuổi theo, dẫn Lăng Tuần và Lăng Giác rời đi. Chuyện của Lăng Giác còn chưa giải quyết xong, nàng phải mau về nhà dạy con!

“Lão Nhạc, tự mình bảo trọng, tiểu đệ đi trước. Tẩu tử (*chị dâu*), xin dừng bước.” Lăng Bá Thao vừa chấp tay với Nhạc Tung Hoành, liền chuồn theo phu nhân nhà mình.

Từ đường lớn như vậy liền còn dư lại Nhạc Tung Hoành và Nhạc phu nhân, gió hạ khô nóng thổi qua, Nhạc Tung Hoành lại thấy có chút lạnh.

“Chờ vết thương của nữ nhi lành lại rồi sẽ tính sổ với lão sau! Còn cả Tuần Nhi, nhớ mang thuốc qua cho nó! Hôm nay lão bắt đầu ngủ ở thư phòng cho ta, dám bước vào phòng ngủ một bước, lão nương sẽ lấy dao phay ra hằm hạ!” Nhạc phu nhân ném lại vài câu hung ác, giận dùm dùm bỏ đi. Dám hạ thủ ngoan độc như vậy với nữ nhi, không dạy dỗ lão một chút thì lão không biết ai là chủ cái nhà này!

Về phần Nhạc Tung Hoành ngón ngang đứng một mình trong gió, lão đến tột cùng đã làm gì sai?

Hôn sự hai nhà Nhạc Lăng cuối cùng cũng được giải quyết. Vì trong bụng Nhạc Lan Thư đã có hài nhi, hai nhà cùng thương lượng viện một cái cố. Đối với người ngoài thì nói đại thiếu gia Lăng gia thay lòng đổi dạ, còn chưa đón dâu đã yêu mến nữ tử khác, còn nói cái gì không phải nàng thì sẽ không lấy, buộc hai nhà phải hủy hôn, còn nói trong vòng một tháng phải rước được nữ tử kia vào cửa. Nhạc gia cũng không phải dễ bắt nạt, người Lăng gia không phải muốn trong vòng một tháng phải đón dâu sao? Nhạc gia chúng

ta đây cũng trong vòng nửa tháng gả nữ nhi ra ngoài! Giáo úy Trầm Ninh trong đệ ngũ doanh của Nhạc gia quân, đồn hậu thật thà, cần cù chăm chỉ, hiếu với bề trên, nhân với bề dưới, lại nghe nói hần ái mộ tam tiểu thư Nhạc gia đã lâu, một nam tử có phẩm chất ưu tú, tận trung một lòng như vậy, đó chính là con hiền rể quý của Nhạc gia!

Tin tức vừa loan, giáo úy tên Trầm Ninh kia liền mời bà mối nổi danh nhất trong kinh thành, dẫn đầu bởi gia trưởng Trầm gia, tiến về phủ Tướng quân cầu hôn nạp thái[1]. Nghe nói Nhạc Tướng quân và gia trưởng Trầm gia nhất kiến như cố (*gặp lần đầu đã quen thân*), gặp mặt chưa được một khắc, hôn sự này liền được định đoạt.

Ngay sau đó là lễ ăn hỏi, mời ba thần toán nổi danh nhất kinh thành tính toán bát tự của hai người, kết quả đều là quả cát (*quả lành*) bốn chữ – thiên tác chi hợp (*ông trời tác hợp*)!

Nếu ngay cả ông Trời cũng nói là thiên tác chi hợp, Trầm gia liền rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp mang rương lớn rương nhỏ sánh lễ tới Nhạc gia, tiện thể kèm theo một tấm thiệp hồng, ngày hai mươi hai tháng sáu chính là ngày hoàng đạo tốt nhất trong năm.

Ngày hai mươi hai tháng sáu, vừa khéo là kỳ hạn trong vòng nửa tháng gả con gái của Nhạc gia.

Từ lúc nạp thái, bất quá chỉ năm ngày sau, Nhạc gia phát thiệp cưới rộng rãi, ngày hai mươi hai tháng sáu, chương thượng minh châu[2] của Nhạc gia phong quang xuất giá!

Lại nghe nói, khi người nhà Lãng gia nhận được thiệp cưới Nhạc gia cố ý đưa tới, đều tức đến vẹo mũi!

Tuy thời gian vội vàng, nhưng dưới sự hỗ trợ hết sức của Nhạc gia, việc sắp đặt hôn lễ của Trầm gia ngược lại cũng rất hoa lệ, tinh tế.

Tóm lại, chuyện tình của Nhạc Lan Thư và Trầm Ninh đã kết thúc hoàn mỹ. Cùng ngày cùng đêm, Nhạc Tung Hoàn và Lãng Bá Thao ở phủ Tướng quân, mỗi người ôm một vò rượu, vừa hát vừa than ngẩn thờ dài, chuyện làm thông gia của bọn họ cuối cùng vẫn không có duyên kết thân!

Lại qua một tháng, đến phiên Lãng gia làm đám cưới. Nghe nói nhà gái cũng là thư hương thế gia, tuy phụ thân mất sớm, nhưng vẫn dạy dỗ được một nữ nhi tri thư đạt lễ, ôn nhu hiền thực, xuất sắc thính đường hạ đắc trù phòng[3]. Hai lão nhân Lãng gia rất thỏa mãn, cô nương nhà người ta còn chưa vào tới cửa đã bắt đầu gặp thân thích gần xa mà khen không ngớt lời.

Lãng phủ.

Nhạc Kiêu và Lãng Tuần ngồi trong hoa viên được giăng đèn kết hoa, nhìn vầng trăng sáng trên đầu. Xa xa là tiếng vui cười nháo động phòng truyền đến từ viện tử của Lãng Giác.

Lãng Tuần lấy tay chống cằm nhìn bầu trời đầy sao, nhẹ giọng nói: “Cuối cùng cũng kết thúc.”

“Ừ.” Nhạc Kiều gật đầu, “Một mỗi suốt hai tháng, rốt cuộc cũng được yên tĩnh.”

“Chúng ta...” Lăng Tuần hơi dừng lại, trầm ngâm một hồi mới nói: “Chúng ta sau này phải làm sao đây?”

Nhạc Kiều sững sốt, nhìn về phía Lăng Tuần, Lăng Tuần vẫn giữ tư thế ngẩng đầu nhìn trời như cũ.

“Chúng ta ngay cả nhà riêng cũng có rồi, người nói phải làm sao?” Nhạc Kiều hỏi lại.

“Chuyện tình của ca ca và Lan Thư tỷ tỷ đều trắc trở như thế, ta và người đều là nam tử, tương lai còn gặp cản trở lớn hơn nữa, càng không thể quang minh chính đại bãi đường thành thân.” Lăng Tuần có chút mờ mịt, có chút thống khổ, “Trên con đường tương lai, cũng chỉ có hai chúng ta, có lẽ chúng ta... sẽ mất đi rất nhiều người, rất nhiều việc...”

“Người hối hận?” Nhạc Kiều lạnh lùng nhìn Lăng Tuần nói: “Người hối hận có phải không?”

“Đều không phải! Ta chỉ là...” Lăng Tuần biết Nhạc Kiều hiểu lầm, muốn giải thích lại bị hắt cắt ngang.

“Thật ra bây giờ người hối hận vẫn còn kịp.” Nhạc Kiều dừng lại ở đôi mắt Lăng Tuần, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, giọng nói lại lạnh như băng: “Dù sao giữa chúng ta vẫn chưa xảy ra chuyện gì, người lúc nào cũng có thể rời đi.” Nói xong, liền đứng dậy bỏ đi, để lại một mình Lăng Tuần vẫn ngơ ngác ngồi tại chỗ.

“Ta nói hối hận lúc nào chứ? Ta chỉ là, hâm mộ ca ca và Lan Thư tỷ tỷ, tìm được người mình yêu, còn có thể được tất cả mọi người chúc phúc.” Lăng Tuần cúi đầu lẩm nhẩm: “Ta chỉ là, rất hâm mộ họ thôi...”

Có thể phơi bày tình yêu của cả hai dưới ánh mặt trời, có thể quang minh chính đại nhận lời chúc phúc của thân bằng hảo hữu, có lẽ đường đẹp đẽ, có tiệc mừng động phòng. Đây là chuyện mà cả đời này, y không thể cầu được.

Hết chương 29

[1] Nạp thái: Đưa lễ vật đính hôn [↑]

[2] Chuông thượng minh châu: Viên ngọc quý trên tay, ý chỉ con cưng.[↑]

[3] Xuất đắc thính đường, hạ đắc trù phòng: Có thể quản cả chuyện đối ngoại lẫn việc bếp núc (kiểu như giới việc nước đảm việc nhà ấy). [↑]

30. Chương 30: Sơ Thường Vân Vũ (lần Đầu Mây Mưa)

À vâng, cái chương mọi người chờ đợi đây rồi ()*

Hạ chí vừa qua, vũ thiên[1] liền tới. Một phút trước nắng vàng còn trải khắp nơi, chỉ vừa chớp mắt sấm đã vang rền, theo sau là mưa to tầm tã, thường khiến người đi đường và người bán rong trên phố trở tay không kịp. Thậm chí có những ngày phía trên vẫn thấy mặt trời, phía dưới đã cùng lúc ào ào đổ mưa.

Mấy ngày mưa to liên tiếp còn chưa làm hạ nhiệt việc vui của hai nhà Nhạc Lăng, vùng duyên hải liền đưa tới cấp báo. Từ lần trước đàm phán không có kết quả với Oa Quốc, loạn giặc Oa càng ngày càng nghiêm trọng, gần đây còn nhận được mật báo giặc Oa quấy nhiễu dân lành này còn cấu kết với hải tặc, xâm nhập Phúc Kiến cùng các đảo của Phúc Kiến, đánh giết đốt phá không việc ác nào không làm, dân chúng vùng duyên hải lâm vào cảnh lầm than. Cấp báo vừa truyền đến, long nhan liền giận dữ, lập tức truyền chiếu lệnh tuyên triệu những vị đại quan từ tam phẩm trở lên vừa mới hạ triều lập tức vào lại cung.

Lăng Tuần ở nha môn Lễ bộ đứng ngồi không yên, vừa hết giờ ở nha môn liền chạy biến. Tuy mấy hôm trước y và Nhạc Kiêu vừa có chuyện hiểu lầm, nhưng Nhạc Kiêu mỗi ngày vẫn như cũ, chạng vạng liền đến đứng ở cổng nha môn đón y về, chỉ là im lặng không nói lời nào. Nhiều lần Lăng Tuần muốn lên tiếng giải thích chuyện hôm đó, nhưng lời vừa đến miệng lại không cách nào nói ra được. Ngày hôm nay, y suy tính xong xuôi thì tới ngôi nhà nhỏ của cả hai, có một số việc, có lẽ ở nơi thuộc về mình thì sẽ dễ mở miệng hơn?

Lăng Tuần nghĩ vậy, chạy khỏi cổng nha môn lại không thấy mã xa của Nhạc Kiêu. Nghĩ tới cấp báo hôm nay từ vùng duyên hải đưa tới, y nghĩ có lẽ hẳn có chuyện gì đó phải ở lại. Thế nhưng đợi nửa canh giờ, các đồng liêu (*đồng nghiệp*) đều lục tục ra về, Lăng Tuần mới biết Nhạc Kiêu hôm nay không tới được.

Suy nghĩ một chút, Lăng Tuần cuốc bộ tới Mộ Khanh Uyển. Tới cổng Mộ Khanh Uyển, Lăng Tuần nhìn cặp đèn lồng treo nơi đại môn, không đẩy cổng vào mà ngồi trên bậc thang, nhìn phía trước ngẩn ra.

Còn chưa ngồi được lâu, trên bầu trời đen kịt nổ “ầm” một tiếng thật lớn, tia chớp ánh xanh xé ngang làm sáng bừng một góc trời, mưa to không báo trước trút xuống tầm tã, dội ướt Lăng Tuần đến bối rối.

Lăng Tuần ngồi trên bậc thang ngẩng ngốc nhìn bầu trời đen như mực, đưa tay lau mặt, cả cánh tay đều dính nước, mới một lát mà trên người đã ướt nhẹp.

“Người là đang muốn bảo ta về nhà sao?” Lăng Tuần cúi đầu nhìn vũng nước lặn tăn dưới đất, thấp giọng tự lẩm bẩm: “Thực ra ta cũng không biết tại sao mình lại chờ ở đây, chúng ta ầm ĩ đến bé tắc như vậy, trên triều lại có chiến sự, sao hẳn còn nhớ tới ta được chứ? Cho dù ở đây dầm mưa cả đêm đợi tới sáng, hẳn cũng không biết ta ở đây đợi hẳn...”

Một bóng người trong mưa chạy nhanh tới, khi Nhạc Kiêu thấy thân ảnh cô độc ngồi trước đại môn trong cơn mưa, tim bỗng nhói đau, sống mũi cay cay, suýt nữa bật khóc.

“Tiểu Tuần!” Nhạc Kiêu chạy tới phía trước ôm chầm lấy thân ảnh gầy yếu, hôm nay trong doanh có việc gấp, khi hắn chạy tới nha môn Lễ bộ mới biết mọi người về hết rồi. Hắn không yên tâm đi một chuyến tới

Lăng phủ, muốn xem thử Lăng Tuân có về nhà an toàn không, ai ngờ người gác cổng lại nói không thấy Lăng Tuân hồi phủ! Nhạc Kiêu không dám kinh động Lăng gia, không thể làm gì khác hơn là chạy loạn khắp kinh thành như con ruồi mất đầu. Đầu tiên là tới thư viện, không tìm được người liên tào lên ngọn núi phía sau thư viện, tìm khắp những nơi hai người thường đến cũng không thấy bóng dáng Lăng Tuân. Đến khi nhớ ra ngôi nhà nhỏ còn chưa kịp vào ở của mình và Lăng Tuân, hần liền một mạch chạy vội tới, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc mà cô độc lại không có cảm giác muốn thở phào, ngược trái lại càng thêm xót xa. Kỳ thực qua nhiều năm như vậy, hần dường như vẫn một mực tổn thương Lăng Tuân, vô luận là vô tình hay cố ý. Thế nhưng, cho dù Lăng Tuân bị hần tổn thương sâu sắc đến đâu, y cuối cùng vẫn không rời xa hần. Tới tận bây giờ, hần vẫn cho rằng bản thân yêu Lăng Tuân lâu như vậy chính là đã nỗ lực nhiều nhất, hần luôn cho rằng mình đã cho đi quá nhiều, vậy nên theo bản năng muốn bước chậm lại chờ Lăng Tuân đuổi theo – hần mong đối phương có thể nỗ lực yêu ngang bằng hần. Nhưng hần lại quên, tình yêu lâu dài không nhất định sẽ là tình yêu sâu đậm nhất, chờ hần lấy lại tinh thần mới phát hiện, Lăng Tuân đã sớm đi trước hần rồi.

“Vì sao không vào nhà?” Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuân thật chặt, giọng nói nghẹn ngào, “Người người lạnh hết rồi.”

Lăng Tuân không lập tức trả lời, chỉ ôm lại Nhạc Kiêu, dùng lực độ giống như vậy. Gối đầu lên vai Nhạc Kiêu, Lăng Tuân cười nói: “Người người cũng lạnh rồi, tìm ta lâu lắm à? Người có đi qua nha môn có phải không? Người ở ngoài tìm ta, vậy nên ta ở cửa nhà chờ người, chỉ cần người còn tìm ta, thì nhất định sẽ tới nơi này.”

Cánh tay ôm Lăng Tuân bỗng siết chặt, Nhạc Kiêu cúi đầu dán vào tai Lăng Tuân, khàn giọng: “Xin lỗi...” Vì sự ấu trĩ tùy hứng trong quá khứ của hần, vì hần đã từng vô ý thương tổn.

Sống mũi Lăng Tuân cay cay, khe mí mắt, bỗng nhắm vào cổ Nhạc Kiêu, hung hăng cắn một cái – một cái cắn này thực sự dùng lực rất mạnh! Nhạc Kiêu đau nhứt cả mảy, nhưng không ngăn cản cũng không né tránh, chờ Lăng Tuân rút cuộc buông ra, bên phải cổ hần đã có thêm một dấu răng nổi bần bật.

“Ăn ngon không?” Nhạc Kiêu cười khổ hỏi.

Lăng Tuân chép miệng một cái, làm như thật gật gật đầu: “Mùi vị tuy không tốt lắm, nhưng phần thịt không tệ, hơn nữa nếm rồi mới biết, cũng còn tươi giống thịt heo ta ăn sáng nay.”

“Tên chết tiệt này!” Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuân dỗ khóc dỗ cười, không thể làm gì khác hơn là hơn phút lên đôi môi y, làm bộ ác bá nói: “Đêm nay ta muốn đem con dê con nhà người nuốt sạch vào bụng!”

Lăng Tuân ôm cổ Nhạc Kiêu, nhìn hần thật chăm chú, nói: “Trước khi người ăn ta, ta có thể nói một yêu cầu nhỏ không?”

Nhạc Kiêu cũng giả bộ vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một chút, giọng ồm ồm: “Nói!”

Lăng Tuân lập tức xụ mặt vuốt cái bụng rỗng không, rên rỉ: “Có thể ăn cơm trước được không? Ta đói lắm rồi...”

Nhạc Kiều: “...”

Đối với việc hai người bỗng tới, ba hạ nhân của Mộ Khanh Uyển có chút luống cuống tay chân, bởi ba người bình thường đều ăn uống đơn giản, hai vị lão nhân gia giật gấu vá vai mãi mới làm được một bữa coi như bữa cơm. Nha đầu cầm đĩa sớm đi quét tước chủ viện, đem bộ chăn đệm đỏ thẫm mới tinh trước kia trải lên giường, châm sáng tất cả nến và đèn lồng.

Vỗ đầy bụng rồi, phân phó ba người kia một tiếng, Nhạc Kiều liền dắt Lăng Tuần đi tản bộ tiêu thực trong viện tử không lớn. Sau khi đi bốn năm vòng, cơm no rồi cuộc cũng tiêu hết, Nhạc Kiều mới kéo Lăng Tuần về phòng.

Nha đầu cầm chạy tới, cười cười làm vài động tác, sau đó liền chạy biến.

Lăng Tuần tò mò nhìn Nhạc Kiều, hỏi: “Nàng nói gì vậy?”

“Nàng nói nước tắm đã đun xong rồi, phu nhân có thể đi tắm.” Nhạc Kiều cười nói, không đợi Lăng Tuần vì xưng hô “phu nhân” mà phát hỏa, liền ôm y vào phòng đơn ở bên phải. Lăng Tuần vào rồi mới biết là phòng tắm đặc biệt được ngăn cách ra. Phòng đơn không lớn, đập vào mắt là một bức bình phong to, họa bức “Uyên ương hí thủy” (*chim uyên ương nghịch nước*), hơi nước mịt mờ từ sau tấm bình phong tán ra. Bên cạnh bình phong đặt một chiếc bàn để bày quần áo sạch và đồ dùng hàng ngày, phía trước là một ít dụng cụ rửa mặt, gọn gàng và sạch sẽ.

Nhạc Kiều đóng cửa, xoay người ôm hông Lăng Tuần, cắn lỗ tai y, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, chúng ta tắm nhé...”

Lăng Tuần đỏ bừng mặt nhưng không cự tuyệt, theo động tác lôi kéo của Nhạc Kiều đi tới chỗ bình phong. Cũng không phải chưa tắm chung bao giờ, huống hồ đã đến tình cảnh này, còn làm bộ rụt rè ngượng nghịu gì...

Tới mặt sau bức bình phong, Lăng Tuần cả kinh, mắt muốn lọt tròng! Dục dưng này, cũng lớn thái quá rồi! Cao khoảng nửa người, còn độ rộng, dù có chứa bốn người cũng còn dư dả. Nhạc Kiều định bơi trong đó sao?!

Đang lúc kinh nghi, Nhạc Kiều đã bắt đầu cởi áo tháo đai lưng của Lăng Tuần. Chờ Lăng Tuần lấy lại tinh thần muốn hỏi, lại phát hiện bản thân đã cởi sạch chỉ còn lại tiết y (*áo lót*), mà Nhạc Kiều còn đang cởi tiết khố (*quần lót*) của y!

“Ngươi, ngươi làm gì thế?” Lăng Tuần kinh hãi, đưa tay muốn cứu khố tử của mình.

“Đương nhiên là hầu hạ phu nhân tắm rồi!” Nhạc Kiều cười tà, một tay chế trụ hai tay Lăng Tuần, một tay nhẹ nhàng xé – khố tử của Lăng Tuần rơi xuống đất.

Lăng Tuần lại chớp mắt một cái, tiết y cũng bị cởi ra. Nhạc Kiêu ôm lấy Lăng Tuần, khẽ hôn lên mặt y, sau đó dứt khoát đem người ném vào dục dũng. Lăng Tuần thành linh bị ném vào dục dũng to như vậy, uống liền mấy ngụm nước, giãy dụa một hồi mới ngoi được lên. Vuốt mặt nhìn lại, đúng lúc Nhạc Kiêu cũng đã cởi trần trụi nhảy vào.

Lăng Tuần thân thể cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám, nhớ tới lần trước bọn họ tắm chung, Nhạc Kiêu đã sàm sỡ y một trận, y liền có chút tâm hoảng ý loạn, sắc mặt đỏ bừng. May mà Nhạc Kiêu ngoại trừ hôn lên môi y một cái thì không có động tác bất quy củ nào khác, đành hoàng gọi đầu cho y. Chờ hai người đều tắm rửa sạch sẽ bước ra, đã qua hơn nửa canh giờ.

Nhạc Kiêu tùy tiện mặc cho Lăng Tuần một tiết y sạch sẽ quá đầu gối, khoát lên đầu y một cái khăn khô, nói: “Về phòng chờ ta, ta dọn dẹp một chút rồi tới.” Không đợi Lăng Tuần trả lời liền đẩy cánh cửa nhỏ nói liền phòng ngủ, để Lăng Tuần vào trước.

Lăng Tuần vừa lau tóc vừa vào trong, cửa nhỏ trong phòng tắm nối liền với phòng ngủ trong chủ ốc, được che bởi một bức bình phong, đi qua tắm bình phong liền tới phòng ngủ.

Nghiêng đầu nhìn cửa sổ bên trong phòng còn mở một nửa, nhớ tới bản thân còn chưa mặc quần, Lăng Tuần liền đỏ mặt, vội đi tới trước đóng cửa sổ.

Vừa khép hai cánh cửa lại, phía sau đã bị người ôm lấy, khí tức quen thuộc phả vào tai, Nhạc Kiêu vừa hôn vành tai Lăng Tuần vừa hỏi: “Lạnh?”

“...Xấu hổ!” Lăng Tuần tức giận nói.

“Hừ.” Nhạc Kiêu cười khê, quay Lăng Tuần lại đối mặt với mình, “Người từ nhỏ đã hay xấu hổ.”

“Cái đó, sao bì được với người chứ? Từ nhỏ mặt đã dày.” Lăng Tuần theo thói quen cãi lại.

Nhạc Kiêu tán đồng gật đầu, hôn chớp mũi Lăng Tuần, nói: “May mà ta mặt dày, nếu không làm sao đem vị phu nhân người lấy về nhà?” Nói xong, thanh âm bỗng khàn lại, nói: “Phu nhân, ta muốn cùng người làm chuyện mặt dày hơn nữa, người nghìn vạn lần vẫn cứ xấu hổ đi, ta thích nhìn người xấu hổ.”

“Người... a!” Lời Lăng Tuần muốn nói còn chưa ra khỏi miệng đã bị Nhạc Kiêu ôm thắt lưng nhấc lên, Lăng Tuần theo bản năng lấy hai chân kẹp chặt hông hắn, hai tay ôm cổ hắn.

“Ừ, tốt!” Nhạc Kiêu vừa ôm Lăng Tuần đi tới chiếc giường đồ thảm, vừa nói: “Phu nhân vừa xấu hổ lại chủ động, vị phu thật vui mừng. Nếu đợi lát nữa phu nhân có thể kẹp càng chặt hơn nữa, vị phu nhất định sẽ rất hưng phấn!”

Lăng Tuần mặc cỡ quần thực không góc nổi đầu nữa, trên người y chỉ mặc một kiện tiết y, vạt áo lại còn là loại tùy tiện tiện tiện buộc lại. Nhạc Kiêu lại trái ngược với y, thân trên trần-trụi, thân dưới mặc một

cái tiết-khố. Lúc này, tư thế của hai người bọn họ có thể để Lãng Tuần cảm giác rõ ràng thân thể Nhạc Kiều có biến hóa, nóng-rực mà cứng-rắn, khiến y kinh hãi không thôi, lại mơ hồ có chút chờ mong.

Lãng Tuần tâm tình mâu thuẫn cứ như vậy bị Nhạc Kiều đặt lên giường, trơ mắt nhìn Nhạc Kiều buông bức rèm lụa màu đỏ xuống, lại trơ mắt nhìn hắn cúi người đè lên mình...

Nhạc Kiều cong cong khóe miệng khẽ cười, nhìn Lãng Tuần căng thẳng đến mức cứng đờ, nói: “Người cứ nằm không nhúc nhích như vậy, cứ như dê con bị kinh hách mặc cho người làm, thật muốn một hơi ăn sạch người.”

Lãng Tuần mặt mũi đỏ bừng, trong lòng có vạn lần thấp thỏm hồi hộp hơn nữa thì cũng không quên phản kích, giả mạnh bình tĩnh nói: “Muốn một hơi ăn sạch ta? Còn không ghen chết người!”

Nhạc Kiều cái gì cũng không nói, cái tiết khổ của mình ném sang một bên, trực tiếp đưa tay kéo một bên y phục của Lãng Tuần xuống, cúi đầu hôn lên trán y. Lãng Tuần liền cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Nhạc Kiều vẫn rất ôn nhu, từ thái dương đi xuống, chân mày, khóe mắt, chóp mũi, gò má, cuối cùng là đôi môi. Mỗi một cái hôn tựa như gió mát khuấy đảo đáy lòng, khiến Lãng Tuần không tự chủ được run rẩy, không tự chủ thả lỏng.

Đôi môi còn đang dính liền, lúc này Lãng Tuần đã thả lỏng không ít, hai tay vô thức ôm cổ Nhạc Kiều, nghênh hợp nụ hôn của hắn.

Số lần hai người hôn môi không tính là ít, kỹ xảo của Nhạc Kiều ngày càng thuần thục. Đầu tiên là ngậm lấy môi dưới của Lãng Tuần, khẽ hôn mấy lần, sau đó dùng hàm răng cắn nhẹ, cuối cùng vươn đầu lưỡi liếm láp môi trên. Mỗi khi đến lúc này, Lãng Tuần sẽ run rẩy khẽ ngậm, hai mắt nhắm chặt, lông mi rung động. Tới lui như vậy hơn mười lần, toàn thân Lãng Tuần bắt đầu mềm nhũn nóng lên, Nhạc Kiều mới ôn nhu cạy mở hàm răng của y, vươn lưỡi cùng Lãng Tuần khiêu vũ trong miệng y.

Lãng Tuần trong nụ hôn phiếm tình mà triền miên bị Nhạc Kiều cởi bỏ tiết y, y phục đã trễ xuống hai vai, lồng ngực tuyết trắng để ngỏ, hai tay vẫn ôm chặt cổ hắn.

Nhạc Kiều còn đang lưu luyến bên môi Lãng Tuần, cũng không phải xâm nhập hôn liếm như vừa rồi. Một tay đỡ lấy lưng y, một tay trượt khắp ngực và bụng y. Đôi môi khẽ điểm lên khóe môi Lãng Tuần, từ cằm hướng xuống cổ, chờ nếm đủ căn cổ thon dài tuyết trắng của y rồi mới lưu luyến dời tới xương quai xanh. Ở xương quai xanh bên trái của Lãng Tuần để lại dấu hôn đầu tiên, đang muốn lưu lại dấu hôn ở bên phải thì lại thấy một vết thương cũ trên vai phải y.

Được Nhạc Kiều hầu hạ thoải mái không thôi, Lãng Tuần ý thức bắt đầu mơ hồ chợt nghe tiếng Nhạc Kiều cười khẽ, mở mắt ra mộng lung nhìn về phía Nhạc Kiều, Nhạc Kiều còn đang nhìn chăm chăm vai phải của y mà cười, trong mắt hiện nét áy náy.

“Sao vậy?” Lăng Tuần ôm cổ Nhạc Kiều, hơi ghé sát về trước, vô cùng thân thiết cọ cọ hầu kết của hắn. Nhạc Kiều thuận thế ôm chầm lấy y, để y ngồi lên đùi mình, đưa tay dò tìm vết cắn nhàn nhạt trên vai y, nói: “Đây là vết hoi năm tuổi ta để lại trên vai người.”

Lăng Tuần thanh tỉnh không ít, nhìn theo, cũng cười nói: “Ta còn nhớ rõ người bị Nhạc bá bá áp giải tới nhà ta chịu đòn nhận tội, cuối cùng lại đánh nhau với ta.”

Nhạc Kiều ôm chặt lấy Lăng Tuần, hôn nghiêng y một chút, sau đó nhìn vào mắt y, nói: “Hai chúng ta chính là một đôi oan gia, nhất định sẽ vướng lấy nhau cả đời.”

Lăng Tuần cười mà không nói, cúi đầu cùng hắn hôn môi.

Nhạc Kiều liền ở tư thế ngồi, cúi đầu hôn đầu nhũ bên phải của Lăng Tuần, một tay vỗ về chơi đùa bên còn lại, một tay ôm hông y kéo sát vào người mình. Hạ thân của Nhạc Kiều đã dựng thẳng từ lâu, cùng phân thân cũng đã thức tỉnh của Lăng Tuần cọ sát nhau.

Lăng Tuần có thể cảm nhận được một phân thân lớn hơn, cũng nóng hơn nhiều đang cùng “hảo huynh đệ” của mình quần quýt, muốn cúi đầu nhìn, lại thấy Nhạc Kiều đang ra sức ngậm mút khóa hồng anh của mình. Cả tinh thần lẫn cơ thể đều càng nóng hơn.

Thẳng đến khi đóa hồng anh trong miệng chậm rãi trở nên cứng rắn, Nhạc Kiều mới đổi sang bên kia, mà tay cũng dần đi xuống, nắm lấy phân thân dựng đứng của hai người, thuần thực bộ lộng. Lăng Tuần nhắm mắt ngửa đầu, cắn môi muốn đè nén tiếng rên rỉ, lại không địch nổi môi lưỡi và ngón tay khiêu khích của Nhạc Kiều, từng tiếng rên rỉ đè nén từ đôi môi hồng nhuận thư sướng phát ra.

Nhạc Kiều thấy Lăng Tuần lần thứ hai ý thức tan rã, liền một mặt ở trước ngực và hạ thân y tiếp tục ra sức, một mặt vươn tay lấy thuốc cao đã sớm chuẩn bị sẵn ở đầu giường, mở nắp lấy một lượng lớn lên hai ngón tay phải, thử thăm dò khe ẩn vào khe đùi y, sau đó chậm rãi trượt một ngón tay vào.

“Nhạc Kiều, người làm gì... Ừm!” Lăng Tuần cảm giác được động tác của Nhạc Kiều ở khe đùi mình, bắt an giấy dựa, lại bị ngón tay bỗng nhiên xâm nhập của hắn làm giật mình.

Nhạc Kiều cũng không cho y giấy dựa, buông phân thân hai người ra, đưa tay kéo đầu Lăng Tuần cùng hắn hôn môi. Bàn tay ở khe đùi kia cũng không ngừng lại, một ngón tay có thuốc cao đã hoàn toàn xâm nhập. Lăng Tuần lần thứ hai được Nhạc Kiều hôn trấn an, tuy khe đùi vì bị ngón tay xâm nhập mà có chút quái dị, nhưng cũng không khó chịu. Nhạc Kiều lại từ từ đẩy ngón tay thứ hai vào, dùng thuốc cao mở rộng nội bích ấm áp, chặt chẽ của y. Cho đến khi hai ngón tay ra vào không còn vướng mắc, nội bích trơn trượt, Nhạc Kiều mới rút hai ngón tay ra.

Lăng Tuần vốn đã quen với cảm giác có hai ngón tay ra vào người mình, thậm chí có một loại khoái cảm kỳ dị không nói nên lời, Nhạc Kiều bỗng rời đi khiến y bỗng thấy trống rỗng, không tự chủ được nâng mông lên, muốn tìm về cảm giác vừa rồi.

Nhạc Kiều thừa dịp Lăng Tuần nhấc mông liền một phen nâng hông y lên, một tay lấy thật nhiều thuốc cao xoa lên phân thân của mình, sau đó để phân thân đã bùng bùng ở huyết khẩu hồng nhật của Lăng Tuần, từng chút từng chút xâm nhập.

“A ——” Đau đớn như xé rách khiến Lăng Tuần ôm thật chặt cổ Nhạc Kiều, nước mắt tràn ra khóe mắt, Lăng Tuần nức nở giãi dụa: “Đau quá! Ta không muốn! Ta không muốn!” Lăng Tuần đã nghe Nhạc Kiều nói nhiều lần, còn thăm oán Nhạc Kiều tướng tá vạm vỡ, chỗ kia cũng to con, nếu dao thật thương thật xông tới, bản thân chắc cũng khó chịu nổi, nhưng y không nghĩ sẽ đau đến mức này!

Nhạc Kiều lập tức sợ đến không dám cử động, ôm Lăng Tuần hôn hết lần này đến lần khác, nhỏ giọng an ủi, một tay đưa xuống vỗ về phân thân đã hạ xuống của y.

Thanh âm nức nở của Lăng Tuần nhỏ dần đi, rên rỉ khoái cảm lần thứ hai lộ ra, Nhạc Kiều mới thận trọng lần thứ hai thử tiến nhập.

Lần này khá hơn lần trước một chút, thế nhưng vừa vào được gần một nửa, Lăng Tuần lại bắt đầu kêu khóc hô đau. Nhạc Kiều đã dục hỏa đốt người đành phải hạ quyết tâm tiến vào, vừa kéo lấy Lăng Tuần dùng môi chặn miệng y, vừa ôm hông y động thân một cái – phân thân hoàn toàn tiến nhập cơ thể Lăng Tuần.

“Ừm!” Lăng Tuần đau đớn đến lệ rơi đầy mặt, hết lần này tới lần khác miệng lại bị Nhạc Kiều chặn lại, muốn quát cũng không quát được, chỉ có thể bực dọc trả thù ra sức cắn môi hắn, hai tay nắm lưng hắn.

Nhạc Kiều cũng không chịu nổi, cơn thịnh của bản thân vào trong cơ thể Lăng Tuần, nội bích chật chội nóng rực kẹp chặt đến mức khiến hắn có chút đau, lại cảm thấy sáng khoái không tả được. Liền giữ tư thế tiến vào này, Nhạc Kiều ôm Lăng Tuần nằm xuống, buông đôi môi y ra, một bên cố gắng chuyển động hạ thân, một bên không đầu không đuôi hôn khắp mặt khắp người y.

“Tiểu Tuần, Tiểu Tuần! Người là của ta!” Nhạc Kiều vẫn cắn môi Lăng Tuần, thở hổn hển, khàn giọng, “Tiểu Tuần, ta yêu người! Ta yêu người!”

“Ta...” Lăng Tuần muốn nói gì đó, lại bị động tác như cuồng phong của Nhạc Kiều đánh tan ý thức, ngoại trừ rên rỉ cũng không nói được câu nào.

Chuyện này đối với Lăng Tuần mà nói không thua gì một trận cực hình, hạ thân đã đau đến chết lặng, ánh mắt rời rạc, đôi môi đỏ mọng không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ thống khổ. Tiết y trên người còn chưa cởi hết vướng ở khuỷu tay, một chân bị Nhạc Kiều nâng lên đặt trong tầm tay, chân còn lại bị đặt lên hông hắn, thân thể không ngừng theo động tác di chuyển của hắn mà thân bất do kỷ đong đưa lên xuống.

May mà Nhạc Kiều vẫn còn là đồng nam, trận tình sự này với hắn mà nói cả thể xác và tinh thần đều thoải mái, rất nhanh đã kết thúc. Thế nhưng đối với Lăng Tuần mà nói thì không thua gì một hồi tình sự cực hình, dài dằng dặc như cả nghìn vạn năm.

Nhạc Kiều thở hổn hển, chống nửa thân thể chậm rãi rời khỏi cơ thể Lăng Tuần, mang theo ra ngoài không

ít dịch thể trắng đục. Nhạc Kiều tách hai chân Lăng Tuần, thận trọng kiểm tra hậu huyết của y, ngoại trừ sưng đỏ thì không bị thụ thương, cũng không chảy máu. Nhạc Kiều thở phào nhẹ nhõm, may mà hắn làm đầy đủ phần chuẩn bị, Lăng Tuần không thụ thương.

Lăng Tuần vẫn dùng hai tay che mắt thấp giọng nức nở, lần đầu tiên cứ vậy mà kết thúc, y ngoại trừ đau đớn thì cảm giác gì cũng không có. À không, còn cảm giác rất ủy khuất, rất xấu hổ, rất khó chịu! Nhạc Kiều hẳn thật không phải người! Đã nói đau rồi còn đè ép y không tha, hận chết hắn!

“Tuần Nhi.” Tâm tình Nhạc Kiều giờ khắc này dù có rạo rực thỏa mãn thế nào đi nữa cũng cảm giác được Lăng Tuần không vui, đặc biệt nhìn y kìm nén khóc, trong lòng liền đau xoắn xuýt cả lại, bất quá hắn không hối hận hành động sở tác sở vi (*hành động đã làm*) vừa rồi mình.

“Tuần Nhi, đừng khóc. Là ta không tốt, lần sau ta sẽ ôn nhu, không bao giờ làm người đau nữa, được không?” Nhạc Kiều ôm Lăng Tuần nhẹ giọng an ủi, Lăng Tuần che mắt nhất định không để ý tới hắn, tự mình khóc mình.

“Ai!” Nhạc Kiều thở dài, nhớ lại vừa rồi bản thân mình sáng khoái, lại bỏ quên cảm giác của Lăng Tuần, liền hôn môi y một cái, sau đó hôn lên ngực y, rồi hôn xuống nữa.

Khoang miệng ấm nóng bao lấy phân thân mềm mại, Lăng Tuần giật nảy mình, nín thở quên cả khóc.

Nhạc Kiều đã dùng miệng vì Lăng Tuần mà làm một lần, lần này là lần thứ hai, kỹ xảo so với lần trước đã thuần thục hơn rất nhiều. Một tay chơi đùa hai túi nang của y cho đến khi căng tròn, một tay chà xát ẩn nấp hai viên mềm mại trước ngực y, khoang miệng bao lấy phân thân phần hồng của y, dùng môi lưỡi không ngừng trêu ghẹo liếm hôn, khi mút vào vang lên tiếng sách sách, dâm mỹ mà phiếm tình.

Lăng Tuần khẽ hé đôi môi hồng nhuận, cao giọng rên rỉ một tiếng, còn mang theo tiếng nức nở mơ hồ, thân thể khẽ run. Sau đó cơ thể chợt co giật, Lăng Tuần ưỡn người, tiết ra.

Lăng Tuần thở hổn hển, hai cánh tay còn vất ngang trên mắt, hai bàn tay đã nắm chặt, cơ thể vừa tiết ra còn không tự chủ được khẽ run.

Nhạc Kiều nhồm dấy đè lên người Lăng Tuần, đưa tay nhẹ nhàng kéo hai cánh tay y ra, đặt hai bên đầu, hôn phớt lên đôi mắt y, nhỏ giọng nói: “Người đều tiết trong miệng ta rồi, còn giận sao?”

“Hừ!” Lăng Tuần bất mãn hừ một tiếng, mắt vẫn nhắm, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Người cũng để ta áp một lần đi, giận gì ta cũng hết.”

Nhạc Kiều ghen cười, thầm nghĩ người còn muốn vùng lên? Ngoài miệng lại nhẹ giọng dụ dỗ: “Được, người muốn thế nào thì được thế đó. Bất quá đêm nay người nhất định là mệt rồi, ta dẫn người đi tắm trước, ngủ một giấc thật ngon. Lần sau, ta để người ở trên, được không?”

Lăng Tuần rót cuộc mở mắt, đôi mắt to long lanh nước nhìn chăm chăm Nhạc Kiều một lúc lâu mới buồn bực nói: “Nói phải giữ lời.”

Nhạc Kiều vui vẻ cười, hôn phớt lên môi y, nói: “Đương nhiên.”

Lăng Tuần khụt khịt, rót cuộc nở nụ cười.

Chờ lần thứ hai tắm rửa xong thì đã quá nửa đêm, Nhạc Kiều mới ôm Lăng Tuần đã kiệt sức đi ngủ, một đêm không mộng寐.

_____ *Hết chương 30* _____

[1] Vũ thiên: Ngày mưa. Một tiết trong năm, giống như hạ chí. [↑]

31. Chương 31: Chiến Sự

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trời vừa tảng sáng, nha đầu cầm liền nhẹ gõ cửa chủ ốc.

Nhạc Kiều lúc ngủ luôn cảnh giác, vừa nghe tiếng gõ cửa liền tỉnh dậy. Nghiêng người nhìn một chút Lăng Tuần vẫn còn say giấc, hạ xuống trán y một nụ hôn, nhẹ chân nhẹ tay rời giường đi mở cửa.

Nhạc Kiều mở cửa ra ngoài, đóng cửa xong xuôi mới nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Nha đầu cầm sốt ruột lấy tay ra hiệu.

“Tiểu thị của ta lại tìm tới?” Nhạc Kiều không vui hỏi, lại tới cắt ngang chuyện tốt của hắn!

Nha đầu cầm lại gạt đầu, liền tiếp tục ra dấu.

Sắc mặt Nhạc Kiều dần dần nghiêm trọng, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng phân phó: “Đừng tới quấy rầy Nhị lão gia, chờ y tỉnh rồi nói. Chuẩn bị một ít món ăn thanh đạm, nói y đừng chạy lung tung, ở đây chờ ta về, bên Lăng phủ và nha môn ta sẽ đi báo.” Nha đầu cầm trịnh trọng gạt đầu, lấy tay ra hiệu “Chúng ta sẽ chăm sóc y thật tốt”.

Nhạc Kiều cười nhạt, để nàng đi báo tiểu thị Nhạc gia chờ. Nha đầu cầm đi rồi, Nhạc Kiều nặng nề thở dài, vuốt mặt, xoay người đẩy cửa vào phòng.

Dùng muối xanh súc miệng, rồi rửa mặt, quần áo chỉnh tề, tóc buộc gọn ghẽ rồi mới đi tới bên giường, ngưng mắt nhìn khuôn mặt Lăng Tuần hồi lâu, mới cúi người hôn lên khóe môi y, thì thầm: “Hi vọng sẽ không như ta nghĩ...”

Khi Lăng Tuần tỉnh lại đã là cuối giờ Tỵ (khoảng gần 11h sáng). Đỡ thắt lưng đau nhức, Lăng Tuần từ từ ngồi dậy, phần đùi lại một trận khó chịu.

Lăng Tuần đau đớn, trong lòng vô cùng bất mãn, đầu sỏ gây chuyện vậy mà lại không ở bên giường hầu hạ, thật đúng là tội ác đầy trời!

“Nhạc Kiều!” Lãng Tuân vừa hô mới phát hiện cổ họng khàn khàn bất thường, khó chịu ho khan vài tiếng, trong lòng âm thầm thề lần tới sẽ để Nhạc Kiều trải nghiệm một lần nỗi thống khổ của y!

Ngoài cửa lập tức có động tĩnh, bất quá đi vào là nha đầu câm và Trương bà bà phụ trách nấu cơm.

Nha đầu câm ngoại hình cũng không tính là đẹp, nhưng cũng thanh tú, nhất là khuôn mặt khi cười càng tỏa sáng. Lãng Tuân gặp nàng hai lần, mỗi lần đều thấy khuôn mặt nàng mang nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, khiến người bên cạnh trong lòng cũng sáng sủa theo.

Lão bà không vào trong phòng, mà ở gian ngoài chậm chạp bày biện điểm tâm.

Nha đầu câm cười sáng lạn với Lãng Tuân, lấy dụng cụ rửa mặt ở bàn nhỏ trước cửa sổ tới, nửa quỳ bên giường hầu hạ Lãng Tuân rửa mặt.

Lãng Tuân đáp lại nàng một nụ cười thật tươi, tâm tình cũng tốt lên nhiều, hỏi: “Người tên gì?”

Nha đầu câm rõ ràng sửng sốt, lập tức lại cười với y, lắc đầu.

“Không có tên?” Lãng Tuân thử thăm dò.

Trương bà bà ở gian ngoài nghe được tiếng Lãng Tuân, thanh âm mang theo tiếc hận nói: “Nhị lão gia, nha đầu câm từ nhỏ đã không có tên, sau khi tới đây Đại lão gia cũng chưa cho nàng một cái tên, chúng ta cũng liền cứ gọi nha đầu câm, nha đầu câm.”

Lãng Tuân nhìn về phía nha đầu câm, nha đầu câm đỏ mặt cúi đầu, trong mắt ngập tràn cô đơn, khóe miệng lại treo một nụ cười.

Lãng Tuân giật mình, liền nói: “Người thích cười như vậy, sau này ta gọi người là Hoàn Nhi (Hoàn: mỉm cười) được không? Lãng Hoàn Nhi.”

Nha đầu câm chợt ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kích động và mừng rỡ, tựa như đang hỏi, ta thực sự có thể có tên sao? Còn được mang họ của Nhị lão gia?

“Sau này người chính là Lãng Hoàn Nhi, bên Đại lão gia thì ta sẽ báo sau.” Lãng Tuân ôn nhu nói, Hoàn Nhi nhìn qua có vẻ nhỏ hơn y, chịu nhiều khổ cực như vậy nhưng trước sau vẫn giữ vẻ tươi cười thật xinh đẹp, y không tự chủ muốn thương xót nàng. Nhạc Kiều lưu nàng lại, có lẽ cũng có cùng tâm tình với y?

Lãng Hoàn Nhi cảm kích gật đầu, trong mắt mang theo nước mắt xúc động, khóe miệng lại không thể ngưng cười.

“Được rồi, được rồi, nha đầu sau này có tên có họ rồi. Lãng Hoàn Nhi, thật là dễ nghe.” Trương bà bà bưng một ly trà tới, cao hứng nhìn Lãng Hoàn Nhi, lại cảm kích nhìn Lãng Tuân. Hoàn Nhi cảnh đời bất hạnh, lại ở chốn không sạch sẽ như thanh lâu mà chịu nhiều đau khổ, bà cùng người bạn già của mình trong lòng đều rất thương nữ hài tử này, họ đã coi nàng trở thành tôn nữ nhi (cháu gái) của mình.

Lãng Hoàn Nhi vô cùng vui vẻ hầu hạ Lãng Tuân xong, bưng dụng cụ rửa mặt lui xuống. Trương bà bà đưa chén trà cho Lãng Tuân, nói: “Đây là nước mật ong, Đại lão gia trước khi đi cố ý căn dặn lão bà tử chuẩn bị cho Nhị lão gia. Còn cho lão nhân chuẩn bị đồ ăn thanh đạm cho ngài, đã đặt sẵn ở gian ngoài. Đại lão gia sáng sớm phải về quán doanh, ngài ấy nói sẽ tới nha môn xin nghỉ cho ngài, rồi tới Lãng phủ nói muốn để Nhị lão gia người ở đây nghỉ ngơi cho khỏe.”

Lãng Tuân trong lòng mừng khắp khối uống nước mật ong, cảm giác mình cũng giống như nước mật này, cả người đều ngọt ngào. Uống vài ngụm rồi mới nói: “Trương bà bà đi làm việc đi, ta tự mình lo được, chờ ta ăn xong rồi sẽ để Hoàn Nhi tới thu dọn.”

Trương bà bà đáp vâng rồi lui xuống.

Lãng Tuân uống xong một chén nước mật, giọng cũng không khàn nữa, chậm rãi đi tới gian ngoài, hưởng thụ bữa ăn thanh đạm. Thời gian vừa đúng chính Ngọ, Lãng Tuân chuyển tới nhĩ thất, chọn một quyển sách rồi nằm trên thấp xem.

Trong lúc Hoàn Nhi tới thu dọn đồ ăn, liền rót chén trà và đưa bánh ngọt cho y rồi mới ra ngoài cửa.

Lãng Tuân cầm một quyển sách, thêm một chén nước trà, vài đĩa bánh ngọt, tiêu hết một buổi chiều.

Bỗng lổ tai Lăng Tuân giật giật, vội vàng lấy quyển sách trên tay trùm lên mặt, giả bộ ngủ.

Ngoài cửa, Nhạc Kiêu thấp giọng phân phó Hoàn Nhi gì đó, sau đó rón rén đi vào.

Tiếng bước chân tiến vào nhĩ thất, chậm rãi tới gần Lăng Tuân. Nhạc Kiêu đưa tay lấy quyển sách đập trên mặt Lăng Tuân ra, Lăng Tuân liền mở choàng mắt, hét to một tiếng đánh về phía Nhạc Kiêu.

Nhạc Kiêu giật nảy mình, bất đắc dĩ cười vươn tay đỡ người vừa nhào tới.

“Tiểu vô lại, nghỉ ngơi một ngày liền long tinh hổ mãnh rồi?” Nhạc Kiêu đưa tay như thể nghiêm phạt đánh hông Lăng Tuân.

“Người còn nói sao!” Lăng Tuân vừa nghe Nhạc Kiêu nói, liền nổi giận: “Sáng sớm nay ta rời giường còn tưởng mình bị tê liệt rồi! Xem ta lần sau chơi chết người đi!”

Nhạc Kiêu nín cười, tiểu vô lại này vẫn còn nhớ lời nói tối qua, để người vùng lên được mới là lạ! Ngoài miệng lại nói: “Vâng vâng vâng, lần sau mặc cho Lăng đại nhân xử trí. Không đói bụng sao? Trương bà bà nói người chỉ ăn có một bữa.”

Lăng Tuân một tay ôm cổ Nhạc Kiêu, một tay vuốt bụng, nói: “Nói tối thì đúng là có chút đói, ăn cơm không?”

“Trương bà bà nói còn muốn làm thêm hai món nữa, nhẩn nại thêm một chút, ăn ít điểm tâm lót dạ trước này.” Nhạc Kiêu vừa nói vừa thuận tay vui vẻ lấy bánh đậu xanh đút cho Lăng Tuân ăn.

Lăng Tuân cắn bánh đậu xanh, miệng lúng búng nói: “Ta lấy một cái tên cho nha đầu, gọi là Hoàn Nhi, Lăng Hoàn Nhi.”

Nhạc Kiêu nhíu nhíu mi, nói: “Hoàn trong ‘Hoàn nhĩ nhất tiểu’ (một nụ cười)? Người cũng như tên, tên rất hay!”

“Đó là đương nhiên, còn không chịu xem người đặt tên là ai!” Lăng Tuân vênh mũi.

Nhạc Kiêu ôm lấy Lăng Tuân, một phen xoay người nằm lên giường, để Lăng Tuân nằm trước ngực hắn, cúi đầu hôn trán y một cái, nói: “Hôm nay ta gặp Hoài Lẽ.”

“Hoài Lẽ? Người gặp hắn ở đâu? Hắn tới Tam Thiên Doanh? Nhưng hắn là một Giam Hữu Thừa của Thượng Lâm Uyển, tới Tam Thiên Doanh làm gì? Định dạy các người trồng trọt chăn nuôi à?” Lăng Tuân tò mò hỏi, năm đó chuyện Chu Hoài Lẽ gia nhập Thượng Lâm Uyển Giám đúng là chẳng ai ngờ tới, nghe nói là hắn tự mình xin Hoàng thượng chức quan đó. Đường đường một Thế tử Đại Minh, là Vương gia tương lai, vậy mà lại tới nơi nha môn chuyên trồng trọt chăn nuôi như vậy, thật đúng là khiến thế nhân một phen kinh ngạc. Cũng bởi vị trí của Thượng Lâm Uyển Giám nằm ở ngoại ô kinh thành, Lăng Tuân đã lâu lắm chưa gặp Hoài Lẽ, hôm nay nghe Nhạc Kiêu gặp hắn, không kinh ngạc mới là lạ.

“Không phải ở quân doanh, là hoàng cung.” Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuân, nói.

“Người vào cung? Làm gì?” Lăng Tuân chống người lên nhìn Nhạc Kiêu, Tam Thiên Doanh trực tiếp lệ thuộc Hoàng đế, việc vào cung báo cáo quân vụ trong doanh cũng là việc của hai vị Đề Đốc văn – võ, một Tọa tì quan nho nhỏ như Nhạc Kiêu vào cung làm gì?

“Ừm, Hoài Lẽ nói chờ ngày mọc nhật kế tiếp sẽ cùng đi du hồ, hắn mang cho người bánh ngọt người thích ăn nhất.” Nhạc Kiêu nhéo nhéo gò má Lăng Tuân, lại không trả lời vấn đề của y.

Lăng Tuân không có được đáp án thỏa mãn, cau mày đang định hỏi lại, Hoàn Nhi liền đi tới, nhẹ gõ lên bàn ở gian ngoài một tiếng, ý bảo có thể dùng cơm rồi.

Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuân đứng dậy, nói: “Ăn cơm trước, đêm nay ta đưa người về Lăng phủ.”

Lăng Tuân không cam lòng gật đầu, tối qua y đã không về, tối nay không thể lại qua đêm ở ngoài nữa.

Một bữa cơm tối, lại thêm Nhạc Kiêu cố ý dời trọng tâm câu chuyện, Lăng Tuân rất nhanh đem chuyện Nhạc Kiêu tiến cung vứt ra sau đầu.

Ngày hôm sau, Lăng Tuần lại ở nha môn Lễ bộ tiêu phí một ngày, lúc đang định đi thì nhận được lời nhắn Nhạc Kiêu sai tiểu tư đưa tới, nói Nhạc Kiêu hôm nay có việc không tới đón y được, dặn y tự đi về phải cẩn thận.

Lăng Tuần cũng không để bụng, Tam Thiên Doanh luôn gấp gáp hơn Lễ bộ, cho tiểu tư về, Lăng Tuần tự mình rời khỏi nha môn.

Bước đi trên đường lớn Vĩnh Định, Lăng Tuần mua một xâu mít quả vừa đi vừa ăn, y cũng lâu chưa tới chợ, đối với quả vật trên đường thật nhớ quá. Thấy phía trước có một bày trẻ nhỏ chen chúc trước một sạp bán bánh đường trắng[1], Lăng Tuần lấy mấy đồng ra rồi cũng chen tới. Vắt vả lăm mới mua được một khối bánh ngọt cuối cùng, Lăng Tuần còn chưa kịp nhét vào miệng nếm thử mùi vị ngọt thanh của nó thì đã nghe “cạch” một tiếng, bánh đường trắng đã rơi xuống đất.

Lăng Tuần một tay còn giữ mít quả, một tay trống không đặt trước mồm, mắt đăm đăm nhìn cửa tửu lâu đèn đuốc rực rỡ phía trước, một thân ảnh vô cùng quen thuộc vừa đi vào. Bên người hắn, còn có một nam tử, kéo tay hắn cười vô cùng thân thiết.

Lăng Tuần chỉ cảm thấy miệng mình đắng ngắt, trong ngực dần đau.

Cúi đầu nhìn khối bánh đường dính đầy bụi bẩn, Lăng Tuần run run khước miệng, xoay người đi về phía Lăng phủ. Y cũng muốn vào tửu lâu kia, xách cổ áo Nhạc Kiêu lên mà chất vấn hắn rốt cuộc là có ý gì. Thế nhưng y không thể, y lấy thân phận gì mà chất vấn hắn? Huynh đệ? Bằng hữu? Hay là tình nhân? Bấy giờ vào trong lâm loạn, hai nhà Lăng Nhạc sau này còn đặt chân ở chốn kinh thành này thế nào được nữa?

Hừ, y ngay cả tư cách tức giận cũng không có.

Lăng Tuần một đêm không chợp mắt, ngày hôm sau tới nha môn thì tinh thần uể oải, vài vị đại nhân đều quan tâm hỏi y làm sao vậy. Lăng Tuần đều chỉ lắc đầu nói không có việc gì, chỉ là tối qua ăn no quá nên ngủ không ngon mà thôi. Vừa vào phòng làm việc, ngồi còn chưa nóng chỗ, Thị lang đại nhân liền vội vã kéo Lăng Tuần chạy.

Lăng Tuần một bên bị ép chạy theo, một bên tức giận hỏi: “Đại nhân, ngài lại muốn tới Tam Thiên Doanh?”

“Đều không phải!” Thị lang đại nhân vừa chạy hụt hơi vừa nói: “Lần này, là, Binh bộ!”

“Binh bộ?” Lăng Tuần sững sốt, tới Binh bộ làm gì? Lăng Tuần lần này không hỏi, bởi y nhìn bộ dạng thờ ơ hờ hững của Thị lang đại nhân, không chừng hơi sức đáp lời y cũng không có.

Nha môn Binh bộ cách nha môn Lễ bộ không xa, Lăng Tuần xuống kiệu, liền thấy vài kiệu quan đang hầu ngoài cửa. Ngoại trừ kiệu quan của lục bộ, còn có của nha môn Thủy sư (thủy quân) và của Tam Thiên Doanh, Thần kỵ doanh (nhóm quân then chốt, quan trọng nhất)!

Trong lòng Lăng Tuần căng thẳng, y có dự cảm bất hảo.

Theo Thị lang đại nhân vào nha môn Binh bộ, Lăng Tuần biết dự cảm của mình đã thành sự thật. Phòng nghị sự vốn không nhỏ, giờ chứa đông đảo quan lớn thì lại hiện ra vô cùng nhỏ hẹp.

Binh bộ Thị lang là đại ca của Nhạc Kiêu – Nhạc Trung, khi hắn thấy Lăng Tuần xuất hiện thì không khỏi khẽ nhíu mày, đợi hắn vấn an các vị đại nhân xong, liền làm bộ vô ý tới bên Lăng Tuần, thấp giọng hỏi: “Mộ Khanh, sao người lại theo tới?”

“Trung ca ca, đây là có chuyện gì vậy? Đệ là bị Thị lang đại nhân kéo tới, cũng không biết chuyện gì xảy ra.” Lăng Tuần có chút căng thẳng nhìn chiến trận lớn này, trong lục bộ ngoại trừ Lễ bộ và Lại bộ, đều là Thượng thư đại nhân mang theo Thị lang đại nhân đến dự, y làm sao biết một Lễ bộ Chủ sự thất phẩm như mình sao lại phải dự cuộc họp lớn thế này?

“Tóm lại thì dù người vì lý do gì, lát nữa có nghe được chuyện gì cũng đừng lên tiếng, biết chưa?” Nhạc Trung lần đầu tiên nói chuyện nghiêm khắc với Lăng Tuần. Lăng Tuần bị hắn làm giật mình, vội vã gật đầu, sau đó chuyển sang nhìn Thị lang đại nhân đang căng thẳng không ngừng lau mồ hôi, rứt cổ lại, ngay cả Nhạc Kiêu ngồi đối diện lên nháy mắt với y, y cũng làm bộ như không phát hiện.

“Huệ Vương tới ——” Ngoài cửa có người cao giọng hô. Phòng nghị sự vốn đang nhỏ giọng đàm luận thoáng chốc không còn thanh âm, các vị đại nhân nhất tề đứng dậy cung nghênh Huệ Vương. Lăng Tuần học theo bộ dạng của Lễ bộ Thị lang, tiến lên cung nghênh.

“Hạ quan kiến quá Vương gia.”

“Các vị đại nhân không cần đa lễ.” Huệ Vương sai bước tới, cởi áo choàng đưa cho hạ nhân.

Theo Huệ Vương tới còn có hai người của Nội các, một trong số đó chính là người Lăng Tuần mới thấy tới qua, Tổng Tương Tổng Thiệu Hiền!

Huệ Vương cười, lên tiếng chào hỏi Thủy sư Đề đốc đại nhân, dư quang nhìn thấy thân ảnh ngày nhớ đêm mong, cảm thấy mừng rỡ nhưng cũng khẽ nhíu mày.

Lăng Tuần mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng sau lưng Lễ bộ Thị lang đại nhân làm tượng đá.

Huệ Vương thân phận tôn quý, cùng Thủy sư Đề đốc đại nhân ngồi ghế trên, thủ hạ được sắp xếp hai bên theo chức quan, dưới tam phẩm thì đều đứng.

“Khởi bẩm Vương gia, Đề đốc đại nhân,” Công bộ Thượng thư đứng dậy, cầm trong tay một cuộn giấy, giao cho Binh bộ Thị lang ở phía sau để hẩn thượng trình, nói: “Bản vẽ ba mươi chiến thuyền đã hoàn thành, hạ quan đã lệnh cho các thuyền dịch (thợ đóng thuyền) khẩn trương chế tạo, bất quá nhân thủ vẫn có chút thiếu hụt.”

Huệ Vương tiếp nhận bản vẽ, bày ra cùng xem xét với Đề đốc đại nhân.

Lúc này, Hình bộ Thượng thư cũng đứng lên, nói với Huệ Vương: “Điểm này thỉnh Vương gia và các vị đại nhân yên tâm, bản quan đã cho điều mấy nghìn phạm nhân tới hiệp trợ Binh bộ, nhất định có thể hoàn thành trong vòng nửa tháng.”

“Về vấn đề kinh phí, Lăng đại nhân cũng đã có dự toán, số tiền cũng đã được ghi ra, thỉnh Vương gia và Đề đốc đại nhân xem qua.” Lại bộ Thị lang lấy ra một quyển sổ, cho người trình lên.

Nghe đến đó, Lăng Tuần rốt cuộc cũng hiểu, tình cảnh này là sắp đánh giặc! Chiến thuyền? Đánh giặc Oa! Chiến thuyền để đánh giặc Oa! Thế nhưng, đây không phải lần đầu tiên đánh giặc Oa, vì sao lần này chiến trận lại lớn như vậy? Còn phải điều động cả lực bộ.

“Lần này vùng duyên hải rối loạn, không những phải đuổi tận giết tuyệt giặc Oa, mà tối trọng yếu chính là diệt cỏ tận gốc dư孽 của Thành Vương! Bọn chúng hiện đã liên kết với giặc Oa, nếu để bọn chúng phát triển lớn mạnh, giang sơn Đại Minh ta sẽ lâm nguy!” Huệ Vương xem xong sổ sách, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Các vị đại nhân ngồi dưới ồn ào phụ họa, vẻ mặt Lăng Tuần bình tĩnh, thì ra là bề đẳng phản bội của Thành Vương! Thành Vương nguyên là Vương gia, khi tiên đế tước phiên (thu lại đất phong) đã khởi binh tạo phản, năm đó bị buộc tới Phúc Kiến, sau đó tiên đế lâm bệnh nặng, đương kim Hoàng thượng kế vị căn cơ chưa ổn định, thấy dư孽 của Thành Vương không còn động tác gì nữa, liền buông lỏng để mặc hắn. Ai ngờ đến giờ lại cấu kết với giặc Oa, sát hại bách tính đương triều!

Huệ Vương bồng nhìn về phía Nhạc Kiêu, nói: “Hôm trước Hoàng thượng hạ chỉ, Tam Thiên Doanh phải chọn ra phân nửa tinh binh gia nhập Thủy sư, không biết Nhạc đại nhân đã sắp xếp xong chưa?”

Lăng Tuần chấn động, rốt cuộc ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Nhạc Kiêu.

“Hồi bẩm Vương gia, danh sách đã được lập xong, toàn bộ một nửa này đều là tinh binh nắm chắc kỹ năng bơi lội, nhất định có thể hiệp trợ Thủy sư quét sạch giặc Oa, chém chết phản tặc!” Nhạc Kiêu đi tới, trình bản danh sách tinh binh lên.

Huệ Vương tiếp nhận, mở trang đầu tiên ra, cái tên đầu tiên chính là Nhạc Kiêu, thỏa mãn cười, nói: “Không hổ là nhi tử của Nhạc Tướng quân, phụ hoàng đã hạ chỉ, thăng cho ngươi làm Thiên Tổng của Tam Thiên Doanh, lần này Tam Thiên Doanh hiệp trợ Thủy sư sẽ do ngươi dẫn dắt. Nhạc đại nhân, hãy giành lấy khẩu khí cho phụ thân ngươi, giành lấy khẩu khí cho Đại Minh ta!”

“Hạ quan đã rõ.” Nhạc Kiêu ôm quyền với Huệ Vương, nhàn nhạt nói.

Lăng Tuần chỉ cảm thấy toàn thân rét run, thì ra ngày đó hắn nói gặp Hoài Đức ở trong cung là bởi vì chuyện này, hắn lại không nói gì với y.

Kế tiếp là báo cáo của các bộ khác và Thần Ky Doanh, Lăng Tuần đã không còn tâm trạng để nghe.

Hai canh giờ sau, nghị sự tuyên bố dừng lại. Lăng Tuần vô tri vô giác theo Lễ bộ Thị lang ra ngoài, lại bị Huệ Vương gọi lại.

“Mộ Khanh!” Chu Hoài Đức kéo Lăng Tuần lại, bởi Lăng Tuần gần như đi sau toàn bộ đội ngũ, vậy nên cần bản không ai chú ý tới hành động của Chu Hoài Đức.

Lăng Tuần xoay người, rút tay về, cúi đầu cung kính nói: “Chẳng biết Vương gia gọi hạ quan có việc gì?”

“Chúng ta, đã lâu rồi chưa gặp nhau.” Chu Hoài Đức lưu luyến nhìn chằm chằm khuôn mặt Lăng Tuần, “Ta định qua nha môn Lễ bộ tìm người, lại không tìm được có để gặp mặt người...”

“Vương gia quá lo rồi.” Lăng Tuần nhàn nhạt nói, “Vương gia muốn gặp hạ quan, cho hạ nhân tới phân phó một tiếng là được rồi, cần gì phải mượn cớ.”

Chu Hoài Đức sắc mặt buồn bã, miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, cần gì phải mượn cớ.” Nói rồi, lại do do dự dự mở miệng: “Người và Nhạc Kiêu, vẫn tốt chứ?”

“Vâng.” Lăng Tuần lãnh đạm đáp lời.

“Đừng tin hắn quá.” Chu Hoài Đức trầm giọng, “Người đêm ngày ở nha môn Lễ bộ có thể chưa nghe nói gì, nhưng chuyện hắn và Nội các Tổng Thiệu Hiên thân mật thì rất nhiều người biết. Tổng Thiệu Hiên hành sự không che giấu, thường xuyên tới Tam Thiên Doanh tặng đồ này đồ nọ, chuyện này rất nhiều người đều đã nghe. Tối qua bọn họ còn...”

“Vương gia nói xong chưa?” Lăng Tuần bỗng lạnh giọng cắt ngang Chu Hoài Đức, rũ mắt nói: “Thị lang đại nhân vẫn chờ hạ quan quay về nha môn, Vương gia nếu không có chính sự, xin cho hạ quan được cáo lui trước.” Nói xong cũng không quản thái độ của Chu Hoài Đức, chấp tay liền đi.

Chu Hoài Đức theo bản năng nhắc chân muốn đuổi theo, lại thu chân lại, nhìn bóng lưng Lăng Tuần rời đi, lẩm bẩm: “Sao lại không tin ta? Sớm muộn sẽ có một ngày hắn làm tổn thương người...”

Lăng Tuần tâm tình buồn bực đi qua hành lang uốn khúc, liền thấy Nhạc Kiêu và Tổng Tương kia lúi lúi kéo kéo ở đằng trước.

“Từ Mân, hôm qua rõ ràng đã nói phải cùng ta tới tửu lâu Phúc Lâm, ta bắt quá chỉ đi tìm chỗ ngồi, xoay lại đã không thấy người đâu, hại ta tìm suốt một buổi.” Tổng Tương muốn kéo cánh tay Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu lại tránh thoát, vẫn duy trì cự ly một thước, Tổng Tương lại không chút tức giận dán lên phía trước.

“Tối qua quân doanh có chuyện quan trọng. Tổng đại nhân, sau này nếu người lại mượn cớ thương nghị việc công mời ta ra ngoài nhưng lại không phải chuyện thật sự trọng yếu, xin đừng trách Nhạc mỗ báo với Hoàng thượng, khép người tội không làm tròn nhiệm vụ!” Nhạc Kiêu bỗng nhiên dừng bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tổng Tương.

Tổng Tương bị bộ dạng lãnh khốc của hắn dọa sợ, ủy khuất bĩu môi nói: “Biết rồi, sau này không làm vậy nữa, được chưa? Ai bảo người lần nào cũng nói không rảnh không rảnh, ta chỉ có thể gạt người...”

“Còn nữa, phiền Tổng đại nhân đừng mang đồ tới Tam Thiên Doanh nữa, sẽ gây rắc rối cho Nhạc mỗ.” Sắc mặt Nhạc Kiêu càng băng lạnh, “Nếu tin đồn truyền ra, phu nhân của ta sẽ không vui.”

Tổng Tương sắc mặt cứng đờ, ngập trong mắt là vẻ không dám tin và tổn thương, thất thanh nói: “Phu nhân?! Từ Mân, người, người thành thân lúc nào? Sao ta lại không biết!”

Ánh mắt Nhạc Kiêu híp lại, vừa định cho Tổng Tương một đòn cuối cùng, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Khụ khụ, hạ quan kiến quá Thiên Tổng đại nhân, Tổng đại nhân!” Lăng Tuần vái chào hai người, khoe miệng khe nhếch. Sau khi đứng dậy, trên mặt lại là ba lan bất kinh (không sợ sóng gió).

Nhạc Kiêu cứng đờ, miễn cưỡng cười gật đầu với Lăng Tuân. Tổng Tương bởi tin dữ Nhạc Kiêu thành thân, còn đang trong trạng thái hóa đá.

“Ách, hạ quan xin cáo lui.” Lăng Tuân thấy tình thế không ổn, vội vã chạy đi.

Nhạc Kiêu muốn đuổi theo, lại ngại Tổng Tương còn ở đây, liền vội vã nói với hần lời cáo từ, làm bộ không nhanh không chậm rời đi. Chờ hần đuổi theo ra khỏi nha môn Binh bộ, cổ kiệu của Lăng Tuân đã sớm không còn hình bóng.

Nhạc Kiêu trở lại Tam Thiên Doanh làm một báo cáo đơn giản, sau đó liền ngựa không ngừng vó chạy tới Mộ Khanh Uyển. Quả nhiên, vừa vào cửa đã thấy Hoàn Nhi dùng tay ra hiệu với hần, nói Lăng Tuân đã về, hơn nữa có vẻ tâm tình không tốt lắm.

Nhạc Kiêu gật đầu, phân phó không được quấy rầy, liền đi thẳng đến hậu viện.

Lăng Tuân ngồi dưới giàn cây trong hậu viện, nhìn cây đằng xanh xanh ngát ngát mà đờ ra, trong tay giống như vô ý vung vẩy một cành dây leo...

Cước bộ của Nhạc Kiêu chợt dừng, cố nén nỗi thôi thúc muốn chạy thật nhanh, từng bước một tới trước mặt Lăng Tuân, cúi người xuống trước mặt y, thận trọng nói: “Tuân Nhi, ở đây hóng mát à?”

Lăng Tuân cầm dây leo trong tay khua đến hồ hồ sinh phong (mạnh mẽ uy phong), miễn cưỡng nói: “Không có, đang vận động cho nóng người.”

Mồ hôi lạnh của Nhạc Kiêu một giọt chảy xuống, không dám hỏi y vận động cho nóng người làm gì, rất sợ kẻ kia sau một khắc sẽ trút hết lên người hần.

“Kỳ thực, ta và Tổng Tương kia thực sự không có quan hệ gì cả!” Nhạc Kiêu giơ hai ngón tay thề, hai mắt chân thành: “Đây tất cả đều là hần lần tới! Nhưng ta đã dùng thái độ kiên quyết cự tuyệt!”

“Hừ.” Lăng Tuân lắc lắc dây leo, nhắm cái mông rắn chắc của Nhạc Kiêu quát cho một phát!

“Ngao!” Nhạc Kiêu hô đau, bưng cái mông ủy ủy khuất khuất nhìn Lăng Tuân.

“Ngay thẳng sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị.” Lăng Tuân cầm dây leo, rất hăng hái quát thêm một roi.

Nhạc Kiêu thấy giấu giếm không xong, dứt khoát bắt đầu đùa giỡn vô lại, xoay người bỏ nhào lên người Lăng Tuân, dễ như bốn lấy hết dây leo trong tay y vứt ra xa, la ầm lên: “Người đứng là ra tay dứt khoát, trái tim thật tàn nhẫn.”

Lăng Tuân bị tư thế Thái Sơn áp đỉnh (núi Thái Sơn đè đầu) của hần đè cho không thở nổi, đẩy lại đẩy không ra, không thể làm gì khác hơn là ôm cổ hần cắn một nhát!

“A——” Nhạc Kiêu cũng không tránh, dù sao mỗi lần Lăng Tuân cắn xong, cơn tức cũng gần như tiêu hết.

Cảm giác được lực đạo yếu dần, Nhạc Kiêu mới thở phào nhẹ nhõm, ôm y nói: “Hết giận rồi?”

“Lần nào cũng vậy...” Lăng Tuân vui vào vai Nhạc Kiêu, rầu rĩ nói.

Nhạc Kiêu sợ đè hỏng Lăng Tuân, ôm y xoay người lại, để y nằm trong lòng ngực mình.

“Nhạc gia chung quy vẫn phải có một người đi, cha đã già, hài tử thứ hai của đại ca vừa mới đầy tháng, hài tử của nhị ca sắp chào đời. Ngoại trừ ta, Nhạc gia còn ai có thể đi?” Nhạc gia nhẹ vỗ lưng Lăng Tuân, như thể an ủi y.

“Đó cũng là chuyện của Thủy sử, có quan hệ gì với Nhạc gia đâu? Cứ coi như các người không đi, ngay cả Hoàng thượng cũng không thể nói gì hơn.” Lăng Tuân không hiểu, nói.

“Thân ở Tam Thiên Doanh, Hoàng thượng hạ chỉ muốn một nửa quân tinh nhuệ hiệp trợ Thủy sử, ta cũng trốn không thoát. Nhạc gia quyền cao chức trọng, gia gia (ông nội) lúc còn sống đã từng có một đoạn giao tình tốt với Thành Vương. Cũng bởi một đoạn giao tình này, Nhạc gia ta thiếu chút nữa đã bị tiên đế thủ tiêu, nếu không phải năm đó cha ta vì biểu đạt lòng trung thành, ban đêm xông vào trận địa địch chém đầu con trai độc nhất của Thành Vương, người nói hôm nay có còn cảnh tượng Nhạc gia ta như bây giờ không?”

Nếu ta không đi, chỉ sợ người có tâm địa lại muốn lôi giao tình năm đó của gia gia và Thành Vương ra, chỉ sợ đến lúc đó Nhạc gia lại phải gặp nạn.” Nhạc Kiều trầm giọng, cũng có nỗi bất đắc dĩ nồng đậm.

Lăng Tuân im lặng lắng nghe, đương kim Hoàng thượng thường ngờ vực vô văn cứ, hẳn đối với cháu ruột của mình là Hoài Dương còn có thể bất chấp, huống chi là Nhạc gia?

“Huống hồ,” Nhạc Kiều ôm hai cánh tay Lăng Tuân thật chặt, “Ta cũng hi vọng có thể ra chiến trường bảo vệ quốc gia, đem nhiệt huyết chống lại giặc Oa.”

Lăng Tuân cười lên một tiếng, nói: “Người từ nhỏ đã ôm mộng làm anh hùng, lần này rốt cuộc cũng như người mong muốn.”

Nhạc Kiều cũng cười, cúi đầu hôn một bên tai y, nói: “Đợi ta trở về.”

Lăng Tuân ngẩng đầu khẽ hôn môi Nhạc Kiều, nói: “Ngày người đi, ta sẽ không tiễn.”

“Ta cũng không muốn người tiễn ta ra chiến trường.” Nhạc Kiều thuận thế cùng Lăng Tuân hôn môi, hàm hồ nói: “Ta sẽ viết thư cho người, người cũng phải viết thư cho ta.”

“Về sớm một chút...” Lời nói của Lăng Tuân tiêu thất trong nụ hôn nồng nhiệt của Nhạc Kiều.

Ly biệt cận kề, Lăng Tuân và Nhạc Kiều lại càng một khắc cũng không chia lìa. Hai người thường kiếm cơ qua đêm bên ngoài, Nhạc gia, Lăng gia chỉ cho rằng bọn họ quan hệ tốt, phải đi xa nên trong lòng lưu luyến, vậy nên cứ để bọn họ đi. Bất quá Nhạc gia cho rằng Nhạc Kiều đến Lăng phủ qua đêm, mà Lăng gia thì lại cho rằng Lăng Tuân tới phủ Tướng quân qua đêm.

Bên trong thư phòng, Nhạc Kiều ôm Lăng Tuân vào ngực, nhìn y viết công văn.

Tuy ngồi trên đùi Nhạc Kiều mà viết công văn thì không thoải mái lắm, nhưng Lăng Tuân lại không nỡ để Nhạc Kiều đi, y lưu luyến sự ôn nhu và hơi ấm của hắn.

“Người có còn nhớ, người từng tặng cho ta một cái trấn chỉ (đồ chặn giấy) không?” Nhạc Kiều đột nhiên hỏi.

“Có, bị ta quăng rồi.” Lăng Tuân múa bút thành văn, cũng không ngẩng đầu lên, đáp lời.

“Kỳ thực, khi đó ta biết người căn bản không phải muốn gây sự chú ý của Huệ Vương, là ta cố ý hiểu lầm người.” Nhạc Kiều thẳng thắn nói, “Trấn chỉ cũng được ta nhặt về, dùng keo dính lại.”

Bàn tay cầm bút của Lăng Tuân khựng lại, xoay người nhìn Nhạc Kiều, hỏi trong im lặng.

Nhạc Kiều cười, rướn lên trước cắn chóp mũi y, nói: “Khi đó ta phát hiện bản thân không có tư tưởng an phận đối với người, trong lòng sợ hãi, liền cố ý đối xử với người như vậy, khiến cho người ghét ta, cách xa ta một chút.”

Lăng Tuân mở to hai mắt nhìn, cả kinh nói: “Chúng ta khi đó mới có mười ba tuổi!” Nhỏ như vậy mà đã...

“Nếu không thì người nghĩ ta thích người từ lúc nào?” Nhạc Kiều chăm chú nhìn đôi mắt Lăng Tuân, hỏi.

“Ta cứ nghĩ, là hai năm nay.” Lăng Tuân lẩm bẩm, tốt xấu cũng mười lăm mười sáu, là tuổi của mối tình đầu. Mười ba tuổi đã này nọ, cũng quá sớm rồi!

Nhạc Kiều khẽ cười một tiếng, nói: “Ta lúc mười ba tuổi, trong giấc mộng, mộng thấy người cả người trần trụi khóc trong lòng ta, ta cũng trần trụi, một mực ôm lấy người. Sau khi tỉnh lại, phát hiện bản thân vậy mà lại... Khụ, người biết đấy. Ta liền phát hiện mình có dự vọng với người, liền không dám tới gần người nữa. Chỉ sợ có một ngày không khác chế độ thú tính của bản thân mà ăn luôn người, người còn không hận ta cả đời?”

Lăng Tuân càng nghe, mặt càng đỏ, cuối cùng thực sự nghe không nổi nữa, cầm bút lông liền nhắm thẳng lỗ mũi Nhạc Kiều mà đâm, hung hăng mắng: “Cầm thú!”

Nhạc Kiều cười nắm cái tay tác quái của Lăng Tuân, sau đó cắn lỗ tai y, nhỏ giọng: “Kỳ thực, rất nhiều lần người bị ta chọc giận bỏ chạy, ta đều theo sau người, lén nhìn người khóc. Ta sẽ tự gạt mình, rằng thực ra người cũng có chút thích ta.”

Lăng Tuần đỏ mặt cắn răng, chuyện mắt mặt như vậy lại bị hấn nhìn thấy?!

“Sau đó nữa, ta lại biết được, người không chỉ thích ta một chút.” Mối Nhạc Kiều đã dời đến mối Lăng Tuần.

“Công văn của ta...” Lăng Tuần còn giấy dựa.

“Sáng mai ta viết thay người.” Nhạc Kiều rút đai lưng trên hông Lăng Tuần xuống, ném xuống đất.

“Người nói, lần này ta ở trên...” Lăng Tuần đỏ mặt vô lực.

“Không thành vấn đề!” Nhạc Kiều sảng khoái đáp ứng, chẳng hạn như tư thế cười kia, cũng là ở phía trên!

Lăng Tuần vẫn còn lời muốn nói, đã bị Nhạc Kiều dùng môi chặn lại, hai tay nhấc lên, liền ôm y ngồi lên đùi mình, chuẩn bị tư thế cười.

Đêm lạnh như nước, một đêm xuân-tình.

Một ngày trước khi Nhạc Kiều chuẩn bị xuất phát, Lăng Tuần thừa dịp hấn về quân doanh chuẩn bị, tới nha môn xin nghỉ, cầm theo một bình rượu, tự mình đánh mã xa ra ngoại thành.

Chu Hoài Lễ nghe hạ nhân báo rằng có người tìm hấn thì còn thấy mơ mơ hồ hồ, từ khi hấn đến Thượng Lâm Uyển Giám, ngoại trừ người của Vương phủ thì hầu như chẳng ai tới tìm hấn.

“Hoài Lễ.” Lăng Tuần mỉm cười nhìn Chu Hoài Lễ đang kinh ngạc đến ngây người.

“Tiểu Tuần!” Chu Hoài Lễ hô to một tiếng, chạy tới ôm lấy Lăng Tuần, “Lâu rồi không gặp.”

“Lâu rồi không gặp.” Lăng Tuần ôm lại Hoài Lễ, từ sau khi mỗi người nhậm quan, bọn họ đã hơn nửa năm không gặp.

Hoài Lễ không đưa Lăng Tuần vào nha môn, mà đưa y tới một nơi ở trong rừng, đi tới một dòng suối nhỏ trong vắt mới ngừng lại.

Lăng Tuần và Hoài Lễ cởi giày, ngâm chân mình trong nước mát, cùng ngồi cạnh nhau.

“Người còn mang cả rượu tới.” Chu Hoài Lễ nhìn rượu trong tay Lăng Tuần.

“Quế hoa nương năm ngoái ta tự ủ đấy.” Lăng Tuần đưa rượu cho Hoài Lễ.

Chu Hoài Lễ nhận lấy, mở nắp uống một ngụm, khen: “Không ngờ Lăng đại nhân học phú ngũ xa, ngay cả chưng cất rượu cũng có một chân. Rượu này, hương thuần!”

“Trong viện tử của ta còn chôn hai vò, đợi sang năm tặng người một vò.” Lăng Tuần thấy hấn thích, cũng rất cao hứng.

“Tốt, giờ này năm sau, ta sẽ tới phủ Thượng thư tìm người uống rượu!” Chu Hoài Lễ lại uống một ngụm rượu, nói.

Lăng Tuần nhìn hấn, cắn cắn môi, thấp giọng: “Không phải phủ Thượng thư, mà là nhà của chính ta...”

“Cái gì?” Chu Hoài Lễ ngừng lại, nghi hoặc nhìn Lăng Tuần: “Cái gì là nhà của chính người?”

“Hoài Lễ.” Lăng Tuần hít sâu một hơi, nói: “Ta và Nhạc Kiều ở cùng nhau, chúng ta, có một ngôi nhà của riêng mình. Nếu người khinh thường chúng ta, ta cũng sẽ không trách người. Ta, sẽ vẫn coi người là bằng hữu tốt nhất của mình.” Nói xong liền đứng dậy, muốn đi.

Hoài Lễ theo bản năng kéo y lại, ngây ngẩn nói: “Người đi đâu vậy?”

“Ách, ta, ta sợ người...” Lăng Tuần lắp ba lắp bắp, mắt không dám nhìn Hoài Lễ.

“Sao ta lại muốn khinh thường người?” Hoài Lễ kéo Lăng Tuần lần nữa ngồi xuống, tầm tầm nhìn y, hỏi.

“Chúng ta là hai nam nhân, hơn nữa cũng không có ý định lấy vợ sinh con. Chúng ta, muốn giống như những đôi phu thê bình thường, bên nhau trọn đời.” Lăng Tuần cúi đầu nói.

“Thì sao chứ?” Hoài Lễ chống cằm nhìn suối nước trong veo, “Các người vừa không phạm luật lệ Đại Minh, vừa không gây cản trở người khác, muốn bên nhau thì cứ bên nhau, cho dù người khắp thiên hạ nói các người sai, ta cũng sẽ đứng về phía các người.”

“Hoài Lễ...” Lăng Tuần nhìn Hoài Lễ, trong mắt là cảm kích và xúc động, “Ta cứ nghĩ, người sẽ cảm thấy chúng ta rất quái gở.”

“Sao lại quái gở?” Hoài Lễ nói, “Kỳ thực, ta cũng từng đoán người sẽ ở bên Nhạc Kiêu. Dù sao, ánh mắt Nhạc Kiêu nhìn người không giống những người khác. Mà người đối với Nhạc Kiêu cũng không giống người thường.”

Lăng Tuần kinh ngạc nhìn Hoài Lễ, bọn họ rõ ràng như vậy sao?

“Không rõ ràng,” Hoài Lễ tựa như biết ý đang nghĩ gì, nói: “Chỉ là ta tương đối nhạy bén thôi, thấy được rất nhiều điều mà người khác không để ý.” Dứt lời, lắc lắc bầu rượu trong tay, nhân thần xa xăm tựa như đang nhớ người nào đó.

Thở dài một hơi, Lăng Tuần không để ý tới sự khác lạ của Hoài Lễ, mừng rỡ nắm vai Chu Hoài Lễ, nói: “Trước đây khi Nhạc Kiêu chọn viện tử, còn cố ý để lại khách phòng, nói ngày nào đó mời người tới làm khách, còn có thể ngủ lại! Xem ra Nhạc Kiêu đã có dự kiến trước, biết người sẽ không từ bỏ chúng ta!”

Chu Hoài Lễ thuận thế tựa lên vai Lăng Tuần, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đơn thuần, trong lòng nảy sinh một tia ước ao, lúc nào hắn cũng có thể cười hạnh phúc như Tiểu Tuần đây? Lúc nào, hắn mới có thể cùng người kia, gặp lại đây...

“Tiểu Tuần, Nhạc Kiêu sẽ sớm trở lại thôi.” Chu Hoài Lễ nhẹ giọng nói, “Chờ hắn trở về, người lại cho ta quế hoa nhượng, ta coi như các người cùng nhau mời ta uống rượu mừng. Được không?”

Lăng Tuần cúi đầu nhìn Hoài Lễ đang ngẩng xa xăm, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Có chút trầm mặc, Lăng Tuần cười cười, dời trọng tâm câu chuyện: “Người ở đây có tốt không? Có phải trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo không? Ta vừa mới thấy rừng cây trái, là người trồng?”

“Là ta quản lý.” Chu Hoài Lễ bật cười, “Ta là Lâm hành thự, phụ trách quả thụ hoa mộc (cây ăn trái và cây cảnh), chuyện trồng trọt này là do người ở dưới quản. Ta chỉ cần tọa trấn (quản lý) ở đây, đảm bảo mỗi ngày đều có hoa quả tươi mới đưa vào trong cung.”

“Ít ngày trước, Nhạc Kiêu nói gặp người ở trong cung, có phải tới đưa hoa quả cho Hoàng thượng không?” Lăng Tuần hỏi.

“Ừ, tiện đường đi thăm Hoàng nãi nãi một chút.” Chu Hoài Lễ cười khổ, “Hoàng nãi nãi vừa thấy ta liền giáo huấn cho một trận, nói con cháu Chu gia tới giờ chưa từng có người nào như ta, Thế tử tốt đẹp thì không làm, cứ khăng khăng tới nơi này chịu tội, nói ta làm mất mặt hoàng gia.”

Lăng Tuần im lặng thở dài, mới nói: “Người còn muốn đi tìm Hoài Dương sao?”

Hoài Lễ ngẩn ra, khê gật đầu. Hắn tự xin tới Thượng Lâm Uyển Giám, vào Lâm hành thự, chính là vì ngày nào đó có thể tới Lĩnh Nam. Lĩnh Nam trăm hoa nghìn quả, trồng ra được mọi loại hoa quả đều là thượng phẩm. Hoàng gia để có thể có nhiều kỳ hoa dị thảo và trái cây mới lạ hơn nữa, đều phải phái quan viên Lâm hành thự tới Lĩnh Nam học tập kinh nghiệm trồng trọt. Đây là cách duy nhất để Hoài Lễ có thể tới Lĩnh Nam gặp Hoài Dương.

“Chờ ngày nào đó người đi, nhớ phải tới gặp ta cáo biệt, ta tặng người hai vò quế hoa nhượng, một vò cho người, một vò người gửi cho Hoài Dương. Hắn là huynh đệ tốt nhất của Nhạc Kiêu, rượu mừng không thể thiếu mất phần của hắn.” Lăng Tuần nói nghiêm túc.

Hoài Lễ cười: “Bất tự còn chưa có nét nào[2]. Nếu quả thật có ngày đó, ta sẽ giúp người mang đi.”

Lăng Tuần ha hả cười, cầm vò quế hoa nhượng qua, đổ một ngụm lớn vào miệng.

Hoàng hôn tới gần, Lăng Tuần đã uống say. Hoài Lễ đưa Lăng Tuần đã say bí tỉ trả lại cho Nhạc Kiêu đã tới đón người, trịnh trọng nói: “Ta giao bằng hữu tốt nhất cho người, người nhất định phải đối đãi y thật tốt.”

Nhạc Kiêu ôm lấy Lăng Tuân, cười với Hoài Lễ, nói: “Đương nhiên!”

Hoài Lễ đứng dưới tà dương, nhìn thân ảnh hai người càng chạy càng xa, cô đơn cười. Lúc nào, hắn mới tìm được người cùng nắm tay đến hết cuộc đời đây?

Phúc Kiến tự thân có mười vạn quân Thủy sư, cũng tự có trên trăm chiến thuyền chiến hạm, phòng thủ không thể nói là không nghiêm. Giặc Oa kia trước Thủy sư khổng lồ nơi đây căn bản không kham nổi một kích, nhưng bọn chúng liên thủ cùng bộ hạ cũ của Thành Vương. Dư nghiệt của Thành Vương năm đó thối lui đến Phúc Kiến liền trở thành hải tặc lợi hại nhất trên biển, nhân số đông đảo lại có chiến thuyền riêng, hôm nay liên minh với giặc Oa, càng như hổ thêm cánh. Thành Vương trong tay có bản vẽ chế tạo chiến thuyền, từ lúc hắn đạt được thỏa thuận với giặc Oa thì liền đem bản vẽ giao cho bọn chúng, để bọn chúng chế tạo ba mươi chiến thuyền, chuẩn bị nghênh chiến quân Minh!

Một tháng sau, hai mươi vạn viện quân kinh thành chờ xuất phát, do quân tinh nhuệ của Tam Thiên Doanh dẫn đầu. Phần lớn quân còn lại cùng với Thần kỵ doanh đã vận chuyển trên trăm tấn vũ khí tới Phúc Kiến trước.

Hôm nay tổng chiến (tiền quân ra trận), triều đình không phải làm việc, ngay cả Hoàng thượng cũng tự mình tiền đưa, lần này Tổng đốc chính là Đề đốc Thủy sư và Huệ Vương. Tư cách của Huệ Vương là người tốt nhất cho vị trí Thái tử, dĩ nhiên được Hoàng thượng coi trọng, không chỉ giao đội quân tinh nhuệ nhất cho hắn, còn chọn ra một trăm cấm vệ quân của mình đưa đến cạnh hắn để bảo hộ an toàn.

Hai bên đường lớn kinh thành bị dân chúng chen lấn chật như nêm cối, chính giữa là chiến sĩ Đại Minh. Tam Thiên Doanh uống rượu tổng chiến, dưới sự chỉ huy của Nhạc Kiêu, dẫn đầu thúc ngựa rời kinh thành. Nhạc Tung Hoàn mang theo hai nhi tử tự mình tới tiễn hắn, đến tận khi ra khỏi ngoại thành mới dừng bước, dõi theo hắn càng chạy càng xa.

Quá trưa, phần lớn đội ngũ mới bắt đầu chậm rãi tiến bước. Đế vương Đại Minh cùng bách tính đứng sau lưng tiễn đưa bọn họ.

Lăng Tuân leo lên ngọn ngô đồng già cao nhất trong Lăng phủ, dựa vào thân cây, bất động nhìn hướng cửa thành.

Đã quá trưa, Nhạc Kiêu làm quân tiên phong, hắn đã sớm ra khỏi thành rồi? Hắn mặc chiến bào oai hùng, dáng người đỉnh đặc cười trên chiến mã, khuôn mặt anh tuấn trang nghiêm, dẫn theo binh sĩ của mình ra chiến trường giết địch, Nhạc Kiêu như vậy nhất định rất anh dũng. Lăng Tuân thầm nghĩ, khéo miệng hơi cong lên, Nhạc Kiêu luôn là mỹ nam tử nổi danh kinh thành, những khuê nữ thích hắn có thể xếp hàng từ thành đông đến tận thành tây. Nhìn tư thế hắn mặc chiến bào oai hùng như vậy, người thích hắn nhất định càng nhiều.

Bất quá, khéo miệng Lăng Tuân càng giương cao, nam nhân này là của y, vĩnh viễn chỉ thuộc về y. Cười cười, nước mắt Lăng Tuân lại rơi xuống. Lăng Tuân không thêm quần việc lau khô, cứ tiếp tục cười, y và Nhạc Kiêu tới giờ vẫn chưa từng xa nhau, cho dù khi bé quan hệ thật tệ, bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới việc xa nhau.

Lăng Tuân không biết vì sao lại nhớ tới Hoài Lễ và Hoài Dương, y nghĩ, năm đó khi Hoài Lễ và Hoài Dương xa nhau, cũng là loại tâm tình này đi?

Nước mắt càng lau càng nhiều, làm ướt ống tay áo. Lăng Tuân bỗng đứng lên, ló đầu ra khỏi tán cây, hướng về phía cửa thành, hô to: “Đại hôn dẫn! Người phải về mau đi! Ta ở đây chờ người!” Nước mắt dính ướt lá cây xanh thẫm, Lăng Tuân ở trên cây đứng suốt một ngày.

Lăng Giác ôm nương tử nhà mình, tâm tình phức tạp nhìn Lăng Tuân ở trên cây. Cố Thanh Dao dựa trên vai Lăng Giác, viền mắt ửng đỏ, nói: “Tiểu thúc và tiểu nhi tử Nhạc gia, cảm tình thật tốt.”

Lăng Giác cười cười, gật đầu. Tiếp đó lại nhìn Lăng Tuân, hắn mong bản thân chỉ là đa nghi thôi.

Hết chương 31

[1] Bánh đường trắng: [↑]

[2] Bát tự còn chưa có nét nào (Bát tự hoàn một hữu nhất phiết): Ý chỉ chưa có chuyện gì xảy ra, chưa có dấu hiệu gì chắc chắn là sẽ xảy ra.[↑]

32. Chương 32: Lập Công

Nhạc Kiêu suất lĩnh hai nghìn binh mã quân tiên phong, ngày đêm thần tốc hành quân tới Phúc Kiến. Hai mươi ngày sau, rốt cuộc cũng đến Tuyên Châu Phúc Kiến. Nhạc Kiêu trước hết sắp xếp binh tướng thủ hạ đóng quân ở ngoại thành, sau đó cầm công văn có quân ấn và thánh chỉ, dẫn theo hai thân binh của mình tới phủ Đô đốc báo danh.

Đô đốc Phúc Kiến – Tư Quý – là tri giao hảo hữu của Nhạc Tung Hoành, cũng từng cùng Nhạc Tung Hoành xông pha chiến trường, liên thủ giết địch. Bất quá mười năm trước, lão bị điều tới nha môn Thủy sư Phúc Kiến, mới dần dần ít gặp mặt Nhạc gia, bất quá vẫn thường xuyên thư từ qua lại.

Tư Quý thấy Nhạc Kiêu đến tiếp kiến, vừa nhìn thấy đứa út nhà lão bằng hữu liền kích động không thôi, vội vã cho hạ nhân đi chuẩn bị rượu và thức ăn cho Nhạc Kiêu đón gió tẩy trần.

“Ai!” Tư Quý vỗ vai Nhạc Kiêu, vẻ mặt cảm thán: “Năm đó khi ta rời kinh, ngươi mới lớn được từng này”, Tư Quý lấy tay diễn tả, nói tiếp, “Hôm nay mới nháy mắt, Kiêu Nhi cũng đã trở thành một nam tử to lớn đường đường, có thể xông trận giết địch, bảo vệ quốc gia rồi!”

Nhạc Kiêu hơi chút xấu hổ, cúi đầu cười nói: “Thúc thúc nói đùa, con nào có kinh nghiệm xông trận giết địch? Trước khi đi, phụ thân có nói nhất định phải nghiêm túc vâng theo mệnh lệnh của thúc thúc, không được làm mất mặt Nhạc gia và thúc thúc.”

“Cha ngươi vẫn y như cũ!” Tư Quý nhớ tới lão bằng hữu, vẻ mặt bất mãn, nhưng trong mắt lại lấp lánh tiểu ý, nói: “Cái gì mà mất mặt hay không mất mặt, vẫn nói tương môn xuất hổ tử[1], Kiêu Nhi nhất định

sẽ không kém cỏi so với cha người và thúc thúc đâu!”

Nhạc Kiều ngượng ngùng sờ mũi: “Thúc thúc quá khen, phụ thân nói con là đứa không nên thân nhất trong ba nhi tử của người, từ nhỏ đến lớn chỉ toàn gây họa cho phụ thân.”

“Ha ha ha!” Tư Quý sang sảng cười to, tựa như cũng đang nhớ lại Nhạc Kiều bướng bỉnh ngày bé, nói: “Ta còn nhớ rõ người cùng tiểu tử nhà Lăng Bá Thao kia suốt ngày đánh nhau, ngày đầu tiên đến trường cũng do hai người bày trò, làm hại đại thần trong triều đều bị Hoàng thượng thưởng cho vài trượng, mặt mũi gì cũng mất hết!”

Cho dù da mặt Nhạc Kiều dày hơn nữa, nhớ tới việc ngốc nghếch năm đó, cũng không khỏi đỏ mặt, chỉ lúng ta lúng túng cười ngượng.

“Thế nào, Lăng thúc thúc của người thân thể có khỏe không? Có còn cãi nhau với tiểu tử nhà lão nữa không?” Tư Quý pha trò đủ rồi, cũng không đùa hấn nữa, liền đổi đề tài.

“Lăng thúc thúc thân thể hoàn hảo, trước khi con đi, cha còn cùng Lăng thúc thúc liêu mạng uống rượu cả đêm.” Nhạc Kiều nhớ tới người nhà ở kinh thành xa xôi, nét tươi cười sinh ra một tia ấm áp, “Con và Tiểu Tuần, a,” Nhạc Kiều cúi đầu cười nói: “Thỉnh thoảng vẫn còn ăm ỉ một chút, cũng chỉ là đùa chơi thôi.”

“Ha hã, ta cũng nghe nói tiểu nhi tử Lăng gia lớn lên mặt như quan ngọc, tuấn tú phi thường, một thân phong lưu khí phách làm mê đảo bao nữ tử kinh thành. Nếu không phải năm ngoái thi Đình xảy ra việc ngoài ý muốn, Trạng nguyên tài năng như nó chắc cũng thành con rể Hoàng thượng rồi.” Tư Quý cười sâu xa, sau đó giả bộ lơ đãng nhìn về phía Nhạc Kiều, hỏi: “Được rồi, nó không phải bằng tuổi Kiều Nhi sao? Không biết, Bá Thao có lo chuyện hôn sự cho nó chưa?”

Nhạc Kiều ngẩn ra, cân nhắc một chút, dẫn đo nói: “Cái này con ngược lại không nghe nói gì, bất quá Tiểu Tuần thật ra có nói qua y có người trong lòng rồi.”

Tư Quý sững sốt, mờ mịt nói: “Người trong lòng?” Tiếp đó không đợi Nhạc Kiều trả lời, liền vẽ mặt khổ não lẩm bẩm: “Vậy phải làm sao cho phải đây?”

Nhạc Kiều trong lòng khê động, vội hỏi: “Thúc thúc có chuyện gì khó khăn sao?”

Tư Quý ngẩng đầu yếu ớt nhìn Nhạc Kiều, vuốt vuốt chòm râu, có chút lúng túng nói: “Ách, cũng là muội tử của người đó! Từ nửa năm trước, không biết nó đào đâu ra một quyển “Lăng Mộ Khanh thi tập”, đọc xong lại còn sinh bệnh tương tư, còn nói cái gì mà phi quân bất giá (*không phải chàng thì không lấy chồng*)! Nếu không phải ta ở Phúc Kiến xa xôi thì sớm đã bị nó ép tới Lăng phủ làm mai rồi, thật đúng là gái lớn khó giữ mà!”

Trong mắt Nhạc Kiều lướt qua một tia lạnh lùng nhỏ đến không thể nhận ra, trên mặt lại lộ vẻ ôn hòa, cười nói: “Thì ra là vì Mẫn Nhi muội tử, thật đáng tiếc. Tiểu Tuần có nói y cả đời này chỉ yêu một người, cũng sẽ chỉ cùng người đó làm bạn suốt đời, giống như Lăng thúc thúc và thẩm thẩm. Xem ra một nỗi si

tình này của Mẫn Nhi muội, nhất định sẽ bị phụ rồi.”

Nói tới đây, Tư Quý cũng nhận được đáp án mình muốn, tuy trong lòng mất mát, lại không biểu hiện ra ngoài, liền thở dài nói: “Ai! Nếu đã vậy thì cũng đành thế thôi, chỉ hi vọng nha đầu Mẫn Nhi đừng thương tâm quá.”

Nhạc Kiều cười không nói, trong bụng đã sớm đem Mẫn Nhi muội muội tự mình đa tình kia ra đâm hết đao này đến đao kia.

Bầu không khí nhất thời cứng nhắc, may là hạ nhân tới báo yến hội đã chuẩn bị xong, Tư Quý liền nhanh chóng đưa Nhạc Kiều đi dùng cơm.

Khước từ lời mời ở lại của Tư Quý, Nhạc Kiều dẫn hai thân binh về quân doanh. Vào doanh trường của mình rồi liền đen mặt lại, lấy văn phòng tứ bảo (*giấy, bút, nghiên, mực*), đề bút lưu loát viết kín sáu trang giấy, cất vào phong thư dán kín, sau đó gọi người đem thư giao đến tay Lăng Tuần.

Bởi hành quân đánh trận ít nhất cũng phải dăm ba năm, để giảm bớt nỗi khổ nhớ nhà của binh tướng, trong quân doanh thiết lập một ti chuyên truyền tin, giúp binh tướng gửi thư về nhà.

Nhạc Kiều viết thư xong, ngực vẫn còn cảm giác phiền muộn, nỗi nhớ Lăng Tuần lại càng nhiều hơn. Suy nghĩ một chút, liền gọi thủ vệ ngoài doanh trường tới.

“Đại nhân!” Thủ vệ rất cung kính ôm quyền cúi người với Nhạc Kiều.

“Ở đây cách biển có xa lắm không?” Nhạc Kiều thờ ơ hỏi.

Thủ vệ sững sốt, tuy không biết có ý gì, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Khởi bẩm đại nhân, nơi này là ngoại ô Tuyền Châu, thật ra cách biển rất gần.”

“Gần nhất là chỗ nào?” Nhạc Kiều hỏi.

“Lăng Kỳ, nằm ở phía đông. Nếu cưỡi ngựa thì khoảng chừng một khắc (*15 phút*) là tới.”

“Được rồi, lui xuống đi.” Nhạc Kiều gật đầu, ý bảo thủ vệ rời đi.

Chờ thủ vệ đi rồi, Nhạc Kiều thay một bộ thường phục, gọi người hầu thân cận của mình tới thông báo một tiếng rồi liền dắt ngựa rời doanh.

Cưỡi ngựa trong đêm thăng tiến về trước, ánh trăng ánh sao giăng khắp bầu trời lại vẫn không thấy rõ đường đêm, Nhạc Kiều một đường đi về phía đông. Còn chưa đến bờ biển đã nghe được tiếng sóng biển xa

lạ. Đó là loại âm thanh do gió đánh vào đá ngầm mà ra, còn có tiếng rì rào đặc hữu của đại dương.

Nhạc Kiêu ruỗi ngựa tới trước, đi qua cánh rừng trước mặt, liền thấy một dải bờ biển dưới ánh sao đêm sáng soi hắt ra ánh bạc nhàn nhạt.

Nhạc Kiêu nhảy khỏi ngựa, không thể kìm nén há to miệng. Tuy đã vào khuya, thế nhưng nhìn biển cả bao la lấp lánh từng điểm sáng li ti, hẳn vẫn kích động nói không nên lời.

Nín thở một lúc lâu, Nhạc Kiêu mới chậm rãi hít một hơi, gió biển mang theo hơi nước mằn mặn bay vào mũi, Nhạc Kiêu cảm nhận được sự mới lạ liền hưng phấn, trong lòng lại có chút tiếc nuối, giá mà Lăng Tuấn ở đây thì hay biết mấy.

Nhạc Kiêu buông cương ngựa, tự mình hướng về phía bãi biển, hưởng thụ sự tĩnh mịch đặc hữu của biển đêm. Một thiếu niên mười sáu vẫn còn mang tính trẻ con, vậy nên khi Nhạc Kiêu phát hiện hạt cát mềm mịn ở đây là một đồ chơi không tồi, liền ngồi xổm xuống, bắt đầu xây thành cát.

Tường thành phòng hộ còn chưa đắp xong, Nhạc Kiêu chợt nghe trên biển có thanh âm nào đó biến động. Không giống bầu không khí yên lặng bình hòa vừa rồi, hết thấy xung quanh bắt đầu trở nên khẩn trương mà ngưng trệ. Nhạc Kiêu lập tức ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm ngoài biển rộng, lăm lăm trên biển rộng, chẳng biết lúc nào đã tụ tập chi chi chút chút đèn đóm thuyền chài!

Nhạc Kiêu âm thầm rung mình, quân địch đánh lên ban đêm! San bằng đồng cát mình vừa chơi, Nhạc Kiêu từ từ lồm cồm bò lui về sau, không phát sinh một chút tiếng động, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không thay đổi!

Đèn trên thuyền còn ở rất xa, nếu là người có nhãn lực không tốt thì căn bản không chú ý tới, Nhạc Kiêu trong lòng thầm đánh giá ước lượng thời gian, thuyền địch này muốn cập bờ... ít nhất... còn gần nửa canh giờ nữa!

Một bên xem chừng, một bên lui về sau, Nhạc Kiêu kéo ngựa thận trọng lui vào bãi cát nằm sau cánh rừng sâu, mới phóng người lên ngựa chạy về quân doanh!

Nhạc Kiêu ra sức thúc roi ngựa, con ngựa bị đau rất nhanh về tới quân doanh.

Có địch nhân đánh lên ban đêm, trong doanh cũng không hỗn loạn, nhưng tướng sĩ Tam Thiên Doanh tới nay chưa từng có kinh nghiệm hải chiến vẫn không khỏi cảm thấy hồi hộp.

Nhạc Kiêu phái thân vệ tới phủ Đô đốc báo tin cho Tư Quý, để lão mau chóng phái viện quân tới. Sau đó mở bản đồ tác chiến ra, cùng bốn phó thủ thương lượng việc tác chiến.

Tam Thiên Doanh không có kinh nghiệm hải chiến, Nhạc Kiêu liền quyết định không vượt biển, để cho địch lên bờ rồi đánh! Trước bãi biển là một khu rừng rậm, quân địch nếu muốn vào thành đánh lên thì phải đi

qua cánh rừng này. Tam Thiên Doanh lần này làm quân tiên phong đến Phúc Kiến đầu tiên, chỉ có hơn hai nghìn binh lực, nhìn đèn thuyền trên biển vừa rồi, chỉ biết nhân số so với bọn hán nhiều hơn không ít! Nếu công kích chính diện thì chưa chắc có thể thắng, chỉ có bày binh bố trận trong rừng, tới tên nào tập kích tên đó, chống đỡ tới khi Tư Quý mang binh tới cứu viện thì nhất định sẽ có phần thắng!

Lệnh vừa truyền xuống, Tam Thiên Doanh lấy trăm người làm một tổ, đi sâu vào rừng, lấy tiếng huýt gió làm ám hiệu điều khiển. Cung thủ của Tam Thiên Doanh toàn bộ nhảy lên trên những nhánh cây rậm rạp, dùng cành lá sum suê để ngụy trang. Những người còn lại ở những tuyến phòng thủ trong rừng, xếp thành một tuyến phòng vệ kiên cố!

Nhạc Kiêu làm Thiên tổng, hiển nhiên trở thành đầu tàu gương mẫu. Trốn trên cây to đầu tiên, Nhạc Kiêu tay phải cầm kiếm, tay trái điều khiển một cung nỏ năm mũi tên – đây là binh khí đã qua cải tiến của Thần kỵ doanh, lực sát thương rất lớn, hơn nữa lại đủ độ chính xác, là đặc biệt chế tạo riêng cho kỵ binh!

Đại dương vốn yên ả bị quân xâm lược khuấy đảo, hai mươi con thuyền lớn chỉnh tề trật tự neo sát bờ.

Nhạc Kiêu lặng lẽ đánh giá những con thuyền kia, đều là những thuyền đánh cá lớn không có lực sát thương, nhưng trong đó có một con là chiến thuyền của Đại Minh bọn hán, trang bị và bố trí đều hoàn mỹ hơn thuyền của người Oa gấp nhiều lần. Trong số địch nhân xuống khỏi thuyền còn có chừng trăm tướng sĩ ăn mặc trang phục người Hán, Nhạc Kiêu thâm cười nhạt, phản tặc Thành Vương quả nhiên cùng giặc Oa cấu kết!

Trong trận địa địch, một tướng lĩnh có vẻ như người Hán đang cùng một người Oa thấp giọng thì thầm. Sau khi nói xong, người Oa hô to điều gì đó, gần năm nghìn binh lính đông nghịt chỉnh tề trật tự xếp thành hàng, tay tuốt trường đao, không nói một lời tiến bước theo tướng sĩ người Hán.

Nhạc Kiêu yên lặng tính toán cự ly, chờ những tên giặc Oa đi đầu chỉ còn cách cánh rừng chừng hai mươi bước chân, bất chợt một tiếng huýt dài cất lên! Nhạc Kiêu giương cung nỏ đã sớm lên dây nhúm ngay tướng lĩnh người Hán kia, đầu ngón tay buông khỏi dây cung!

Năm mũi tên cứng chắc bén nhọn “sưu” một tiếng đồng loạt bắn về phía trận địa địch, trong đó một mũi tên hướng thẳng về phía ngực tướng lĩnh người Hán mà đâm xuyên, còn một mũi tên bắn trúng tướng lĩnh bọn cướp biển.

Nhạc Kiêu bắn mũi khởi xướng, cung thủ của Tam Thiên Doanh ẩn nấp trong rừng cũng đồng loạt phóng tên, một lượng lớn quân địch thoáng chốc ngã xuống!

Tiếng rít gào vang lên, quân địch phát ra thanh âm hoảng sợ, đội ngũ vốn trật tự chỉnh tề đã bắt đầu tán loạn. Khi Nhạc Kiêu phóng mũi tên đầu tiên thì bọn chúng căn bản không kịp phản ứng, chờ đến khi bọn chúng kịp phản ứng, một trận mưa tên cứ như vậy rào rạt bay đến, đội ngũ thoáng chốc hỗn loạn hết cả.

Trong trận địa địch bỗng có một người hô to câu gì đó, đội ngũ tán loạn cùng hô vang bằng thứ ngôn ngữ xì xồ, xông thẳng vào trong rừng.

Nhạc Kiêu lần thứ hai phát ra hai tiếng huýt bén bọn, các tướng sĩ Đại Minh trốn trong rừng cây nhảy lên, khiến giặc Oa đang mờ mịt tiến vào rừng trở tay không kịp! Đội ngũ cung thủ trên cây đã gấn lượt tên thứ hai, bắn về phía giặc Oa còn đang dừng trên bờ cát, nhất thời mấy trăm người kêu rên ngã xuống, tử thương vô kể.

Cung tiễn dùng xong, tướng sĩ từ trên cây nhảy xuống, trong miệng hô to “Oa tặc thụ tử” (*giặc Oa nhận lấy cái chết*), giơ tay chém xuống, máu nóng đỏ tươi thấm ướt rừng cây xanh thẫm.

Khi Tư Quý mang theo ba nghìn quân chạy tới cứu viện, giặc Oa tới đánh lén đã bị tướng sĩ Tam Thiên Doanh bức lui tới bãi biển, đại bộ phận đã lên thuyền, chỉ còn lại mấy trăm tên ở đằng sau, chống lại công kích từ đội quân của Nhạc Kiêu.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Kiêu ra trận giết địch, thanh kiếm vốn màu trắng bạc trên tay hắn đã biến thành màu máu đỏ tươi, mỗi khi giơ kiếm lên thì máu tươi chảy ngược vào tay hắn, sẽ có một loại kích động và điên cuồng kì lạ. Nhạc Kiêu đang run rẩy, đó là khát vọng của mỗi quân nhân đối với máu tươi của kẻ địch, mang đến sự run rẩy hưng phấn!

Đội quân của Tư Quý nhanh chóng tham chiến, mấy trăm tên đi sau đã thành thi thể, thuyền của cướp biển cũng đã ra khơi, càng lúc càng xa.

Nhạc Kiêu vuốt mặt, không cam lòng nhìn thuyền đã đi xa.

“Nhạc Thiên tổng!” Tư Quý bước nhanh về phía Nhạc Kiêu, kiếm của lão thậm chí còn chưa rời vỏ.

“Mặt tướng kiến quá Đô đốc đại nhân!” Nhạc Kiêu thấy Tư Quý, nhanh chóng chỉnh đốn tâm tình, hành một lễ.

“Được rồi được rồi.” Tư Quý quan sát Nhạc Kiêu, xác định một thân đầy máu của hắn đều là máu của kẻ địch mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vui mừng vỗ vai hắn, nói: “Làm tốt lắm! Đêm nay nếu không phải các người cảnh giác, quân giặc đã sớm đánh vào thành, tàn hại bách tính. Đêm nay các người đều có công đầu!” Quân của Nhạc Kiêu vừa đến đóng ở đây đã lập tức lập công lớn, các tướng sĩ Tam Thiên Doanh đều mang sắc mặt tươi cười!

Tư Quý khen ngợi Nhạc Kiêu xong, lập tức cho thủ hạ đi kiểm kê nhân số thương vong của phe địch và phe ta, sau đó dẫn binh sĩ rút quân về doanh làm tổng kết.

Quân Minh do đã có chuẩn bị và phòng ngự từ trước, nhân số thương vong không nhiều lắm, nhưng cũng không dưới trăm người. Giặc Oa thì lại để lại chín trăm mười một thi thể, còn có hơn hai trăm binh sĩ bị thương, hiện đã thành tù binh.

Tư Quý nghĩ giặc Oa nhân lúc Tam Thiên Doanh vừa đến mà đánh lén, chính là nhằm thời gian binh mã thiếu tinh thần mà đánh tới khiến bọn hắn trở tay không kịp, cho quân Minh một đòn phủ đầu. Ai ngờ lại bị Nhạc Kiêu buồn chán tới bờ biển giải sầu phá hỏng, ngược lại còn khiến đội quân tử thương trầm trọng.

Tổng thể mà nói, lần này đám người Nhạc Kiêu toàn thắng.

“Về phần thủ lĩnh người Hán kia là ai, sẽ xem hồi báo của thám tử. Bất quá thi thể của hắn nếu bị những người kia mang theo về, địa vị ắt không thấp.” Tư Quý vuốt râu, chậm rãi nói.

“Mặt tướng lại nghĩ, kia đại khái chỉ là một gã phản tướng bên người Thành Vương, không đáng nhắc đến, có chết hay không cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.” Nhạc Kiêu thờ ơ nói, hắn thật sự cảm thấy như vậy, nếu thật sự là danh tướng bên người Thành Vương, sao có thể một kích chết tươi được? Lúc đó hắn phóng năm mũi tên, bốn mũi tên trúng kẻ khác đều bị tránh khỏi bộ phận trọng yếu, tuy có thể trọng thương nhưng sẽ không chết. Mà gã tướng lĩnh kia, căn bản tránh cũng không tránh, căn bản là một tên bị thịt, hắn không nghĩ sẽ giết người nhanh như vậy.

Tư Quý gật đầu, vừa muốn nói gì đó, một tên lính liên lạc liền chạy vào.

“Báo – thám tử đã có tin tức truyền về!”

“Nói đi!” Tư Quý vung tay, ngồi trên ghế tướng quân.

“Khởi bẩm Đô đốc đại nhân, Thiên tống đại nhân, tiền tuyến truyền tới tin thắng trận, nhi tử thứ ba của Thành Vương đã chết!”

“Cái gì?!” Tư Quý kinh ngạc nhảy dựng khỏi ghế, vẻ mặt kích động: “Tiểu nhi tử của Thành Vương đã chết?! Là ai làm?”

Nhạc Kiêu cũng nhìn về phía thám tử kia, vẻ mặt hiếu kì. Nhi tử thứ ba của Thành Vương là nhi tử mà Thành Vương yêu thích nhất, cũng là nhi tử nhỏ nhất, nghe nói Thành Vương từng có ý định truyền vương vị của mình cho hắn, đương nhiên triều đình sẽ không thừa nhận! Sự bồi dưỡng của Thành Vương cho tiểu nhi tử có thể nói là dốc hết sức lực, dẫn đến hai người ca ca của hắn vừa đổ kị vừa oán hận. Nhạc Kiêu vuốt cằm trầm tư, chẳng lẽ là hai người huynh đệ của hắn ám sát? Vậy thì tốt quá, không cần bọn họ phải đánh, những kẻ đó đã tự chiến tranh nội bộ rồi.

Thám tử kia ngẩng đầu, lén liếc mắt nhìn Nhạc Kiêu, mới nói: “Đêm nay quân địch đánh lén ban đêm, dẫn đầu chính là nhi tử thứ ba của Thành Vương.”

Tư Quý và Nhạc Kiêu đều ngẩn ra, hai mặt nhìn nhau một hồi, Tư Quý mới phản ứng được, cười lớn vỗ vai Nhạc Kiêu, nói: “Ha ha ha! Tiểu tử giỏi lắm, chỉ một chiêu đã giết chết con cưng của Thành Vương! Cái này, người thực sự lập công lớn rồi!” Nói xong lại vung tay lên: “Người đâu, dẹp đường hồi phủ! Bản đại nhân phải về viết tin thắng trận, Nhạc Kiêu đại nhân lập công lớn rồi!”

Chờ nhân mã của Tư Quý đi hết, Nhạc Kiêu mới phản ứng được, vẻ mặt như thể bình tĩnh, nghĩ thầm, thì ra tên tướng lĩnh ngu ngốc một kích chết tươi kia là nhi tử thứ ba của Thành Vương! Một chút cảm giác lập công lớn cũng không có.

[1] Tương môn xuất hổ tử: Nhà tướng thì con cái cũng giỏi giang, dũng mãnh. Gần giống câu “Hổ phụ sinh hổ tử”

33. Chương 33: Nghìn Dặm Gửi Tương Tư

Khi Lăng Tuần nhận được thư của Nhạc Kiều, thì cùng lúc triều đình cũng nhận được cấp báo vượt tám trăm dặm từ Phúc Kiến về báo tin chiến thắng.

Thưởng cho người đưa thư của Tổng tín ti (*ti chuyên truyền thư*), Lăng Tuần dặn hán ngày mai giờ Tỵ quay lại nhận thư hồi âm, rồi liền cầm thư, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng mình.

Lăng Tuần còn mang giày trực tiếp nhảy lên giường, cầm bức thư một lần lại một lần khê vuốt, cuối cùng mới hít sâu một hơi, thận trọng mở thư.

“Tuần Nhi——” Mở đầu là lời xưng hô vô cùng thân thiết, đôi mắt Lăng Tuần nháy mắt liên ươn ướt, trong ngực vừa chua xót lại mềm lòng, nỗi nhớ Nhạc Kiều lại tăng gấp mấy lần.

Hít mũi một cái, Lăng Tuần bình ổn tâm tình nhìn xuống. Đầu tiên là gương mặt tươi cười cứng đờ, sau đó suy sụp hạ khóe miệng, tiếp theo là đen mặt, cuối cùng chính là nghiêng răng nghiêng lợi!

Nhạc Kiều chết tiệt! Người trằng giang đại hải viết hết sáu trang thư, lãng phí bao bút mực như vậy, nghìn dặm xa xôi cho người đưa thư về, chính là để bày tỏ cái ghen tuông ngút trời của người sao?!

Y nào có biết Tư Mẫn Nhi tiểu thư là ai? Nàng bộ dạng béo gầy cao thấp thế nào y cũng đâu có biết, ăn giấm chua cái rắm! Bản thân danh tiếng lan xa cũng đâu phải do y muốn! Bản thân tuần tú tiêu sái ngọc thụ lâm phong tài hoa hơn người khiến người người hâm mộ, y cũng đâu có muốn! Lẽ nào người gặp người thích hoa gặp hoa nở thập phần hoàn mỹ cũng là lỗi của y sao? Đây đều là cha nương cho y, y còn cách nào chứ!

Lăng Tuần tức run cả người, cũng hận ngứa cả răng. Một y cả ngày lẫn đêm đều ở đây nhớ hán mong hán, hán lại còn trách cứ y quá ưu tú khiến con gái nhà người ta ái mộ! Giờ lá thư trong tay lên muốn xé, đến khi sắp ra tay thì lại luyến tiếc. Đây là lá thư đầu tiên hán viết cho y, tuy nội dung rất chọc điên người ta, nhưng, đó là thư hán đích thân viết cho y. Lăng Tuần buông lỏng tay, ôm lá thư mà tâm tình phức tạp. Cuối cùng do do dự dự, vẫn là bỏ thư vào phong thư. Đang định đem cất, liền thấy trên chăn còn một lá thư lớn cỡ bàn tay, phía trên hiển hiện đóa đóa hồng mai, chỉ có một phần chữ đen, lại thiêu đốt ánh mắt Lăng Tuần.

“Tiểu Tuần Nhi, Nhạc Kiều rất nhớ người.”

Lăng Tuần ôm lá thư hoa mai cười rơi lệ, nhẹ giọng nói: “Ta cũng rất nhớ người.”

Chờ Lăng Tuần trân trọng cất xong phong thư chưa như dưa muối quá ngày, mới biết chuyện Nhạc Kiêu ngay ngày đầu tiên đã lập chiến công.

Vừa thấy Lăng Bá Thao hạ triều trở về, Lăng Tuần bật người chân chó chạy tới, tự mình rót chén trà cho cha y, vừa xoa bóp vai cho cha vừa vội vàng hỏi: “Cha, Nhạc Kiêu thực sự lập chiến công? Công lớn mức nào? Hoàng thượng có cho hần thăng chức không? Hần cũng lập chiến công rồi, có phải được về rồi không? Vậy chừng nào hần về?”

Lăng Bá Thao khước miệng co giật, bất đắc dĩ nói: “Người hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn cha trả lời cái nào?”

Lăng Tuần ngẩn ra, nói: “Từng cái một.”

Lăng Bá Thao: “...”

“Khụ,” Lăng Bá Thao hắng giọng một cái, nói: “Kiêu Nhi lập công lớn, giết được nhi tử thứ ba của Thành Vương, về phần thăng quan tiến chức, hần là phải đợi bọn hần khảo hoàn trở về thôi.” Tiếp đó, Lăng Bá Thao liền đem tin chiến sự nghe được trên triều từng chút nói cho Lăng Tuần nghe. Lăng Tuần nghe xong kinh ngạc nửa ngày cười không khép miệng được, Nhạc Kiêu vừa chỉ huy một nghìn năm trăm người ra trận, lại toàn thắng quân địch năm nghìn người, còn giết chết tiểu nhi tử của Thành Vương... Thật quá thần kỳ!

Bất quá, Lăng Tuần bỗng nhiên lại u buồn, thì ra chiến tranh còn chưa đánh xong, không đúng, phải nói là còn chưa bắt đầu. Vậy năm nay hần có thể trở về ăn Tết không? Hiện tại đã vào thu, cha nói chiến tranh phải dăm ba năm, nói cách khác, Nhạc Kiêu ít nhất suốt ba năm không thể hồi kinh? Chiến trường hiểm nguy như vậy, Nhạc Kiêu lại thích gương mẫu đi đầu làm anh hùng, vạn nhất bị thương thì làm sao bây giờ?

“Ai!” Lăng Tuần ai ai thở dài, lơ lơ lững lững bước đi. Lăng Bá Thao ngạc nhiên nghi ngờ nhìn nhi tử nhà mình, thầm nghĩ y bị gì đây? Chẳng lẽ là đổ kị Kiêu Nhi lập công lớn sắp được thăng chức?

Ban đêm, Lăng Tuần nâng bút, ngồi trước bàn viết suốt một đêm.

Người đưa thư của Tổng tín ti cảm bức thư hồi âm dày cộm, mặt mày ảo diệu rồi đi.

Lần này thời gian đưa thư về Phúc Kiến tương đối lâu, mất chừng mười ngày. Lần trước người đưa thư hồi kinh chỉ cần năm ngày là bởi vừa khéo được quá giang xe chạy tốc hành để truyền văn kiện khẩn báo tin chiến thắng, mà lần này hần chỉ đi một mình, lại còn cưỡi con ngựa quen.

Nhạc Kiêu nhận được hồi âm của Lăng Tuần, khỏi nói có bao nhiêu vui mừng. Khi đó, hần vừa trải qua

hai đợt chiến đấu chính diện, chiến trường cũng từ bờ biển chuyển dời đến vùng thành trấn duyên hải. Bất quá Huệ Vương đã dẫn đội quân lớn tiến nhập Phúc Kiến, hợp cùng Tam Thiên Doanh, Nhạc Kiêu trái lại không phải chịu áp lực quá lớn.

Nhạc Kiêu trở về doanh trường của mình, đập giày nhảy lên giường, đầu tiên là khẽ vuốt lá thư nhiều lần, sau đó mới thành kính mở phong thư.

“Kiêu Nhi,” Nhạc Kiêu nhìn thấy hai chữ đầu thư, khóe miệng giật một cái, sau đó lướt xuống. Trong thư, Lăng Tuần đầu tiên là giải thích chuyện của Tư Mẫn Nhi, trong đó hầu như đều là từ ngữ ca ngợi bản thân y, cũng như việc bị vô số mỹ nữ ái mộ là chuyện y không thể tránh được. Sau đó là sử dụng ngôn từ hoa mỹ hỏi thăm Nhạc Kiêu một hồi, ngầm châm chọc hẳn là tên đầu óc chỉ toàn vò dưa chua. Cuối cùng, y chúc mừng và khen ngợi Nhạc Kiêu lập công thăng chức, cũng chúc hẳn may mắn an khang, lại mong hẳn lần sau gửi thư có thể miêu tả một chút khung cảnh đại dương.

Nhạc Kiêu cầm bức thư gần mười trang, đầu ngón tay phát run nhẹ đến khó nhận ra – giận!

Tên, tên vô lại này! Nhạc Kiêu dờ khóc dờ cười nhìn nét chữ cũng tuấn tú như Lăng Tuần, có một loại xúc động muốn ra roi thúc ngựa trở lại kinh thành chinh đốn y một trận!

Bất quá, Nhạc Kiêu cầm lấy phong thư, run run dốc miệng bao xuống, quả nhiên rơi ra hai lá ngô đồng vàng úa.

Nhạc Kiêu cầm một lá ngô đồng, mặt trên viết một bài từ tên “Thất tư”.

“Tự quân chi xuất hĩ, minh kính ám bất trì. Tư quân như lưu thủy, hà hữu cùng dĩ thì[1].”

Nhạc Kiêu đặt lá ngô đồng lên môi, khóe miệng khẽ cong, lại cầm lấy chiếc lá còn lại.

“Kiêu Nhi, vào thu rồi, lá ngô đồng đã vàng úa, Lăng Tuần rất nhớ ngươi.”

Nhạc Kiêu đem hai chiếc lá ngô đồng đặt lên vị trí trái tim, chỉ cảm thấy hai tháng trống rỗng này thoáng chốc được lấp đầy.

Một tháng sau, quân Minh lưu lại hai vạn binh đóng giữ Tuyên Châu, dưới sự chỉ huy của Huệ Vương, tiến về chiến trường chính của hai phe – thành Hạ Môn.

Cùng lúc đó, kinh thành đã bắt đầu đổ trận tuyết đầu tiên. Bởi chiến trường dời vị trí, Lăng Tuần ước chừng một tháng mới nhận được thư của Nhạc Kiêu.

Trong thư nói bởi hẳn giết tiểu nhi tử của Thành Vương, hiện tại bè đảng phản bội của Thành Vương đã coi hẳn là cái đinh trong mắt, nghe nói còn liệt hẳn vào đối tượng cần ám sát đầu tiên. Bất quá không cần

lo lắng, Nhạc Kiêu hấn võ công cao cường, những kẻ đó đều không phải đối thủ của hần! Lúc này cũng có vài trận chiến đấu tương đối kịch liệt, cuối cùng đều bị quân Minh bức lui, giặc Oa kia lại bị bọn họ đuổi chạy. Huệ Vương vì để tránh giặc Oa có thời cơ có thể tận dụng, quyết định chủ động xuất kích, toàn thể nhỏ trại tiến tới thành Hạ Môn, cùng giặc Oa tác chiến trên biển, giảm thiểu thương vong của dân chúng vô tội.

Lăng Tuần tuy đã sớm nghe cha y nói qua những tin tức này, nhưng khi thấy Nhạc Kiêu nói lại lần nữa, trong lòng vẫn lo lắng không gì sánh được. Vì sao mọi người đều không coi chuyện Nhạc Kiêu bị bè đảng phản bội của Thành Vương để mắt tới là chuyện lớn? Ngay cả Nhạc Kiêu bản thân hần cũng xem đây như trò cười.

Lăng Tuần sờ nắn phong thư, bên trong quả nhiên còn thứ khác, cẩn thận đổ ra, là một tờ giấy bọc lại. Lăng Tuần nhẹ tay mở ra, lại là một nắm cát biển! Trên cát biển còn đặt một lá thư hoa mai, viết “Đây là mùi vị của đại dương”.

Trong lòng Lăng Tuần nóng lên, nâng nắm cát biển lên chớp mũi, nhẹ nhàng ngửi một hơi. Mẫn mẫn, còn mang theo chút vị tanh.

Thì ra, đây là mùi vị của đại dương.

Bắt đầu vào đông, Tết cũng đã về.

Lăng Tuần nhìn cảnh sắc tuyết rơi trắng xóa mà thờ ra, Nhạc Kiêu đi vào tháng bảy, hiện tại đã là cuối năm, tính sơ qua, đã đi gần nửa năm rồi.

“Tiểu Tuần.” Lăng Giác cầm một kiện áo khoác đi tới, phủ tấm áo khoác đen cho Lăng Tuần, nói: “Tuyết rơi rồi, đừng để bị lạnh.”

Lăng Tuần cảm kích cười nhìn Lăng Giác, nói: “Chị dâu đâu rồi? Thời tiết lạnh như thế, đừng để nàng bận rộn. Hiện tại chị dâu cũng không phải chỉ có một mình.”

Lăng Giác nhớ tới chẩn đoán của đại phu ngày hôm qua, liền vui vẻ cười, nói: “Không cần ta nói, cha nương đã sớm ra lệnh cưỡng chế Thanh Dao nằm an thai, trước khi thai nhi ổn định, nàng không được xuống giường. Ngay cả đại ca người đây cũng phải chạy tới thư phòng ngủ, chỉ sợ ta buổi tối ngủ không nên nếp, đập trúng tiểu tôn tử Lăng gia.”

“Đó là đương nhiên! Đây chính là tiểu bảo bối của Lăng gia, phải được hết sức bảo hộ chứ.” Lăng Tuần nói đến đứa cháu còn chưa ra đời của mình, trên mặt rất cuộc cũng có nét tươi cười phần chắn. Đại tẩu y hôm qua được chẩn đoán đã mang thai hơn một tháng, cả nhà đều mừng như điên! Chỉ là thai nhi còn chưa ổn định, phải nghỉ ngơi tằm bổ nhiều hơn, không được mệt mỏi quá độ.

“Đúng rồi, Lan Thư tỷ tỷ còn hai tháng nữa là lâm bồn rồi, đại ca có muốn tới chỗ tỷ phu (*anh rể*) học hỏi kinh nghiệm trước không? Chuẩn bị làm người cha tốt?” Lăng Tuần trêu ghẹo nhìn Lăng Giác.

Quả nhiên, vừa nhắc tới Nhạc Lan Thư, Lăng Giác lập tức mặt mày đau khổ: “Đừng nhắc tới Lan Thư được không? Ta thực sự từ nhỏ đã sống dưới cái bóng của nàng, đã sợ lắm rồi! Hơn nữa, muốn lấy kinh nghiệm thì hà tất gì phải bỏ gần lấy xa, hỏi cha không được sao!”

“Ha ha ha!” Lăng Tuần cười mấy tiếng, bỗng nhiên lại yên tĩnh trở lại. Lăng Giác nhìn Lăng Tuần lại rầu rĩ không vui, vừa muốn nói gì, chợt nghe y buồn bã nói: “Nhạc Kiều hẳn là không kịp dự lễ đầy tháng của cháu ngoại hẳn rồi, thật đáng tiếc...”

Lăng Giác thoáng chốc im lặng, quan hệ của Lăng Tuần và Nhạc Kiều vẫn luôn rất tệ nhị. Lăng Giác có lẽ đã phát hiện được điều gì, lại không dám thực sự tới hỏi rõ, rất sợ đâm thủng tầng giấy mỏng kia, người hai nhà lại gặp chuyện ồn ào lớn.

Tết năm nay cũng trôi qua náo nhiệt như năm ngoái, thậm chí còn náo nhiệt hơn xưa. Vùng tiền tuyến ngoài duyên hải liên tiếp truyền tin thắng trận về, long nhan thiên tử vô cùng mừng rỡ, đặc biệt ra thánh chỉ khao thưởng tam quân, mở tiệc chiêu đãi quần thần.

Lăng Tuần không tiến cung, ở nhà với Lăng phu nhân và Cố Thanh Dao, cùng nhau qua giao thừa. Bên ngoài phủ vẫn truyền đến tiếng pháo hoa nổ rộ, chiếu sáng hơn nửa kinh thành.

Bữa cơm tất niên đã qua, Lăng Tuần một mình trở về phòng, viết một phong thư. Từ khi Nhạc Kiều dời chiến trường, thư từ trao đổi lại càng bất tiện, y đã tích ba phong thư, chỉ chờ khi người đưa thư tới, có thể gửi toàn bộ cho Nhạc Kiều.

Lúc này, Lăng Tuần nhớ tới Hoài Lễ. Còn nhớ khi Hoài Dương rời khỏi kinh thành, hắn đã bắt đầu viết thư, cho đến khi Hoài Dương lần nữa rời kinh, cuối cùng lại rời kinh, hắn đã viết thư tròn sáu năm, tất cả đều không cho Hoài Dương xem.

Có lẽ, cảm tình Hoài Lễ dành cho Hoài Dương, đã sớm không còn đơn thuần như năm đó nữa. Lăng Tuần nghĩ tới, lại không cảm thấy kinh thế hãi tục, chỉ có tiếc hận man mác. Nếu không phải tạo hóa trêu người, hai người bọn họ có thể sẽ không giống như hôm nay, người nam kẻ bắc suốt bảy năm. Vậy nên, Hoài Lễ mỗi khi đến Tết sẽ luôn lộ ra nét cô đơn lạnh lẽo thấu xương này.

Ai, Lăng Tuần đặt cây bút trong tay xuống, y thực sự rất nhớ Nhạc Kiều. Nhớ muốn phát điên, nhớ đến mức hận không thể lén rời kinh tới Phúc Kiến tìm hắn.

Trong tiết xuân phi thường náo nhiệt, Lăng Tuần lại thấy cô đơn không gì sánh được.

Nhạc Kiều tiếp nhận sủi cảo thuộc hạ đưa tới, không yên lòng ăn. Biển rộng ngày đông không lạnh như trong tưởng tượng, ít nhất cũng không lạnh như ngày đông ở kinh thành. Một chén sủi cảo vào bụng, cơ thể lại càng nóng. Hoàng thượng tự mình hạ lệnh khao thưởng tam quân, hỏa đầu (*đầu bếp*) trong quân doanh bỏ toàn bộ dê bò gà vịt vào hầm chung một nồi, đầu gối ăn vào liền phùng phùng hẳn lên, một chén đầy thịt trông rất sung túc. Còn có sủi cảo da mỏng thịt nhiều, từng mâm từng mâm đặt lên bàn.

Vốn lấy thân phận của Nhạc Kiêu thì không nên cùng binh lính hòa chung một chỗ cùng ăn cơm tất niên, nhưng như thế so với việc ở trong đại trường cùng với những tướng lĩnh kia, hẳn tình nguyện cùng binh lính ở ngoài hít gió biển hơn.

Được rồi, hẳn thừa nhận là bởi sự có mặt của Huệ Vương. Mỗi lần thấy Huệ Vương, hẳn đều có một loạt xúc động muốn tổng đối phương tới trận địa địch. Ai bảo hẳn trước đây dám dục hành bất quĩ (*quấy rối tình dục* ==) Lăng Tuần?

Lăng Tuần Lăng Tuần, nghĩ đến cái tên này, suy nghĩ của Nhạc Kiêu lại bay xa. Không biết y có nhớ mình không? Bản thân đã chuẩn bị cho y một phần lễ vật, không biết y có thích không?

Trong quân doanh náo nhiệt, Nhạc Kiêu chỉ cảm thấy cô đơn không gì sánh được.

Băng tuyết dần tan, cái lạnh mùa đông cũng cùng lúc xa dần, dần chúng kinh thành cảm đã nhận được gió xuân ấm áp. Khi những lá thư của Lăng Tuần đã tích được bảy phong, thư của Nhạc Kiêu rốt cuộc cũng tới.

Lăng Tuần nhận thư của Nhạc Kiêu, để người đưa thư đứng tại chỗ chờ, sau đó vội vàng chạy về phòng, cầm một hộp gấm nhỏ chạy ra.

“Nhớ kỹ phải giao tận tay cho Nhạc đại nhân đấy!” Lăng Tuần đưa cho người đưa thư một thỏi bạc, dặn đi dặn lại.

Người đưa thư hiển nhiên cũng đã được Nhạc Kiêu dặn dò rồi, bình tĩnh nhận bạc, sau đó vỗ ngực bảo đảm hết lần này đến lần khác rồi mới đi.

Lăng Tuần cầm thư của Nhạc Kiêu chạy về phòng, giữa đường, Lăng phu nhân gọi y vài tiếng cũng không nghe thấy.

Đạp giày lên giường, Lăng Tuần đợi không kịp mở thư ra, đây là phong thư đầu tiên y nhận được trong vòng ba tháng!

Trong thư đương nhiên Nhạc Kiêu bày tỏ tất cả nỗi nhớ nhung Lăng Tuần, còn có những chuyện lý thú trên biển, thậm chí cả chuyện hẳn dẫn mấy binh sĩ ra biển đánh cá.

Lăng Tuần ngửi được mùi thơm, khi đọc thư đến lần thứ ba, mới lục được trong phong thư phần lễ vật mà Nhạc Kiêu trong thư có nhắc tới.

Một chiếc vòng tay tạo thành từ những vỏ sò nhỏ như móng tay cái.

Mỗi vỏ sò đều xấp xỉ nhau, màu sắc đều là vàng trắng đan xen, trên chóp vỏ sò được cẩn thận đục một lỗ

nhỏ, dùng dây đỏ khâu từng vỏ sò lên, nơi nút thắt được bện thành một nút thông lọng xinh đẹp. Nhìn kĩ lần nữa, ở hai vỏ sò chính giữa nhất, khắc một chữ “Kiêu” cùng một chữ “Tuần”.

Lăng Tuần đeo chiếc vòng vỏ sò lên tay, kích cỡ vừa khít. Lăng Tuần vuốt ve vỏ sò trên cổ tay, tưởng tượng Nhạc Kiều cầu thả như vậy lại vì y mà khâu vỏ sò rồi khắc chữ, nhàn nhạt nở nụ cười.

Khi Nhạc Kiều nhận được hồi âm của Lăng Tuần, cũng đã gần một tháng. Khi đó, hấn vừa trải qua một trận chém giết trên biển, quân Minh đánh chìm sáu thuyền của địch, lần thứ hai giành được toàn thắng! Bên tai còn vang vọng tiếng pháo và tiếng súng của Thần kỵ doanh nổ vang, Nhạc Kiều nhận được hộp gấm nặng trĩu, miệng cười toe dẹt thường sáng lạn.

Bảy phong thư, viết đều là những chuyện trong nhà. Mọi người trong Nhạc gia đều khỏe, cha hấn và cha Lăng Tuần mỗi tháng mỗi ngày đều cùng uống rượu, sau đó bị phu nhân nhà mình cho ăn mắng. Hoài Lễ mấy ngày trước có đến gặp y, còn mang tặng y bánh ngọt rất ngon, vốn cũng muốn để lại một ít cho Nhạc Kiều, nhưng nghĩ đến hấn đang ở xa ngàn dặm, không thể làm gì hơn là cố ăn cho hết. Nhạc Lan Thư sinh một bé gái, cũng xinh đẹp như nương bé, đáng yêu lại lanh lợi, mọi người đều yêu thích, Lăng Tuần còn cố ý vẽ một bức tranh của bé rồi gửi theo. Chị dâu Lăng Tuần cũng đã mang thai, rất nhanh y cũng sẽ có cháu ruột. Lại nói kinh thành hiện đang vào xuân, mẫu đơn nở hoa rất đẹp, trên lá thư này còn kẹp một đoá mẫu đơn đỏ rực đã úa màu.

Mỗi lần thiên ngôn vạn ngữ đến cuối cùng, Lăng Tuần luôn muốn nói một câu “Ta nhớ ngươi”, lại chưa từng hỏi Nhạc Kiều ngày về.

Nhạc Kiều đọc xong bảy phong thư, lại tỉ mỉ nhìn bức họa cháu gái mình, trong tay nắm đoá mẫu đơn đã khô héo, hấn xa nhà gần một năm, rốt cuộc đôi mắt phỉm hồng.

Hết chương 33

[1] *Tự quân chi xuất hĩ, minh kính ám bất tri. Tự quân như lưu thủy, hà hữu cùng dĩ thì*: Trích bài thơ “Thất tứ” của Từ Quân (thời Ngụy Tấn). Bài thơ nói về nỗi nhớ của người phụ nữ nhớ nhung trạng phu đi xa chưa về.

Dịch nghĩa (theo như mình hiểu): Chàng đã đi rồi, gương sáng nay mờ đục cũng không quan tâm nữa. Nhớ chàng như nước chảy, không có lúc nào ngừng. [↑]

34. Chương 34: Tin Dữ

Kinh thành tháng tư đã bắt đầu trở nóng, muôn hoa sớm đã úa tàn, cảnh sắc lúc này là dương liễu buông rủ, xanh tươi rợp mắt.

Nửa tháng trước, duyên hải truyền tin về, báo thể tiến công của giặc Oa đã dần dần yếu đi, hơn nữa còn

phái sứ giả tới hòa đàm (*đàm phán hòa bình*). Trong lúc đàm phán, bọn chúng hữu ý vô tình tiết lộ Thành Vương sau khi bị mất đứa con cưng, bối đau thương quá độ mà thân thể không còn khỏe như trước, hai nhi tử còn lại của hắn lại suốt ngày đấu tới đấu lui tranh quyền đoạt vị, phe phái của Thành Vương đã sớm tan tác. Bề lũ phản bội của Thành Vương giờ như rắn mất đầu, giặc Oa bị quân Minh dọa sợ cũng rúc đầu không dám ra, rơi vào đường cùng không thể làm gì hơn ngoài việc hòa đàm.

Quân Minh tư thế kiêu ngạo cho giặc Oa một đòn phủ đầu, cuối cùng không tỏ thái độ, trực tiếp đuổi người.

Giặc Oa và Thành Vương đã chịu đủ sự sợ hãi, nói cách khác, cho dù hòa hay không hòa, cuộc chiến này cũng sẽ sớm kết thúc, Nhạc Kiêu sẽ trở lại thật nhanh!

Lăng Tuân mỗi ngày ở nhà môn Lễ bộ, không có việc gì thì ngẩn người, có việc thì bận bịu làm việc, khi chỉ có một mình thì luôn nghĩ Nhạc Kiêu còn bao lâu nữa mới có thể trở về. Từ hai tháng trước y nhận được thư và lễ vật của Nhạc Kiêu, sau đó liền không gặp được người đưa thư nữa. Như vậy có phải biểu thị hắn sắp trở về rồi không?

Lăng Tuân tan việc ở nha môn thì trực tiếp về Lăng phủ, mới về tới cửa đã thấy gương mặt quen thuộc của người đưa thư. Lăng Tuân ba bước cũng thành hai bước chạy tới, cầm thư, giao bạc, rồi liền chạy về phòng mình.

Lá thư lần này Nhạc Kiêu gửi rất ngắn, vồn vắn chỉ nói mấy câu.

“Sắp hồi kinh rồi, đừng mong nhớ, chờ ta!”

“A!” Lăng Tuân cầm thư kích động chạy ra sân hét lớn, từ đầu này chạy sang đầu kia, từ đầu kia chạy lại đầu này, thấy Lăng gia từ trên xuống dưới đều bị kinh động, Lăng Tuân mới hưng phấn về mặt đỏ bừng nói, Nhạc Kiêu sắp về rồi!

Nhạc Kiêu sắp về, kích động không chỉ có một mình Lăng Tuân, còn có cả Nhạc gia. Nhạc Tung Hoành và Nhạc phu nhân tự mình chạy tới Lăng phủ, bắt lấy Lăng Tuân xác nhận tới xác nhận lui, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống.

Giữa lúc tất cả mọi người bị tin vui làm cho đầu óc mơ màng, từ vùng duyên hải lại vượt tám trăm dặm truyền tin khẩn chiến sự về.

Nhân lúc giặc Oa đang bày tỏ muốn hòa đàm, lại thừa dịp quân Minh buông lỏng cảnh giác, tàn quân của Thành Vương âm thầm liên thủ, phát động một trận tập kích bất ngờ trên biển với quy mô lớn.

Thành Vương tự mình xuất chinh, dẫn theo binh lực cuối cùng thề phải siết cổ quân Minh báo thù cho con. Bên ta phải trả một cái giá đắt, rốt cuộc cũng đánh bại đội thuyền của giặc Oa, đánh giết giặc Oa cùng mười vạn phần quân, bắt giữ hai vạn tên. Thế nhưng, Nhạc Kiêu mang theo nghìn người đuổi bắt Thành Vương trốn chạy, cuối cùng lại mất tung tích. Đô đốc Tư Quý mang người đi tìm, lại chỉ tìm được trên

biển những chiến thuyền đã tổn hại của cả hai phe, quân địch bao gồm cả Thành Vương bị tiêu diệt toàn bộ, quân ta cũng thương vong nặng nề. Thế nhưng trong quá trình trục vớt thi thể, ngay cả thi thể của Thành Vương cũng đã tìm thấy, chỉ duy có Nhạc Kiều cùng hai mươi thân vệ của hắn là không thấy. Binh sĩ Tam Thiên Doanh cùng Nhạc Kiều đi truy kích lúc đó nói rằng Nhạc Kiều để yểm trợ cho bọn họ rút lui nên bị hỏa pháo của quân địch bắn trúng. Mặc cho bọn họ lập tức nhảy xuống biển tìm, nhưng trừ những xác thuyền chiến cùng những mảnh tay chân đứt đoạn thì chẳng còn tìm được gì. Huệ Vương tự mình chỉ huy năm nghìn người trở ra biển tìm kiếm, tìm đủ ba ngày cũng không tìm được Nhạc Kiều, nhưng lại tìm thấy tung tích của hai trong số những thân vệ của hắn – thi thể đã không còn toàn vẹn. Nhận được kết quả như vậy, Huệ Vương không cách nào lừa gạt được nữa, chỉ đành cho người truyền lệnh hồi kinh.

Hiện tại, kết quả xấu nhất, chính là Nhạc Kiều cùng hai mươi thân vệ của hắn, đã thành những thi thể đứt gãy.

Khi tin dữ truyền về kinh thành, là ngày thứ ba sau khi Lăng Tuần nhận được thư của Nhạc Kiều.

Lăng Tuần ngơ ngác ngồi trong thư phòng, cho đến khi tiểu thị thiếp thân bước vào thắp đèn, y mới giật mình nhận ra trời đã tối.

“Tiểu thiếu gia, người đã ở thư phòng suốt một ngày, hơn nữa lại không ăn uống gì, lão gia và phu nhân rất lo cho người.” Tiểu thị lo âu nhìn Lăng Tuần, từ khi Nhạc thiếu gia mất liên lạc, hai ngày qua thiếu gia cứ như người gỗ, hôm nay lại càng như vậy, ngay cả cơm cũng không ăn, nhìn những lá thư ngày trước của Nhạc thiếu gia mà phát ngốc.

“Trong cung, có tin tức gì mới không?” Lăng Tuần nâng niu vòng tay vỗ sò trên cổ tay, bình tĩnh hỏi.

“Thiếu gia... Vẫn, vẫn không có...” Tiểu thị cúi đầu không dám nhìn Lăng Tuần, hấn sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Lăng Tuần.

“Ta đói rồi, người tới trù phòng mang cho ta ít thức ăn đi.” Lăng Tuần không hỏi nữa, trái lại còn đổi đề tài.

“Ồ? À, à! Tiểu nhân lập tức đi!” Tiểu thị mừng rỡ chạy ra ngoài, thiếu gia rốt cuộc chịu ăn rồi!

Lăng Tuần ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực, chậm rãi đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Chờ hạ nhân mang thức ăn tới, vui vui vẽ vẽ đưa vào thư phòng.

Tiểu thị lúc trước dùng chất giọng nhẹ nhàng, nói: “Thiếu gia, những thứ này đều là những thứ người thích ăn, phu nhân đặc biệt chuẩn bị cho người, người nên ăn nhiều một chút!” Tiểu thị nói xong ngẩng đầu, mới phát hiện trong thư phòng không một bóng người.

“Thiếu gia?!”

Phủ Thượng thư rối loạn, Lăng Tuần mất tích, ngay cả hòn đá nhỏ nhất trong phủ cũng bị lật tung lên tìm mà vẫn không thấy bóng dáng y.

Hai canh giờ sau, Lăng phủ.

“Phải làm sao bây giờ? Thằng nhóc Tuần Nhi này, không biết có làm chuyện gì đại đột không?” Trái tim Lăng phu nhân đập từng nhịp hoảng hốt, níu tay áo Lăng Bá Thao sợ hãi luống cuống.

“Nói bây giờ đây! Ta đã phái người đến chỗ lão Nhạc hỏi rồi, không có việc gì đâu.” Lăng Bá Thao ôm phu nhân an ủi, trong lòng cũng không ngừng lo lắng, từ khi Nhạc Kiêu mất liên lạc, Lăng Tuần cũng như bị mất hồn, bảo lão sao có thể không lo?

Lăng Giác đỡ Cố Thanh Dao, hai người nhìn nhau, đều thấy được nỗi lo lắng trong mắt đối phương. Quan hệ của Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, hẳn là người rõ ràng nhất, nếu Nhạc Kiêu xảy ra chuyện, Lăng Tuần sao có thể thờ ơ?

“Lăng lão đệ!” Nhạc Tung Hoành người chưa vào mà tiếng đã đến trước, cùng Nhạc phu nhân ở sau lưng ba bước thành hai bước vào phủ Thượng thư.

“Lão Nhạc, người tới rồi, Tuần Nhi có thể tới phủ của người không?” Lăng Bá Thao thấy Nhạc Tung Hoành tự mình qua đây, trong lòng cũng đã có đáp án, thế nhưng lại không ngăn được lòng mang hi vọng.

“Không có! Y ở đó thì ta còn chạy tới đây sao!” Nhạc Tung Hoành đầu đầy mồ hôi, tiểu nhi tử nhà lão còn chưa tìm được, tiểu nhi tử của lão bằng hữu lại liền mất tích, đầu lão cũng sắp nổ tung! “Đừng lo lắng, ta đã cho người đi tìm, rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Ai, chỉ hi vọng như thế!” Lăng Bá Thao cúi đầu, nặng nề thở dài.

Mọi người nhất thời không lên tiếng, trong lòng nặng trĩu.

“Boong!”

Mọi người sửng sốt, ngẩng đầu nhìn nhau, đều không hiểu chuyện gì.

“Cái kia, có phải có tiếng gì đó không?” Nhạc phu nhân chần chừ hỏi.

“Hình như, là tiếng chuông?” Lăng phu nhân cũng không xác định.

“Boong! Boong! Boong! Boong!” Tiếng chuông trầm dày hữu lực chậm rãi vang khắp kinh thành, một tiếng lại một tiếng, liên tiếp không ngừng.

“Là tiếng chuông! Đúng là tiếng chuông!” Trái tim Lăng phu nhân nhảy lên, kinh sợ nói.

“Là ai giống chuông vậy?” Lăng Giác tập trung lắng nghe một hồi, là từ phía đông truyền đến. Phía đông không có chùa miếu, không có khả năng có hòa thượng ban đêm giống chuông.

“Nơi đó, là Nhật Chiêu sơn? Có người ở đó gõ chuông Bình An!” Cố Thanh Dao cả kinh nói, trong lòng nghĩ đến một người. Ngẩng đầu nhìn phu quân nhà mình, Lăng Giác vẻ mặt sáng tỏ gật đầu với nàng.

Các cư dân kinh thành hầu như đều tụ lại trên đường cái, rộn rộn ràng ràng chen chúc nhau hỏi.

“Là ai giữa đêm giống chuông vậy?”

“Là từ Nhật Chiêu sơn truyền tới, có người ở đó giống chuông Bình An!”

“Đúng rồi! Là ai vậy?”

“Còn có thể là ai đây, nhất định là người nhà những tướng sĩ mất liên lạc, ai, thật đáng thương, mong ông Trời có thể phù hộ bọn họ.”

“Đúng vậy, hi vọng ông Trời phù hộ những người trung nghĩa!”

Trong nhất thời, dân chúng trên đường cái đều hướng mặt về phía đông, lặng lẽ nghe tiếng chuông cầu nguyện cho những chiến sĩ phương xa, thỉnh cầu trời xanh phù hộ bọn họ bình an trở về.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Một lão thái giám thở hổn hển chạy từng bước nhỏ tới thư phòng, khom người nói với Huệ Linh Đế: “Có người giống chuông, trên Nhật Chiêu sơn giống chuông Bình An!”

Huệ Linh Đế sững sốt, nhìn về phía đông, một lúc lâu sau mới lặng lẽ thở dài, nói: “Phân phó, không được cản trở người cầu nguyện.”

Lão thái giám vội vã lĩnh chỉ, liền chạy đi truyền chỉ.

Huệ Linh Đế lần nữa nhìn phương đông, mong lão Thiên gia phù hộ tướng sĩ Đại Minh ta bình an trở về!

“Boong! Boong! Boong!” Lăng Tuần hai tay nắm chặt dây thừng thô to trên gậy đánh chuông, một chút lại một chút gắng sức đánh vào thân chuông vĩ đại. Mồ hôi mặn chát từ trán từng giọt chảy vào mắt, nhất thời đau xót không gì sánh được. Thế nhưng Lăng Tuần không ngừng tay, y không thể ngừng lại, truyền thuyết kia có nói, phải liên tục giống không ngừng nghỉ suốt một đêm, y sợ nếu dừng lại, Phật Tổ trên trời sẽ cho rằng y không thành tâm, khiến Nhạc Kiều vĩnh viễn rời xa y, không trở về được nữa.

Bàn tay trắng trẻo chỉ quen cầm bút mực giấy nghiên, giờ bị dây thừng thô to mài ra máu, bàn tay truyền tới đau xót như xát muối. Nhưng Lăng Tuần lại như không cảm nhận được đau đớn, tiếng chuông vẫn trầm ổn hữu lực như cũ.

Dần dần, y phục đầm mồ hôi, đau nhức trong tay cũng dần dần chết lặng, lỗ tai Lăng Tuần chỉ còn nghe được tiếng chuông dày nặng cùng tiếng ong ong ù tai.

Đêm nay, tiếng chuông kinh thành vang suốt một đêm, từng tiếng bình ổn hữu lực không hề gián đoạn, tựa như nỗi nhớ khôn nguôi của thân nhân và ái nhân dành cho người phương xa.

Sao mai phía chân trời dần khuất dạng, ánh dương buổi sớm bắt đầu chiếu khắp nơi, chim nhỏ giữa núi rừng riu rít hót vang. Lúc này, tiếng chuông mới dừng.

Hai tay Lăng Tuần đã máu thịt lẫn lộn đỏ rực đáng sợ, hai tay chết lặng mềm nhũn rũ xuống nhẹ run, tay y không cử động được nữa. Thân hình lung lay, Lăng Tuần trong nháy mắt ngã xuống được người đỡ được.

“Tiểu Tuần, ngươi hà tất như vậy...” Lăng Giác đau lòng ôm Lăng Tuần, trong mắt một mảng đau thương trầm mặc. Người của hai nhà sau khi nghe được tiếng chuông liền chạy tới Nhật Chiêu sơn, đứng sau Lăng Tuần, cùng y suốt một đêm. Tuy rất đau lòng, nhưng ai cũng biết, không ai có thể can y. Người duy nhất có thể ngăn y tự ngược đãi mình, lại không ở nơi này.

“Ca,” Lăng Tuần sắc mặt tái nhợt thắm đầm mồ hôi, hai mắt trống rỗng nhưng khóe miệng lại cười, “Đệ giống chuông cả đêm, nếu Nhạc Kiều còn dám không về, đệ sẽ lột da hắn, làm thành một trăm cái bánh bao, từng miếng từng miếng đem hắn ăn tươi, ca thấy được không?”

Tim Lăng Giác nhói lên, nước mắt: “Được...”

Lăng phu nhân che miệng khóc thầm, Lăng Bá Thao và Thanh Dao mỗi người một bên ôm vai nàng, cũng cùng khóc thầm.

Ngay cả Nhạc Tung Hoành được xưng là kiên cường cũng ôm phu nhân nhà mình, nhắm mắt rơi lệ.

“Đại nhân!” Một thanh âm the thé vang lên, từ con đường núi khúc khuỷu truyền tới, “Đại nhân! Văn kiện khẩn! Văn kiện khẩn của quân doanh!”

Nhạc Tung Hoành chấn động, buông phu nhân nhà mình, hai ba bước liềm tóm lấy thái giám truyền tin còn đang từ sườn núi leo lên.

“Hù chết chúng ta, hù chết chúng ta!” Tiểu thái giám vuốt ngực hỗn hển, Nhạc lão tướng quân sao lại thô lỗ như vậy!

“Nếu người không nói, lão nương liền ném người xuống núi!” Nhạc phu nhân đã giả thực nữ suốt bao năm rồi cuộc hôm nay phá rào, vén ống tay áo giờ nắm đấm đe dọa trước mặt tiểu thái giám.

“A!!! Hoàng thượng sai nô tài truyền chỉ, đội quân ở Phúc Kiến truyền văn kiện khẩn về, Nhạc tướng quân và thân vệ đã được tìm thấy, tuy Thiên tử đại nhân người mang trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, Huệ Vương đã dẫn đầu toàn quân, khai hoàn hồi triều!” Tiểu thái giám giờ cao hai tay, dùng thanh âm the thé của mình mà hô lớn.

Đã tìm được? Đã tìm được rồi! Nhạc Kiều không sao cả! Hai nhà Nhạc Lăng trong nháy mắt từ bi thương chuyển thành mừng rỡ phát điên! Nhạc Tung Hoàn phấn chấn vỗ một chương lên người tiểu thái giám, thiếu chút nữa thực sự vỗ rơi người ta!

“Phu nhân, về nhà lập đàn, tế tổ! Cảm tạ liệt tổ liệt tông đã phù hộ!” Nhạc Tung Hoàn mừng rỡ rơi giọt lệ già, lão vốn đã lo liệu đến chuyện xấu nhất người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, hôm nay ông Trời rốt cuộc đã mở mắt, Kiều Nhi rốt cuộc bình an vô sự!

“Tuần Nhi, còn có Tuần Nhi của ta nữa, nhất định là trời cao nghe được tiếng chuông, Tuần Nhi...” Nhạc phu nhân mừng đến chảy nước mắt nhìn sang, Lăng Giác kinh hô: “Tiểu Tuần!”

“Tuần Nhi!”

“Tiểu Tuần!”

Lăng Tuần bởi ba ngày này hầu như chẳng màng cơm nước, lại ở trên núi giống chuông cả đêm, rốt cuộc thoát lực hôn mê. Hai nhà Nhạc Lăng liền rối tinh rối mù.

Hết chương 34

35. Chương 35: Đoàn Tụ

Lăng Tuần phẳng phất như đã mơ một giấc mộng dài, người trong mộng lướt qua như đèn kéo quân, tất cả đều là những người y quen hoặc không quen. Duy chỉ thiếu mất một người y quen thuộc nhất, nhớ thương nhất.

Mi tâm khẽ động, Lăng Tuần từ từ mở mắt. Có chút cổ sức quay đầu, mới phát hiện mình đang ở trong phòng. Cánh tay không còn nổi đau đớn chỉ cần khẽ động cũng như khoan vào tim nữa, khí lực toàn thân giống như bị rút cạn, chỉ có thể vô lực nằm liệt trên giường. Kí ức trước khi hôn mê quay về, tiền tuyến đưa tin chiến sự về nói Nhạc Kiều mất tích, y cả đêm giống chuông Bình An, sau đó rốt cuộc truyền đến tin tức Nhạc Kiều đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ bị trọng thương.

Tốt quá, Lăng Tuân lần thứ hai nhắm mắt lại, chỉ là bị thương, người vẫn giữ được. Hắn còn sống, hắn còn sống rất tốt.

Nước mắt từ khi nghe tin dữ vẫn luôn dề nén, rốt cuộc tràn ra.

“Tiểu Tuân.”

Thanh âm trong sáng ôn nhu truyền đến, Lăng Tuân không mở mắt, chỉ run run giọng nói: “Hoài Lẽ, hắn không sao...”

“Ta biết.” Hoài Lẽ ngồi bên giường Lăng Tuân, đưa tay phải ra vuốt mái tóc có chút lộn xộn của y như đang dỗ trẻ nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng: “Hôm trước ta vào cung nghe ngóng tin tức, tiền tuyến trình tấu chương nói chiến thuyền của Nhạc Kiêu vào thời điểm đánh tan quân địch cũng đồng thời bị thuyền địch đánh chìm, hắn bị sóng dữ đánh dạt vào vùng đá ngầm, Huệ Vương và Tư Quý ở trên biển tìm suốt ba ngày mới tìm được hắn. Lúc đó Nhạc Kiêu đã hôn mê bất tỉnh, may mà thương thế của hắn tuy nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Hoàng thượng đã phái ba ngự y giỏi nhất ngày đêm gấp rút chạy tới Phúc Kiến, chỉ cần thương thế của Nhạc Kiêu ổn định lại là có thể hồi kinh.”

Lông mi Lăng Tuân run run, mở mắt nhìn về phía Chu Hoài Lẽ, ánh mắt yếu ớt mỗi một, giọng nói khàn khàn: “Ta muốn tới Phúc Kiến, Hoài Lẽ, một ngày ta cũng không đợi nổi, ta muốn gặp hắn đến phát điên lên rồi! Hắn bị thương, nhất định cũng cần ta ở bên cạnh!”

“Hắn không muốn người đi.” Chu Hoài Lẽ nắm bàn tay còn sưng đỏ của Lăng Tuân, trầm giọng: “Trình sát từ tiền tuyến về có nói Nhạc Kiêu đã từng tỉnh táo lại một lần, còn nói một câu, hắn nói đừng cho y biết, để y an tâm ở kinh thành chờ hắn trở về! Không ai biết “y” mà Nhạc Kiêu nhắc tới là ai, nhưng người nhất định phải biết! Lẽ nào người thực sự muốn Nhạc Kiêu đang trong lúc chỉ mình treo chuông thể này còn phải bận tâm vì người sao?”

Lăng Tuân chấn động, hai mắt trừng lớn mờ hơi nước, cũng nói không nên lời nữa.

“Tiểu Tuân, ở đây chờ hắn đi, đây là hi vọng của hắn.” Ánh mắt Chu Hoài Lẽ có chút phức tạp nhìn Lăng Tuân, nói: “Kỳ thực ta rất hâm mộ các người, ít nhất các người còn có thể gặp gỡ nhưng nhớ. Mà ta, đến giờ còn nhìn không thấu bản thân muốn gì. Có lẽ, rất nhanh sẽ tìm được đáp án ta mong muốn.”

Lăng Tuân lúc này mới có phản ứng, lúng ta lúng túng nói: “Có ý gì?”

Chu Hoài Lẽ mỉm cười, trong nụ cười có chút cay đắng, thương tiếc xoa gò má gầy gò nhợt nhạt của Lăng Tuân, nhẹ giọng nói: “Ta phải đi.”

“Đi?” Lăng Tuân lại có chút mờ mịt, hỏi: “Đi đâu?”

“Lĩnh Nam.” Trong mắt Chu Hoài Lẽ cũng có chút mờ mịt, phảng phất như không biết quyết định của

mình có đúng hay không. “Thượng Lâm Uyển Giám thuyền chuyển công tác, ta giấu phụ vương chuyện tới Lĩnh Nam. Ba ngày sau sẽ khởi hành.”

“Vội như vậy sao?” Lăng Tuần hoảng hốt, muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức khiến y phải nằm trên giường, “Người thật sự quyết định tới Lĩnh Nam? Điều kiện nơi đó rất khổ sở, một mình Thế tử hoàng gia người làm sao sống được cuộc sống khổ cực như vậy?” Thượng Lâm Uyển Giám mỗi năm năm lại phái một quan viên tới Lĩnh Nam, một là đưa kỹ thuật trồng trọt phát triển ở kinh thành tới Lĩnh Nam, hai là chọn những hoa quả tươi ngon thượng đẳng nhất ở đây mang về kinh thành. Thông thường chức vụ này được xem như hạ phóng (*điều cấp dưới xuống cơ sở để rèn luyện*), chỉ có quan lại nho nhỏ bình thường không biết lấy lòng cấp trên hoặc không có chỗ dựa mới có thể bị phái tới Lĩnh Nam. Lấy thân phận thiên gia Thế tử của Chu Hoài Lễ, căn bản không thể nào bị phái tới nơi Nam man như vậy, chần chẫn hẳn đã tốn bao công sức mới có được cơ hội này.

“Hoài Dương đã ở đó bốn năm, hẳn cũng là hậu duệ Hoàng gia, hẳn có thể, ta cũng có thể.” Chu Hoài Lễ chỉ mở mắt trong nháy mắt, lúc này trong mắt hẳn là sự kiên định và dứt khoát không thể dao động. Quay đầu cười với Lăng Tuần, nói: “Chờ ta tới Lĩnh Nam rồi sẽ gửi trái vải về cho người, chăm sóc bản thân thật tốt, ta chúc phúc cho người và Nhạc Kiều.”

“Hoài Lễ...”

Chu Hoài Lễ đi rồi, Lăng Tuần nằm trên giường, toàn thân đều không có khí lực, đầu óc rối bời, đau muốn nứt ra.

Cửa bị mở ra, Lăng Tuần khó khăn nhìn lại, mắt cay cay, mang theo nước mắt gọi: “Nương...”

“Con của ta...” Lăng phu nhân nhìn Lăng Tuần khóc, ngực đau xót, cũng rơi nước mắt. Đi nhanh vài bước tới bên giường Lăng Tuần, Lăng phu nhân đau lòng lau nước mắt cho y, ôn nhu nói: “Đừng khóc đừng khóc, Kiều Nhi đã không sao rồi, Hoàng thượng phái ngự y tới cho hẳn, Lương ca ca của người cũng đã chạy tới. Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

“Hu hu, nương, con thật sự rất sợ hẳn đã chết, con cứ nghĩ hẳn cứ như vậy không về được...” Thấy được người thân thiết nhất của mình, Lăng Tuần hoàn toàn bộc lộ mặt yếu ớt nhất của mình ra. Lăng phu nhân cẩn thận ôm lấy y, để y nằm trong lòng mình trút hết những giọt nước mắt sợ hãi suốt bao ngày qua.

“Không có chuyện gì, Kiều Nhi không có chuyện gì.” Lăng phu nhân không ngại phiền toái nói, tựa như khi Lăng Tuần còn đang quẩn tã, một lần lại một lần nhẹ nhàng vỗ vai y, “Kiều Nhi chính là Võ tình hạ phạm, có ông Trời phù hộ, hết thảy đều có thể gặp dữ hóa lành. Còn có Tuần Nhi nhà ta giống chuông Bình An, Kiều Nhi nhất định có thể nghe thấy, vậy nên hẳn đã rất gắng gượng.”

Lăng Tuần còn ở trong lòng Lăng phu nhân khóc lớn, như thể muốn để những sợ hãi và bất an trong lòng theo nước mắt trôi đi.

Chờ Lăng Tuần rốt cuộc ngừng khóc, Lăng phu nhân để tỷ nữ mang cháo tổ yến tới, dỗ y ăn, chờ Lăng Tuần lần thứ hai say ngủ, mới rón rén rời khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Lăng Bá Thao đã ở trong sân chờ nàng.

“Thế nào?” Sắc mặt Lăng Bá Thao có chút phức tạp, có âu lo đau lòng, cũng có mong mỏi.

Lăng phu nhân tới trước mặt Lăng Bá Thao, trong mắt ngập đầy mệt mỏi và nặng nề, thấp giọng nói: “Chờ Kiều Nhi trở về rồi, liền định một hôn sự cho Tuần Nhi đi. Ta còn nhớ Hộ bộ Thượng thư có một nữ nhi, niên kỷ không chênh lệch với Tuần Nhi nhà chúng ta là bao, tìm một cơ hội gặp mặt một lần. Nếu có thể thì liền định luôn.”

“Ai!” Lăng Bá Thao có chút tuyệt vọng thở dài, “Chỉ có thể như vậy.”

Cái gọi là “hiếu con không ai bằng cha”, Lăng Tuần vẫn cho rằng chuyện của y và Nhạc Kiều chỉ có Lăng Giác biết được. Thế nhưng y và Nhạc Kiều đều quá không hiểu chuyện kín đáo, Lăng Bá Thao lão hồ ly này ở quan trường tung hoành vài chục năm sao có thể không nhìn ra chút dấu vết nào? Chẳng qua lão chỉ coi như hai đứa nhi tử còn nhỏ không hiểu ái tình là gì, cho nên liền mắt nhắm mắt mở, định chờ bọn hắn lớn hơn một chút, thông suốt chuyện nam nữ rồi thì tự khắc ổn thỏa. Cho đến lần này Nhạc Kiều xảy ra chuyện, Lăng Tuần lại vì hắn mà không màng sống chết giống chuông Bình An suốt đêm, lão mới biết tình cảm của hai nhi tử đã vượt khỏi phạm vi khống chế của lão. Vậy nên, lão mới muốn xoay chuyển sai lầm to lớn trước đây. Chỉ là lão không biết, hết thảy đều đã quá muộn.

Lúc này tại phủ Tướng quân, Nhạc Tung Hoành cùng phu nhân nhà mình cũng ra quyết định, đã tới lúc định hôn sự cho Nhạc Kiều. Tình cảm sâu nặng của Nhạc Kiều và Lăng Tuần cũng khiến bọn họ cảm thấy nguy cơ.

Ước chừng mười ngày, hai cánh tay của Lăng Tuần mới phục hồi như cũ. Khi đó, Hoài Lễ đã sớm khởi hành tới Lĩnh Nam, đi tìm đáp án hắn mong muốn. Đồng thời, hắn cũng dò la được tin tức từ trong cung, thương thế của Nhạc Kiều đã ổn định, tùy ý liền khởi hành hồi kinh.

Nghe được tin tức này, Lăng Tuần liền ngày nào cũng giơ ngón tay ra đếm ngày, lời kéo Lễ bộ Thị lang đại nhân hết lần này đến lần khác làm bài toán – thời gian từ Phúc Kiến đến kinh thành chậm nhất và nhanh nhất là bao nhiêu, sau đó Lăng Tuần chọn ra con số trung gian, đại khái phải mất một tháng. Lăng Tuần không thể làm gì khác hơn là đọc thư Nhạc Kiều gửi cùng vòng tay vò sớ lúc trước, nhìn vật nhớ người, trông ngóng Nhạc Kiều về nhanh một chút.

Thời gian qua một tháng, Lăng Tuần còn chưa đợi được Nhạc Kiều trở về, chợt nghe ca ca nói cho y một tin đồn.

Nhạc Kiều lần này đánh tan bè đảng phản bội của Thành Vương, lại đánh lui toàn bộ giặc Oa, vì Đại Minh lập chiến công hiển hách. Hoàng đế mừng rỡ muốn phong thưởng cho hắn, đồng thời cũng có ý tứ muốn triệu Nhạc Kiều làm rể quý. Đương kim thánh thượng có tất cả hai công chúa, Đại công chúa còn chưa trưởng thành đã sinh bệnh mà mất, chỉ còn lại công chúa nhỏ Kim Bình công chúa. Mười sáu xuân xanh, dáng dấp khả ái thảo hỉ, rất được Hoàng đế yêu thích, có thể nói là chương thượng minh châu (*ngọc quý trên tay*) của toàn bộ Đại Minh. Hoàng đế cho Nhạc gia một cảnh cảm lâm^[1] thế này, có thể thấy ân đức và ưu ái Hoàng đế dành cho Nhạc gia.

Lăng Tuần nghe được tin này cũng chỉ bĩu môi, cười nói tiểu tử Nhạc Kiêu kia thật đúng là tốt số, ngay cả công chúa cũng coi trọng hắn! Nói rồi xoay người, thầm mắng tên vô lại Nhạc Kiêu này, trước đây vì một Tư Mẫn Nhi tiểu thư liền mắng mình một trận xối xả, lần này hắn đổi ngược lại, đi trên chóc công chúa Đại Minh, chờ hắn về rồi xem y có dạy dỗ hắn một trận nên thân không!

Lăng Tuần căn bản cũng không để bụng tin tức này, quay đầu lại giơ ngón tay đếm ngày, đếm đến ngày thứ mười, thủ vệ cổng thành rút cuộc khua chiêng gõ trống, pháo nổ rền vang, bốn ba chạy khắp kinh thành báo tin – những anh hùng của Đại Minh đã khai hoàn trở về!

Khi đó đang là một ngày, Lăng Tuần nghe được tin này thì vừa mừng vừa hoảng vừa thấp thỏm. Y cũng muốn học theo dân chúng chạy tới đường lớn, hướng về phía Nhạc Kiêu mà hoan hô hò hét. Thế nhưng gần đến đại môn lại nhụt chí, ngẩng ngốc đứng trước cửa phủ, trong đầu rối như tơ vò cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là không có dũng khí tiếp tục tiến bước.

Trong thành truyền đến tiếng hoan hô đình tai nhức óc cùng tiếng pháo tiếng chiêng, Nhạc Kiêu tuy rằng bị thương, thế nhưng qua sự chữa trị của ba lão ngự y, giờ đã gần như khỏe mạnh. Cưỡi trên chiến mã của mình, dẫn đầu binh sĩ Tam Thiên Doanh, nhìn dân chúng hai bên đường chen chúc vây quanh, gương mặt gầy gò tái nhợt hôm nay rút cuộc lộ ra nét tươi cười – nụ cười tự hào thỏa mãn. Đây chính là nước nhà hắn liều mạng muốn bảo vệ, là nước nhà hắn nồng cháy yêu thương!

Đường tiến cung không xa, nhưng bởi dân chúng quá sức nhiệt tình, đại quân phải mất một canh giờ mới đi qua được đường lớn đông đúc.

Nhạc Kiêu là công thần lớn nhất, đã sớm lĩnh thánh chỉ có thể ở nhà tạm nghỉ một ngày, tối mai mới tiếng cung, tham gia khánh công yến (*bữa ăn mừng*) Hoàng thượng đặc biệt vì hắn mà thiết.

Nhạc Kiêu cùng Huệ Vương chuyển giao binh sĩ, Huệ Vương dẫn binh mã tiến cung báo cáo công tác, còn Nhạc Kiêu mang thân vệ của mình trực tiếp về phủ Tướng quân.

Nơi đường lớn trước phủ Tướng quân, Nhạc Kiêu lại nhảy khỏi ngựa, từng bước từng bước hướng về ngôi nhà đã dưỡng dục hắn gần mười bảy năm.

Nhạc Tung Hoành đã sớm dẫn già trẻ một nhà chờ sẵn ở cửa phủ, ngay cả Nhạc Lan Thư cũng mang theo vị hôn phu cùng nhi nữ trở về.

Đã qua một hồi chiến tranh sinh tử, khi Nhạc Kiêu nhìn thấy người thân sau hơn một năm cuối cùng mới được gặp lại, thấy cha mẹ đã già đi rất nhiều thì khóe mắt nóng lên, liền thẳng người quỳ gối trước mặt Nhạc Tung Hoành và Nhạc phu nhân, nức nở nói: “Cha, nương, hài nhi bất hiếu, khiến cha nương lo lắng!”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Ngay cả Nhạc Tung Hoành đã làm Tướng quân kiên cường nhiều năm như vậy, thấy nhi tử nhỏ nhất, cũng là nhi tử mình hiểu rõ nhất bình an vô sự trở về, cũng không nhịn được khóe mắt ươn ướt đỏ lên.

Nhạc phu nhân càng một phen ôm tiểu nhi tử của mình, cao giọng khóc lớn.

Người một nhà ở đại môn vừa khóc vừa cười, qua hồi lâu mới vào trong phủ. Nhạc Tung Hoành đã sớm phân phó người chuẩn bị bữa cơm gia đình, Nhạc phu nhân trước tiên lại dẫn nhi tử về phòng, phân phó hạ nhân chuẩn bị cho hần tẩy trần, còn tự mình thay chiến bào cho nhi tử.

Vết thương dữ tợn trải rộng trước ngực cùng sau lưng, Nhạc phu nhân đau lòng lần thứ hai rơi lệ.

Chờ Nhạc Kiêu thu dọn xong cũng đã qua một canh giờ, sắc trời cũng dần tối. Tiểu thị hầu hạ bên người trực tiếp dẫn Nhạc Kiêu tới phòng ăn, người một nhà đã sớm ngồi thật chỉnh tề ở đó chờ Nhạc Kiêu.

Nhạc Tung Hoành tự mình châm cho Nhạc Kiêu một chén rượu, đưa tới tay hần, ánh mắt kiêu ngạo, nói: “Nhi tử, vi phụ mời người một chén, người là niềm kiêu hãnh của Nhạc gia!”

Nhạc Kiêu nhận rượu, mỉm cười uống cạn một hơi. Tiếp theo là đại ca, nhị ca và tỷ phụ (*anh rể*) của hần, từng chén từng chén mời rượu Nhạc Kiêu. Nhạc Kiêu quanh năm lẫn lộn trong quân doanh, tửu lượng đã sớm được trui rèn. Năm sáu ly rượu xuống bụng, mặt không đỏ tím không loạn.

Ba đứa cháu đã lên năm lên sáu của Nhạc Kiêu cũng giả bộ dáng dấp người lớn, mỗi đứa cầm một chén lấy nước thay rượu, rất cung kính đứng trước mặt Nhạc Kiêu.

“Tiểu thúc thúc, con kính người, dân chúng kính thành tất cả đều nói người là anh hùng Đại Minh!” Đại điệt nhi (*cháu cả*) của Nhạc Kiêu giơ một chén rượu, giọng nói non nớt khiến lòng Nhạc Kiêu mềm nhũn. Cúi người nhéo nhéo gò má nó, Nhạc Kiêu nói: “Chờ Phần Nhi trưởng thành cũng làm đại anh hùng có được không?”

“Vâng!” Nhạc Phần trình trọng gật một cái, vẻ mặt hưng phấn đỏ bừng.

Đứa cháu nhỏ nhất của Nhạc Kiêu ở một bên chen vào, ôm chén rượu lắc lắc lư lư chen tới bên người Nhạc Kiêu, nãi thanh nãi khí (*giọng trẻ con non nớt*) nói: “Tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc, Đông Đông lớn lên không làm đại anh hùng đâu!”

Nhạc Kiêu khom lưng một phát ôm lấy Đông Đông mới bốn tuổi, cười nói: “Tiểu Đông Đông muốn làm gì?”

“Ừm...” Đông Đông gắng sức suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đông Đông muốn học theo Tuần thúc thúc, vì tiểu thúc thúc mà giống chuông Bình An, như vậy tiểu thúc thúc liền được bình an!”

Tuần thúc thúc... Nhạc Kiêu chấn động, nắm thật chặt tay Đông Đông. Người từ năm trước rời khỏi kinh thành vẫn hằng nhung nhớ, người từ khi về đến nhà vẫn cố nén nhớ nhung nhưng không dám nghĩ tới, một câu nói của Đông Đông liền đánh vỡ tất cả ngục trang của hần.

Khi Đông Đông nhắc tới Lăng Tuần, cả nhà thoáng chốc yên lặng, yên lặng đến nỗi không khí cũng có chút ngừng lại.

“Cha...” Nhạc Kiều buông Đông Đông xuống, thanh âm có chút khó khăn, “Có phải cha có điều gì chưa nói cho con biết?”

Sắc mặt Nhạc Tung Hoành có chút khó coi, Nhạc phu nhân kéo tay áo Nhạc Tung Hoành, lão mới làm bộ ung dung nói: “Không có gì đâu, có chuyện gì chờ đêm mai vào cung diện thái xong rồi nói. Người muốn biết cái gì, lúc đó cha cũng nói hết cho người.”

“Tiểu Tuần vì tứ đệ mà giống chuông Bình An cả đêm, chuyện này có gì không thể nói chứ?” Vẫn là Nhạc Lan Thư chịu không nổi bầu không khí đè nén, tiên phong mở miệng, bất mãn liếc mắt nhìn cha nương và hai người ca ca một chút, nói: “Nhị ca, ca đi đón tứ đệ về sao lại không nói với hần chuyện này?”

Nhạc Lương ngẩn ra, khi hần đi Phúc Kiến, Nhạc Tung Hoành liền đặc biệt dặn dò, chỉ cần Nhạc Kiều không đề cập đến Lăng Tuần thì hần không được nói chuyện gì về Lăng Tuần với Nhạc Kiều. Hần đến giờ vẫn không rõ là vì sao.

Nhạc Trung dù sao cũng là đại ca, có một số việc hần mặc dù không biết nhiều, nhưng vẫn đoán được một chút, liền trầm giọng nói: “Đây cũng không phải đại sự gì, quên nói cũng có sao đâu.”

“Cái gì gọi là không phải đại sự?” Nhạc Lan Thư bỗng nhiên cất cao thanh âm, năm đó nàng có thể ở bên Trầm Ninh, Lăng Tuần đã giúp không ít việc, lần này trực giác bảo nàng không thể để công lao của Lăng Tuần bị bỏ quên. “Đêm đó Tiểu Tuần ở trên Nhật Chiếu Sơn giống chuông Bình An cả đêm, hai cánh tay thiếu chút nữa cũng hỏng hết, đây không phải đại sự thì cái gì mới là đại sự?” Trầm Ninh ở một bên len lén kéo Nhạc Lan Thư, Nhạc Lan Thư mới không cam không nguyện ngừng miệng.

Hai tay Nhạc Kiều siết chặt run rẩy, nỗ lực đè nén cuồng phong bão táp trong lòng, bình tĩnh nói: “Cha, nương, ca ca, tỷ tỷ, mọi người cứ ăn trước, con có việc phải ra ngoài một chuyến.” Nói xong, Nhạc Kiều liền lao ra ngoài.

Ngoài trừ Nhạc Lan Thư và mấy tiểu hài tử còn mù mịt, những người khác trong nháy mắt Nhạc Kiều lao đi liền minh bạch.

Nhạc Tung Hoành và Nhạc phu nhân liếc nhau, đều thấy được khổ tâm trong mắt người kia.

Lăng Tuần vẫn đứng trước đại môn Lăng phủ, lão đảo nhìn quanh. Sắc trời càng lúc càng tối, bọn hạ nhân đều tới khuyên nhiều lần, Lăng Tuần vẫn không động đậy.

Y vốn định tới Mộ Khanh Uyển, thế nhưng lại sợ Nhạc Kiều tới Lăng phủ tìm y. Lăng Bá Thao và Lăng phu nhân đi ra, nhìn Lăng Tuần đứng im như khúc gỗ liền đau lòng không nói nên lời. Muốn khuyên y trở vào, lại không mở miệng được.

Đứng cùng Lăng Tuần hai khắc đồng hồ (30 phút), Lăng Bá Thao rút cuộc không nhịn được muốn kéo Lăng Tuần vào, chợt nghe thấy xa xa tiếng vó ngựa lao nhanh.

Con người vốn âm đậm của Lăng Tuần bừng sáng, nhìn người cưỡi ngựa tới càng lúc càng gần.

“Thúc thúc, thăm thăm, xin thứ lỗi! Con mượn Tiểu Tuần một lát!”

Nhạc Kiều nói xong câu đó, cả người lẫn ngựa đã đến trước mặt Lăng Tuần, hơi cúi người đưa tay chụp lấy, liền ôm Lăng Tuần lên ngựa.

Lăng Bá Thao và Lăng phu nhân còn chưa kịp ngăn cản, Nhạc Kiều liền mang Lăng Tuần chạy xa, cuối cùng đến cái bóng cũng không thấy!

Lăng Tuần ngồi trước người Nhạc Kiều, bên tai là hơi thở nóng rực mà bức thiết của hắn, phía sau cảm giác được chính là tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của hắn, ngang hông còn chính là cánh tay mang theo kinh lực của hắn. Ánh mắt Lăng Tuần đã bị gió vun vút thổi qua khiến cho mơ hồ không rõ, y muốn xoay người ôm lấy Nhạc Kiều, muốn chân chân thực thực cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn. Thế nhưng Nhạc Kiều cưỡi ngựa, tốc độ nhanh chóng gấp gáp, Lăng Tuần căn bản không có cơ hội.

Tiểu viện quen thuộc gần ngay trước mắt, Nhạc Kiều ôm Lăng Tuần xuống ngựa, ngay cả cửa cũng không gõ liền trực tiếp dùng khinh công phóng qua tường, thẳng đến hậu viện.

Hậu viện rất sạch sẽ, có thể thấy mỗi ngày đều có người cẩn thận lo toan. Nhạc Kiều từ khi xuống ngựa liền không buông Lăng Tuần, một cước đá toang cửa phòng, không đợi Lăng Tuần có cơ hội giãy dụa nói chuyện, Nhạc Kiều đóng cửa lại liền đè Lăng Tuần xuống mà hôn.

Nhạc Kiều dùng cơ thể mình đè lên cơ thể Lăng Tuần, một tay ấn gáy y về phía mình, một tay kìm chặt phần cảm khiến y phải mở miệng. Đầu lưỡi đánh thẳng vào, nụ hôn nóng bỏng ướt át vừa gấp gáp vừa thô bạo, tựa như dã thú gặm cắn, hận không thể nuốt sạch cả xương cả cốt.

Lăng Tuần cảm thấy khóe miệng vừa đau đớn vừa tê dại, lại một chút cũng không cam lòng đẩy người mà bản thân đã nhưng nhớ suốt hơn một năm ra. Vươn hai tay ôm cổ hắn, gắng sức ngẩng đầu hé miệng, vươn lưỡi đón nhận hắn. Thậm chí chủ động đưa tay, cách y phục an ủi dục vọng cực đại đã sớm cứng rắn, nóng rực.

Nhạc Kiều rên một tiếng, hiển nhiên là bị động tác của Lăng Tuần kích thích, hồn hển rời bờ môi Lăng Tuần, tiếp tục chuyển xuống căn cổ tuyết trắng của y. Hai tay nâng cặp mông cong của y, Lăng Tuần thuận thể đưa cặp chân thon dài níu chặt bên hông hắn.

Lăng Tuần rướn cổ, cũng đồng dạng thở gấp, thỉnh thoảng lộ ra một tiếng rên rỉ, một tay ôm cổ Nhạc Kiều, một tay an ủi dưới thân hắn.

Phần eo Nhạc Kiều động mạnh, hấn một chút cũng chưa thỏa mãn liền ôm Lăng Tuần tới bàn tròn ở gian ngoài. Đặt người lên bàn, Nhạc Kiều đã bị dục vọng thiêu đốt đến đỏ rực đôi mắt, hai tay dùng chút lực đã xé đứt đai lưng Lăng Tuần, quần áo Lăng Tuần bung mở tán loạn. Nhạc Kiều kéo quần Lăng Tuần xuống như thể không đủ thời gian, ngay cả giày và tất cũng lột ra ném xuống đất.

Lăng Tuần bị những động tác liên tiếp của hấn làm cho thở gấp liên tục, hai tay cũng lung tung cởi y phục Nhạc Kiều, môi lưỡi loạn hôn trên mặt trên cổ hấn.

Nhạc Kiều thừa dịp Lăng Tuần đang bám lên người hấn hôn cắn, vội vã cởi bỏ quần áo vương bận trên người mình. Vừa định có chút động tác, liền thấy Lăng Tuần xoa lồng ngực hấn, thanh âm run rẩy: “Thương thể của người...”

Nhạc Kiều có chút sững sốt, cầm tay Lăng Tuần, nhẹ giọng nói: “Đã sớm khỏi rồi, chỉ còn lại ít sẹo thôi. Một chút cũng không đau.”

Lăng Tuần muốn khóc rút tay về, cố chấp vỗ về những vết sẹo xấu xí, rồi hôn lên. Dùng môi lưỡi của mình, thành kính lướt qua những vết thương của quá khứ.

Từng vết sẹo ngang dọc dưới những cái liếm hôn của Lăng Tuần dần trở nên đỏ rực, hô hấp của Nhạc Kiều cũng càng lúc càng nặng.

Bắt lấy hai tay Lăng Tuần, lần thứ hai cúi người đặt y dưới thân, có chút thô bạo liếm láp đùa giỡn hai điểm hồng nhạt trước ngực y.

“A ~ ưm!” Trước ngực bị kích thích, Lăng Tuần ngửa đầu rên một tiếng, thanh âm có chút ngọt ngào, cũng có chút thống khổ. Trong miệng Nhạc Kiều hôn cắn phía bên phải đã trở nên đỏ thẫm cứng rắn, một tay nắm bóp phía còn lại, tay kia phủ lên môi Lăng Tuần, dứt vào rút ra đùa giỡn đầu lưỡi y.

Lăng Tuần không tự chủ đuối theo ngón tay có chút thô ráp của Nhạc Kiều, dục vọng đã sớm bị khơi mào của y đang cùng cọ xát với phần đã căng cứng của Nhạc Kiều, vô thức tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Dục vọng đã đầy ứ của Nhạc Kiều dưới sự khiêu khích vô thức của Lăng Tuần lại càng rung động từng cơn từng cơn, cũng không nhịn được nữa, Nhạc Kiều đưa tay tách cặp lông mày tuyết trắng ra, trực tiếp nhắm vào nơi thâm kín kia mà đâm vào!

“Á ưm!” Tiếng rên ngọt ngào biến thành tiếng kêu thống khổ, Lăng Tuần chỉ cảm thấy nơi bị Nhạc Kiều đối đãi thô bạo bỗng rất như bị lửa đốt, bắt đầu giãy dụa bật khóc. “Nhạc Kiều Nhạc Kiều! Ta đau quá, đừng như vậy —— a!”

Tiếng cầu xin thống khổ của Lăng Tuần rốt cuộc thức tỉnh chút thần trí của Nhạc Kiều, vội vã đem phần đỉnh đã lộ mông tiến vào được một chút rút ra ngoài, Nhạc Kiều một bên hôn lên mặt lên môi Lăng Tuần, một bên thấp giọng dụ dỗ: “Xin lỗi, Tiểu Tuần, xin lỗi, ta không làm nữa, đừng khóc, đừng khóc...”

Lăng Tuần ôm cổ Nhạc Kiều nức nở, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu, nói: “Người, người nhẹ một chút, nhẹ một chút là được rồi...”

Nhạc Kiều cũng nhẫn nại rất khổ cực, nhưng nghe được Lăng Tuần nói như vậy, trong lòng liền vừa ngọt ngào vừa đau nhói, bộ dạng bản thân bây giờ nhất định sẽ làm y bị thương, suy nghĩ một chút liền hôn lỗ tai y, nói: “Tiểu Tuần, trước hết dùng miệng giúp ta được không? Ta không muốn làm người bị thương...”

Lăng Tuần kinh ngạc đến quên cả khóc, dùng miệng?

Nhạc Kiều nhìn Lăng Tuần ngẩn người, cho rằng y không muốn, liền lập tức không miễn cưỡng y, vội nói: “Không sao, ta giúp người trước cũng được, đợi một lát dùng... của người bôi trơn là được.” Vừa nói xong, Lăng Tuần liền đẩy hắn ra, không đợi hắn kịp phản ứng, Lăng Tuần đã đẩy hắn lên bàn, đối mặt với Nhạc Kiều, quỳ thẳng xuống, hai tay đỡ lấy dục vọng đồ sộ, hé miệng ngậm vào.

“Ừm ——” Nhạc Kiều còn chưa kịp đỡ Lăng Tuần đứng lên, đã được khoang miệng ấm áp bao lấy, thoáng chốc thoải mái nói không nên lời!

Lăng Tuần thật sự chưa từng dùng miệng giúp Nhạc Kiều làm chuyện như vậy, lúc nào cũng là Nhạc Kiều giúp y. Không có kinh nghiệm, y chỉ có thể nhớ lại dáng vẻ Nhạc Kiều lúc trước, chặt vật ngậm lấy vật to lớn kia.

Nhạc Kiều bị khẩu hoạt (*hoạt động bằng miệng* ==’) ngây ngô của Lăng Tuần kích động đến thở dốc không ngừng, cúi đầu nhìn lại, Lăng Tuần trên người còn vương bộ trường sam quỳ trên mặt đất, trên mặt còn hiện dấu lệ ngân, đôi mắt to trong sáng mọi khi giờ hơi nhắm lại, lông mi ướt át run lên, nhiều loạn lòng Nhạc Kiều càng lúc càng khó nhìn. Đôi môi hồng nhuận lúc này đang vì hắn mà mở lớn đến tận cùng, khoang miệng ngậm được một nửa vật kia cũng đã rất miễn cưỡng. Nhạc Kiều nhìn mỹ cảnh trước mắt, không kìm được vươn tay ra, từ lông mi run rẩy đến gò má ướt lệ, rồi đến bàn tay thon dài trắng nõn kia. Hai bàn tay bình thường chỉ biết cầm bút lông, vào thời khắc bản thân hắn chưa biết sống chết ra sao, đã cầm gậy đánh chuông, vì hắn mà giống chuông cả đêm, thiếu chút nữa phé luôn đôi tay y.

“Tiểu Tuần...” Thanh âm Nhạc Kiều khàn khàn trầm thấp, có một loại mị hoặc khác, dù dễ Lăng Tuần không kìm được mở mắt.

“Ta nghe được tiếng chuông... Vậy nên ta đã trở về...” Tay Nhạc Kiều lưu luyến trên mặt Lăng Tuần.

Lăng Tuần theo bản năng làm động tác nuốt xuống, dục vọng trong tay bỗng lớn thêm một vòng, Nhạc Kiều vội vã đưa tay kéo đầu Lăng Tuần ra, nhưng vẫn không kịp tránh dòng dịch thể trắng đục, đều bắn hết lên mặt Lăng Tuần.

“A...” Lăng Tuần khê kêu một tiếng, nhắm hai mắt lại.

“Xin lỗi, Tuần Nhi...” Nhạc Kiều ngồi xổm xuống ôm lấy Lăng Tuần, áy náy lau vết nhơ trên mặt cho y, “Xin lỗi, ta không cố ý, ta, ta nhìn không được...”

Lăng Tuần cảm giác trên mặt đã được lau sạch mới mở mắt ra, gương mặt tuần tú đỏ đến diễm lệ, đưa tay ôm Nhạc Kiều, vùi mặt vào lồng ngực trần trụi của hắn, thanh âm rầu rĩ: “Không sao, trước đây người... còn nuốt...”

Nhạc Kiều sững sốt, tiếp đó liền thấp giọng cười. Không đợi Lăng Tuần tức giận quát lên, liền ôm lấy y, đưa tới giường lớn ở phòng trong.

“Đêm còn dài, người có thể tùy ý trả thù ta.” Nhạc Kiều hôn tay Lăng Tuần, nói.

Y phục của Lăng Tuần toàn bộ đều đã trút bỏ, thân thể trần trụi trắng nõn ở dưới người Nhạc Kiều từ từ tách ra, biến thành màu đỏ mỹ lệ.

Nhạc Kiều tìm thuốc cao vẫn để ở đây, quệt lên đầu ngón tay, một tay cẩn thận khuếch trương cho Lăng Tuần, một tay phối hợp với miệng phục vụ Lăng Tuần.

Lăng Tuần sớm đã bị Nhạc Kiều đùa giỡn cho bắn một lần, thế nhưng dưới kỹ xảo càng ngày càng thuần thực của Nhạc Kiều, rất nhanh lại cương lên.

Nhạc Kiều cúi đầu chuyên tâm nhắm nuốt dục vọng của Lăng Tuần, ba ngón tay bên kia không ngừng bôi trơn mở rộng hậu huyết y. Khi cảm giác nội bích mềm mại nóng rực, ba ngón tay ra vào không còn trở ngại, Nhạc Kiều mới rút ngón tay ra, đưa tay vắt đôi chân thon dài rắn chắc của y lên cánh tay cường tráng của mình, hạ thân sưng lớn nhắm thẳng miệng huyết hồng diễm, chậm rãi tiến vào.

“A ưm ~” Lăng Tuần có chút khó chịu rên rỉ, hay tay nắm vai Nhạc Kiều, khi cảm nhận vật kia tiến vào người mình, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Sau đó, Lăng Tuần nói một câu khiến bản thân y xấu hổ muốn chết...

“Người, người tại sao so với lúc trước còn... lớn, lớn hơn nhiều... Ưm a!”

Động tác tiến vào của Nhạc Kiều chợt ngưng, tiếp đó nhìn sắc mặt đỏ bừng của Lăng Tuần mà bật cười, nằm sấp xuống hôn liếm lỗ tai y, hơi thở ẩm áp phun vào tai y: “Tuần Nhi không cần ngại ngần, sau này còn có thể lớn hơn nữa...” Dứt lời, thừa dịp Lăng Tuần còn đang thất thần, hắn đẩy mạnh hạ thân, toàn bộ tiến vào cơ thể Lăng Tuần, sau đó thuận thế hôn lên môi y, nuốt trọn tiếng hét chuẩn bị bật ra của Lăng Tuần.

Nhạc Kiều hôn Lăng Tuần, một mặt kiên trì đợi y thích ứng. Cho đến khi mi gian nhú chặt của Lăng Tuần dần dần giãn ra, hắn mới bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Lăng Tuần dồn dập thở dốc thỉnh thoảng tràn ra một hai tiếng ngâm nga, một tay ôm chặt cổ Nhạc Kiều, một tay xoa vết thương trên ngực hắn, thân thể theo động tác của Nhạc Kiều từng chút từng chút đóng đưa.

Nhạc Kiều thuần thực tìm được điểm nhạy cảm của Lăng Tuần, nhẹ va chạm hai cái rồi liền bắt đầu điên cuồng, một chân vốn đang vắt trên cánh tay của hắn bị hắn bắt lấy vắt lên vai, hai tay giữ chặt eo Lăng Tuần, chuyển động như vũ bão.

“A! Ừm ách ~ chậm, chậm thôi ~ ô ừm!” Lăng Tuần đáng thương bị Nhạc Kiều dục hỏa đốt người đùa bỡn đến mức nói không thành câu, chỉ có thể từng tiếng từng tiếng rên rỉ.

Trên gò má ửng đỏ đã phủ đầy mồ hôi, đôi môi đỏ tươi hé mở phát ra thanh âm Nhạc Kiều thích nhất, đôi mắt to ướt nước mờ mờ, mang theo sắc dục nồng đậm, thân thể có chút gầy gò ở dưới thân hắn vô lực đong đưa.

Toàn bộ của Lăng Tuần đều khiến nhung nhớ và dục vọng chất chứa suốt một năm của Nhạc Kiều bạo phát, hận không thể nuốt y vào bụng, vĩnh viễn không xa rời.

Nhạc Kiều ôm Lăng Tuần đối tư thế, để y ngồi trong lòng mình, để tiến vào càng sâu. Dục vọng bùng bùng phần chấn kịch liệt cảm rút trong dung đạo nóng ảm của Lăng Tuần gần một canh giờ, Lăng Tuần đến cuối cùng cũng bắn hết, vô lực phủ lên người Nhạc Kiều, Nhạc Kiều mới ở một đợt trều sáp mãnh liệt bắn vào trong cơ thể Lăng Tuần.

Lúc này, bóng đêm dày đặc. Chủ viện của Mộ Khanh Uyển bỗng trở nên lặng yên không một tiếng động, một khắc đồng hồ sau (15'), lại lần thứ hai vang lên thanh âm khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Hết chương 35

[1] Cầm lâm: Cây trám, cây oliu. Thực sự thì không rõ cụm từ này lắm, bạn nào biết thì vui lòng chỉ mình với nha ~ ==' [↑]

36. Chương 36: Kết Thúc

Lăng phủ.

Lăng Bá Thao không nói được một lời ngồi trong tiền thính, Lăng phu nhân lo lắng bất an nhìn lão một cái, muốn nói gì đó lại không mở miệng được, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi. Nhạc phu nhân ngồi cạnh bên nắm lấy tay nàng, im lặng an ủi.

Nhạc Tung Hoành đứng sau Lăng Bá Thao, nhìn về phía đại môn, sắc mặt xấu xí. Lão và Nhạc phu nhân khi được hạ nhân Lăng gia báo lại rằng Lăng Tuần bị Nhạc Kiều mang đi, liền suốt đêm chạy tới, người hai nhà đợi ở đại sảnh cả đêm.

Lăng Giác và Nhạc Trung sắc mặt mặt mệt mỏi vừa đi vào, Lăng Bá Thao liền vội vã đứng dậy hỏi: “Tìm được

Tuần Nhi rồi?”

Lăng Giác lắc đầu, cùng Nhạc Trung ngồi xuống, Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân rót cho bọn hần chén trà.

“Thanh Dao đâu?” Lăng Giác thấp giọng hỏi.

“Ta để nàng đi nghỉ rồi, cũng đã mang thai tám tháng, không thể để mệt mỏi.” Lăng phu nhân nói.

Lăng Bá Thao chán nản lặng im, từ tối qua Nhạc Kiêu mang Lăng Tuần đi cả đêm không về, lão liền thấp thỏm bất an suốt một đêm, trời còn chưa sáng đã bắt Lăng Giác dẫn người ra ngoài tìm. Ngay cả người của phủ Tướng quân cũng đều được điều động, nhưng vẫn không tìm thấy người đâu, Nhạc Kiêu rốt cuộc đã mang Lăng Tuần đi đâu chứ?

Một tiểu thị Nhạc gia vẫn cúi đầu không dám nhìn, hần là tiểu tư thiếp thân của Nhạc Kiêu, chỉ một mình hần biết Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đi đâu. Thế nhưng Nhạc Kiêu tối qua trước khi đi đã cầm đao kề cổ hần, uy hiếp nếu hần dám nói ra chỗ Mộ Khanh Uyển thì sẽ lập tức cho hần đi luân hồi, dọa đến mức hần không thể làm gì hơn là giả câm giả điếc, mắt mở trừng trừng nhìn mọi người tìm cả đêm.

Cả gia đình đều im lặng trong bầu không khí nặng nề, việc đã đến nước này, bọn họ có muốn vờ như không biết cũng không được, tình huống lúc này bọn họ cũng không biết phải kết thúc làm sao.

“Đại nhân! Phu nhân!” Quản gia lão đảo chạy vào, hấp tấp nói: “Tiểu thiếu gia đã trở về! Bất quá, thiếu gia, thiếu gia...”

Không đợi quản gia nói hết, Lăng Bá Thao đã thấy Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuần say ngủ bước tới.

Mọi người liền vội vã đứng dậy đón, Lăng Giác để ý y phục của Lăng Tuần không phải bộ ngày hôm qua, nhưng lại rất vừa vặn.

“Tuần Nhi sao lại thế này?” Tuy hai đứa nhỏ im hơi lặng tiếng suốt một đêm, thế nhưng Lăng phu nhân vẫn lo lắng nhiều hơn trách cứ, lo lắng nhìn Lăng Tuần.

Lăng Bá Thao lại sắc mặt âm u nhìn Nhạc Kiêu, những dấu đỏ trên hai vành tai và cổ Lăng Tuần, muốn cũng không giấu được!

Nhạc Kiêu thoáng chốc có chút xấu hổ, cúi đầu nhìn Lăng Tuần trong lòng mình, nhẹ giọng nói: “Y mệt, ngủ một giấc là ổn thôi.”

Những người còn lại cũng chú ý tới dấu hôn trên cổ Lăng Tuần, nhất thời sắc mặt đỏ bừng, sau đó lại trở nên trắng bệch.

Lăng Giác tổn bao khí lực mới kiềm chế được bản thân không cho Nhạc Kiều một đấm, mặt đen như đáy nồi, lạnh lùng nói: “Người có biết người đã hại Tiểu Tuần rất thảm không!”

Lời vừa mới dứt, Nhạc Tung Hoành vẫn chưa nói một câu bỗng tiến tới dữ tợn cho Nhạc Kiều một cái tát!

“Lão gia!” Nhạc phu nhân vội vã bước tới ngăn Nhạc Tung Hoành, Nhạc Kiều bị cái tát không chút lưu tình đánh cho lảo đảo, nhưng trên tay vẫn vững vàng ôm Lăng Tuần.

Nhạc Kiều vẫn đang cúi đầu, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt Lăng Tuần. Lăng Tuần bất an cử động, chậm rãi mở mắt.

“Chuyện gì vậy?” Thanh âm Lăng Tuần khàn khàn, mang theo nét lười biếng, càng khiến mọi người cảm thấy khó xử!

Nhạc Kiều cẩn thận để Lăng Tuần xuống, Lăng Tuần mới phát hiện tất cả mọi người đều ở đây. Trong lòng chợt lạnh, theo bản năng nắm chặt tay Nhạc Kiều, luống cuống nhìn mọi người.

Nhạc Tung Hoành một phen kéo giật Lăng Tuần lại, nhấc chân liền đạp về phía Nhạc Kiều, ngay sau đó hai nắm đấm thép lại rơi trên người hắn, khiến Nhạc Kiều đứng cũng không vững!

“Bá bá!” Cơ thể Lăng Tuần vốn cũng không thoải mái, lảo đảo chạy tới kéo Nhạc Tung Hoành, la lên: “Bá bá đừng đánh! Đừng đánh!”

“Kéo Tuần Nhi lại!” Nhạc Tung Hoành đã bị lửa giận thiêu đốt đến mù quáng, đẩy Lăng Tuần ra, trận đòn như mưa rơi xuống người Nhạc Kiều, ngoại trừ cái tát vừa rồi thì không đòn nào rơi trên mặt Nhạc Kiều. Hắn đêm nay phải diện thánh, làm mặt bị thương rất khó giải thích!

“Hôm nay ta sẽ đánh chết tên súc sinh nhà ngươi! Người chăm sóc Tuần Nhi cái kiểu đó! Bao nhiêu năm qua ngươi lại chăm sóc y cái kiểu đó! Lão tử đánh chết ngươi!”

“Đừng đánh! Dừng tay, dừng tay!” Lăng Tuần bị Lăng Giác và Nhạc Trung kéo, vừa khóc vừa hô: “Không liên quan tới hắn! Là con tự nguyện! Là con cam tâm tình nguyện! Đừng đánh nữa!”

Nhạc Kiều quỳ dưới đất, chịu đựng nắm đấm của Nhạc Tung Hoành rơi xuống người hắn, trong miệng đã ngập mùi máu tươi. Nắm đấm của Nhạc Tung Hoành không chút nào lưu tình.

Lăng Bá Thao cắn răng lạnh lùng nhìn, chỉ là hai mắt đã sớm đỏ bừng, tim vừa đau vừa giận. Lăng phu nhân và Nhạc phu nhân cũng không tới can ngăn, nhìn nhau rơi lệ, đau xót khôn nguôi.

“Đừng đánh, cầu xin mọi người...” Lăng Tuần giãy ra quỳ xuống đất, tuyệt vọng gào khóc, y muốn tới cứu Nhạc Kiều, muốn nhận những nắm đấm kia cho hắn, thế nhưng chuyện gì cũng không làm được!

Nhạc Tung Hoành đánh tới cuối cùng không hạ thủ được nữa, lão đảo hai bước ngồi xuống ghế, đôi mắt đỏ hoe nhìn Nhạc Kiêu quỳ thẳng tắp trên mặt đất.

Nhạc Kiêu đưa tay lau đi vết máu tràn ra khóe miệng, kìm nén ho nhẹ hai tiếng, nhìn Lăng Tuần mỉm cười, hắn không oán trách không hối hận.

“Nhạc Kiêu, Nhạc Kiêu...” Lăng Tuần giãy khỏi Lăng Giác và Nhạc Trung đang giữ y lại, quỳ tới bên Nhạc Kiêu, tay run run lau vết máu ở khóe miệng hắn, khóc không thành tiếng.

Nhạc Kiêu kéo tay Lăng Tuần, nắm thật chặt, quay về phía bốn vị trưởng bối nặng nề dập đầu một cái, nghiêm túc nói: “Xin cha nương, thúc thúc, thẩm thẩm, thành toàn cho chúng con!” Dứt lời, lần thứ hai dập đầu trước Lăng Bá Thao và Lăng phu nhân.

Lăng Tuần cũng nặng nề dập đầu theo Nhạc Kiêu, nói: “Cầu xin mọi người!”

Lăng phu nhân sợ hãi nhìn bọn họ, nói: “Các người có từng nghĩ các người làm như vậy là đang tổn thương lòng cha mẹ không? Khi các người cầu xin chúng ta thành toàn, là các người đang rạch dao trong lòng cha mẹ có biết không?” Cuối cùng nàng cúi đầu, đau xót che miệng khóc.

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần đều chấn động, lặng lẽ rơi lệ, bọn họ biết mình tổn thương lòng cha mẹ, vậy nên mới hổ thẹn. Thế nhưng bất bọn họ buông tay, bọn họ không làm được!

Nhạc phu nhân rơi nước mắt nhìn hai hài tử nàng đã thương yêu nhiều năm như vậy, giọng nói bi thương: “Thành toàn các người? Các người tại sao không muốn thành toàn cho chúng ta? Chúng ta chỉ muốn thấy các người lấy vợ sinh con thôi, như vậy khó lắm sao? Sao các người lại biến thành thế này?”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần cúi đầu, không cãi lại, hai tay nắm chặt đã nói rõ tâm ý của bọn họ.

Nhạc Tung Hoành không nói gì, cũng không nhìn bọn họ, thế nhưng thái độ cương quyết vừa rồi của lão đã biểu thị lão sẽ không để mặc bọn họ cứ thế chìm sâu.

Sắc mặt Lăng Bá Thao từ đầu tới cuối đều u ám, nhìn Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, trầm giọng nói: “Bây giờ cái gì cũng đừng nói nữa, đêm nay chúng ta đều phải tiến cung diện thánh, tất cả để qua đêm nay rồi tính.”

Nhạc Tung Hoành nghe Lăng Bá Thao nói xong, liền hiểu suy tính của lão. Đêm nay, Hoành thượng không chỉ thăng quan cho Nhạc Kiêu, mà còn chỉ hôn cho hắn, gả Kim Bình công chúa cho Nhạc Kiêu. Đến lúc đó thánh chỉ vừa hạ, lệnh vua khó trái, Nhạc Kiêu không muốn cưới cũng phải cưới!

Trong lòng Lăng Bá Thao quả thực muốn như vậy, còn muốn đêm nay lập tức đề thân (*đề nghị kết thông gia*) với Hộ bộ Thượng thư. Hộ bộ Thượng thư cũng đã sớm ám chỉ việc muốn kết thân với Lăng gia, nữ nhi của lão cũng coi như danh môn khuê các số một số hai trong kinh thành, cùng Lăng Tuần cũng coi như xứng. Lăng Bá Thao chỉ hi vọng chờ mỗi đứa thành thân có hài tử rồi, nhớ lại sự tình hôm nay cũng sẽ chỉ

coi như một trận tiểu lâm mà thôi.

Nhạc Kiều và Lăng Tuần thấy giọng nói Lăng Bá Thao có chút thả lỏng, liền cho rằng có hi vọng, lần thứ hai cùng nhau đập đầu một cái.

Chuyện này tạm thời gác lại, Nhạc Kiều bị người Nhạc gia dẫn về.

Lăng Tuần được Lăng Giác đỡ lên, nhìn Lăng phu nhân, sợ sệt gọi “Nương”. Lăng phu nhân mắt diếc tại ngơ, nước mắt rơi không cầm được, hai mắt đã sưng đỏ. Lăng phu nhân không muốn nhìn Lăng Tuần nữa, để thị nữ đỡ nàng về phòng.

Lăng Tuần rũ mắt rơi lệ, cũng không dám đuổi theo.

“Người làm tổn thương lòng nương rồi.” Lăng Giác thấp giọng nói bên tai y, rồi liền đỡ Lăng Bá Thao đi.

Lăng Tuần rơi nước mắt, một lần lại một lần lú rú: “Con xin lỗi, con xin lỗi...”

Nhạc Kiều về phòng rồi, Nhạc Lan Thư liền bôi thuốc cho hắn, khắp người đều là vết máu bầm lớn nhỏ, trên bụng đã bầm một mảng lớn. Nhạc Lan Thư vừa bôi thuốc cho hắn vừa khóc, oán giận Nhạc Tung Hoàn sao có thể nặng tay như vậy, lại mắng Nhạc Kiều sao lại không biết nhượng bộ.

Nhạc Kiều lại cười, nói, trước kia lúc tỷ muốn ở bên tỷ phu cũng có thấy tỷ nhượng bộ đâu, Nhạc Lan Thư mới nín khóc mỉm cười, không nặng không nhẹ đánh hắn một quyền.

Nhạc Lan Thư trước khi đi, len lén đưa cho hắn một tờ giấy, Nhạc Kiều rất bình tĩnh cất đi, chờ mọi người đi hết mới mở ra.

“Hoàng thượng đêm nay muốn hạ chỉ gả Kim Bình công chúa cho người!”

Nhạc Kiều nhìn tờ giấy xong liền xé nát, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

Hoàng thượng vì anh hùng Đại Minh mà làm tiệc đón gió tẩy trần, văn võ bá quan ở kinh thành cũng phải tiến cung chúc mừng. Lăng Tuần tuy cả người mệt mỏi, nhưng vẫn lên tinh thần thay triều phục, cùng cha và ca ca tiến cung.

Một đường nhắm mắt dưỡng thần cho đến khi vào cung, Lăng Tuần tận lực quên đi ánh mắt phức tạp của cha và ca ca.

Yến hội đêm nay được bố trí ở Ngự hoa viên cảnh sắc xinh đẹp, Ngự hoa viên lớn như vậy bày đầy bàn tiệc, văn võ khắp triều đều ở đây đàm luận về nhân vật chính của đêm nay.

Lăng Tuần vào Ngự hoa viên liền tỉnh táo lại, muốn tìm xem Nhạc Kiêu ở đâu, lại chỉ thấy quan viên ồn ào nhốn nháo. Lăng Tuần có chút lo lắng, lúc này y vô cùng khát vọng được nhìn thấy Nhạc Kiêu, dù chỉ liếc mắt một cái thôi cũng tốt. Lúc này Lăng Bá Thao và Lăng Giác lại đi tới, dẫn Lăng Tuần tới trước mặt một đại thần, Lăng Tuần nhận ra đó là Hộ bộ Thượng thư đại nhân. Lăng Tuần hành lễ, rồi liền sụp mi rũ mắt đứng sau cha y. Lăng Bá Thao cùng Hộ bộ Thượng thư hàn huyên chuyện trời nam biển bắc một hồi, sau đó bỗng nhắc tới thiên kim nhà đối phương, vô tình cố ý nhắc chuyện tuổi tác Lăng Tuần và nữ nhi nhà lão không chênh lệch lắm. Hộ bộ Thượng thư vừa nghe, cũng hiểu ý của Lăng Bá Thao, lập tức ngỏ ý không bằng kết thông gia, hai nhà thân càng thêm thân.

Lăng Tuần đã sớm nghe ra điều bất thường, cau mày vừa định cắt ngang, chợt nghe một tiếng chiêng đồng vang lên, một gã thái giám cao giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Bách quan trong Ngự hoa viên đều an tĩnh lại, Lăng Tuần cũng chỉ có thể nuốt lời vào bụng. Cùng mọi người quỳ xuống trước long ỷ, đồng thanh: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hoàng đế chậm rãi từ hướng đông bước ra, bước lên long ỷ, ngồi xuống, mới trầm giọng nói: “Các khanh bình thân.”

Quần thần đứng dậy, Hoàng đế lại nói: “Tất cả mọi người ngồi xuống đi, hôm nay là vì Nhạc Thiên tống nên bố trí khánh công yến (*tiệc chúc mừng*), các ái khanh không cần câu nệ.”

Bách quan lần thứ hai tạ ân, sau đó ẩn theo chức quan cao thấp và chức quan văn võ mà phân chia ngồi hai bên.

Lăng Tuần là Chánh lục phẩm Chủ sự Thanh lại ti của Lễ bộ, Nhạc Kiêu là võ quan Chánh lục phẩm Thiên tống, hai bên văn võ đối nhau, vừa vận đối diện đối phương.

Lăng Tuần rốt cuộc cũng thấy Nhạc Kiêu, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc buông lỏng một chút, khe hướng về phía Nhạc Kiêu, mỉm cười.

Nhạc Kiêu cong khóe miệng nhỏ đến khó nhận ra, gật đầu.

Trên long ỷ, Hoàng đế nghìn lần như một nói ít lời động viên. Sau đó là khen Huệ Vương lần đầu mang binh đi xuất chinh đã có thể đạt thành tích tốt như vậy, cuối cùng mới là khen công thần lớn nhất – Nhạc Kiêu. Nhạc Kiêu đứng dậy tạ ân, khi ngồi lại xuống ghế liền thoáng thấy Lăng Tuần làm khẩu hình – anh hùng.

Nhạc Kiêu liếc nhìn bốn phía, thấy không ai chú ý tới hắn, cũng liền len lén đáp lại bằng khẩu hình “Phu nhân”.

Hai người hoàn toàn bỏ quên giọng nói của Hoàng đế, tìm vui trong cái khổ, cứ thế dùng khẩu hình từng chữ từng chữ nói chuyện với nhau. Bỗng nhiên quần thần bắt đầu đứng dậy, những võ tướng ngồi bên cạnh Nhạc Kiêu đều đã đứng lên kích động lại phần khích võ Nhạc Kiêu, tiếng chúc mừng này nổi tiếng chúc

mừng khác.

Nhạc Kiêu có chút ù ù cạc cạc, Lăng Tuần cũng không hiểu chuyện gì, chợt nghe người bên cạnh nói một câu “Nhạc đại nhân đúng là phúc khí tốt nha, có thể lấy công chúa làm vợ”, sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Lấy công chúa làm vợ?!

Lăng Tuần nhìn Nhạc Kiêu ở phía đối diện, Nhạc Kiêu đang bị đồng liêu của hắn vây quanh, bỗng y cảm thấy bản thân cùng người ở đối diện kia cách nhau cả một chân trời.

Thánh chỉ Hoàng đế vừa hạ, bách quan tại yến hội lại vang vang tiếng chúc mừng.

“Ha ha, lão Nhạc Tướng quân, chúc mừng chúc mừng, ngài có được nhi tử như vậy, quả nhiên là phúc khí tốt!”

“Nhạc Tướng quân tuổi còn trẻ đã có thể lập chiến công hiển hách như vậy, lại còn có thể thành rể hiền của Hoàng thượng, lão Nhạc Tướng quân thật đúng là hổ phụ vô khuyển tử[1]!”

“Không sai, không sai, quả đúng là hậu sinh khả úy!”

Nhạc Tung Hoành ngoài mặt cười vui hơn hở nói tạ ơn mọi người, sau đó trao đổi ánh mắt phức tạp cùng Lăng Bá Thao rồi lập tức dời mắt. Ai, có lẽ làm như vậy, chính là lựa chọn tốt cho hai đứa nhi tử.

“Lão thần tạ ơn thánh ân của Hoàng thượng!” Nhạc Tung Hoành rời ghế cúi đầu thật sâu trước Huệ Linh Đế, trong lòng lại không chút mừng vui, nghĩ đến việc Nhạc Kiêu tương lai sẽ hận mình, lòng lão liền đau.

Nhạc Kiêu ngồi im không nhúc nhích, thậm chí ngay đến các bộ hạ của hắn ồn ào mời rượu, hắn cũng không phản ứng, chỉ mãi ngồi nhìn Lăng Tuần ở phía đối diện, không nói một lời.

Lăng Tuần chậm rãi phục hồi tinh thần, Hoàng thượng tứ hôn, sao có thể kháng chỉ bất tuân chứ? Y và Nhạc Kiêu, ai cũng không thể chống đối Thiên gia. Nếu chống đối, nhất định kết cục sẽ chết không tử tế. Trong nháy mắt, Lăng Tuần liền thấu hiểu rất nhiều điều. Y và Nhạc Kiêu cứ nhất quyết bên nhau đã khiến phụ mẫu đau xót khôn nguôi, lẽ nào hôm nay còn muốn vì ái tình hư vô mờ mịt của hai người mà kháng chỉ, liên lụy người nhà cũng không được chết tử tế chung với bọn họ? Thôi, nhận mệnh đi...

Lăng Tuần bỗng nhìn Nhạc Kiêu, mỉm cười nhàn nhạt, châm một chén rượu cầm trong tay, đứng lên chậm rãi bước về phía Nhạc Kiêu.

Quan viên đang ngồi cười cười nói nói bỗng sững sốt, ngây ngốc nhìn hai người, Nhạc Kiêu và Lăng Tuần từ nhỏ đã là oan gia, bọn họ đều biết cả. Chẳng lẽ tiểu Lăng đại nhân này là ghen tỵ nên muốn khiến Nhạc

tướng quân không xuống đài được (*bị bế mặt, lâm vào thế bí*)? Ngay cả Hoàng đế trên long ỷ cũng hứng thú nhìn hai người, Hoàng thượng còn nhớ rõ hai người này ngay từ khi còn rất nhỏ đã bắt đầu đánh nhau trong lòng lão.

Mọi người đang muốn ngăn cản, Lăng Tuần ở vị trí cách Nhạc Kiêu bảy bước liền dừng chân.

“Thiên tổng đại nhân, chúc mừng ngươi.” Lăng Tuần nâng chén, ánh mắt cô liêu, lại mỉm cười nói với Nhạc Kiêu: “Chúc đại nhân cùng công chúa trăm năm hòa hợp, vĩnh kết đồng tâm (*vĩnh viễn một lòng*).”

Mọi người nhìn Nhạc Kiêu, lại nhìn sang Lăng Tuần, không khí này... không giống phá đám, sẽ không có chuyện gì chứ?

Nhạc Kiêu đứng lên, từng bước đi tới trước mặt Lăng Tuần, khuôn mặt trầm tĩnh, nhìn không rõ tâm tình.

Đứng trước mặt Lăng Tuần, cúi đầu ngưng mắt nhìn đôi mắt Lăng Tuần, Nhạc Kiêu trầm giọng nói: “Ngươi thật tâm muốn kính ta chén rượu này sao?”

Lăng Tuần không chút né tránh nhìn thẳng vào hắn, trong tay còn nâng chén rượu kia, nghiêng đầu cười: “Chỉ có vậy mới là kết cục tốt nhất, sẽ không còn ai vì chúng ta mà đau lòng rơi lệ, cũng sẽ không có ai vì chúng ta mà gặp họa nữa.”

Nhạc Kiêu nắm chặt hai nắm tay, sau đó đưa tay cầm chén rượu trong tay Lăng Tuần, nhẹ giọng nói: “Có, còn ta, còn ngươi. Chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể sống trong đau khổ, ngược nhìn hạnh phúc của kẻ khác.”

Đây, đây hình như, không đúng lắm! Bách quan lại thấy đầu óc mơ hồ, như thế kia cũng không có vẻ như sắp cãi nhau ấu đả, hơn nữa hai người bọn họ, nói như thế nào đây? Ách, ái muội? Chính là ái muội! Có lắm hay không, giữa hai đại nam nhân cứ nhiên lại... vô cùng ái muội?

Huệ Linh Đế nhíu mày, lão cũng đã nhìn ra, quan hệ của Nhạc Kiêu và Lăng Tuần không được bình thường.

“Kiêu Nhi, không được càn quấy!” Nhạc Tung Hoàn nghiêm mặt quát Nhạc Kiêu.

“Tuần Nhi, quay về!” Sắc mặt Lăng Bá Thao cũng cực độ xấu xí.

Lời của Lăng Bá Thao lướt qua tai, khóe miệng Lăng Tuần nhếch lên, cười đến tự giễu, cười đến cam chịu: “Chúng ta còn có thể bước tiếp thế nào đây? Nhạc Kiêu, chúng ta đã không còn đường để đi nữa rồi. Nếu không có tứ hôn, có lẽ chúng ta còn có thể đấu tranh một chút. Nhưng bây giờ, phía trước đã là vách núi, cứ đi lên nữa, ta và ngươi đều sẽ thịt nát xương tan, sa vào địa ngục vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Ngươi đã quên,” Nhạc Kiêu nắm tay Lăng Tuần, chậm rãi nghiêng đi, mỹ tửu trong chén chảy xuống chân họ. “Thật lâu trước đây, ta cũng đã nói muốn ngươi và ta cùng nhau xuống địa ngục. Cho dù thật sự thịt

nát xương tan, chúng ta cũng không thể quay đầu. Rượu này, coi như là rượu dẫn đường cho chúng ta xuống địa ngục, Nhạc Kiêu ta suốt đời này, chỉ cùng một người hợp cần giao bôi.”

Nước mắt đọng đầy khóe mắt, Lăng Tuần nghẹn ngào: “Còn cha nường của chúng ta? Gia tộc của chúng ta?”

“Hoàng thượng thánh minh, Người sẽ không giận cá chém thớt với người nhà của chúng ta đâu.” Nhạc Kiêu đưa tay nâng gương mặt Lăng Tuần, “Người nguyện ý cùng ta cùng xuống Hoàng Tuyền không?”

Nước mắt Lăng Tuần rơi xuống, nặng nề gập đầu, kiên định nói: “Nguyện ý!”

“A!” Toàn thể kinh hô, những kẻ đang ngồi hầu như đều là những lão hồ ly đã làm quan mấy chục năm, nếu không hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Nhạc Kiêu, vậy bọn họ thật đúng là sống uống phí số tuổi lớn như vậy!

Nhạc Tung Hoàn và Lăng Bá Thao liếc nhau, đều chậm rãi lắc đầu, còn có thể làm sao đây? Lẽ nào thật sự bức chết cốt nhục của mình sao? Hai lão vừa định quỳ xuống cầu tình cho bọn họ, Nhạc Kiêu liền xoay người, cuối cùng quỳ xuống trước Huệ Linh Đế cao cao tại thượng.

“Hoàng thượng, thần không thể cưới công chúa.” Nhạc Kiêu trầm giọng, thanh âm trấn định: “Đều không phải do công chúa không tốt, mà là lòng thần đã có người của mình.” Nhạc Kiêu ngẩng đầu, Hoàng đế đang tức giận nhìn bọn họ, Nhạc Kiêu lộ vẻ sầu thảm cười: “Hoàng thượng, có một đứa ngốc, rất yêu một đứa ngốc khác, hai đứa ngốc vẫn lén lút yêu nhau. Một ngày kia, đứa ngốc phải đi đánh giặc, tiền đồ chưa rõ, một đứa ngốc khác vẫn đợi hần trở về. Hai đứa ngốc xa cách một năm, tình cảm trời buộc càng sâu nặng, một đứa ngốc nhân dịp xuân phân hái một đoá mầu đơn diễm lệ bỏ vào phong thư nhờ người đưa tới chiến trận. Đứa ngốc kia lấy cát biển bỏ vào phong thư, vì người kia nói y muốn gửi mùi vị của biển. Đứa ngốc bởi vì quá ngốc, bị địch dụ vào bẫy, mất tích. Đứa ngốc còn lại còn ngốc hơn nữa, suýt phé cả hai tay vì đứa kia mà giống chuông cả đêm, chỉ cầu trời xanh phù hộ hần bình an trở về.” Nhạc Kiêu ngược nhìn Lăng Tuần thật chăm chú, “Hoàng thượng, thần không thể cưới công chúa, thần suốt kiếp này chỉ có một mình Lăng Tuần.” Lăng Tuần quỳ gối bên cạnh Nhạc Kiêu, hai người nhìn Hoàng đế, mười ngón tay đan chặt, trong mắt chỉ có cố chấp và kiên định vĩnh viễn không đổi.

Hoàng đế tọa trên long ỷ, mắt nhìn xuống hai nam nhân không biết sợ, trầm giọng: “Người đâu ——”

“Phụ hoàng đợi đã!” Lúc này, Chu Hoài Đức bỗng bước ra, quỳ gối trước mặt Hoàng đế, nói: “Phụ hoàng, xin nghe nhi thần nói một lời!”

Hoàng đế nhàn nhạt liếc mắt qua Chu Hoài Đức, nói: “Huệ Vương có gì muốn nói?”

Chu Hoài Đức cung kính cúi đầu trước Hoàng đế: “Phụ hoàng, những lời này là hoàng muội nài nỉ nhi thần chuyển tới phụ hoàng.”

“A?” Nhắc tới ái nữ duy nhất, giọng của Hoàng đế rõ ràng dịu xuống: “Kim Bình có chuyện muốn nói với

trầm?”

“Vâng, phụ hoàng cũng biết Kim Bình là nữ nhi, không thể tham dự yến tịch đêm nay, bắt đắ dĩ mới phải tìm nhi thần.” Chu Hoài Đức cúi đầu cung kính nói: “Hoàng muội đã sớm nghe nói phụ hoàng có ý định chỉ hôn nàng cho nhi tử của Nhạc tướng quân, nàng nói với nhi thần, nếu đêm nay phụ hoàng thực sự hạ thánh chỉ, liền ra mặt thỉnh cầu phụ hoàng thu hồi ý chỉ.”

Hoàng đế nhíu mày: “Đây là vì sao?”

“Hoàng muội từng nói, nàng không thích vũ phu, cho rằng bọn họ thô kệch không thú vị. Phụ hoàng còn nhớ hai năm trước hoàng muội nói gì không? Nàng nói hôn phu tương lai của nàng phải do chính nàng chọn, nàng nói nàng phải gả cho đệ nhất đại tài tử.” Chu Hoài Đức như thể nhớ ra điều gì, có chút nín cười nói tiếp: “Lúc đó hoàng muội nghe nói đến danh tiếng Công Tôn tiên sinh, còn la hét phải gả cho lão. Phụ hoàng còn dỗ hoàng muội mất mấy ngày mới khiến nàng bỏ được cái suy nghĩ ấy.”

Hoàng đế rớt cuộc cũng nhớ lại, trên mặt thậm chí còn có cả tiểu ý, nói: “Trẫm nhớ ra rồi, đúng là như vậy.”

“Vậy nên, nếu phụ hoàng kiên quyết muốn chỉ hôn hoàng muội cho một võ tướng, nàng nhất định sẽ rất đau lòng. Phụ hoàng lẽ nào không tiếc làm đau lòng hoàng muội?” Chu Hoài Đức liền hạ liều thuốc cuối.

Hoàng đế nhíu mày, lão đời này sợ nhất là nước mắt của Kim Bình công chúa, nếu thật sự kiên quyết hứa hôn nàng cho Nhạc Kiêu, lại còn là một Nhạc Kiêu yêu nam nhân, chỉ sợ Kim Bình công chúa sẽ khóc đến chết đi sống lại!

Hoàng đế rớt cuộc đã thông suốt, chỉ vào Nhạc Kiêu và Lăng Tuần, nói: “Huệ Vương nghĩ nên xử trí hai người bọn họ như thế nào? Kim Bình tuy không thích võ tướng, trẫm cũng không có ý định gả công chúa cho Nhạc Kiêu. Thế nhưng, Nhạc Kiêu kháng chỉ là thật, Lăng Tuần xúc phạm Hoàng đế cũng là thật.”

Chu Hoài Đức ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, nói: “Phụ hoàng, chuyện này xin phụ hoàng di giá (*đi tới*) ngự thư phòng, chậm rãi thương nghị.”

Hoàng đế liếc nhìn Chu Hoài Đức, hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Nhạc Kiêu là anh hùng Đại Minh, nếu hôm nay chỉ vì chuyện tứ hôn mà giáng tội cho hắn, sợ rằng khó bịt được miệng thế nhân. Lăng Tuần tuy chức quan không cao, nhưng y có gia thế khổng lồ, lại là quan môn đệ tử của Công Tôn Mặc, cũng không tiện xử trí tùy tiện. Lập tức liền thuận theo ý Chu Hoài Đức, gọi theo Nhạc Tung Hoành và Lăng Bá Thao, di giá ngự thư phòng.

Bách quan lại không còn kịch xem, yến hội cũng không tiếp tục nữa, toàn bộ liền giải tán. Chỉ có Nhạc Kiêu và Lăng Tuần còn quỳ tại chỗ, mười ngón đan nhau.

Huệ Vương tới trước ngự thư phòng, thấp giọng nói một câu.

“Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Nhạc Kiêu và Lăng Tuần quỳ một đêm ở ngự hoa viên, cho đến khi phương Đông hiện lên sắc trắng bạc, Huệ Vương mới mang theo thánh chỉ xuất hiện, phía sau còn có Nhạc Tung Hoành và Lăng Bá Thao. Sắc mặt bọn họ đều tiều tụy mỗi một.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nhạc Kiêu trung quân ái quốc, có công đánh Oa, tuy lúc trước làm chuyện lỗ mãng, nhưng trăm niệm tình phạm lỗi lần đầu, chuyện cũ bỏ qua. Nay đặc biệt hạ chỉ, phong Nhạc Kiêu làm Thượng kỵ Đô úy, cấp quan Chánh tứ phẩm, lệ thuộc phủ Tổng Đô đốc Lĩnh Nam. Khâm thủ!” Chu Hoài Đức đọc xong thánh chỉ, Nhạc Kiêu quỳ tạ ơn, hô lớn: “Thần lĩnh chỉ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng: Lễ bộ Chủ sự Lăng Tuần xúc phạm long nhan, niệm tình lần đầu phạm lỗi, lập tức tước bỏ chức quan, trong vòng ba năm không được nhận bất kì chức quan nào.”

“Thần lĩnh chỉ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Lăng Tuần dập đầu tạ ơn, trong lòng lại kích động phát khóc! Cứ thế mà tước bỏ chức quan của y rồi, thật đúng là tốt quá, tốt quá!

Hai người quỳ một đêm, căn bản không đứng dậy nổi. Nhạc Tung Hoành và Lăng Bá Thao trong lòng vẫn không được tự nhiên, nhưng còn thương hại tử của mình, tiến lên trước mỗi người giúp kéo một đứa đứng lên.

“Vương gia, cảm ơn người!” Lăng Tuần nhìn Chu Hoài Đức, thật lòng nói lời cảm tạ. Y biết nếu không có Huệ Vương chu toàn cho bọn họ, Hoàng thượng sẽ không dễ dàng tha thứ như vậy.

Chu Hoài Đức mỉm cười tiến lên, nhìn Lăng Tuần, nói: “Mộ Khanh, lần này coi như ta chuộc lỗi lần trước, mong thứ lỗi cho ta lần trước đã mạo phạm.” Nói xong lại nhìn Nhạc Kiêu, nói: “Ta bội phục người, hãy đối xử với y thật tốt.”

Nói xong, xoay người liền đi.

Đối với Nhạc Kiêu và Lăng Tuần thì rất nhẹ nhõm, duy chỉ có Lăng Bá Thao và Nhạc Tung Hoành sắc mặt lại phi thường xấu xí, Huệ Vương cũng có một chân?

Lăng Bá Thao nhìn Lăng Tuần, cái gì gọi là lần trước mạo phạm? Huệ Vương đã làm gì con lão?!

Nhạc Tung Hoành nhìn Nhạc Kiêu, cái gì gọi là đối đãi với y thật tốt? Huệ Vương vậy mà lại là tình địch của con lão?!

Lăng Tuần trực tiếp bị tước quan, trái lại lại thấy mừng rỡ, cả người nhẹ nhõm, y vốn không muốn làm quan. Nhạc Kiêu bị mình thăng ám biếm[2], hai tháng sau phải tới Lĩnh Nam nhậm chức, trái lại lại có chút phiền.

Bất quá trong một tháng này, Lăng Tuần và Nhạc Kiêu dưới sự nỗ lực không ngừng, rốt cuộc cũng khiến người lớn trong nhà có dấu hiệu thả lỏng. Ít nhất cũng không lạnh mặt với bọn họ, hay nhìn bọn họ mà rơi lệ, có lẽ đã nhìn thấu quyết tâm của hai người, vậy nên thái độ dần dịu xuống.

Về chuyện sau này của hai người, Nhạc Kiêu phải đến Lĩnh Nam, Lăng Tuần đương nhiên kiên quyết đi theo. Lăng phu nhân vốn sống chết không chịu để Lăng Tuần đi theo chịu khổ, nhưng đợi Lăng Tuần xúc tât trường đàm[3] với nàng cả đêm, Lăng phu nhân liền sâu xa lờ Nhạc Kiêu lại cần nài bao nhiêu điều. Đơn giản chính là muốn hẳn chăm sóc Lăng Tuần thật tốt, đừng để y chịu khổ, bị thương, sinh bệnh. Nhạc Kiêu nhất nhất cẩn thận đáp ứng. Nhạc phu nhân cả tháng trước đã sớm chuẩn bị những thứ muốn Nhạc Kiêu mang đi, cũng giúp chuẩn bị một phần cho Lăng Tuần.

Bất tri bất giác, bọn họ đã yên lặng thừa nhận quan hệ của hai người.

Lại qua một tháng, đại tẩu của Lăng Tuần sinh một tiểu tử mập mạp, Lăng phủ từ trên xuống dưới đều đắm chìm trong niềm vui đón thành viên mới. Bất quá, nhiệm kỳ của Nhạc Kiêu đã đến, công văn cũng đã xuống, Lăng Tuần chưa được uống rượu đầy tháng của chất nhi (*cháu*), đã theo Nhạc Kiêu rời khỏi kinh thành.

Ngày sắp chia tay, mọi người cả hai nhà đều tự mình đến đưa bọn họ, còn đưa đến tận ngoài cổng thành. Nhạc Kiêu và Lăng Tuần một lần lại một lần cam đoan mỗi tháng đều sẽ viết thư về, tới Tết cũng sẽ về kinh thành cùng đoàn viên, người hai nhà mới lưu luyến ngừng bước, nhìn theo hai người càng chạy càng xa.

Đoàn người gồm sáu con ngựa, ba mã xa, Lăng Tuần chỉ dẫn theo hai gia nô, Nhạc Kiêu cũng chỉ dẫn theo năm người hầu cận, còn có hai thân vệ cha hẳn giao cho. Lĩnh Nam cách kinh thành đâu chỉ mười vạn tám nghìn dặm, đi hết đường bộ lại tới đường thủy, hết đường thủy còn phải đi đường núi, chưa tới hai tháng thì căn bản chưa thể tới Lĩnh Nam.

Lăng Tuần ngồi trong mã xa thoải mái, hai chân khoác lên đùi Nhạc Kiêu, một bộ dáng vẻ lười biếng, khiến lòng Nhạc Kiêu một trận ngứa ngáy.

Tiến lên trước, Nhạc Kiêu ôm Lăng Tuần hôn một bên tai y, nhẹ giọng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Đang nghĩ về Hoài Dương.” Lăng Tuần thuận thế ôm cổ Nhạc Kiêu, nói: “Sao Hoàng thượng thích biếm những người Ngải không thích tới Lĩnh Nam vậy? Người cũng thế, hẳn cũng thế.”

“Bởi vì núi cao Hoàng đế xa, mắt không thấy thì đỡ phiền, hiểu chưa?” Tay Nhạc Kiêu đã âm thầm tiến vào trong cổ áo Lăng Tuần, môi ở trên tai trên cổ y hôn hết lần này đến lần khác.

“Tính ra bây giờ Hoài Lễ đã tới Lĩnh Nam được nửa tháng. Người nói hẳn thấy chúng ta tới, có phải rất vui không?” Lăng Tuần khẽ rướn cổ, để Nhạc Kiêu dễ dàng gặm nhắm hơn.

“Ừ, rất vui.” Nhạc Kiêu thờ ơ đáp lời, đã cởi đai lưng của y ra, ở trên cổ y trông thật nhiều quả.

“...Đây là trên mã xa.” Lăng Tuần tức giận nhắc nhở, xa phu còn ở bên ngoài đánh ngựa đó!

“Hừ.” Nhạc Kiều cười khế, một phen mở bụng y phục Lăng Tuần, hôn lên môi y, nói: “Vậy người phải nghiêm túc cự tuyệt ta chứ.”

“...Ừm, người nhỏ tiếng thôi.” Hai chân Lăng Tuần gác lên hông Nhạc Kiều.

Trên con đường nhỏ, ba chiếc mã xa lần lượt nối đuôi. Trong tiếng xe chạy lộc cộc lộc cộc còn lẫn xen tiếng nhạc hài hòa như có như không.

HOÀN

[1] Hổ phụ vô khuyển tử: Cha là hổ không sinh con là chó, ý nói cha tài thì con cũng phải tài, gần giống như câu “Cha nào con nấy”, “Hổ phụ sinh hổ tử”. [↑]

[2] Minh thăng ám biếm: ngoài mặt là thăng chức, nhưng thực chất là biếm chức [↑]

[3] Xúc tất trường đàm: Kể đầu gối, nói chuyện lâu [↑]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-ky-truc-ma-lai>